

Giới thiệu Tiểu Vương Phi Điều Ngoa Kiều Ngao

Nàng thông minh lanh lợi nhưng lại rất điều ngoa và kiêu ngạo ý vào sự cưng chiều và yêu thương của vương gia không sợ ai muốn làm gì thì làm.

Hắn là vương gia đương triều, bá chủ một cõi nhưng lại yêu thương nàng hết mực nhưng nàng lại luôn trốn chạy hắn, khi hắn truy thì nàng trốn cứ luôn chạy thoát khỏi hắn, hắn đem tất cả mọi sự tốt đẹp nhất dành tặng cho nàng bỏ mặc tất cả mỹ nhân hậu cung chỉ sủng mình nàng.

Liệu hai người có được hạnh phúc hay không khi cứ mãi chạy theo nhau như vậy mời các bạn đọc truyện Tiểu Vương Phi Điều Ngoa Kiều Ngao để có câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngoa Kiều Ngao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Bảo bối Lam Lam

"Tam sư huynh, tiễn đưa ngàn dặm cũng phải từ biệt, cho dù chúng ta xa nhau, nhưng mà, mỗi ngày huynh nhất định phải nhớ tới Lam Lam nha!" Tiểu sư muội Bảo Lam lưu luyến không rời nói với tam sư huynh Thạch Dương.

"Lam Lam, đi ra bên ngoài, trên đường đi nhất định phải chú ý nhiều chút, trời lạnh mặc thêm quần áo, uống nước nóng, thà rằng"

"Thà rằng mặc nhiều một chút cũng không thể để bị lạnh cóng, phải phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện; việc không liên quan đến mình thì rời khỏi, không cần gây chuyện rắc rối; không cho phép giờ tính trẻ con, không cho phép ngã bệnh, không cho phép ăn cơm không đúng giờ, không cho phép bị khi dễ! Tam sư huynh, bắt đầu từ hôm qua huynh đã nói 800 lần rồi, muội đều có thể đọc lâu lâu rồi. Hơn nữa, muội cũng không phải lần đầu tiên xuống núi, không có việc gì, Bà Quán Gia!" Nói nhanh rồi làm một cái mặt quỷ với tam sư huynh Thạch Dương.

"Muội không có lương tâm, ta mới nói vài câu muội liền không kiên nhẫn sao? Ta đây là vì ai hả?" Thạch Dương nhin không được vron ngón tay thon dài ra nhẹ nhàng捏捏 cái mũi nhỏ của Bảo Lam.

"Được rồi, được rồi! Sư huynh đại nhân, người ta bảo đảm, nhất định mỗi ngày sẽ đọc 100 lần nhắc nhở bản thân, tuyệt đối không phạm sai lầm, tuyệt đối không làm uống công quan tâm lại dịu dàng của sư huynh đại nhân tuần tú đẹp trai a!" Bảo Lam dùng giọng nói làm nũng khoa trương nói, còn làm bộ ra đáng thực nữ.

"Muội nha muội nha." Thạch Dương đáng thương trả lời người đang khoác lác, chậm rãi mà nói, đối với tiểu sư muội cưng chiều từ nhỏ đến lớn thật là hoàn toàn không có cách!

"Ha ha ha ha." Dù đã nhìn quen tình cảnh này, đệ nhất tiêu cục Băng Phách quốc——những đệ tử liên quan đến tiêu cục Thiên Địa cũng không nhịn được cười ha ha.

"Thạch Dương, trời đất bao la nhưng sư phụ là lớn nhất, bất kể xảy ra chuyện gì, nhất định phải nhớ rõ đúng cho sư phụ uống thuốc đúng giờ. Ta và đại sư huynh không có ở đây, toàn bộ trọng trách của tiêu cục Thiên Địa đều nhờ đệ, gấp chuyện phải vững vàng bình tĩnh, cùng các sư đệ bàn bạc, trong vòng một năm ta và Lam Lam nhất định sẽ tìm được Băng Tinh Lệ đem về cứu sư phụ!" Nói xong, nhị sư huynh Thạch Thiên vươn bàn tay rắn chắc có lực ra vỗ vỗ lên bả vai Thạch Dương, lại sâu sắc nhìn thoáng qua đại diện Thiên Địa, lúc này trên khuôn mặt lãnh khốc toàn bộ đều lộ ra lưu luyến!

"Nhị sư huynh, Lam Lam, hai người yên tâm tìm Băng Tinh Lệ, không cần lo cho sư phụ, ta nhất định không phụ kỳ vọng của hai người, sẽ chăm sóc sư phụ thật tốt, xử lý việc ở tiêu cục Thiên Địa thật tốt, ta ở đại diện Thiên Địa đợi tin tốt của hai người!" Thạch Dương hứa hẹn nói.

Trước diện Thiên Địa, tiểu sư muội Bảo Lam, nhị sư huynh Thạch Thiên từ biệt tam sư huynh Thạch Dương và các đệ tử liên quan.

Sau đó, hai con Hân Huyết Bảo Mã xuất phát theo hướng mặt trời, từ đỉnh núi điện Thiên Địa xuất phát, dọc theo đường xuống núi, lộc cộc lộc cộc bước đi thực hiện nhiệm vụ.

Đây chỉ là bắt đầu!

Trải qua một ngày bốn ba trên ngựa, cuối cùng hai người Bảo Lam và Thạch Thiên đi tới một tòa thành trấn lớn, trấn Thanh Duyệt. Vì đang vội, Bảo Thạch (Bảo Ngọc và Thạch Thiên) hai người khát nước liền uống chút nước mang theo, đói bụng liền ăn lương khô trong bao quần áo, trừ bỏ sinh lý cần thiết, gần như cả ngày đều ở trên lưng ngựa. Tới gần chập tối, hai người rất mệt mỏi, quyết định ngủ trọ một đêm ở quán trọ lớn nhất trấn Thanh Duyệt là "quán trọ Thanh Duyệt", lấy lại thể lực, bổ sung lương khô, thuận tiện tìm hiểu tin tức gần đây trên đường.

Hai người cười Hân Huyết Bảo Mã đi tới dừng trước cửa quán trọ Thanh Duyệt, tiểu nhị vẫn treo cái khăn một bên trên vai ở trong quán vừa thấy quần áo hai người đang cười ngựa này, dung mạo bất phàm, lập tức cười tí mắt chạy ra, cúi đầu khom lưng nói: "Mời hai vị vào bên trong, không biết là nghỉ trọ hay là ở trọ? Bốn quán có rượu và thức ăn tốt nhất, phòng khách thoải mái nhất, bảo đảm ngài đến lần đầu sẽ muốn đến lần thứ hai, đến đây lần thứ hai sẽ nghỉ lần."

"Được rồi, hai gian phòng tốt nhất, hai thùng nước ấm, cho ngựa ăn tốt!" Thạch Thiên nói xong ném một thỏi bạc cho tiểu nhị bên cạnh, hắn vẫn duy trì hình tượng ít nói lãnh khốc này.

"Được rồi, hai vị xem được không!"

Tiểu nhị nhận bạc, không quên dùng miệng ra sức cắn cắn, ừm răng, thật sự, sau đó mặt mày hớn hờ buộc ngựa lại, hơi khom lưng đi dẫn đường phía trước.

Tiểu nhị là người có tài ăn nói vô cùng cao, vừa đi vừa giới thiệu bày trí của quán trọ. Lầu một quán trọ là nơi ăn, bây giờ sắp tối, không còn chỗ ngồi, tiếng người ồn ào, hai người Bảo Thạch nhìn nhau, 'Ồ đây là nơi tìm hiểu tin tức tốt', hiểu ý nhau. Lầu hai quán trọ là phòng khách thông thường, tiểu nhị dẫn hai người Bảo Thạch tới lầu ba quán trọ, ở đây là phòng khách tốt nhất, chia làm phòng Thiên Tự số 1, phòng Thiên Tự số 2, phòng Thiên Tự số 3. Tổng cộng 20 phòng.

Bảo Lam ở phòng Thiên Tự số 13, Thạch Thiên vì bảo vệ cho Bảo Lam, ở tại đối diện với nàng, phòng Thiên Tự số 14.

Đi tới cửa, tiểu nhị mở miệng nói: "Mời hai vị vào trong nghỉ ngơi, nước tắm lập tức đưa tới, xin hỏi có cần thêm thứ gì nữa hay không?"

"Thả cánh hoa nhài cho nàng, không có việc gì nữa." Tiếng nói lãnh khốc trầm thấp nhẹ nhàng, nhiệt độ không khí liền giảm xuống, tiểu nhị bị không khí mạnh mẽ này dọa sợ, nói một tiếng "Được" bàn chân liền như bôi dầu chạy nhanh như chớp.

"Nhị sư huynh."

"Không phải đã nói sao, bên ngoài chúng ta là huynh muội, Lam muội cần phải nhớ kỹ nha!" Khuôn mặt tuấn tú của Thạch Thiên liền hiện lên cười nhẹ, chỉ có ở trước mặt Bảo Lam, Thạch Thiên nổi tiếng luôn lãnh khốc trầm mặc cũng sẽ không tiếc rẻ khuôn mặt tươi cười của hắn. Nếu đổi là người khác, dù cho nhất phen một hào, khẳng định chỉ có bốn chữ—— không có cửa đâu!

"Dạ dạ dạ, nhị ca nói đúng lắm, muội muội tạm thời quên, " Bảo Lam không quên nghịch ngợm chớp chớp lông mi dài cuống giống như lông chim, "Nhị ca, chúng ta nghỉ ngơi một chút trước, một lúc sau cùng ăn cơm được không?"

"Toàn bộ nghe theo lời muội."

Sau đó hai người trở về phòng của mình.

Cái "Toàn bộ" này của Thạch Thiên cũng thật chính là toàn bộ a...!

Lúc Bảo Lam năm tuổi, nhất định muốn dán hoa cắt giấy ăn tết, nhưng đám nam nhân bảy thước trong tiêu cục mua đao cầm gậy thì không có vấn đề gì, còn dán hoa cắt giấy thì có vấn đề nha! Nhưng mà, tiểu Bảo Lam mặc kệ, không phải dán giấy cắt hoa thì không cần, chỉ đáng thương cho Thạch Thiên mười hai tuổi cam tâm tình nguyện cầm kéo và giấy đỏ cắt giấy dán hoa, sau khi trải qua ba ngày cố gắng rút cuộc đem mấy tấm giấy miễn cưỡng được gọi là giấy cắt hoa đưa cho tiểu Bảo Lam, tiểu Bảo Lam vừa thấy đã hưng phấn muốn dán, nhưng mà thân thể nhỏ bé không có sức, đầu mày nhỏ nhỏ không khỏi nhăn lại, Thạch Thiên nhìn thấy lập tức ngồi xổm xuống làm thang cho tiểu Bảo Lam, tiểu Bảo Lam ngồi trên cổ Thạch Thiên, vẻ mặt sáng lạn dán giấy hoa kia, mắt Thạch Thiên dao động!

Vì thế, ngày mở đầu Thạch Thiên bị nô dịch cũng cảm thấy vui vẻ sâu sắc!

Nhớ rõ vào một đêm mưa to năm năm trước, Bảo Lam bị cơn sâu thềm ăn quấy rối, phải xuống chân núi ăn vịt nướng "Vịt hạng nhất", chúng đệ tử trong tiêu cục thay nhau ra trận hò hét tiểu sư muội bảo bồi Lam Lam, sư huynh này bảo ngày mai hết mưa lập tức xuống núi mua, sư huynh kia nói bây giờ xuống bếp làm món gà hun khói sờ trường đồ thêm trước, người này đưa ngọc thạch tinh xảo, người kia đưa trò chơi nhỏ. . . . Nhưng mà Lam Lam lại điều ngoa nói, muốn ăn vịt nướng "Vịt hạng nhất", làm cho một đám nam nhân có ý chí và lòng hi sinh này mau chóng mất ngủ! Lúc đó Bảo Lam mới chỉ là một tiểu nha đầu 10 tuổi!

Sau khi nhị sư huynh Thạch Thiên nghe được, không nói hai lời, khoác áo che nón, mạo hiểm xuống núi giữa trời mưa to vịt nướng. Một lúc lâu sau trở về, toàn thân ướt đẫm, chỉ riêng vịt nướng đã dùng áo che lại là không dính một hạt mưa nào. Chỉ là tiểu Bảo Lam không có lương tâm nói "Vẫn là nhị sư huynh tốt nhất a" Liền yên tâm thoải mái ăn vịt nướng ưa thích! Nhưng mà, nhị sư huynh Thạch Thiên đang thương cũng bởi vì câu nói "Tốt nhất" kia liền nhẹ nhàng vung vung ống tay áo lên, không quan tâm đến toàn thân đều là nước mưa!

Những ví dụ "Sùng muội thành si" này nhiều đến không kể hết!

Ở trên lưng ngựa một ngày sau khi trở về phòng Bảo Lam lập tức trở lại bộ mặt thật, khoe miệng đỏ hồng vĩnh viễn, chống chân lên trời, toàn thân lười nhát nằm trên giường mở ra một chữ "Đại" thật lớn.

"Thùng thùng thùng, tiểu thư, đưa nước tắm tới rồi!" Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa của tiểu nhị.

"Vào đi, cửa không khóa." Bảo Lam theo tiếng đáp.

Lập tức, hai tên tiểu nhị nâng một thúng nước ấm lớn đi vào cửa, vừa muốn lên tiếng hỏi có muốn thêm nước lạnh hay không, ánh mắt hai người không hẹn mà cùng vươn thẳng, ngừng bước chận, thế giới lập tức yên tĩnh!

Chỉ thấy xông vào mí mắt chính là màn lụa hồng nhạt quần lấy ở lan can giường lớn khắc hoa đang lay động theo chiều gió, hai bên đầu giường treo bóng tua nhẹ nhàng đong đưa. Trên giường khám nam ngọc thạch tinh xảo, một thiếu nữ xinh đẹp, vẻ mặt lười biếng nằm nghiêng ở mặt trên.

Chỉ thấy hai gò má của thiếu nữ trắng nõn mịn màng, giống như hoa đào nở rộ, trên khuôn mặt trái xoan nhỏ nhỏ là một đôi mắt to xinh đẹp linh hoạt như nước còn đẹp hơn ngôi sao ban đêm, lông mi dài cong cong giống như hai cánh quạt che phủ, nửa hở nửa khép, tăng thêm vài phần mị hoặc và thần bí. Chóp mũi xinh xắn hơi hơi vênh lên, hai mảnh môi anh đào tròn bóng như nước, làm cho người ta rất muốn hưng hăng mà cắn một ngụm, mới có thể giải trừ khát khô tự nhiên nảy sinh trong lòng. Một đầu tóc dài nồng đậm hơn mè đen, từ trên đầu chủ nhân rơi rụng trải dài lên trên gối đầu thêu uyên ương, có vài tơ lụa màu tím lợt của áo khoác nghịch ngợm khoát lên cái cổ bóng loáng. Bởi vì nằm, lớp tơ lụa áo khoác không đều đặn, xen vào nhau lộ ra phần lớn chiếc cổ. Đai lưng bên hông thêu một đóa hoa sen, vòng eo uyển chuyển giống như chi cần hơi dùng sức là có thể bẻ gãy. Vạt áo bao lấy quần lụa mỏng che giấu đôi chân thon dài xinh đẹp, một đôi gầy thêu tay đề lên mép giường, vừa lắc lư vừa dao động.

Cô nương này chỉ có ở trên trời, trần gian chỉ thấy vài lần!

Dù là tự nhận đã thấy qua hơn ngàn mỹ nữ nhưng tiểu nhị cũng sợ ngây người, thùng thùng có thể nghe được tiếng tim đập nhanh!

"Các người sao vậy? Trên mặt ta có gì sao?" Không chút nào ý thức được sức quyến rũ của mình Lam Lam chớp chớp mắt nghi ngờ hỏi.

Hai tiểu nhị điên đảo tâm hồn rốt cục ý thức được trên vai mình vẫn đang nâng thùng nước, không biết là xấu hổ hay khản trương lên tiếng đáp: "Không có không có, chúng ta để nước ở đây, có việc người cứ nói!"

Sau đó vội vã đi ra cửa, giống như trong phòng có yêu tinh ăn thịt người.

Bảo Lâm cọ cọ ở trên giường một lát, rốt cục lười biếng bước chân xuống giường đi tới thùng nước tắm.

Sau đó, dưới ánh sáng chiếu rọi, bình phong như một màn sân khấu, trên màn sân khấu xuất hiện bóng dáng hoàn mỹ của người thiếu nữ, từ từ cởi bỏ đai lưng treo lên phía sau bình phong, sau đó là áo khoác, sau đó là quần áo trong, cởi bỏ từng lớp từng lớp vải mỏng, sau khi cởi ra yếm đỏ hồng thêu uyên ương khiến người ta muốn phạm tội ra, giữa ánh sáng lay động, đáng vẻ thiếu nữ thướt tha mềm mại chiếu rọi ở trên màn sân khấu! Quá trình này giống như một từng cánh từng cánh hoa nở rộ mê người, cho đến nhụy hoa say lòng người hiện ra ở trước mặt trời đất!

Tóc đen đen như mực trải thẳng ở thắt lưng bao lấy thân thể trơn bóng trong suốt xinh đẹp, từ từ bước vào trong nước có cánh hoa nhài, đen đen, trắng trắng, thơm thơm, sáng sáng, nháy mắt gom hết toàn bộ ánh sáng trong phòng, cuối cùng làm cho trong mắt người ta không có cách nào nhìn thấy cái khác!

Mà "người khôi xương" tạo thành loại ảnh hưởng này lại thoải mái dựa vào thùng tắm, ánh mắt khép hờ, cánh tay mảnh khảnh trên chọc cánh hoa nhài trong nước, miệng hừ hừ giai điệu êm tai không biết tên từ thời không xa xôi, chạy không suy nghĩ, không thể tưởng tượng được nhập đến đây, nghĩ việc trọng sinh mê muội đã qua.

Đã không đếm được bao nhiêu lần, tuy mỗi lần hao tổn vài triệu tế bào não, nhưng đến nay cũng không rõ bản thân đã xảy ra chuyện vì, vì sao lại như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngao Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Sự tích về vang.

Chương 2 :

Mọi nhà đều chịu đựng một vài kỷ niệm khó khăn.

Là bảo bối của kỹ sư phần mềm cao cấp thế kỷ 21, dựa vào vẻ ngoài xuất sắc và tài ăn nói tốt, cuối cùng đóa hoa của bệnh viện Liễu gia được gả đi. Thật sự là trai tài gái sắc bản hiện đại, là duyên trời tác thành!

Một năm sau, sinh được một đứa con, tên là Bảo Mã, cả nhà không lo áo cơm, cuộc sống đầy đủ hạnh phúc, khiến người ca ngợi!

Mãi đến ba năm sau -- Bảo Lâm ra đời!

Đứa con gái duy nhất của Bảo gia -- Bảo Lâm xuất hiện khiến cho gia đình nhỏ ấm áp này bắt đầu trở nên gà chó không yên!

Lúc ba tuổi, tiểu Bảo Lâm vui chơi mệt mỏi trong công viên, không quan tâm đến ba mẹ ở bên cạnh phản đối, muốn gọi điện thoại đến 110, để cho chú cảnh sát đưa về nhà. "Con chỉ muốn ngồi xe oe oe hu ứ thôi!"

"Bảo bối Lam Lam ngoan ngoãn, không được quậy phá! Xe oe oe hu ú không phải người bình thường có thể ngồi được?"

"Không được không được! Người ta muốn ngồi xe đó, bằng không, ừm, bằng không, người ta không về nhà a!"

"Ông xã, anh xem này?"

"Thôi, bảo bối của chúng ta vui vẻ là được! Không phải là ngồi xe cảnh sát thôi sao? Ai không ngồi được chứ?"

"Chỉ có ba ba là tốt nhất a ~ ba ba hôn nhẹ ~"

Mười phút sau ~

"Thần ái ~ các chú cảnh sát , bảo bối Lam Lam lạc đường a ~, người ta tuyệt đối tin tưởng chú cảnh sát ~, chú cảnh sát nhất định phải đưa người ta về nhà an toàn a ~ hôn một cái ~" ai có thể tin được một cô bé ba tuổi non nớt lại có tư thế dịu dàng?

"Em gái nhỏ, nhà em ở đây? Tới đây! Để anh ôm em đi!"

"Cám ơn anh a, nhà em ở đường số mười hai. Anh trai, lại hôn một cái a ~"

Vì thế nửa tiếng sau, ba mẹ Bảo gia bởi vì giám hộ không hiệu quả, để cho tiểu bảo bảo đáng yêu như vậy, ngây thơ như vậy đi một mình trong công viên mà bị "anh cảnh sát" dạy bảo nghiêm khắc một tiếng đồng hồ!

Khi năm tuổi , tiểu bảo bối theo cha mẹ và anh hai trở về quê của bà ngoại.

Đôi mắt nhỏ đen sẫm như ngọc trai xoay trái chuyển phải, bàn tay nhỏ ác ma liền duỗi xuống một góc để trứng ngỗng của mấy con ngỗng, sau đó là một loạt ngỗng bay ngỗng nhảy ngỗng kêu, chỉ thấy trước sân tung bay đầy lông ngỗng , mấy con ngỗng bị nhỏ hết lông ủ rũ cụp đuôi mà ôm lại với nhau, ánh mắt ai oán nhìn về phía tiểu Bảo Lam, giống như là con dâu nhỏ nhà lành bị đùa giỡn!

Sau khi người trong nhà nhìn thấy loại tình huống này, mẹ đi tới muốn đá vào mông nhỏ của Bảo Lam, tiểu Bảo Lam nói như thế này:

"Mẹ thân mến? Sao mẹ không hỏi ai là kẻ đầu sỏ gây nên chứ?" Mắt to chớp nháy, đáng vẻ ngây thơ.

"Không cần hỏi cũng biết là con làm "

"Xin hỏi mẹ, mẹ đang sỉ nhục chỉ số thông minh của bảo bối nhà mẹ sao?" Nói xong làm ra đáng vẻ tan nát cõi lòng!

Người trong nhà tròn mắt tập thể.

"Không cần chỉ số thông minh cũng biết là em!" Anh hai Bảo Mã ghét bỏ nói.

"Hừ! Chán ghét nhất là anh hai Thần Mã!" Khuôn mặt nhỏ nhăn phòng lên, dân chúng chết rồi !

"Lúc ăn cơm là ai nói ‘Cho ăn thịt hôn nhẹ, anh hai là tốt nhất a?’."

"Người đi đường!" ' không phải mình không phải mình, dù sao cũng không phải mình! ' Lam Lam tự thôi miên bản thân .

"Hơn nữa, người ta không phải là tốt bụng thôi sao! Hiện tại không phải đang thịnh hành một từ ‘trần trụi’ hay sao? Em thấy mấy con ngỗng còn trắng hơn voi, thật sự là quá rồi, con cũng nhìn không được, liền giúp nó đuổi theo thịnh hành của mọi người thôi!"

Trời ạ! Sét tới đánh vào bọn nó đi, sao quần thể nhỏ yếu này phải chịu những thứ khổ cực này chứ!

Tập thể voi trắng không nói gì chỉ hỏi ông trời!

Lúc mười tuổi, Lam Lam không nhận ra đã ảnh hưởng ba ba sâu sắc, bắt đầu tự học hệ thống phần mềm máy tính, lúc cảm thấy được có chút thành tựu, mượn bộ phận bức tường lửa làm thí nghiệm nhỏ, tiếc rằng người mới không có kinh nghiệm, ngược lại bị một đám cao thủ truy ra được ID, trộm gà không được còn mất nắm gạo!

Đội lúc cảnh sát nhanh chóng bố trí nhân sự, tuyên thệ tước nã phần tử tội phạm về quy án, lúc tới cửa bắt tội phạm, nhìn thấy là tiểu Bảo Lam ngồi ngay ngắn ở trước máy tính, còn đang vì màn hình đen mà thất vọng không thôi!

Đại đội trưởng đội cảnh sát kiên nhẫn hỏi Liễu Tinh, tiểu Bảo Lam nói năng hùng hồn đầy lý lẽ như thế này: "Ba ba nói phải dùng trí!

Ba ba nói quen tay hay việc!

Ba ba nói so chiêu với cao thủ tiến bộ nhanh nhất!

Ba ba nói phải có tinh thần người nằm vùng, chỗ nào cứng rắn liền chui vào trong đó!

Ba ba còn nói muốn từng giờ từng phút đều tìm kiếm sai lầm của mình trong thực tiễn!

Không phải em giúp các anh truy tìm lỗ hổng của hệ thống sao? Các anh tới cảm ơn em sao? Giữ gìn an toàn quốc gia là nhiệm vụ cùng nghĩa vụ của chúng ta a! Miễn phí a! Không cần cảm ơn a!"

Tập thể một đội cảnh sát đều co giật khóe mắt, em xác định là chúng tôi tới cảm ơn em sao? Xác định sao? Xác định sao? Xác định sao?

Lúc mười lăm tuổi, ở hiện trường trận đấu chung kết đấu vật người máy. Một cô bé người máy mặc váy hoa xinh đẹp, tóc xoắn ngang vai cười cười gian trá, vươn bàn tay máy móc không chút lưu tình nào liên tiếp nhỏ đường dây của một người máy khác, sau đó đi đến người máy thứ hai. Từ từ bước đến sau lưng người máy thứ hai, vươn mạnh chân hướng về cái mông đất kim loại. Người máy không khổng chế được trọng tâm liền nằm úp sấp lên trước, đến khi hiện trường thành chỗ ngã sấp!

"Tiểu Lại uy vũ! Tiểu Lại tất thắng!"

Tiểu Lại uy vũ! Tiểu Lại tất thắng!"

Một thiếu nữ tuyên thủ người máy xinh đẹp mặc váy hoa trên chỗ ngồi hưng phấn la hét!

Ngay sau đó, tiểu Lại đi về phía người máy thứ ba, lần này vươn cánh tay ta nhắm ngay ra đa của đối thủ trước mặt, đập bẻ nhịp nhàng, chỉ nghe tiếng ‘loảng xoảng, rắc rắc rầm rầm’, đối thủ thứ ba over rồi!

"Tiểu Lại uy vũ! Tiểu Lại tất thắng!"

Tiểu Lại là tuyệt nhất, cô lên, còn có hai người!"

Nghe thấy tiếng nói hai thiếu niên còn lại đã rơi nước mắt rồi! ‘Bây giờ chịu thua có còn kịp không?’ Lúc bọn họ ra sức do dự vùng vẫy, đã xảy ra việc ngoài ý muốn.

Chỉ thấy tiểu Lại bị người máy thứ ba móc ở váy, sau đó hệ thống bắt đầu chấp hành trình tự phá hủy, một cái tay nhỏ bốc lên một ngọn lửa, cánh tay kim loại bay về phía đối thủ, nhưng không may, tiếp đó váy cũng bị đốt, vì thế bộ phận đường bộ của Tiểu Lại bị hư hao, chỉ thấy nó bị mất phương hướng đi về phía giám khảo ngồi.

Vì thế, khăn trải bàn, cái bàn, dây điện, đèn màu dập tắt, đại sảnh, đám người chạy, trận đấu hoàn toàn bị phá hỏng! (๐๐).

Hai mươi tuổi, tiểu Bảo Lam của chúng ta lấy thành tích xuất sắc thi vào trường đại học nổi tiếng, lúc đó cha mẹ trong nhà cảm ơn trời đất, cảm ơn chúa Giê Su và cảm ơn Phật Tổ, cuối cùng tiểu ma nữ cũng rời khỏi nhà a!

Tuy trưởng thành duyên dáng yêu kiều, nhưng bản tính của Bảo Lam vẫn không đổi, không biết thực nữ là gì, hôm qua đi lang thang, hôm nay đi leo núi, ngày mai đi dạo hồ, ngày kia lại đi leo núi.

Tóm lại là không chịu ngồi yên một chỗ!

Vào ngày nghỉ lễ quốc tế lao động, trước mười ngày Lam Lam liền đi khiêu chiến hẹn bạn bè đi nhảy dù mạo hiểm.

Lúc chờ ở trên đỉnh núi, nghe từng tiếng thét chói tai, nhiệt huyết của Bảo Lam đã sôi trào, thật sự là hận không thể lập tức tự mình trải nghiệm một chút. Rất cuộc tới lúc nằng nặc, lá gan của bạn tốt bị dọa, rốt cục quyết định bỏ đi. Lúc nhìn xuống dưới, luôn khuyên Bảo Lam quá nguy hiểm, không nên chơi.

Nhưng mà Bảo Lam nhìn thấy người chơi mạo hiểm phía trước cũng không có nguy hiểm gì mà chạm đất an toàn, căn bản là không hề nên được rung động trong lòng, đã phóng lao thì phải theo lao không theo không được, liền nói với bạn tốt: "Yên tâm, không có việc gì! Cậu xác định cậu không chơi sao? Một lát cậu cũng đừng hối hận!"

Sau đó để cho nhân viên trang bị cho mình, Bảo Lam đứng ở bên cạnh vách núi đen lắc lắc động động, còn thỉnh thoảng thúc giục: "Nhanh lên! Nhanh lên a!"

Sau khi sắp xếp xong tất cả, liền đứng vững vào vị trí, hai tay dang ra, giống một con chim sắp bay lượn tìm kiếm tự do, hài lòng vui vẻ nhảy xuống rồi. Lực đàn hồi của dây thừng đưa Bảo Lam tới tới lui lui ở giữa núi rừng, từ trên xuống dưới, cùng tiếng hét lớn lạnh lạnh của Bảo Lam, rất sáng khoái!

Đột nhiên, dây thừng giữa hai chân buông lỏng, Bảo Lam bị ném lên cao liền cảm nhận được thế giới đảo lộn, thân thể mềm mại như vật rơi ở trạng thái tự do, đột nhiên cắm vào giữa sông lớn lạnh lẽo!

Vì thế, kết cục của bi kịch là như thế!

Kết thúc bi kịch cuối cùng của tuổi trẻ, nghênh đón nàng là một thế giới như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngao Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Ma nữ trọng sinh

Chương 3 :

Công nguyên năm 223, đó là một thời đại dùng võ hành động! Sau khi trải qua hơn mười năm huyết chiến hỗn loạn, thiên hạ chia ra bốn phần: Phách Băng quốc, Thương Nguyệt quốc, Mạc Hà quốc và một số tiểu quốc.

Trong đó Phách Băng quốc là một quốc gia băng lạnh, chiếm giữ ở Đông Nam, hai bên núi non trùng điệp, đối mặt là một đồng bằng lớn, chậm rãi đi ngang qua một con sông băng là Phách Băng quốc, quốc vương đời thứ ba siêng năng lo việc chính trị, chăm lo việc nước, khởi công xây dựng thủy lợi để cho cả nước nghỉ ngơi lấy lại sức, người dân giàu mạnh, binh hùng tướng mạnh, có thể nói chiếm giữ thiên thời địa lợi nhân hòa, là nước đứng đầu tam quốc.

Thương Nguyệt quốc, chiếm giữ ở phía Tây, một quốc gia đồng bằng, quốc vương trung hậu thành thật, rất được lòng dân, bá tính an cư lạc nghiệp, cuộc sống sung túc.

Mạc Hà quốc, thống trị ở Bắc Bộ, Bắc Bộ có địa thế phức tạp đa số là dãy núi, dân chúng am hiểu rừng rậm, sinh hoạt gian khổ, bởi vậy thân thể cường tráng, đất đai ở quốc gia này càng trân quý hơn, trên có quân vương, dưới là dân chúng nghèo nàn, đối với Phách Băng quốc và Thương Nguyệt quốc đều như hô rình mối.

Lúc đầu Thiên Địa tiêu cục do Thạch Đình Thiên và tam sư đệ cùng dốc sức dẫn dắt đệ tử, sau khi định cư ở núi Thiên Yết, các thế hệ trong tiêu cục đều có võ công cường hãn, quả thật đã lấy được tín nhiệm của khắp thiên hạ, sau khi trải qua 130 năm đã trở thành đệ nhất tiêu cục ở Phách Băng quốc.

Ở giữa 130 năm này, từ một Thiên Địa tiêu cục nhỏ, lúc đầu hộ tổng áp tiêu nhỏ, ví dụ như vài vốc trang sức, cây trà lá trà, đến lúc hơi lớn, bắt đầu hộ tổng ngân phiếu cho nhà buôn; chậm rãi xây dựng quan hệ tốt với quan phủ, bắt đầu hộ tổng áp tiêu quan trọng, có đồ vật gia truyền của gia tộc, có bảo đao giang hồ tranh đoạt, có quan ngân của quan phủ, có vật cổ tiến cống..... càng ngày càng quý giá, cũng càng ngày càng gian nan, đồng thời, danh tiếng của tiêu cục cũng càng lúc càng lớn!

Chỉ cần người ra giá được, bất luận đồ vật quý giá bao nhiêu Thiên Địa tiêu cục đều có thể đưa đến an toàn, ý nghĩ này đã xâm nhập lòng người.

Cờ của Thiên Địa tiêu cục, trong giang hồ không ai không biết, son tặc không người nào là không hiểu, không người nào dám trêu chọc!

Thạch Mặc Tôn, chương môn đời thứ sáu Thiên Địa tiêu cục, võ công cao thâm, thành thực giữ tín, tính tình trọng nghĩa, giữa giang hồ hiểm ác ít người có thể có đức cao vọng trọng nhìn xa trông rộng này!

Không ai là toàn diện, chẳng ai là hoàn mỹ, đứng trên đỉnh núi cao điều duy nhất mà Thạch Mặc Tôn tiếc nuối, đó là lúc còn trẻ một lần đi áp tiêu bị tập kích mà thê tử Thúy Châu vì bảo vệ mình bị thương ở bụng dưới, kết hôn hơn mười năm qua vẫn không cách nào mang thai đứa con của chính mình.

Vào đêm giao thừa 30 năm đó là lúc Thạch Mặc Tôn ba mươi tuổi, núi Thiên Yết xếp đặt buổi tiệc, cùng đón giao thừa, nghênh đón đầu năm!

Đối mặt với một bàn đầy thịt cá, đột nhiên Thúy Châu cảm thấy buồn nôn, vội vàng chạy đến cạnh cửa nôn khan, Thạch Mặc Tôn chạy tới hướng thê tử yêu thương. Hần khăn trương đỡ thê tử về phòng, cũng gọi đệ tử mời đại phu Ngũ Vị vốn có danh xưng ‘tiểu Hoa Đà’ bắt mạch chuẩn đoán.

Sau khi Ngũ Vị chuẩn đoán qua, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Thạch Mặc Tôn.

"Ngũ Vị, thân thể phu nhân của ta liệu có gì đáng ngại không?" Thạch Mặc Tôn bị nhìn không thoải mái thật cẩn thận lên tiếng hỏi.

"Thạch chương môn, thứ lỗi lão không có tài cán, người phải chuẩn bị tâm lý thật tốt!" Ngũ Vị vuốt vuốt chòm râu trắng của ông, ra vẻ ngưng trọng mở miệng nói.

"Đại phu nói thẳng không sao cả!" Về mặt của Thạch chương môn nghiêm túc.

"Chúc mừng Thạch chương môn, phu nhân mang đã thai hơn hai tháng, người sắp trở thành phụ thân rồi!" Một giọng nói không nghiêm túc, lão ngoan đồng Ngũ Vị nhẹ nhàng nói.

Thạch Mặc Tôn sững sờ tròn vẹn ba phút mới hồi phục tinh thần giữa vui mừng to lớn này, sắc mặt lập tức vây quanh đầy mây sáng, tỏa sáng thật mạnh.

"Đây là thật sao? Thật vậy sao? Thật vậy sao?" Hình như như bản thân mình nghe lầm.

"Thạch chương môn, đây là người nghi ngờ y thuật tiểu lão nhi sao?" Ngũ Vị ra vẻ không vui.

"Nói như vậy ta sắp làm phụ thân rồi! Ta sắp làm phụ thân a! Ta sắp làm phụ thân a!"

Trong cửa phòng nội chỉ còn lại có một Thạch chương môn giống như tiểu tử dùng vẻ mặt hạnh phúc nhìn Thúy Châu không ngừng nói những lời này.

Kiều thế trí tuệ thanh tú

Trẻ nhỏ đang trong thai nghén

Sự nghiệp thu nhập ổn định

Địa vị nổi danh hiển hách

Thỉnh cầu cả đời của người nam nhân cuối cùng cũng đã đạt được, Thạch Mặc Tôn vô cùng vui sướng nha!

Một năm này là năm vui sướng nhất của Thạch chương môn, so với buôn bán lời mấy vạn lượng bạc còn cao hứng hơn!

Về sau, trên núi Thiên Yết đều cùng chung một bầu vật là phụ nữ có thai, Thúy Châu nói một không ai dám nói hai, Thúy Châu nói muốn giết heo, khi đó toàn bộ núi không ai dám làm chủ! Thạch Mặc Tôn lại càng nhỏ nhỏ cẩn thận, gần như là một tắc cũng không thể từ, chỉ sợ Thúy Châu nhử mày một cái!

Cứ như vậy qua tám tháng, nháy mắt đã vào mùa hạ, toàn bộ núi Thiên Yết rơi vào trạng thái dưỡng thai.

Vào một buổi tối trăng sáng lên cao, đột nhiên Thúy Châu đau bụng đến mặt trắng bệch, Thạch Mặc Tôn khẩn trương xuống giường gọi bà mụ tới. Trong phòng là tiếng thét chói tai của Thúy Châu, ngoài phòng là phụ thân chuẩn mực và trên trăm người đệ tử trong tiêu cực gấp đến độ mồ hôi cũng chảy ròng ròng.

Cứ như vậy, sau khoảng hai canh giờ, bà mụ dùng vẻ mặt hoảng hốt lao ra ngoài cửa, nói với Thạch chương môn: "Phụ nhân khó sanh, tình huống không tốt lắm!"

"Người nhất định phải cố gắng hết sức, bảo vệ mẫu tử bình an, sẽ có thương thiệt lớn!" Thạch Mặc Tôn bình tĩnh nói, lại không biết rằng hán khăn trương đến hai bàn tay nắm đã nổi đầy gân xanh.

Cũng chỉ hai người ở trong phòng mới có ma lực lớn như vậy khiến cho Thạch Mặc Tôn đi lại trong gang hồ bị núi cao đè nặng cũng không chút nao núng gì, hận không thể vọt vào trong phòng, chịu khổ thay cho thế tử!

Lại quá một lúc lâu sau, "Sinh rồi! Sinh rồi!" Một tiếng hô to, rốt cuộc Thúy Châu cũng sinh hạ một bé gái nhỏ, chỉ là, bé gái này không khóc, cũng không có âm ỉ, sắc mặt cũng không hồng hào như bình thường, mà vẻ mặt trắng bệch, không khí trầm lặng!

Nghe được tiếng động Thạch Mặc Tôn cất bước đi vào phòng, thấy tình hình của đứa nhỏ, sắc mặt ngưng trọng đi tới bên cạnh Thúy Châu.

"Đứa nhỏ đâu, nhanh cho thiếp nhìn!" Thúy Châu vội vàng nói.

"Thúy Châu, nàng phải chú ý sức khỏe, vậy, khụ! Ôm đứa nhỏ qua đây, ai!" Thạch Mặc Tôn không nhịn được lại thở dài một tiếng.

Bà mụ cúi đầu bước từng bước một, sợ không cẩn thận một chút sẽ bị Thạch Mặc Tôn giết để trút giận.

Trong lòng Thúy Châu có dự cảm, hai mắt đã đầy nước mắt, càng cẩn thận hơn muốn nhìn đứa con số khổ. Trong phòng im ắng, chỉ có bà mụ cố gắng thả chậm động tác đưa đứa nhỏ cho Thúy Châu.

Ai ngờ, chốc lát khi mới vừa nhận lấy đứa nhỏ, "Oa oa oa" một tiếng khóc ni non vang khắp phòng, kỳ tích đã xảy ra, tiếng khóc của đứa nhỏ to rõ vang vọng khắp dãy núi Thiên Yết!

Mất mà lại được, Thạch Mặc Tôn lần đầu làm phụ thân, hạ lệnh núi Thiên Yết ăn mừng ba ngày chúc mừng báo bố Thạch Bảo Lam ra đời!

Vào lúc chúc mừng nồng đậm vui vẻ, chỉ có Bảo Lam xoắn xuýt vô cùng buồn bực.

Rõ ràng là nàng đi nhảy dù mạo hiểm, vì sao lại đến đây rồi?

Cánh tay nhỏ và bàn chân nhỏ này là ai hả?

Khuôn mặt nhỏ, cái mũi nhỏ nhắn này là ai hả?

Ai hả? Ai hả? Ai hả?

Sao nàng lại chạy đến chỗ này hả hả hả? . . . (☹_☹). . .

Cứ như vậy, mỗi một ngày thực tại làm cho Bảo Lam không thể không thừa nhận đã xuyên việt rồi.

Nhưng mà trong bụng Bảo Lam vẫn đầy oán hận!

Vì sao lại biến nàng trở thành một đứa bé nhỏ không thể nói chuyện cứ phải uống sữa mặc cho người khác xâu xé hả hả hả?

Ông trời, chột hận ông a a!

Bảo Lam không có chỗ phát hỏa, trên có phụ thân dung túng chiều mọi chuyện, dưới có các vị sư huynh ngàn vạn yêu thương bảo vệ, Bản tính tiểu ma nữ nhìn không chứa thứ gì, vì thế...

Chim trên núi Thiên Yết -- Tuyệt chủng rồi !

Cá trong dòng suối nhỏ -- Chết rồi!

Ruộng cỏ trên dốc núi -- Trụi rồi !

Vận hạn của núi Thiên Yết -- đến đây!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngoa Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Tiêu chảy không ngừng!

Chương 4 :

Sau nửa giờ ngâm nước nóng thoải mái, Bảo Lam lấy tóc thắt đuôi sam hai bên, gom lại một chỗ, chải búi tóc ngược lên, chỉ để lại một vài sợi thành hình cầu vòm đỏ trên trán trắng nõn, để xuống trên đỉnh búi tóc một viên ngọc thạch, khảm ở giữa cầu vòm, giống như trắng lên cao. Mặc một chiếc váy hoa dài màu vàng nhạt, váy áo thon dài kèm với bước chân lung linh sinh động, giống như tinh linh nghịch ngợm giữa rừng cây.

Còn Thạch Thiên lại không thay đổi một bộ trường bào màu đen, hai người vừa cười vừa nói đi xuống lầu.

Một bình nữ nhi hồng, một đĩa thịt bò lớn, một đĩa xào nhỏ, hai người Bảo Thạch ngồi ở chỗ đài cao gần cửa sổ, vừa cẩn thận ăn, vừa cẩn thận nghe, vừa nói chuyện với nhau. Như vậy, mỗi một hành động của quán trọ, đều không qua khỏi ánh mắt sắc bén của hai người!

Bốn gã nam nhân ở bàn nhỏ phía đông liền hấp dẫn chú ý của Bảo Thạch : Uống từng bình từng bình lớn nữ nhi hồng, chơi đánh bạc đón số, một miếng lớn ăn đầy thịt, nhét đầy miệng còn thường rống giọng!

"Mẹ nó, đêm hôm trước công bộ thương thư bị cường đạo cướp bóc! 28 năm đục khoét trên mồ hôi nước mắt của nhân dân toàn bộ đều về tay đám cướp kia, nếu đưa cho lão tử, đủ để cho lão tử ăn bao nhiêu thịt?" Một gã nam nhân lớn tiếng kêu la phẫn uất của hân!

"Đâu phải là bọn cướp? Ta nghe nói là người của Thánh Viêm Giáo làm!" Tiếp theo là người ngồi đối diện nói.

"Không phải đâu? Không phải là cướp tiền bạc sao?" Một vị thương nhân ở hướng tây nam hỏi ra thắc mắc của hân ta.

"Đâu chỉ là tiền bạc? Mẹ nó! Toàn bộ một nhà 34 mạng một chiều mất mạng, ngoại trừ sát thủ của Thánh Viêm Giáo giết người không chớp mắt, các người nói, ai còn có thực lực này?" Sau khi nói xong hân tử ở bàn phía đông lại ngẩng cổ miệng lớn uống vài ngụm rượu.

"Hừ, nhỏ tiếng một chút! Đều nói tai mắt của Thánh Viêm Giáo ở khắp nơi trong thiên hạ, người nói như vậy, cẩn thận rước họa!" Một thư sinh nho nhã mặc mặc mở miệng khuyên giải.

"Người sợ chết cứ việc nói thẳng! Lão tử mới không sợ đâu! Mười tám năm sau lại là hảo hân! Hừ! Tất cả thư sinh đều không dùng được, nói người da mặt trắng nõn không sai chút nào!"

"Người! Người!" Người một hồi lâu cũng không nói ra lời. Đáng thương cho thư sinh có lòng tốt bị nói đến cả khuôn mặt đỏ bừng, đỏ như cái mông của con khỉ!

Xem xong trò cười, Bảo Lam dâng lên chút đồng tình đối với thư sinh kia, cúi đầu nói chuyện với Thạch Thiên.

"Nhị ca, người thấy chuyện này thế nào?"

"Việc này sợ là không đơn giản như vậy! Mấy năm gần đây Thánh Viêm Giáo nổi lên, liên tiếp ám sát, số người quan phủ bị ám sát không ngừng tăng lên, lại không hề thu hoạch được vụ án này, vậy thực lực của Thánh Viêm Giáo tuyệt đối không thể khinh thường!" Thạch Thiên uống một hơi cạn sạch ly rượu trong tay.

"Huynh nói xem, Thánh Viêm Giáo này có liên qua đến chuyện phụ thân muội bị trọng thương hay không?" Nghĩ tới phụ thân bị trọng thương nằm trên giường, cá tính điều ngoa bốc đồng liền bị ném lên chín tầng mây, thay đổi nét mặt cẩn thận không lộ ra ở trước mặt người khác.

"Việc này rất khó nói, người có thể không kinh động đến người khác mà có thể làm sư phụ bị trọng thương, trên giang hồ có vài người có bản lĩnh này,

nhưng mà, sau khi ta cùng sư huynh sư đệ thương lượng, đều đã loại bỏ mấy người này rồi."

"Bây giờ phụ thân hôn mê bất tỉnh, nói cách khác, phụ thân nhất định biết ai là người làm ông bị thương!" Bảo Lam càng thêm phần nộ!

Thạch Thiên vươn bàn tay to ra phủ lên bàn tay nhỏ nhỏ mềm mại của Bảo Lam, nhẹ nhàng ấn ấn, bày tỏ an ủi.

"Lam muội, đừng lo lắng, ta bảo đảm, trong vòng một năm, chắc chắn có thể đem Băng Tinh Lệ về cứu sư phụ tỉnh." Thạch Thiên nói.

Sao Bảo Lam lại không biết con đường phía trước có bao nhiêu gian nan! Từ sau khi phát hiện phụ thân luôn dung túng cưng chiều yêu thương nàng vô hạn bị trọng thương hôn mê, nửa bầu trời của Bảo Lam liền sụp đổ. Nàng không còn thường nghĩ cách gọt giũa các sư huynh, mà liên tục dùng cách của mình để an ủi mẫu thân suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt, bà vẫn không chịu cười, vẫn ăn từng ngụm cơm, vẫn không ai hiểu đằng sau tươi cười là nỗi đau xót, đau xót này nhạt như nước ốc! Nàng thích mỗi đêm phóng túng rơi nước mắt xuống áo ngủ băng gấm, rồi lại chờ đợi mặt trời mới mọc đi tới chỗ mẫu thân, bởi vì, ban ngày đại biểu có thêm nhiều hi vọng!

Nàng thật sự mệt chết đi được, lại không kể ra được với người nào, bởi vì mọi người càng mệt hơn nàng nữa. Nàng mê mang, dù sao nàng vẫn chỉ là một tiểu cô nương mười sáu tuổi chưa hiểu việc đời a! Bây giờ nàng cần một người tới đẩy lên hi vọng cho nàng, cho nàng một trụ cột tinh thần, cho nàng một ánh sáng tin tưởng để nàng có thể kiên trì đi tiếp!

Nghe giọng nói trầm thấp giống như tiếng đàn violon của nhị sư huynh, rốt cuộc trái tim nóng nảy của Bảo Lam cũng bình tĩnh lại rồi.

"Nhị ca, cảm ơn huynh!"

"Lam muội, qua nhiều năm như vậy, muội vẫn coi ta như người ngoài sao? Nói cảm ơn cái gì, khách sáo như vậy, ta có nên tức giận không?"

Bảo Lam căng thẳng nắm chặt bàn tay của nhị sư huynh, vết chai dày trên tay có thể làm cho nàng an tâm!

"Không cảm ơn thì không cảm ơn! Nhị ca thật là xấu!"

Sau khi Thạch Thiên cười cười với nàng, tiếp tục nói quan điểm của mình.

"Giang hồ này e là phải đổi ông trời rồi! Trước tiên nên thông báo cho đại ca và các sư đệ, để cho bọn họ cẩn thận đề ý tin tức của Thành Viêm Giáo, dù sao phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện vẫn tốt hơn. Chúng ta vẫn tiếp tục nhiệm vụ tìm Băng Tinh Lệ, dù sao thì thân thể của sư phụ cũng quan trọng nhất!"

"Hai ngày nữa chúng ta có thể đến Thánh Kinh sao? Ở đó có đủ loại người, người rắn hổ tạp, có lẽ có tin tức của Băng Tinh Lệ."

"Lam muội nói có lý, đêm nay liền nghỉ ngơi thật tốt, nghỉ ngơi dưỡng sức, sáng sớm ngày mai chúng ta lên đường!" Thạch Thiên quyết đoán quyết định!

Nếu Thạch Thiên biết quyết định đêm nay của mình, đưa tiểu sư muội mình bảo vệ đến bên cạnh bọn hắn, tuyệt đối sẽ không khẳng khẳng đến Thượng Kinh như vậy! Nhưng ngàn vàng khó mua sớm biết rằng, trên đời này chính là không bán hối hận!

Đương nhiên, việc này sau này hãy nói.

Chẳng biết lúc nào, tiểu thư sinh bị sỉ nhục đi tới, hán tử bàn phía đông cũng đi tới, đàm luận trong quán trọ từ chuyện thành trấn đến chuyện nhà. Đang lúc cao hứng phần chần con gái xinh đẹp của lão bản hiệu buôn phải gả cho con trai thứ hai của huyện thái gia, mấy nam tử vác đao cầm kiếm đi đến. Mấy người đó phát ra hơi thở người lạ không nên tới gần, vừa thấy liền biết mấy người này là người thường đi lại trên giang hồ.

Quán trọ lập tức im bật.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, trong đó có một nam nhân khoảng ba mươi tuổi vác một cây đao trên lưng hỏi: "Xin hỏi các vị, huynh đệ bọn ta đi đường vài ngày này nghe nói Thiên Địa tiêu cục trên núi Thiên Yết gặp phải thích khách, không biết tình hình việc này thế nào?"

Vấn đề này vừa được nhắc đến, hai người Bảo Thạch cũng ngừng nói chuyện với nhau, neho mắt lại, bắt đầu chú ý tới tình hình trong quán trọ.

Đối mặt với việc lớn này, mặc kệ là biết hay không biết, mọi người đều nhao nhao lên.

"Người cũng không biết, Thiên Địa tiêu cục phái người trấn giữ ở các con đường, phòng bị chặt chẽ trên núi Thiên Yết, bây giờ người bình thường cũng không thể lên núi a, bên trong là tình hình gì căn bản là không thể biết hết!"

"Ta nghe nói, chính là một đám trộm, trộm rất nhiều vàng bạc châu báu."

"Thiên Địa tiêu cục là thiên hạ đệ nhất tiêu cục, nhiều năm tích lũy như vậy chắc chắn có rất nhiều bảo bối! Khiêu khích kẻ trộm đến là rất bình thường!"

"Nói như vậy người cũng đồ mất rồi?"

"Mười người có năm người sẽ đồ mất, đây đều là chuyện công khai!"

"Không đúng không đúng, ta nghe nói cây đại thụ đón gió của tiêu cục, bị người cùng nghề nhớ đến, hạ độc trong thức ăn, đây là tính toán làm một mẻ

đẩy!"

"Không thể nào, ta thấy không nghiêm trọng như thế!"

"Hừ hừ! Những tên danh môn chính phái này đều liều chết sĩ diện, đánh nát răng cũng nuốt vào bụng, còn có thể để cho người nhìn ra sao?"

"Nhưng mà võ công của Thạch chương môn rất cao cường, làm sao có thể không chịu được một tấn công nho nhỏ này chứ?"

"Việc này ai biết được!"

"Ta còn nghe nói là người nhà của kẻ trộm bảo bối mà mười mấy năm trước tiêu cục hộ tống, tìm đến trả thù!"

"Nhưng mà danh tiếng của tiêu cục người có mắt đều sẽ thấy, chưa bao giờ xảy ra loại chuyện này!"

"Cả ngày đối mặt với vàng bạc châu báu, có ai không kích động, ai biết năm đó có người dính đến không!"

"Lời này của người chính là thiếu suy xét a, mỗi ngày người ta nhìn vàng bạc, thứ đồ tầm thường còn có thể lọt vào mắt sập? Ta thấy không thể!"

"Cho nên, bảo bối của năm đó nhất định là rất có giá trị!"

"Vậy ngược lại người nói xem là cái gì?"

"Cũng nói là bảo bối, còn có thể để cho chúng ta biết sao?"

"Ta thấy người chính là đồ khoác lác!"

"Vậy ngược lại người nói ra vài cái đi!"

"Muốn ta nói, Thạch chương môn tuyệt đối sẽ không liên quan đến loại chuyện bất chính này!"

"Đúng đúng, ta cũng cảm thấy như thế!"

"Nói rất có lý!"

"Tri nhân tri diện bất tri tâm nha, không thể nói được a!"

"Đúng, thấy tiền sáng mắt cũng rất có khả năng!"

"Đúng, đúng!"

.....

"Sur muội, không nên kích động!"

Nghe những lời này, Bảo Lâm không nhìn được vẫy tay hai người đang nắm chặt ra muốn tiến lên giáo huấn bọn họ, Thạch Thiên cảm thấy trong tay không còn, không quan tâm trong lòng có một chút mất mát, khẩn trương lên tiếng ngăn Bảo Lâm lại.

"Phòng ngừa miệng người hơn phòng dòng nước* ! Những lời đồn đãi thành truyền này liền theo sát bọn họ. Đừng nên để chúng ta phải gặp phiền toái!" Thạch Thiên có chút bất đắc dĩ nói.

* Ý câu này muốn nói miệng người còn khó đề phòng hơn ngăn phòng dòng nước chảy.

"Hừ! Không thể dễ dàng với bọn họ như vậy!"

Mắt to như ngọc trai xoay tròn, thâm tính toán ở trong lòng, Bảo Lâm cười hắc hắc!

Thạch Thiên biết, mỗi khi Bảo Lâm lộ ra vẻ mặt này thì liền có người gặp nạn! Lúc Thạch Thiên sắp đi lên lầu, không nhịn được liếc nhìn mấy người kia một cái, cho bọn họ một ánh mắt 'tự giải quyết cho tốt'!

Quả nhiên, vào ban đêm cùng ngày, mấy người vui sướng khi người gặp họa kia, ở mỗi góc khác nhau, một chuyến lại một chuyến đi vào nhà vệ sinh, tìm vài đại phu, ăn vài loại viên được cũng không dùng được, vẫn kéo dài ba ngày, cũng nhanh chóng mất đi nửa cái mạng!

Hừ! 'Tiêu chảy liên tục' của Bảo Lâm ta nghiên cứu là độc nhất vô nhị chỉ bằng các người cũng muốn chữa khỏi? Hưởng thụ thật tốt đi! Hừ!

Chương 5: Tác dụng của nàng dâu xinh đẹp

Chương 5 :

Trời vừa tờ mờ sáng, hai con tuấn mã đã vội vàng rời khỏi "quán trọ Thanh Duyệt" .

Hai người Bảo Thạch lộc cộc lộc cộc chạy trên đường lớn một ngày.

Hoàng hôn mặt trời chiều, cảnh đẹp này không có người thường thức, chỉ có hai con tuấn mã làm cho cảnh tượng này tăng thêm hai đường bụi đất tung bay!

Ánh trăng đã nhô lên từ lâu, hai người không thể không dừng lại, chuẩn bị tìm chỗ nghỉ ngơi.

"Nhị ca, mau nhìn! Phía trước có ngôi chùa! Cuối cùng chúng ta không cần ngủ ở nơi hoang sơ vắng vẻ này!" Bảo Lam hưng phấn mà nói.

"Lam muội, chúng ta mau đi qua đó!"

Bảo Lam hưng phấn kẹp bụng ngựa, chạy vội tới ngôi chùa!

Thạch Thiên theo sát phía sau, nhìn ngôi chùa rách nát phía trước, lại nhìn khuôn mặt tươi cười hưng phấn của Bảo Lam, trong lòng từ trước đến nay đều là lạnh lùng lại nổi lên chua xót nồng đậm và rất kính nể Bảo Lam!

Thật ra, một canh giờ trước bọn họ đi ngang qua một ngôi làng không nhỏ, ở lại đó, nghỉ ngơi một đêm mới là cách tốt. Nhưng mà Bảo Lam nóng lòng muốn cứu sư phụ, căn bản không có suy nghĩ đến chuyện dừng chân, chỉ vào làng hỏi thăm một chút và mua lương khô cần thiết rồi lên đường!

"Ta nói cô nương nha, đêm nay vẫn nên nghỉ chân ở đây đi! Tiếp tục đi về hướng bắc, không phải vài canh giờ, sợ là không có thôn làng!" Đại thẩm bán bánh bao thấy Bảo lam mua nhiều bánh bao như vậy không khỏi tốt bụng mở miệng nhắc nhở.

Lam Lam bảo bồi quả nhiên là được hoan nghênh!

"Không cần, đại thẩm! Chúng ta có chuyện quan trọng phải đi, không có nhiều thời gian dừng lại."

"Ai! Chuyện gì chỉ kém vài canh giờ nha!"

Nói xong chuyện qua cứng rắn bỏ sung nói với Thạch Thiên :

"Người là tướng công cũng không xứng đáng nha! Sao lại nhẫn tâm để cho một nàng dâu xinh đẹp nửa đêm ngủ ở ngoài nơi hoang dã chứ?"

Một câu "Nàng dâu xinh đẹp" làm cho mặt hồ yên lặng trong trái tim lãnh khốc nổi lên từng tầng sóng gợn, càng gợn càng xa, càng gợn càng cao, lồng ngực ấm của Thạch Thiên hồ hết!

"Ai ai! Đại thẩm, người hiểu lầm a! Hắn không phải của tướng công của ta, là nhị ca a!" Bảo Lam bị nói khuôn mặt đỏ hồng khăn trương mở miệng giải thích, còn không quên ngẩng đầu nhìn Thạch Thiên, thấy nét mặt của hắn không có gì, không khỏi thở dài nhẹ nhõm thật sâu.

Nào ngờ, Thạch Thiên nhìn đáng vẻ đáng yêu này làm cho trái tim hắn bắt đầu mềm yếu rồi rầm!

Chính là đại thẩm bán bánh bao lên tiếng làm tan tình hình lúng túng này.

"Tới tới tới, đây là 42 cái bánh bao, đại thẩm tặng các người thêm hai cái, dọc đường nhớ ăn lúc nóng!"

"Được, đại thẩm thật tốt! Làm ăn của người nhất định sẽ náo nhiệt rực rỡ! ————— kiểm tiền nhiều như nước —————" Bảo Lam chiếm được tiện nghi không quên phát huy sở trường của nàng, khiến cho đại thẩm bán bánh bao cười đến thấy răng không thấy mắt nha!

"Lam muội lấy đi trước, ta tới trả tiền!"

"Được, muội ở bên kia chờ huynh...!"

"Tổng cộng là bốn mươi văn tiền." Đại thẩm bán bánh bao không quên lên tiếng nhắc nhở.

Thạch Thiên lấy ra hai lượng bạc đưa cho đại thẩm bán bánh bao, đề tay đại thẩm muốn thối tiền lại nói: "Không cần thối lại!"

Vẫn khuôn mặt không nói không cười như cũ, chẳng qua, bởi vì câu nói "nàng dâu xinh đẹp" kia mà khóe miệng lại nói ra như vậy chứng tỏ người nào đó

có tâm trạng rất tốt, nhẹ bước xoay người đón mặt trời hoàng hôn!

Không thể không cảm thán: Lời nói có sức quyến rũ rất lớn nha! Không chỉ biết dụ dỗ người khác vui vẻ, còn kiếm được tiền a a!

Thạch Thiên cưỡi ngựa xông đi vào trong miếu nhìn qua một vòng, sau khi lấy bao đồ của hai người qua, cùng Bảo Lam đi vào trong miếu.

Thạch Thiên tiên sinh bắt đầu đốt lửa, tìm một chỗ sạch sẽ bên cạnh đồng lửa để Bảo Lam ngồi xuống, lại dùng cỏ khô trải lót thành giường.

"Tối, Lam muội, tới đây ngồi! Ta vừa mới trải mấy lớp cỏ, buổi tối ngủ sẽ thoải mái một chút."

"Ừ, nhị ca, lương khô còn nóng, lại đây ăn trước đi!"

Mắt thấy có 42 chiếc bánh bao, từng cái từng cái không còn nữa!

Đội hai người ăn uống no đủ chuẩn bị đi ngủ, Thạch Thiên bắt đầu cời trường bào của hắn.

"Lam muội, chờ một chút!"

"Hả?" Bảo Lam nâng khuôn mặt nhỏ nhắn nghi hoặc nhìn về phía Thạch Thiên.

"Ở đây là nơi hoang sơ trời sẽ lạnh, không thể bằng trong nhà, phủ áo choàng của ta, ít nhiều có thể tốt hơn một chút!"

Nói xong, không để ý Bảo Lam cự tuyệt liền cứng rắn mà lại không mất dịu dàng phủ lên trên người Bảo Lam

"Nhị ca, không cần a, muội cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, không có việc gì! Hơn nữa, bây giờ đã vào mùa hè, không lạnh a!"

"Cũng không được, buổi tối rất lạnh, nhất định phải chú ý!" Ít thấy Thạch Thiên lộ ra giọng nói gia trưởng.

"Đưa quần áo cho muội, huynh làm sao nha?"

"Nhị ca là một đại nam nhân, quanh năm bên ba ở ngoài đã quen, việc này đối với ta mà nói là một việc nhỏ! Được rồi, thời gian không còn sớm, nhanh ngủ đi!"

"Không được, muội không cần, huynh chính là quân tiên phong, chủ lực hơn hậu vệ, là đội trưởng kiêm phó đội trưởng, huynh cũng không thể ngã xuống nha! Bằng không muội còn phải chăm sóc huynh, huynh có biết muội cực kỳ lười biếng, huynh có biết muội sẽ không chăm sóc người khác, huynh có biết chăm sóc người khác mệt chết đi nha, huynh làm cho muội vất vả, muội vất vả sẽ giận huynh nha "

"Được rồi được rồi! Ta sai rồi ta sai rồi, cho tới bây giờ ta liền không đứng, tiểu tử tông của ta, ngại mau ngủ đi!" Thạch Thiên vừa nghe Bảo Lam sẽ giận hắn lập tức ngoan ngoãn giong vũ khí đầu hàng!

"Muội muốn nghe chuyện xưa trước khi ngủ" Bản chất điêu ngoa của tiểu ma nữ Bảo Lam, lại bắt đầu rục rịch rồi !

"Ta là một đại nam nhân, làm sao lại kể chuyện xưa chứ?" Mặt Thạch Thiên lộ rõ vẻ khó xử.

Nhưng mà, hiểu rõ tính tình Bảo Lam hắn biết hôm nay mình không chạy thoát rồi!

"Không mà không mà! Phụ thân muội cũng là đại nam nhân nha! Trước khi ngủ phụ thân liền kể chuyện xưa cho muội nghe nha!"

Suy nghĩ đến sự phụ anh minh thần võ kể chuyện xưa, Thạch Thiên cảm thấy có một đám quạ đen bay qua đỉnh đầu, ngổn ngang trong gió rồi. . . (° Δ °)

"Được rồi được rồi, muội liền không làm khó huynh a!"

Về mặt Thạch Thiên bỗng vui vẻ, cảm thương trời cao có mắt, để cho hắn tránh được một kiếp!

Nhưng mà Bảo Lam lại có vẻ mặt bất đắc dĩ chỉ tiếc rèn sắt không thành nói :

"Huynh được thông qua nếu kể cho muội nghe chuyện các huynh đi bảo tiêu!"

Suyt chút nữa thì Thạch Thiên thở gấp một hơi không được!

Tiểu tử tông của ta, muội có thể nói chuyện vừa phải hay không?

Cuối cùng hắn cũng lĩnh ngộ được mùi vị từ địa ngục đến thiên đường, lại bị ném tới địa ngục rồi!

Thỉnh chú ý, là "lại" !

Từ nhỏ đến lớn nam hài Thạch Thiên của chúng ta cũng không thiếu việc bị Bảo Lam "hăm hại" nha!

Cảm xúc chịu đựng chèn ép nhiều năm, Thạch Thiên nhanh chóng đầu hàng.

Hơi suy nghĩ một chút, giọng nói trầm thấp chậm rãi tràn ngập trong ngôi miếu đồ nát.

"Ta nhớ rõ năm năm trước, ta theo sư phụ và đại sư huynh cùng 20 người nữa, cùng hộ tống một triệu lượng bạc trắng đưa đến cửa hàng Đại Phong ở 'Diệp Thành'. Dọc đường không bị trở ngại gì, ở dọc đường núi Thanh Sơn, đột nhiên, từ hai bên vách núi lao ra hai ba mươi tên thổ phỉ. Nếu là bình thường căn bản là chúng ta không ngại, chỉ là trải qua bốn ba một tháng, tất cả mọi người cực kỳ mệt mỏi. Thủ lĩnh thổ phỉ nói để lại tiền tài, sẽ thả chúng ta trở về, nhưng mà, như vậy, danh dự tiêu cực sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát! Sư phụ trịnh trọng nói với chúng ta: ' Vì danh dự thiên hạ đệ nhất tiêu mà chiến đấu! ' vì thế chúng ta cùng thổ phỉ bắt đầu chém giết, đó là cuộc chiến đau khổ nhất mà ta đã trải qua, mỗi người đều đã dùng hết hơi sức sau cùng! Ta vì còn trẻ, kinh nghiệm không đủ, đang đánh nhau với một tên thổ phỉ không rảnh bận tâm tới sau lưng, là sư phụ cản cho ta một đao! Cuối cùng đánh chạy thổ phỉ rồi! Nhưng sư phụ lại bị thương. Từ đó trở đi, ta quyết định kiếp này sẽ sống chết đi theo sư phụ, không tiếc sinh mệnh bảo vệ sư phụ cùng người nhà thân tín của ông!"

Thạch Thiên khôi phục từ giữa hồi tưởng, nhìn thấy Bảo Lam nhếch miệng, đã đi gặp chu công từ lâu!

Cuối cùng áo choàng của Thạch Thiên vẫn ở trên người của Bảo Lam!

Đêm cứ như vậy, lẳng lặng trông coi hai người trong ngôi miếu đồ nát.

Đột nhiên, một tiếng thét chói tai, phá tan màn đêm yên tĩnh!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Nga Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Từ trên trời bay xuống.

Chương 6:

Đột nhiên, một tiếng thét chói tai, phá tan màn đêm yên tĩnh!

Hai người Bảo Thạch mở ánh mắt sắc bén!

Thạch Thiên nhanh chóng đưa kiếm dựa sát vào Bảo Lam, Bảo Lam nhanh chóng ngồi dậy, cẩn thận hỏi: "Nhị ca, sao vậy?"

Lỗi tai Thạch Thiên giật giật, thính lực hơn người nghe được một loạt tiếng kêu tìm kiếm và tiếng bước chân đang tới gần đây.

"Có người đến đây, người tới không ít, hơn nửa thân phận không rõ, chúng ta tạm thời tránh né một chút đi!" Nói xong mặc áo bào đen vào, nâng Bảo Lam dậy, nhanh nhẹn thu dọn bao quần áo, hai người nhìn nhau, cùng nhảy lên nóc nhà.

Dù miếu bị vỡ nát, nhưng nóc nhà vẫn còn chịu đựng được!

Không bao lâu, chỉ thấy một nữ tử quần áo tả tơi thất tha thất thểu trốn vào miếu. Vừa chạy vừa nhìn quanh bốn phía. Một lúc nàng chui vào dưới bàn, một lúc lại bò ra, một lúc trốn vào mặt sau cây cột, một lúc lại đi ra, đang lúc nàng tới tới lui lui không biết làm sao, vài tiếng nói chuyện với nhau truyền tới.

"Đại quân gia, vừa rồi chúng ta còn nghe được tiếng thét của Tiểu Bích ở đây, nàng chắc chắn chạy không xa, ta đoán, nàng trốn ở trong ngôi miếu đồ nát này!" Một nam tử vì khoe công, vội vàng lên tiếng nói!

"Vậy còn sừng sò ở đó làm gì! Còn không mau vào tìm cho ta?" Quân gia cất cao giọng lớn.

Nữ tử tên Tiểu Bích vừa nghe, sắc mặt liền trắng bệch, cũng chẳng quan tâm suy nghĩ, nhanh chóng trốn vào mặt sau tượng Phật.

Trong lòng Bảo Lam quá cảm khá i "Người trốn ở dưới bàn còn tốt hơn!"

Một đội người lùnh bắt đi vào.

"Tiểu Bích, ta biết người ở bên trong, người thức thời mau mau ra đây, theo chúng ta trở về. An tâm làm thập thiếp của người, để tránh phải chịu nỗi khổ da thịt!" Nói xong lời cuối "nỗi khổ da thịt", đột nhiên giọng trở nên hung ác, ai cũng không nghĩ ngờ trong lời nói này có giả dối.

Quần áo của người nói chuyện so với vài thô của gia đình khác rõ ràng là tốt hơn rất nhiều, mà còn được mười mấy gia đình tay cầm đuốc vây quanh bảo

hộ, người này chắc chắn là đại quân gia rồi !

Thật lâu sau không có tiếng trả lời, đại quân gia tiếp tục nói:

"Người đã rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, vậy thì chớ có trách ta không khách khí , người tới, tìm cho ta!"

"Dạ."

Rất nhanh, Tiểu Bích liền bị hai gia đình ép buộc đứng trước cái khung. Tiểu Bích vừa vùng vẫy cánh tay bị trói buộc, vừa lớn tiếng kêu lên:

"Cứu mạng! Các người buông ra, ta không muốn trở về với các người!"

Nhưng mà, ngay sau đó, hai gia đình ra sức ném, Tiểu Bích giống như một bao tải bị ném tới trước chân của quân gia.

"Tiểu Bích!" Quân gia cúi đầu xuống, ra vẻ tốt bụng mở miệng, "Người nói xem có thể trách ai chứ! Cha người thiếu một khoảng nợ, nếu thiếu gia chúng ta không quá tốt bụng trả nợ cho nhà người, nhà người đã sớm bị chủ nợ san bằng rồi ! Mọi người đều nói ‘chịu ân một giọt nước, dùng con sông lớn để trả ’, người lấy thân báo đáp, gả cho thiếu gia chúng ta làm thập thiếp, làm sao có thiệt thòi hả ? Người còn phải cảm tạ là người may mắn có chút sắc đẹp như vậy, có thể được thiếu gia nhà ta nhìn trúng!"

"Người nói vậy, rõ ràng các người chính là một, các người sắp xếp cho cha ta vay nặng lãi, bằng không, chúng ta rõ ràng chỉ mượn năm lượng bạc, làm sao có thể biến thành năm trăm lượng chứ?"

"Sao, giấy vay nợ chính là giấy trắng mực đen, người muốn chối cãi hay sao?"

"Ta khinh! Cho dù ta chết ta cũng không gả cho thiếu gia nhà các người!"

"Bốp!" Một cây roi không lưu tình quát lên trên thân thể gầy yếu của Tiểu Bích!

"A!" Một vết máu xuất hiện, Tiểu Bích theo bản năng cuộn mình ở trên mặt đất, hứng chịu roi quát.

Khởi thân thể nhỏ bé gầy yếu này, gọi lên lòng ghét ác như kẻ thù của Bảo Lam trên nóc nhà!

Quân gia phui tay muốn quát roi thứ hai, Bảo Lam thuận tay lấy đá làm phi tiêu, đánh trúng vào cổ tay quân gia. Bốp một tiếng, một giây trước còn điệu hồ dương oai quát roi, không biết làm sao lại ngã nhào trên mặt đất.

"Dừng tay!" Quát khế một tiếng, đối với Tiểu Bích mà nói, giống như tiếng nói trên trời. Đang lúc mọi người kinh ngạc, Bảo Lam từ trên trời bay xuống, che chở trước người Tiểu Bích.

Mà Thạch Thiên vẫn tiếp tục đứng ở trên nóc nhà -- xem diễn trò!

Mà quân gia cảm thấy bản thân mình bị mất thể diện nổi trận lôi đình, muốn tìm nơi trút giận!

"Dã nha đầu từ đâu tới, người có biết người đánh ai không? Nếu người muốn chết, ta sẽ thành toàn cho người!"

"Quân người là ai, bản cô nương chính là muốn đánh người! Cho dù người là Thiên Vương lão tử, bản cô nương cũng đánh không sai!"

"Người!" Quân gia vừa muốn lên con lại thấy rõ khuôn mặt xinh đẹp của Bảo Lam, nham hiểm nói: "Ôi, thì ra là một nha đầu càng xinh đẹp tự động đưa lên cửa! Nếu như vậy, đều nghe kỹ cho ta, bắt lấy hai người kia cho bản quân gia, bản quân gia sẽ có trọng thưởng!"

Chính cái gọi là, ‘ bên dưới trọng thưởng, chắc chắn có kẻ dừng cầm’, vì thế, mười mấy tên gia đình như ong vỡ tổ vây quanh Bảo Lam.

Thạch Thiên vẫn tiếp tục đứng trên ở nóc nhà -- xem diễn trò!

Đang lúc tất cả gia đình đều đã cho rằng dễ như trở bàn tay, Bảo Lam nhấc mạnh chân đá một cái, nam tử đứng phía trước đã bị đá ra ngoài. Mà trong lúc quân gia không đề phòng, bị phi nam tử đè nặng trên mặt đất!

"A a!"

"A a!"

Hai tiếng hét chói tai!

Chúng gia đình tròn tròn mắt tập thể!

"Oa? Căn bản không đau a a a!" Nam tử bị đá bay phục hồi tinh thần hưng phấn mà nói.

"Khốn kiếp! Còn không mau đứng lên cho ta! Bản quân gia sắp bị người đè chết rồi ! Trở về lập tức giảm béo cho ta!" Một giọng nói rất muốn giết người từ dưới miệng xông ra!

Xin nhò, vấn đề bây giờ không phải là giảm béo có được hay không? Một đám quạ tập thể bay qua!

"Các người còn sững sờ cái gì a a! Bắt các nàng lại cho ta!"

Tha thứ cho quần gia! Mất thể diện, đến không thể chống đỡ được rồi !

Vì thế một đám người ủa lên, trải qua một chuyện vừa rồi, không ai dám sơ suất.

Nhưng mà, vậy thì có thể làm thế nào?

Chỉ thấy, mũi chân Bảo lam nhẹ nhàng chạm nhẹ, bay tới trên đỉnh đầu đám gia đình, thừa dịp bọn hần ngây người, nhanh chân đá một cái, gạt ngã mấy tên ở giữa, bởi vì quán tính, mấy người này lao đảo bốn phía, áp đảo người ở phía sau muốn tấn công, Bảo Lam nhân cơ hội đá đồng đuốc lên, bắn về phía đám gia đình hỗn loạn! Ngay sau đó, đám gia đình liền chạy ra khỏi miếu, chạy về nhà. Mà quần gia đã chạy về đi từ sớm, rời khỏi miếu hoang, ra roi thúc ngựa lầy danh ‘trở về báo tin’ mà chuồn mất rồi !

Hai chiêu! Thắng bại đã phân!

Bảo Lam quay đầu, nói với vị khách nào đó vui vẻ xem diễn trò ở trên nóc nhà: "Vẫn còn không xuống! Chờ muội mời huynh sao!"

Thạch Thiên nghe thấy lập tức giải thích: "A a? Xảy ra chuyện gì rồi? Thật sự quá mệt mỏi, ngủ thiếp đi!"

‘Trợn mắt nói lời bịa đặt’ Bảo Lam khó chịu nghĩ, một con dao từ trong mắt phòng tới!

Thạch Thiên nhìn nóc nhà, nhìn tượng Phật, nhìn cây đuốc, chính là không nhìn tới Bảo Lam!

Ta không phát hiện, ta không phát hiện, cái gì ta cũng không phát hiện!

Cái người già vờ này ! Hừ! Ở trong lòng Bảo Lam ghi nhớ khoản nợ này của hần!

"Cảm tạ ân cứu mạng của ân nhân, Tiểu Bích nguyện vì tiểu thư làm trâu làm ngựa, để báo đáp đại ân đại đức!" Tiểu Bích chịu đựng đau đớn roi quất trên thân thể, quỳ xuống dập đầu!

"Tiểu Bích, người mau mau đứng lên! Thật ra ta cũng không có làm cái gì a, người không cần như vậy!" Bảo Lam nhanh chóng ngăn cản.

"Tiểu thư không giữ lại ta, ta liền không đứng lên!" Tinh tinh Tiểu Bích thẳng thắn, kiên trì nguyên tắc của chính mình.

"Được rồi được rồi, trước tiên người đứng lên nói cho ta nghe một chút những người đó là đã xảy ra chuyện gì!" Bản lĩnh chuyển đề tài của Bảo Lam vẫn là nhất!

"Ừ, ta gọi là Tiểu Bích, trong nhà vốn bán mì sợi mà sống." Tiểu Bích ngoan ngoãn nói, không xoắn xuýt cái vấn đề kia, nói lên nguyên nhân xảy ra chuyện này.

Thì ra trong nhà Tiểu Bích bán mì sợi ở trong trấn Thập Lý, năm nay mười lăm tuổi, trong nhà còn có cha mẹ cùng ca ca Diệp Phi mười tám tuổi, ca ca làm đầu bếp nhỏ ở Trương gia, nhân duyên gặp gỡ, thiếu gia Trương gia Trương Phú Quý thấy được Diệp Bích, nảy sinh hứng thú với nàng. Nhiều lần cầu hôn lại bị từ chối, liền sắp đặt làm cho Diệp gia thiếu năm trăm lượng vay nặng lãi, làm cho Tiểu Bích gả cho hần ta. Cha Diệp không đành lòng để Tiểu Bích chịu khổ, để cho nàng chạy trốn. Trương Phú Quý thẹn quá hóa giận, phái một đội gia đình lùng bắt Tiểu Bích trở về, vì thế liền có một màn cứu vớt Tiểu Bích kia...

"Vậy sau này người có tính toán gì không?" Thạch Thiên lên tiếng hỏi.

"Ta không biết Trương Phú Quý đối với người ta thế nào, xin tiểu thư cho phép ta về nhà nhìn xem, nếu không ta thật sự là không yên lòng!" Nói xong, Tiểu Bích mang theo ánh mắt nồng đậm chờ đợi nhìn Bảo lam.

Bảo Lam nghĩ tới mình luôn là bảo bối của phụ thân, liền quyết định đi cùng Tiểu Bích một chuyến.

"Tiểu thư, vậy không được a! Vừa rồi người cùng nhóm người này xảy ra xung đột, sau khi vào thành, nhất định sẽ bị Trương Trần Trường lòng dạ hẹp hòi làm khó, Tiểu Bích thật sự không muốn liên lụy tiểu thư." Tiểu Bích thành thật nói ra lo lắng của mình.

"Không sao! Dù sao không có người thì ngày mai chúng ta cũng nhất định vào thành, người không cần lo lắng a, chúng ta không có việc gì."

Nghe Bảo Lam tự tin nói xong trong mắt Tiểu Bích đã hóa linh hoạt, Tiểu Bích kiên định ý nghĩ nhất định phải đi theo Bảo Lam!

Ba người nghỉ ngơi qua loa, lúc bình minh, ba người hai ngựa xuất phát đi về hướng trấn Thập Lý!

Chương 7: Tướng công, chàng tới rồi.

Chương 7:

Sau một canh giờ bốn ba, ba người cũng tới nhà Tiểu Bích.

Khi Tiểu Bích đứng ở cửa không nhìn được lên tiếng hô to: "Cha mẹ, các người ở đâu?"

Nhưng mà, không ai trả lời nàng. Đợi sau khi Tiểu Bích vào, mới phát hiện trong nhà giống như đã bị cướp bóc: dường như tất cả bát nôi đều bị đập nát trên mặt đất, tất cả ngăn tủ đều bị mở ra, trên mặt đất lộn xộn, cái gì cũng có! Rất rõ ràng, đây là vì Trương Phú Quý thẹn quá hóa giận đến đây gây khó dễ!

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tiểu Bích không nhìn được bắt đầu gào khóc: "Hu hu, cha mẹ! Các người ở đâu a? Đây đều là lỗi của con! Hu hu, con nên làm cái gì bây giờ?"

"Được rồi, đừng khóc! Chúng ta đi tới chỗ của Trương Phú Quý cứu cha mẹ ngươi ra!" Tuy Bảo Lam bướng bỉnh, nhưng từ nhỏ được che chở mà lớn lên, sao từng thấy qua đau buồn trước mắt này?

"Thật sự có thể cứu được sao? Căn bản là nhà chúng ta không có nhiều tiền như vậy!" Tiểu Bích không tự tin nói.

"Ta bảo đảm, nhất định sẽ đưa bọn họ trở về an toàn! Bây giờ chúng ta đi ăn com trước, lấp đầy bụng, lại nghĩ cách. Thân thể là tiền vốn cho cách mạng!" Bảo Lam an ủi nói.

"Ừ, tiểu thư nhất định là đói bụng, từ buổi sáng đến giờ chúng ta vẫn chưa ăn com." Tiểu Bích vẫn roi nước mắt nói!

"Ngươi dẫn đường phía trước, chúng ta không quen nơi này." Rốt cuộc Thạch Thiên lãnh khốc cũng mở miệng vàng của hân.

"Được, ta biết qua hai con đường nữa có một quán trọ, đồ ăn làm không tệ, chỉ là." Tiểu Bích cúi đầu không nói.

"Sao? Chỉ là sao?" Bảo Lam vừa nghe có ăn, liền hưng phấn, nhưng mà Tiểu Bích lại ngừng, khiến cho lòng hiếu kỳ tò mò của nàng tăng lên.

Tiểu Bích khúm núm, lấp bắp, xấu hổ nói: "Chỉ là. . . Chỉ là. . . Ta không có tiền mời tiểu thư ăn com." Nói xong hận không thể cúi đầu đến sát đất.

"A? Là như vậy a! Tiểu Bích, tiểu thư nhà ngươi là người keo kiệt như vậy sao? Nếu ngươi theo ta, ta còn có thể cho ngươi bị đói sao? Đi, tiểu thư nhà ngươi không thiếu tiền! Cho dù ngươi ăn sạch của tiểu thư nhà ngươi, không phải vẫn còn có nhị ca của tiểu thư nhà ngươi sao!" Bảo Lam nghe ra nguyên nhân, không biết nên khóc hay nên cười, đành cười để xua tan nỗi lo của Tiểu Bích.

Thạch Thiên nghe Bảo Lam nói có hân ở đây, cảm giác ý lại nồng đậm này làm cho chủ nghĩa đại nam tử của Thạch Thiên sư huynh rất thỏa mãn, hai tròng mắt lập tức hiện lên thỏa mãn, chỉ là tan biến quá nhanh, Bảo Lam không có chú ý tới.

Trong quán trọ lớn nhất trấn Thập Lý, ba người Bảo Lam Thạch Thiên và Tiểu Bích ngồi gần cửa sổ, lúc đang ăn được phân nửa, thì có một nhóm người vọt vào.

Nam tử cầm đầu mặc áo dài hoa màu tím, bên hông là một miếng ngọc bội trong sáng tinh xảo, bộ dạng tuấn tú, chỉ là ngạo mạn mắt cao hơn đầu đã phá hủy phần cảm giác tốt đẹp này. Bên cạnh là một nam tử trung niên có vẻ mặt nghiêm nghị liên tục phe phẩy quạt giấy, nam tử này đã từng gặp qua -- Đại quân gia. Không cần phải nói, nam tử kia nhất định là Trương Phú Quý rồi. Phía sau hai người, là hai ba mươi tên gia đình, trong tay tất cả đều cầm côn dài, xem ra là có chuẩn bị nha.

Đại quân gia vốn là kiêu căng nói: "Hay cho Tiểu Bích nhà ngươi, thiếu tiền không trả, hôm nay thiếu gia ở đây, còn không mau mau đầu hàng!"

Bảo Lam đưa tay ấn chặt Tiểu Bích tức giận, vui sướng khi người gặp họa mà mở miệng: "Ai ô ô, ta tưởng là ai cầm lông gà làm lệnh tiễn chứ, nhìn kỹ, thì ra là người quen! Thế nào, tối hôm qua chụp ếch không đủ sao, lại cô ý đến tìm ta sao?"

"Ha ha ha ha!" Những người xem náo nhiệt trong quán trọ bị Bảo Lam làm cho cười ha ha.

Nếu bàn về công phu tức chết người, Bảo Lam nhận thứ hai, không ai dám nhận thứ nhất! Chân lý này nhanh chóng được chứng thực!

"Ngươi! Ngươi! Ngươi! . . ." Đại quân gia chỉ nói ra được một chữ ngươi, Trương Phú Quý nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp dọa người của Bảo Lam, liền nổi lên lòng háo sắc, chỉnh chỉnh quần áo, hắng giọng một cái, lấy trạng thái tự nhận là tốt nhất mà mở miệng.

"Vị cô nương này, tại hạ họ Trương tên Phú Quý, lúc trước là quân gia của tại hạ có mắt như mù, làm phiền cô nương, xin cô nương nể mặt của Trương

mổ, vào phủ một chuyến, Trương mỗ sẽ nhận lỗi với cô nương!" Trương Phú Quý vẫn làm ra vẻ hai tay nắm lại dựng ở trước ngực, lễ phép như người thư sinh.

"Tiểu thư không cần, không nên nghe hấn nói bậy, hấn. . ." Tiểu Bích căng thẳng lên tiếng ngăn cản, sợ tiểu thư bị hấn lừa.

"Tiểu Bích, hãy khoan!" Bảo Lam cho nàng một ánh mắt yên tâm!

"Nếu Trương công tử có ý mời, sao ta có thể làm bề mặt Trương công tử chứ" Bảo Lam vừa nói vừa đá lông nheo, đại não của Trương Phú Quý liền sung huyết, ngay cả trên nhiều người ở trên lầu, vài người có định lực kinh người cũng không may mắn thoát khỏi!

"Chẳng qua. . ." Bảo Lam ra vẻ khó xử nói, "Người cũng biết a...người nhà Tiểu Bích không hiểu chuyện, lúc trước chọc giận Trương công tử, không biết Trương công tử có thể nể mặt người ta mà tha người nhà của Tiểu Bích hay không? Thiếu tiền chúng ta nhất định sẽ trả! Trương công tử cũng không muốn để cho năm lượng bạc ly gián tình cảm của chúng ta phải không?" Lời nói thiết lập cam bẫy, Bảo Lam lộ bộ dáng tiểu bạch thủ và ánh mắt khẩn cầu nhìn về phía Trương Phú Quý, mỹ nhân nhũ mây, mọi người xung quanh đều tan nát cõi lòng,nếu từ chối thì thế nào cũng không nói nên lời!

Mà Trương Phú Quý đã thần hồn điên đảo từ lâu, chỉ số thông minh thấp đến vô cùng, đầu còn suy nghĩ đến đường sống, nhanh chóng dỗ mỹ nhân cao hứng mới là thật là lý lẽ!

"Nhất định nhất định, Quân gia nhanh nhanh về phủ đưa người của Diệp gia đến đây, nhớ kỹ, nhất định phải rất cẩn thận!"

"Vây. . . Vây. . . Vây chỉ sợ là không ổn! Dù sao. . ." Quân gia khuyên nhủ.

"Kêu người đi thì người liền đi, không nên nói nhảm nhiều như vậy! Còn sững sờ cái gì? Mau cút trở về !" Trương Phú Quý gấp gấp đập hấn ta một cước.

Quân gia nhanh chóng đi đưa người tới.

"Trương công tử... người tới đây ngồi một chút... người ta còn muốn biết sự tích về vang của người a" Bảo Lam phát ra giọng nói rung rung làm nũng , ngoại trừ Trương công tử căng thẳng mà cánh tay run lấy bậy, thì tất cả mọi người đều nổi da gà rơi đầy đất.

Mà Trương công tử vừa thấy, cơ hội biểu hiện đã tới , nhanh chóng ngồi xuống, điên cuồng khoe khoang!

"Ta nói với nàng nha, đừng thấy ta nhỏ, trong nhà ta có rất có cửa! Ta và đương kim thánh thượng chính là cùng một bà vú, cái gì thái tử, a ca cũng không là chuyện gì, thấy ta còn phải kêu một tiếng tiểu thúc! Hai năm trước ta đi Thánh Kinh đi ngang qua núi Thiên Yết , lão nhân gia Thạch Mặc Tôn còn đón tiếp tẩy trần cho ta a! Ở Thánh Kinh ta ở lại chính là hoàng cung của thái tử a! . . . "

Nhìn bộ dáng ba hoa khoác lác của Trương Phú Quý, mọi người chỉ chờ quân gia nhanh chóng trở về liền ‘vạn dân thoát khỏi biển lửa’! Bởi vì một đám nén cười đều sắp nội thương rồi!

Vài vị ở trên lầu cao thật sự là không nhịn được, ôm bụng cười lăn lộn a a a!

Trong đó có một thiếu niên sang quý ngồi gần cửa sổ không khách khí nói với nam tử lạnh lùng cao quý: "Sao ta không biết hoàng a mã có bà vú ở ngoài cũng chứ? Sao ta không biết đi từ phía bắc trấn Thập Lý tới phía nam Thánh Kinh chứ? Sao ta không biết Thạch Mặc Tôn thiên hạ đệ nhất tiêu cực đón gió tẩy trần cho tên tiểu tử như vậy? Sao ta không biết lúc nào mà phủ thái tử đã thay đổi thành hoàng cung chứ? Càng nói càng thái quá, tiểu tử này thật có tài a! Ha ha ha"

Ngay cả khoe miệng của nam tử lạnh lùng hơi dương lên , nhìn Bảo Lam nén cười, hiện lên một chút cười nghiêng ngả, nữ tử này, có ý tứ!

Cuối cùng đại quân gia 'nhân từ' đã trở lại! Tập thể mọi người cảm thán!

"Cha mẹ! Đại ca!" Nhìn thấy người thân, Tiểu Bích vội vã nhào lên, găt gao ôm người Diệp gia.

Bảo Lam lấy hơn năm lượng bạc trong tay Thạch Thiên đưa cho Trương Phú Quý, vẫn còn không quên phóng điện: "Trương công tử... người thật sự là quá tốt...thật sự là người ta rất sùng bái người...đây là tiền mà nhà Tiểu Bích nợ người, chúng ta nhanh chóng giải quyết việc này, lại về phủ nói chuyện tiếp a... " Ở trong lòng Bảo Lam bổ sung thêm: "Sao lại nói chuyện với người ghê tởm như vậy!"

Trương Phú Quý vừa nghe chuyện tốt đã sắp tới, nhanh chóng lấy giấy nợ ra xé nát ở trước mặt."Như tiểu thư nói, chỉ có năm lượng bạc, sao ta có thể để trong mắt! Vậy chúng ta trở về đi!"

Đang lúc tất cả khán giả tiếc hận vì Bảo Lam như dê vào miệng cạp, ánh mắt Bảo Lam đảo qua, thấy được trong căn phòng thanh nhã có đoàn người đang từ từ đi xuống lầu, nảy ra ý hay, động tác nhanh nhẹn chạy qua, đưa tay kéo nam tử lạnh lùng cao quý nói:

"Trương công, chàng tới rồi!"

Chương 8: Cùng đi một đường.

Chương 8 :

Tuy nam tử lạnh lùng cao quý không cảm thấy bài xích đối với việc Bảo Lam đột ngột xông tới, nhưng tuyệt đối không đến mức thân mật như thế, hắn liền muốn vung tay Bảo Lam ra, Bảo Lam nhìn ra ý đồ của nam tử liền giống như bạch tuyết, hai tay gắt gao ôm chặt cánh tay của hắn, nam tử động người một cái liền từ bỏ, dù sao hắn cũng rất muốn biết rốt cuộc Bảo Lam tính toán chuyện gì!

Một tiếng "Trưởng công, chàng tới rồi!" của Bảo Lam đối với Trương Phú Quý mà nói giống như là tát vào mặt hắn ta ở trước mặt mọi người, chỉ thấy hai mắt Trương Phú Quý bốc lửa, hận không thể ăn nuốt sống Bảo Lam cùng nam tử mà Bảo Lam kéo tay.

"Người tiện nhân này, lại dám trêu đùa ta! Người tới, bắt lại cho ta!" Trương Phú Quý hỗn hển hét.

"Trưởng công từ không nên tức giận a...tuy ta đã có trưởng công, nhưng nếu người ta phát hiện ra người tốt hơn so với hắn, người ta vẫn có thể vứt bỏ hắn, tắm rửa sạch sẽ chạy thẳng tới chỗ người a" Tiểu nữ tử Bảo Lam co được dẫn được, vì không để cho da thịt chịu khổ, vội vàng hóa giải oán hận của Trương Phú Quý.

Nam tử lạnh lùng liền đen mặt! Người đây là đang nói ta còn không tốt bằng tên phế vật này hả? Người chờ, ta sẽ cho người tự mình biết một chút xem ta có tốt hay không!

Bảo Lam liền có cảm giác sau gáy lạnh run, không biết đã bị tên gian ác nào đó nhớ đến rồi!

Mà Trương Phú Quý vừa nghe Bảo Lam nói mình tốt hơn so với nam tử kia, lòng hư vinh được thỏa mãn, lại bảo bọn họ dừng tay.

Bảo Lam vừa thấy có hi vọng, tiếp tục nói "Người cũng không biết a... lúc trước hắn chính là một tiểu tử nghèo, nếu không có cha ta nhìn ra hắn là người có tài, thì hắn vẫn còn ở trong căn nhà một mẫu ba phân đất đấy! May mắn có nhà ta giúp đỡ, hắn mới có thể thi đậu trạng nguyên, mới có thể tới thành Mạc Cao làm thành chủ, người nói xem chỉ là một thành chủ của thành Mạc Cao, sao có thể so sánh với con của trưởng trấn đến cả thái tử cũng không để vào mắt như người chứ!"

Bảo Lam đặc biệt chậm rãi đọc rõ "thành chủ" và "con của trưởng trấn" rất cao!

Nghe nàng nói trưởng công của nàng là thành chủ, suy nghĩ của mọi người đều không giống nhau.

Đứng đầu ngọn gió chính là Trương Phú Quý, vừa nghe thành chủ thành Mạc Cao, lòng của hắn liền lạnh một mảng lớn, đây chính là thành chủ a, ngay cả cha của mình một trấn trưởng nho nhỏ, chộc phải hắn thì cả một nhà mình cũng không đủ nhét kẻ rãng của thành chủ, càng không nói tới cướp nương tử của hắn! Vậy không phải là muốn chết sao?

Những người xem náo nhiệt vừa nghe thành chủ đến vội vàng cung kính, cẩn thận nhớ lại vừa rồi mình có nói sai gì làm cho thành chủ mất hứng hay không, vừa rồi ra vẻ cười nhạo thành chủ phu nhân, lúc này sẽ không bị chém đầu chứ?

Mặt khác, đám người bên cạnh nam tử đang bị Bảo Lam kéo tay lộ ra vẻ mặt khinh thường "Ồ trước mặt công tử, thành chủ là cái rắm!"

Nam tử bị gọi "thành chủ" liền hừ một chữ!

Mỹ nữ hay cái gì cũng không đáng nói, mạng nhỏ mới đáng để quan tâm!

Trương Phú Quý vội vàng giải thích: "Hiểu lầm hiểu lầm, toàn bộ đều là hiểu lầm! Tiểu nhân chỉ là muốn mời các vị ghé qua phủ ngồi xuống một chút, cũng không có ý nghĩ xấu xa gì xin phu nhân đừng trách!"

"Ta không trách a, chẳng qua người ta rất thương thức Trương công tử tuần tú lịch sự, thanh niên tài trí, học cao tám đức, tài trí năm xe!"

Mô hô! Bảo Lam buột miệng, là 'tài trí hơn người, học xa trông rộng' có được hay không?

"Không! Không! Không! Tuyệt đối không có!" Trương Phú Quý thực hận không thể chặt đầu lưỡi của mình đi, không có việc gì lại ngạo mạn khoe khoang như vậy làm gì!

"Trưởng công tử không cần khiêm tốn như vậy!" Bảo Lam đùa đến rất vui vẻ!

"Đây tuyệt đối không phải khiêm tốn a a! Là thật, không có a!" Trương Phú Quý muốn khóc, vì sao bình thường khoác lác không ai tin, hôm nay lại nói thật cũng không ai tin?

Lúc này, nam tử vẫn không lên tiếng cuối cùng cũng nói chuyện: "Đủ rồi!"

Có người chính là có loại khí thế này, một câu còn hơn ngàn vạn lời nói của người khác!

Giọng nói trầm thấp có lực liền chui vào trong lòng Bảo Lam, từ đó nảy mầm mọc rễ nở hoa kết quả, càng ngày càng không thể cứu vãn!

"Đi!" Chỉ một chữ, lại làm cho không một ai có thể có khả năng kháng cự!

Bảo Lam vừa thấy bọn họ đi vội vàng đưa mắt ra hiệu cho Thạch Thiên, lại phát hiện hai mắt Thạch Thiên xám xịt, Bảo Lam không rõ nguyên do không thể không lên tiếng: "Nhị ca, chúng ta đi thôi!" Nói xong liền quay đầu lại vội vàng theo bọn họ ra ngoài.

Chờ sau khi đám người bọn họ ra khỏi thành, Bảo Lam nhanh chóng buông tay nam tử ra và nói lời cảm tạ.

"Xin chào, ta gọi là Bảo Lam, Bảo của bảo bối, Lam của xanh lam, không biết công tử họ gì?"

"Băng Phong!" Băng Phong nhìn tay trái rơi xuống, trong lòng dâng lên một tia mất mát.

"Băng Tịch, ta chính là đệ đệ của huynh ấy a....Chào ngươi, rất hân hạnh được biết ngươi a...! Ngươi thật sự là quá cơ trí, vừa rồi ta đã rất sùng bái ngươi a. Làm sao ngươi nghĩ ra được như vậy a?" Một thiếu niên cao quý khác rất nhiệt tình mà giới thiệu chính mình.

"Đâu có đâu có, ngươi không cần khen ta a!" Bảo Lam được khen ngợi mà ngượng ngùng.

"Đây là nhị ca ta, Thạch Thiên, oa? Tiểu Bích đâu?" Cuối cùng Bảo Lam cũng nhớ tới Tiểu Bích bị quên lãng.

Lúc này, Thạch Thiên cẩn thận mở miệng nói: "Nàng cùng với người nhà về nhà trước, ta nói bọn họ chuyển tới nơi ở tốt để tránh bị Trương Phú Quý trả thù, Tiểu Bích đi về trước xử lý một chút, giải quyết xong mọi việc sẽ tới Thánh Kinh tìm chúng ta."

"Nàng ấy chỉ có một mình làm sao tìm được chỗ tốt? Hay là nhị ca trở về giúp bọn họ đi! Huynh lợi hại như vậy có thể giúp bọn họ tìm được chỗ ở tốt! Chúng ta gặp lại ở Thánh Kinh, huynh nói có được hay không?" Bảo Lam nói ra đề nghị.

"Vây muội làm sao bây giờ? Ta lo lắng một mình muội lên đường. " Thạch Thiên phản ứng cực tuyệt theo bản năng, hẳn không muốn tách ra với Bảo Lam

"Nếu cô nương cũng đi Thánh Kinh, có thể đi cùng một đường với chúng ta, chúng ta có thể làm bạn đi cùng, chúng ta nhiều người như vậy nhất định sẽ bảo vệ ngươi thật tốt!" Đây là Băng Tịch lên tiếng.

"Các ngươi cũng đến đó sao? Vây vừa đúng lúc a! Nhị ca, bây giờ huynh yên tâm rồi chứ?" Bảo Lam vui vẻ nói.

Vốn là Thạch Thiên muốn cự tuyệt, nhưng thật ra cũng lo lắng một mình Tiểu Bích như vậy nên chỉ có thể làm như thế. Nhưng vẫn cẩn thận hỏi: "Không biết nhà của công tử ở đâu? Trong nhà làm nghề gì?"

"Nhà ta là. . ."

"Buôn bán, ngươi cầm miếng ngọc bội này đến tửu lầu Nhất Phẩm là có thể tìm ta!" Đây là Băng Phong nói, tiếp theo ném ngọc bội bên eo hẳn cho Thạch Thiên.

Thạch Thiên nhìn kỹ, đây đúng thật là ký hiệu của tửu lầu Nhất Phẩm vì thế an tâm. Lúc gần rời khỏi vẫn còn không quên dặn dò: "Bảo Lam, một mình muội tuyệt đối không được gây họa, phải nghe theo lời bọn họ ta sẽ nhanh chóng hợp mặt với muội. Băng công tử, muội muội này của ta được nuông chiều từ nhỏ nên tính tình tùy hứng điều ngoa nếu có đắc tội mong công tử thứ lỗi!"

"Muội đâu có a? Thật ra người ta rất ngoan a..." Bảo Lam vừa nghe hẳn nói vậy, không hải lòng hồn dỗi trợn mắt nhìn hẳn.

Thạch Thiên kiềm chế không muốn trong lòng, cuối cùng liếc mắt nhìn Bảo Lam một cái rồi xoay người rời khỏi.

Bảo Lam cùng đoàn người bọn họ chậm rãi bước đi. Bởi vì có Bảo Lam xinh đẹp gia nhập, đoạn đường này đúng là không ngừng có trò cười. Trong đó Băng Tịch mười tám tuổi và Bảo Lam rất hợp nhau, tuổi tác xấp xỉ nên rất nhanh liền xưng huynh gọi đệ, Băng Phong vẫn duy trì truyền thống tốt đẹp im lặng là vàng, chỉ là khi nhìn mọi người đùa giỡn thì khóe mắt cũng không thoát khỏi có chút ý cười.

Gần sập tối, mọi người quyết định dựng trại bên bờ sông.

"Băng Tịch!"

"Gọi ta là Tịch, nếu không liền gọi ta là Tịch ca ca, ta đã nói bao nhiêu lần rồi hả ? Sao ngươi ngốc như vậy a?" Băng Tịch làm bộ gõ gõ cái đầu nhỏ của Bảo Lam

"A a a, chán ghét ngươi nhất a, đầu óc ta thông minh như vậy cũng sắp bị ngươi gõ thành ngu ngốc a!" Bảo Lam ôm đầu phản kháng với Băng Tịch!

Băng Tịch chuyển cho Bảo Lam một ánh mắt xem thường.

"Ta nói này Tịch, ngươi có thể bắt cá không? Chúng ta bỏ qua thứ cứng cứng này, chúng ta ăn mặn đi, sao hả?"

Hấp dẫn, rõ ràng là hấp dẫn!

"Được a được a! Đi mau đi mau!" Hai người nói gió thì có mưa liền nhảy lên đi, để lại một mình Bạng lão đại ngẩn người nhìn bóng lưng bọn họ.

(nói gió thì có mưa : vừa mới có ý nghĩ thì đã hành động ngay)

"Nhị công tử, người xem thật sự là mấy thứ này chúng tôi không ăn được, hay là phiền người một chút đi bắt mấy con cá về?" Thuộc hạ Trảm Sát khéo léo tìm một cái cớ rất hợp lý cho chủ nhân, mấy người khác cũng duỗi thẳng lỗ tai nghe Bạng lão đại trả lời.

Bạng Phong vừa nghe cái cớ này rất tốt, liền đứng dậy nhẹ nhàng đi theo hai người Bảo Lam và Bạng Tịch.

Viện cớ được gọi là viện cớ, chính là cho dù nghe qua nó có vẻ hợp lý như thế nào, cũng không cách nào trở thành lý do!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngao Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tranh giành cá nường.

Chương 9 :

"Nhị ca, huynh cũng tới rồi!" Lúc Bạng Tịch để chân vào giữa hồ nước chơi đùa đến vui vẻ cùng Bảo Lam lại nhìn thấy người phía sau, không khỏi chán động!

"Ừm, bọn Trảm Sát không rảnh, ta liền đến bắt mấy con cá." Bạng Phong không được tự nhiên giải thích, không ngờ giải thích chính là che dấu, che dấu chính là sự thật nha!

Bảo Lam nhìn thấy Bạng Phong như vậy cảm thấy đặc biệt thích đùa, không khỏi nổi lên ý nghĩ trêu chọc Bạng Phong.

"Phong lão đại, người mau nhìn, con cá này thật lớn a! Người nhanh bắt lấy nó a a a!" Bảo Lam khoa trương hét chói tai !

Bạng Phong vừa nghe liền tập trung tinh thần, xắn tay áo lên, cúi người xuống, lù lù bắt động vững như Thái Sơn. Chỉ thấy một con ‘cá lớn’ bơi qua bơi lại bên chân Bạng Phong, mỗi khi tiếp sát, "A a a! Nhanh bắt lấy nó a!" sẽ nghênh đón một tiếng hét chói tai của Bảo Lam, Ngự Nhi hoảng sợ liền bỏ chạy thật xa! Lúc bắt đầu Bạng Tịch còn hờn hờn muốn Bảo Lam gây sự ồn ào ngậm miệng lại, sau khi tới tới lui lui vài lần, Bạng Tịch thông minh liền biết Bảo Lam có ý cũng nổi lên ý nghĩ náo loạn trêu đùa, lại càng bởi vì thật sự muốn nhìn một chút nhị ca vẫn luôn áp chế mình sẽ làm sao để đối mặt với tình huống quần bách này, cho nên cũng lui ra cùng hét với Bảo Lam.

Vì thế bên cạnh dòng suối nhỏ hiện ra tình huống : ‘hai người gây sự’ người một tiếng ta một tiếng làm cho Ngự Nhi vừa mới tiếp sát liền bị dọa chạy xa. Sự thật là cá lớn cá nhỏ xung quanh đều trốn nha!

Thông minh như Bạng Phong làm sao có thể không nhìn ra Bảo Lam và Bạng Tịch có ý, nhưng nhìn thấy hai người vui vẻ, nhất là đệ đệ mình yêu thương từ nhỏ nhưng vẫn cô độc, cười đến chân thành như vậy, cười đến vui vẻ như vậy, chính mình cũng rất vui vẻ ! Lúc này không khỏi lại nhìn Bảo Lam đứng một bên cười đến không tìm không phổi, nữ tử này, để cho nàng đi theo quả nhiên là đúng đắn! Chỉ cần nàng không tạo thành nguy hại với đoàn người bọn họ, tùy hứng như vậy hẳn là có thể cho phép !

Đối với người ngoài đó là một nam nhân lạnh lùng thậm chí là hung ác, nhưng trong lòng cũng có rất dung túng người hắn yêu thương, ngoài lạnh trong nóng! Chính là như vậy, mới làm cho đám người Trảm Sát sống chết đi theo!

Ba người cứ chơi đùa như vậy một lúc sau, trên cơ bản là không thu hoạch được gì!

"Buổi tối chúng ta liền ăn mần thầu cứng đi!" Hiếm thấy Bạng Phong cũng mở miệng vui đùa, vẻ mặt vô tội!

Để cho nam tử luôn luôn lãnh khốc lộ ra vẻ mặt đau khổ khó xử như vậy, làm cho trong lòng của Bảo Lam và Bạng Tịch cảm thấy tội lỗi thật lớn, giống như mình đã làm chuyện tội ác tày trời gì đó! Tốt, nhìn bọn họ nổi lên cảm giác tội lỗi, mục đích Bạng Phong đạt được, khéo miệng thoáng cong gần như là không nhận ra được. Không thể không nói, Bảo Lam và Bạng Tịch tuyệt đối không ý thức được Bạng Phong phúc hắc gian xảo.

"Phong lão đại, người bắt cá nhanh đi, chúng ta bảo đảm không ‘nhắc nhở’ người nữa ! Phong lão đại, người đang nắm giữ quyền sống chết của nhiều người như vậy a! Chúng ta đều giao mạng cho người a! Ta tuyệt đối tin tưởng thực lực của người a! Lão đại người nhất định không thể để cho chúng ta đói bụng a a a a!" Bảo Lam phát huy cớ được dẫn được đến mức tận cùng rồi ! Khẩn trương ra sức lấy lòng!

Bạng Tịch vừa thấy tình huống này, cũng bắt đầu học bộ dáng của Bảo Lam, nhỏ giọng mà phụ họa còn cẩn thận dè dặt quan sát sắc mặt của Bạng Phong, chỉ cần sắc mặt Bạng Phong vừa có biến đổi liền chuẩn bị ngậm miệng.

Băng Phong thu toàn bộ biểu tình này vào mắt thì trong lòng hơi hơi rung động: chẳng lẽ mình thật sự quá nghiêm khắc với đệ đệ rồi sao? Không biết từ lúc nào mà tiểu đệ đệ thân cận yêu thương từ nhỏ lại không dám làm cản trước mặt mình? Không biết bắt đầu từ lúc nào mà tiểu đệ đệ bị té ngã một chút liền khóc nhè kia đã không còn tìm mình an ủi nữa rồi? Không biết bắt đầu từ lúc nào tiểu đệ đệ ghét nhất là một mình kia lại ăn cơm một mình rồi hả Không biết bắt đầu từ lúc nào tiểu đệ đệ không ngừng che giấu tâm sự đã học được nhủ này rồi?

Ài! Tự thấy mình làm ca ca có chút không tròn bổn phận a!

Băng Phong ý thức được điểm ấy, không nói một lời mà dung túng Băng Tịch ồn ào, rốt cục tiếng ồn ào của Băng Tịch cũng càng lúc càng lớn. "Nhị ca, đệ muốn ăn một con cá thật lớn!", "Nhị ca, huynh phải nướng cá cho đệ a!", "Nhị ca, đệ thích nhất là huynh bắt cá!" Càng nói càng hưng phấn, đến cuối cùng tiến sát lại trước mặt Băng Phong, chỉ còn thiếu đóng đũa cái đuôi lên để cầu thương cảm a!

Băng Phong ngẫm đồng ý tất cả chuyện này, cảm giác được tin tưởng làm cho hắn cũng cực kỳ vui vẻ, vì thế nâng tay hạ xuống, mấy con cá lớn liền nằm trong tay, qua một lúc sau trong giỏ trúc nhỏ nhỏ liền tràn đầy, Bảo Lam đứng bên cạnh nhìn hắn bằng hai mắt lấp lánh sùng bái!

Rất nhanh, ba người liền mang theo chiến lợi phẩm trở về !

Trảm Sát vừa thấy điệu bộ này, vội vã giương giọng: "Đêm nay có lộc ăn rồi! Nhanh chóng nhóm lửa, nhanh chuẩn bị nguyên liệu xử lý!" Mấy người này vừa nghe, thì dừng công việc trong tay lại phối hợp với ba vị chủ nhân xử lý mấy con cá này.

"Chủ tử, các ngài nghỉ ngơi, một lát liền có ngay!" Đây là người lạnh lùng nhất thông minh nhất Trảm Bạch mở miệng.

"Không cần, tự ta làm! Tịch, đệ chờ một lát thì có ngay" Băng Phong còn nhớ phải tự tay nướng cá đưa cho đệ đệ mình!

"Ách? Nhị ca, huynh thật là nướng cá cho đệ sao?" Ánh mắt Băng Tịch mở thật to, phía sau con ngươi cũng không giấu được sung sướng, ca ca còn nhớ rõ nhà, thật tốt!

"Phong lão đại, ta cũng muốn, ta muốn ăn ba con cá lớn! Bỏ vào cho ta thêm chút muối, cuối cùng là thêm một ít ớt!" Bảo Lam nhanh chóng tranh thủ phúc lợi cho mình.

"Mặc kệ, tự mình nài nướng!"

"Ta liền không tự mình nướng, ta liền ăn của ngươi!"

"Liền không cho!"

"Ngươi phải cho, nhất định phải cho!"

"Dựa vào cái gì?"

"Nếu ta không đốc thúc ngươi, ngươi bắt được nhiều như vậy sao?" Đương nhiên năng lực đổi trắng thay đen của người nào đó là không có thể kinh thường a!

Nghe xong, hai huynh đệ Băng Phong và Băng Tịch đồng thời nổi lên ba đường hắc tuyến, đứa nhỏ này cũng không biết chữ 'ăn ngay nói thật' viết như thế nào sao? !

Bảo Lam dùng ánh mắt tiểu bạch thỏ tròn to, thật không biết!

"Chờ!" Băng Phong rất bức tức nói.

"A... Vậy!"

Được rồi, hiệp thứ nhất, Bảo Lam toàn thắng!

Mấy người tùy tùng lại ngẩn ngơ trong gió, đây là thế nào vậy? Từ trước tới giờ chủ tử ở trước mặt bọn họ chưa từng động tay a? Hơn nữa, nướng cá cho Băng Tịch chủ tử liền thôi đi, lại còn nướng cá cho Bảo Lam mới quen biết một ngày, mới một ngày a! Bọn hắn đi theo chủ tử nhiều năm như vậy cũng chưa ném qua a! Thật sự là không công bằng a! Chủ tử quả nhiên bị hấp dẫn rồi !

Bất quá, bọn hắn chỉ dám ngẫm nghĩ ở trong lòng thôi, tuyệt đối không có can đảm nói ra, bọn hắn còn muốn nhìn thấy mặt trời ngày mai!

Một lúc sau, mùi thơm cá nướng liền tràn ngập xung quanh sông nhỏ, mắt thấy Phong lão đại đã nướng xong con cá thử nhất, con sâu thềm ăn Bảo Lam và Băng Tịch sớm là nóng lòng muốn thử, chỉ chờ Băng Phong ra lệnh một tiếng liền tranh đoạt!

Băng Phong đa mưu túc trí trực tiếp đưa cá vào trong tay Băng Tịch, Bảo Lam trố mắt nhìn cá rơi ngay vào tay Băng Tịch thì miệng đặc biệt mở to, giật mình một cái rốt cục phục hồi tinh thần lại, lúc này không cướp đoạt thì đợi lúc nào!

Ngay sau đó, bàn tay nhỏ lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai liền đoạt lấy cá nướng vẫn còn mùi thơm, lăn lộn một cái liền bỏ chạy vài bước.

"A a a a! Lam Lam, ngươi bại hoại! Đưa cá cho ta!" Nói xong cũng chạy tới hướng Bảo lam.

Bảo Lam vội vã nhét cá vào miệng, mặn mặn , cay cay, thơm thơm, thỏa mãn mà nháp nháp miệng!

Vài người bên cạnh lửa trại nhìn hai người truy đuổi đùa giỡn, cũng đều cười đến thỏa mãn.

Băng Phong nhìn thấy cá mình nướng được hoan nghênh như vậy, lại càng bành trướng kịch liệt chủ nghĩa đại nam tử!

Chỉ là, con cá mặn mặn này, con cá cay cay này là vì ai mà nướng đây? Là cố ý hay là ngẫu nhiên, chỉ sợ đương sự cũng không thể biết!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngao Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Vấn đề xoắn xuýt.

Chương 10 :

Sau khi ăn cơm chiều xong, chỗ nghỉ ngơi chính là một vấn đề khó khăn không nhỏ. Tổng cộng dựng lên ba lều trại, trước kia cũng chỉ có Băng Phong và Băng Tịch ở một lều, còn bốn người Trảm Sát, Trảm Đoạt, Trảm Bạch cùng Trảm Mạc ở một lều. Vì bảo đảm an toàn cho Băng Phong và Băng Tịch, vào ban đêm mỗi người sẽ thay nhau tuần tra.

Bây giờ có thêm Bảo Lam, vốn là một người tuần tra ban đêm sẽ còn lại sáu người khác có thể ngủ, nhưng vấn đề chính là, Bảo Lam cùng ngủ với ai? Theo lý thuyết, ba hộ vệ vừa lúc có một chỗ trống, nhưng Bảo Lam là nữ hài tử, hơn nữa thân phận còn không tầm thường tất nhiên là không thể cùng ngủ với ba người bọn hắn. Nhưng mà, nếu không làm như vậy, giữa Băng Phong và Băng Tịch sẽ có một người ra ngoài nhường lại vị trí cho Bảo Lam vào lều chủ, vậy cũng không ổn, dù sao thân phận của hai vị chủ tử cũng cao quý, không có thể để cho một nữ tử có lai lịch không rõ này tùy tiện chiếm lấy lều chủ.

Vậy cuối cùng nên làm cái gì bây giờ?

Vì an toàn của chủ tử, Trảm Bạch thân là quân sư nên mở miệng : "Nếu Bảo cô nương không ghét bỏ, liền cùng ở với tại hạ đi!"

Lời này vừa nói Băng Phong cùng Băng Tịch liền phản đối, nhất là Băng Tịch có quan hệ tốt nhất với Bảo Lam, tự nhiên là không thể trơ mắt nhìn Bảo Lam cùng ngủ với nam nhân khác, cho dù thị vệ thân cận nhất!

"Ta thấy, hay là Lam Lam cùng lều với ta đi, dù sao hai ta quen thuộc nhất. Ngươi nói đúng không, Lam Lam?"

"Không thể!"

"Không thể!"

Lúc này liền cùng vang lên mấy tiếng nói. Huynh đệ Trảm thị là tuyệt đối lo lắng Tịch chủ tử và Lam Lam ở cùng một chỗ, nếu Tịch chủ tử xảy ra bất luận vấn đề gì, dựa vào tính cách của Phong chủ tử thì mấy người bọn họ cũng không cần phải sống nữa!

Mà giọng nói xen vào kia là đến từ Băng Phong, hắn cũng không biết vì sao mình muốn xen vào việc của người khác, thật ra hắn đối Bảo Lam là không đề phòng, chỉ đơn giản là không muốn để cho Bảo Lam thân cận quá với bất cứ nam nhân nào, nhất là ban đêm gió lớn, cô nam quả nữ, chỉ là nghĩ cũng liên cảm thấy khó chịu!

Nghe được tiếng phản đối nhất trí, Băng Tịch bất mãn than thở nói với ca ca mình sùng bái: "Vì sao không được a?"

Băng Phong không muốn thừa nhận cũng không thể thừa nhận lực khống chế của mình không chịu được khiêu chiến của một nữ tử nhỏ, vì thế vội vàng lấy cớ: "Vô công của đệ quá yếu, nếu ban đêm nằng có cái gì mờ ám, ngươi ứng phó không được!"

"Này này này! Phong lão đại, ngươi có ý gì hả? Ngươi là nói ngươi lo lắng nửa đêm ta sẽ ám sát các ngươi sao? Ngươi cũng quá không phân rõ phải trái rồi? Ngươi có chứng cứ gì nói xấu ta như vậy hả? Ngươi nói đi, hôm nay ngươi không nói ra nguyên do vì sao, ta sẽ không để yên cho ngươi!" Bảo Lam nghe được có người nghi ngờ nhân phẩm của nàng như vậy, thậm chí thể nhìn, tức không thể nhịn!

"Không chứng cứ, chỉ là lo lắng! Không thể không có lòng phòng bị người khác!" Băng Phong chẳng muốn giải thích.

"Ngươi ngươi ngươi! Hơi quá đáng!" Bảo Lam rất tức giận! Nếu Băng Phong nói ra lý do, Bảo Lam dựa vào miệng lưỡi ăn nói ba tấc không đối thủ sẽ có thể lật ngược lại, nhưng một câu không chứng cứ của Băng Phong làm cho vũ khí của Bảo Lam vô ích! Cái này cực kỳ nội thương a!

"Đệ tin tưởng Lam Lam sẽ không hại đệ a!" Băng Tịch cũng giúp Bảo Lam giải vây.

"Cứ quyết định như vậy!"

"Vậy Bảo Lam phải làm sao? Dù sao cũng không thể để cho nàng ở ngoài chứ?" Băng Tịch bắt đầu lo lắng cho Bảo Lam.

"Nếu không như vậy đi, thuộc hạ và Trảm Mạc cùng trực đêm, như vậy thì lều trại không có ai rồi!" Trảm Đoạt nói ra đề nghị tốt, nhưng nói như vậy thì không phải là người nào đó không đạt được mục đích sao? Vì thế người nào đó lại liền mở miệng.

"Không được, các ngươi phải giữ vững tinh thần và sức lực thật tốt, nếu không khi có chuyện xảy ra sẽ không cách nào ứng phó!" Băng Phong vừa nói xong, bốn huynh đệ Trảm thị cảm động suýt chút nữa lệ nóng doanh trùng a, chủ tử, người thực quan tâm chúng ta a! Thật không ngờ Băng Phong lại nói như vậy.

"Tịch vào trong lều của Trảm Đoạt đi, tối nay nàng cùng ta ngủ một cái lều!"

Băng Phong giải quyết dứt khoát, không cho ai xía vào!

Nói xong, không đợi những người khác có bất cứ dị nghị gì liền thông thả bước về lều!

Vì thế, Bảo Lam cứ như vậy mà bị Băng Phong lừa gạt vào trong lều, ngoại trừ Băng Tịch có chút bất mãn thì tất cả đều vui vẻ.

"Ta muốn quy ước với ngươi ba điều, ngươi không được phép động tay động chân, không cho phép vượt qua ranh giới, không cho phép ngủ ngủ!" Bảo Lam vội vàng lo nghĩ cho mình, dù sao thì Phong lão đại này cũng khó đối phó a!

"Nàng cũng không nhìn thân thể khô teo của mình xem, giống như cây dâu que, ta không có hứng thú!" So sánh lời nói ác độc, Băng Phong cũng là người không nhường ai.

Bảo Lam vừa nghe cây dâu que khô teo, lập tức bốc lửa, ra sức ưỡn hếch bộ ngực đầy đặn của mình, ngẩng đầu lên mà nói: "Trợn to ánh mắt của ngươi nhìn kỹ xem, chỗ nào của bản cô nương khô teo rồi hả? Bản cô nương rất đầy đủ có được hay không?" Đương nhiên nếu không phải thấp hơn Băng Phong một đầu sẽ càng khí thế hơn!

Băng Phong cúi đầu nhìn bộ ngực của Bảo Lam một chút, bình tĩnh mà nói: "Nàng là đang quyến rũ ta sao?"

"Má!" Bảo Lam bùng nổ nói tục rồi!

Nam nữ đánh trận đấu đơn, kết thúc Bảo Lam thảm bại!

Cuối cùng hai người vẫn theo quy củ nằm xuống ngủ. Vốn cho rằng bên người có thêm một nam tử xa lạ sẽ khó có thể đi vào giấc ngủ, nhưng lại ngủ được rất an ổn, một đêm không nằm mơ.

Bầu trời giữa núi thay đổi bất thường, một khắc trước trên trời đêm vẫn còn trong sáng, ngay sau đó liền mưa to như trút nước rồi. May mắn, vài vị này đều cũng có kinh nghiệm từng trải, dựng lều trại lên bãi đất, cho nên cũng không có ảnh hưởng gì.

Chẳng qua, nhiệt độ không khí trong núi lại đột nhiên liền thấp hơn rất nhiều. Hơi lạnh không ngừng xâm nhập vào thân thể Bảo Lam, không khỏi cuộn mình thành một đoàn, cuối cùng có cảm giác nhiệt độ ấm áp liền theo bản năng nhanh chóng sát lại gần, tìm vị trí thoải mái tiếp tục ngủ.

Băng Phong nhìn thấy toàn bộ quá trình thì nở nụ cười sâu, đêm tối không ngăn được hai tròng mắt sáng ngời, một đôi con ngươi giống như dạ minh châu tốt nhất, chiếu sáng không gian nhỏ hẹp này. Tóc dài như mực buộc cao lên, buông xuống trên căn cô lại tăng thêm một chút mỹ hoặc. Mày kiếm dày rậm, sống mũi cao thẳng, cánh môi mỏng nhạt chính là kiệt tác hoàn mỹ nhất của chúa trời. Thân thể thon dài, hai chân thẳng tắp, chứa đầy sức lực, toàn thân là trường bào màu đen, ở trong đêm tối ban đêm càng phát ra yêu mỹ, càng phát ra huỳnh hoang, càng phát ra mê người!

Băng Phong cúi đầu nhìn người trong lòng ngực mình, vẻ mặt thỏa mãn khi ngủ như con mèo nhỏ, trong lòng nảy lên thỏa mãn nồng đậm, chính là tốt đẹp như vậy, chính là không muốn ngừng lại như vậy, chính là mở to mắt chuyên chú nhìn khuôn mặt xinh đẹp như vậy, một đêm không ngủ!

Ngày hôm sau, sau cơn mưa trời lại sáng, không khí trên núi càng thêm tươi mát. Sau khi Bảo Lam mở to mắt, không nhìn thấy một bóng người trong lều, liền vội vàng đứng dậy ra ngoài tìm đoàn người.

"Bảo Lam cô nương đêm qua ngủ ngon giấc không?" Đây là Trảm Bạch vừa chuẩn bị thức ăn vừa hỏi.

"Rất ngon a! Bạch đại ca, sao cái này đều đã ẩm ướt rồi hả?"

Bảo Lam con heo lười!

Một tiếng đại ca làm lòng hư vinh của Trảm Bạch rất thỏa mãn, "Ha ha, đây là đêm qua trời mưa xuống vẫn còn ướt đấy! Xem ra Bảo Lam cô nương thật sự là ngủ ngon nha!"

"Bạch đại ca, ngươi cười nhạo ta! Bọn họ đâu?" Bảo Lam cười xinh đẹp còn hơn không khí tươi mát!

"Bọn họ đều ở bên bờ sông rửa mặt. Ngươi cũng đi đi, một lát thì có thức ăn rồi!"

"Vậy Bạch đại ca liền vát và a!" Nói xong, Bảo Lam nhẹ nhàng chạy đi!

Tìm được bọn họ bên bờ sông, Bảo Lam liền chào hỏi mọi người, "Chào Đoạt đại ca! Chào Sát đại ca! Chào Mạc đại ca!"

Ba người vô cùng vui vẻ, nhanh chóng trả lời: "Chào buổi sáng, Lam Lam cô nương!"

"Lam Lam, chúng ta đâu! Sao người không chào hỏi ta?" Băng Tịch tính trẻ con hỏi.

"Các người không phải rất tốt sạp! Ta không cần hỏi cũng biết!" Bảo Lam cho hắn một ánh mắt xem thường.

"Nhìn mấy người bọn hắn càng tốt hơn!" Băng Tịch bất mãn nói ra sự thật.

Mấy người Trảm thị ca vừa nghe trâu bò đánh nhau vạ đến ruồi muỗi, liếc mắt nhìn nhau không nói một lời, vội vàng chuồn mất rồi.

Nhưng mà bọn hắn cho rằng chuồn mất liền không có chuyện gì thì có thể đặc biệt rất sai rồi! Một người phúc hắc nào đó đã sớm ghi nhớ việc sáng nay vào trong lòng rồi, Sau ngày này, mỗi ngày của bọn hắn đều gặp tai họa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Ngoa Kiều Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Ông nói gà bà nói vịt.

Chương 11 :

Sáng sớm, lại bắt đầu một ngày tốt đẹp!

Sau khi đoàn người ăn bữa sáng xong thì thoải mái lên đường.

Bảo Lam là nhân vật mấu chốt điều hòa không khí lại bắt đầu hiện rõ sức hấp dẫn.

Bảo Lam hỏi một vấn đề làm cho nàng nghi ngờ rất lâu: "Phong lão đại, ta có thể hỏi huynh một chuyện không? Nhìn các người không giống như là người thiếu tiền, vì sao không thuê xe ngựa hoặc là ngựa cưỡi chứ?"

"Chúng ta rất nghèo!" Băng Phong trợn mắt nói lời bịa đặt!

"Thôi đi! Trước khi nói dối trước mặt ta nên đánh bản nháp thật tốt, chưa có truyện cười nào nhạt nhẽo như vậy, vẫn nên ít nói là tốt hơn, nếu không thì ta sẽ cho là hên si nặc IQ cao của ta!" Vài ngày mà da mặt của Bảo Lam tăng lên không ít a!

Tập thể mấy vị hộ vệ mặc niệm: Bảo cô nương, người biết hai chữ 'khiêm tốn' viết như thế nào sao?

"Nàng đi không nổi thì cứ việc nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng như vậy!" Băng Phong không buông tha bất cứ một cơ hội nào để đả kích Bảo Lam a!

"Bản cô nương mà đi không nổi sao? Huynh đang nói đùa truyện thể kỷ gì thế? Võ công của bản cô nương luyện mấy năm nay cũng không phải là luyện suông!" Bảo Lam chán ghét nói!

"Lam Lam, ý này của người là võ công của người không tệ! Không biết khi hai ta tranh đấu sẽ thế nào? Chúng ta đánh một trận đi!" Đây là nói gió thì có mưa, hài tử này lại bắt đầu rồi!

"Ta không khi dễ tiểu hài tử!" Bảo Lam khoát tay kết thúc chuyện này, thật sự giống như là người lớn! Lại quên rằng người nào đó mới chính là tiểu hài tử!

"Lam Lam, năm nay ta cũng đã mười tám tuổi rồi, ta còn lớn hơn người hai tuổi đấy!" Vừa nghe bị so nhỏ hơn Bảo Lam, Băng Tịch vội vàng tranh lấy thể diện cho mình!

"Tư tưởng trong lòng ta lớn hơn người! Hiểu hay không?"

"Không hiểu!" Rất đắc ý, cực kỳ kiêu ngạo!

"Sao ta lại cảm giác là ông nói gà bà nói vịt nhỉ!" Nói xong ra vẻ thờ dãi lắc đầu, bộ dáng đáng yêu này làm cho mấy vị khác không khỏi cười ra tiếng.

Băng Tịch cũng là người lọc lõi*, cũng học theo Bảo Lam bộ dáng thờ dài lắc đầu: "Thì ra người chính là gà sao? So cái này, thực sự là ta không bằng người!"

*lọc lõi : người có kinh nghiệm nhưng lâu lĩnh

A a a a a! Ai có thể nói cho ta biết vì sao ta phải chịu đựng tên tiểu tử xoa tròn nặn bẹp hay không, sao có thể không thay đổi sắc mặt mà nói ra những lời này a? Nhẹ nhàng như gió nhạt nhòa như mây, thật giống như đang nói thức ăn hôm nay không tệ!

Quả nhiên, mây trôi đơn giản cái gì đó cũng không đáng nói a!

Đương nhiên bàn về khả năng phản công, Bảo Lam cũng là không cho phép mình thua, dùng tôn nghiêm của mình liều mạng!

"Sao người biết ta cảm tình con gà chứ? Ta còn rất thích ăn trứng chim a...! Ta nói với người, trứng chim chính là thứ tốt, chẳng những có thể tắm bổ dưỡng nhan, còn có công hiệu làm thận khỏe mạnh đấy! Hơn nữa đối với nam nhân vận động lại càng có hiệu quả, bảo đảm ban đêm dư thừa tinh lực!"

Tập thể nhóm đại nam nhân ở đây đều im lặng, sao tiểu nha đầu này có thể nói loại chuyện thô tục này trước mặt nhiều đại nam nhân như vậy chứ! Nàng làm cho đoàn đại nam nhân bị cấm dục quá lâu này làm sao mà chịu nổi, làm sao mà chịu nổi!

Nhưng mà, xoắn xuýt lại lên lút nhớ kỹ những lời Bảo Lam nói, trứng chim thật sự có công hiệu này sao? Ừm, trở về phải từ từ thử xem!

Đương nhiên Bảo Lam không biết mình vô tâm nói mấy câu này lại nảy sinh ảnh hưởng lớn như vậy a!

Hơn nữa lại cố gắng hiển ra sự nghiệp trứng chim thật lớn cho Thánh Kinh, sớm biết rằng mình quảng cáo có thể đáng giá như vậy, nhất định Bảo Lam sẽ không ngồi chờ chết, nhất định sẽ đưa tay hướng tới những người bán trứng chim kia -- yêu cầu chi phí lời nói!

Không ngờ Bảo cô nương là người mê tiền!

Cái tiết mục hát đệm này rất nhanh liền qua đi, lực chú ý của Bảo Lam cũng thành công bị dời đi.

Nếu không thì Băng Phong phải giải thích như thế nào với Bảo Lam mình làm như vậy là để tránh truy sát chứ?

Chính cái gọi là chỗ nguy hiểm nhất cũng là chỗ an toàn nhất, nhất định là hần ta không thể tưởng được mình đã bỏ qua những cái hang núi bên đường nhìn như an toàn, đổi thành đường đường chính chính đi lại trên đường lớn rộng rãi! Hần ta càng không nghĩ tới hần ta tí mĩ bày ra cạm bẫy cần bản không người đề ý, mà trạm gác trên đường lớn lại vì mấy ngày qua không có động tĩnh lại càng thả lỏng cảnh giác, vậy mới để cho sáu người bọn họ dễ dàng địa vượt qua một lần lại một lần chướng ngại ở dọc đường!

Cơ hội luôn luôn xem trọng người có chuẩn bị!

Mà đối với 'hần' mà nói, cơ hội chỉ có một lần, bỏ lỡ thì chính là đã hết hy vọng!

Rộng lớn vào biển, chỗ nước cạn sao có thể cản trở?

Mãnh hổ về rừng, ruộng núi sao có thể vừa mắt?

Cao thủ so chiêu, một chiêu đủ để định thắng bại!

Cứ như vậy lại trải qua một ngày chơi đùa, cười nói, đánh nhau, ồn ào, cuối cùng một nhóm bảy người cũng đến trấn nhỏ gần Thánh Kinh, ở trong này, tất cả hộ vệ người ngựa đều đã mỗi người vào vị trí riêng của mình, sau khi hóa giải nguy hiểm, mấy người cũng không sót ruột gấp gấp lên đường nữa.

Bên trong quán trọ, cho dù không muốn nhưng Bảo Lam cũng phải nói lời chia tay rồi.

"Nhờ có vài vị chăm sóc, đoạn đường này Lam Lam rất vui vẻ, nhưng mà thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, ngày mai sau khi vào thành, chúng ta liền phải tách biệt, đêm nay chúng ta thoải mái uống mấy chén đi!" Bảo Lam khi khải gờ ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Lời nói này nói xong thì mấy người đều có chút thương cảm, dọc theo đường đi, Bảo Lam bước bình hoạt bát đã giành được niềm vui của mọi người, chột nghe phải tách biệt, không muốn là tất nhiên, nhưng mà thân phận trở ngại có khác, tất nhiên là không thể áp đặt giữ lại.

"Lam Lam, người tới Thánh Kinh có tính toán gì không? Nếu chỉ là dạo chơi, ngược lại ta có thể cho người một chỗ dừng chân!" Băng Tịch biết thân phận mình đã không thể nói thêm nữa cái gì rồi.

"Không dối gạt các vị đại ca, ta là đến đây để tìm kiếm Băng Tinh Lệ!" Bảo Lam thẳng thắn thành khẩn nói ra, bởi vì tin tưởng.

Nhưng mà vừa nói Băng Tinh Lệ xong, sáu người đang ngồi cùng lộ ra vẻ mặt phòng bị, chẳng qua là thoáng qua trong giây lát, Bảo Lam cũng không có chú ý thời.

"Không biết nàng tìm Băng Tinh Lệ làm cái gì? Theo ta được biết, đây chính là quốc bảo của Băng Phách quốc, hơn nữa cũng đã biến mất khỏi giang hồ từ lâu!" Băng Phong bình tĩnh hỏi, nghe qua không có chút không ổn nào.

"Phong lão đại có điều không biết, cha của ta bị thương nặng đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh, cần phải tìm Băng Tinh Lệ mới có cơ hội chữa khỏi."

"Không biết sau khi vào thành làm sao có thể tìm nàng? Đệ đệ của ta có thể tìm nàng dạo chơi!" Băng Phong ngăn chặn Trầm Bạch muốn mở miệng nói, nhiều năm ă ý như vậy làm sao Băng Phong lại không biết Trầm Bạch là muốn hỏi hoàn cảnh của Bảo Lam chứ? Chẳng qua, trực tiếp hỏi có chút đường đột!

"Đúng vậy Lam Lam, đem nói cho ta biết địa chỉ, ta có thời gian sẽ đi tìm ngươi." Băng Tịch hưng phấn mở miệng, nhị ca khá tốt đúng lúc nhắc nhở, bằng không mình liền quên chuyện quan trọng như vậy rồi. Tuy ở Thánh Kinh tìm một người không phải việc khó, nhưng mà như vậy có vẻ không có lễ phép, nhị ca thật sự là chu đáo!

"Ngươi có thể tới Thiên Địa tiêu cục tìm ta! . . . Ta có người thân làm việc ở đó, có thể đưa chỗ ở của ta cho ngươi!" Bảo Lam ý thức được nói vậy lại bổ sung một câu, nhưng mà cái này có vẻ giấu đầu lòi đuôi, hơn nữa ở trước mặt lão hồ ly này. Chẳng qua là nhìn bọn hắn cũng không có nghi ngờ cái gì, Bảo Lam lén lút thở phào nhẹ nhõm!

Nhưng mà Bảo Lam đã sớm khai báo bản thân và gia đình rõ ràng rồi !

Mấy người tiếp tục uống rượu đưa tiễn Bảo Lam, chỉ chốc lát Bảo Lam liền say khướt, đợi Bảo Lam gục sấp xuống Băng Phong ôm nàng trở về phòng, Băng Phong, Băng Tịch cùng bốn huynh đệ Trầm thị đã khôi phục bộ dáng tinh thần dồi dào, làm sao còn có chút men say nào!

Im lặng một lúc lâu, chỉ có Băng Tịch do dự cân nhắc mở miệng : "Nhị ca, toàn bộ chuyện này không liên quan đến Bảo Lam, không nên vì cha của nàng mà giận chó đánh mèo lên Lam Lam được không?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Ngạo Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Đấu tranh vùng vẫy

Chương 12 :

Cuộc thảo luận nhỏ liên quan đến tính mạng của Bảo Lam thì mọi người bắt đầu kết thúc trong im lặng !

Có chút không thể nói nên lời, huynh đệ Trầm thị băn khoăn, Băng Phong cùng Băng Tịch suy xét, nhất là trong tình huống hình ảnh của Bảo Lam đối với mọi người là vô cùng tốt, những người có thói quen giết chóc này cũng không cách nào nói chữ "Giết" ra khỏi miệng, chỉ có im lặng chính là tốt nhất cho Bảo Lam, về phần Băng Phong quyết định như thế nào, cũng không thể biết được!

Đêm nay, mây đen vây kín bầu trời, ngay cả trăng sáng cũng không nhẫn tâm nhìn hình ảnh tàn nhẫn này mà trốn vào mây đen!

Quá trình chờ đợi kết quả là vừa đau khổ vừa dằn vò, gần như mọi người đều không cách nào đi vào giấc ngủ, sáng sớm ngày mai nhìn thấy Bảo Lam vui vẻ hay là . . . , rốt cuộc thì số phận của Bảo Lam sẽ như thế nào? Băng Phong có thể ra hay không? Có thể có cái gì ngoài ý muốn hay không? Có lẽ tất cả mọi người đều đang chờ mong xảy ra ngoài ý muốn, chỉ có ngoài ý muốn mới chính là câu trả lời tốt nhất cho Băng Phong và Băng Tịch!

Nhưng mà, cường đại như Băng Phong sẽ cho phép xảy ra ngoài ý muốn sao? Từ ngoài ý muốn này có thể dính dáng tới Băng Phong sao?

Nghĩ tới đây, nét mặt mọi người -- nặng nề!

Thật ra Băng Phong cũng không muốn!

Tuy trong mắt Bảo Lam Băng Phong là một nam nhân lạnh lùng nghiêm túc, chỉ là Băng Tịch cùng bốn huynh đệ Trầm thị đi theo Băng Phong mấy năm lại cảm giác được rõ ràng Băng Phong thay đổi! Trầm Bạch nói rất đúng, hai ngày này Phong chủ từ cười còn nhiều hơn mười năm qua!

Hơn nữa, bọn hắn cũng không phải là người vô ý, làm sao có thể không cảm giác được phản kiểm chế của Băng Phong khi ở cùng Bảo Lam! Kiểm chế lạnh lùng của mình để không dọa Bảo Lam! Kiểm chế bản tính thích sạch sẽ của mình cho phép Bảo Lam cùng ngủ! Kiểm chế lối suy nghĩ trước sau như một của mình, suy nghĩ càng thêm có tính người! Như vậy Băng Phong không chỉ có tàn khốc mà còn có lòng tốt thì lại càng hoàn mỹ hơn, hơn nữa là Bảo Lam đã sáng tạo ra phản hoàn mỹ này!

Băng Phong, ở ngã tư đường ngươi sẽ lựa chọn như thế nào?

Băng Phong cũng không có ở lại phòng mình bao lâu, hắn còn có chuyện quan trọng hơn cần đi làm!

Đẩy cửa ra, nhìn thấy Bảo Lam xinh đẹp ngủ say, trái tim Băng Phong liền mềm nhũn! Cố gắng bước nhẹ đi tới bên giường, nhìn trên khuôn mặt nhỏ

nhấn vì uống rượu mà đồ rực đang tươi cười thỏa mãn, giờ tay lên nhưng cũng không cách nào tàn nhẫn ra tay được, cứ như vậy mà ngơ ngác nhìn nhìn, cứ như vậy mà ngơ ngác giờ tay, cứ như vậy mà ngon giấc

Bảo Lam uống say khướt làm cho toàn thân nóng lên, muốn thoát khỏi cho nên ưm một tiếng, Băng Phong còn đang trong bộ dáng ngán người liền bùng tỉnh, nét mặt liền luống cuống, giống như bị người ta phát hiện hấn chính là hung thủ, mặc dù là hấn không có ra tay!

Cuối cùng Băng Phong vẫn không thể cứ ngây ngốc nhìn Bảo Lam, liền đưa tay giúp nàng cởi áo khoác, Bảo Lam giống như vừa tìm được nguồn mát lạnh, hay tay liền gắt gao ôm lấy hấn không buông tay, về mặt thỏa mãn!

Đối mặt với loại tình huống này, Băng Phong lại càng không thể ra tay a, thật sự muốn hung hăng mà ôm nàng, làm nơi che mưa chắn gió cho nàng!

Thôi thôi! Dù sao một đêm này vẫn là rất dài, cũng không phải là chốc lát, để cho nàng hưởng thụ không khí tươi mới nhiều một chút đi! Băng Phong dung túng tìm một cái cơ hợp lý cho mình, sau đó cùng nằm ở bên người Bảo Lam, tay dài duỗi ra ôm nàng vào trong lòng, hưởng thụ bộ dáng ngon bình thân của Bảo Lam khi ngủ ở trong ngực hấn!

Nào ngờ, đêm dài lắm mộng!

Lại qua mấy canh giờ, mặt trời đã bắt đầu nổi lên bầu trời, nếu Băng Phong ra tay thì sẽ không có cơ hội nữa, hạ quyết tâm hoàn toàn chặt đứt tình cảm nhi nữ của chính mình, hai tròng mắt đột nhiên trở nên tàn ác, một cánh tay phải còn đang ôm nàng, tay trái lại vươn ra hai móng sắc bén mạnh mẽ như chim ưng, một chiêu phải trúng con mồi!

Gần! Gần! Càng gần!

Đã khóa cổ lại, lại tiếp tục một chút là có thể kết thúc!

Thật ra lần này Băng Phong đặc biệt hi vọng chính mình đột nhiên bị đánh ngất xỉu, đặc biệt hi vọng Băng Tịch tới đẩy mình ra, đặc biệt hi vọng sư huynh của nàng có thể tới đúng lúc ngăn cản mình, cho dù là bất luận là xảy ra khả năng gì, Băng Phong nhất định sẽ lập ngừng tay trái của mình lại!

Chẳng qua trong lúc mấu chốt, không có một ai, chỉ có mình hấn và Bảo Lam!

Băng Phong chưa bao giờ giống căm ghét mình như lúc này, hấn vừa căm ghét bản thân yếu đuối, vừa căm ghét bản thân tàn nhẫn!

Nếu hấn có thể tàn nhẫn một chút, bàn tay này cũng sẽ không cảm thấy nặng ngàn cân, chỉ cần nghĩ đến từ bây giờ trên đời này liền không có tồn tại một người tên là Bảo Lam, trái tim này cũng sắp ngạt thở rồi! Đau! Rất đau!

Nếu có thể yếu đuối một chút, không tranh đoạt danh lợi, không cướp đoạt thiên hạ làm lăng tử thông dong, hấn nhất định sẽ cùng Bảo Lam phiêu bạc chân trời, mặt nước dâng lên 3000, ngăn trở thuyền nhanh!

Đúng vậy! Đúng vậy! Hấn không cách nào vứt bỏ xưng bá thiên hạ, cũng không cách nào vứt bỏ Bảo Lam, chỉ có để một mình mình vùng vẫy dầy vò trong hoàn cảnh khó khăn này!

Băng Phong sống hai mươi năm chưa bao giờ gặp qua tình huống này!

Thật ra, sao hấn lại muốn lấy mạng Bảo Lam chứ? Hấn sớm thành thói quen giết chóc, lòng mình đã sớm vô cảm từng chút một theo danh tiếng, đồng thời cũng bị ánh sáng phi nhỏ!

Lòng mình đang lạnh buốt gặp Bảo Lam ở quán rượu, liền khát vọng ánh mặt trời đi đến, liền khát vọng thân thiết, gần gũi hơn!

Đã biết trái tim đối với Bảo Lam như thế, từ lúc bắt đầu liền bố trí phòng vệ sẽ tốt bao nhiêu? Nhưng mà chưa bao giờ làm theo!

Không còn người có thể nói đùa với mình, không còn người cãi nhau với mình, không còn người có thể làm lòng mình thoải mái! Sau này cũng chỉ có một mình mình quanh quẩn trong bóng đêm!

Cuối cùng là chính mình đưa tang cho mình!

Ngay lúc Băng Phong chuẩn bị một chiêu lấy mạng,

"Phong!" Một tiếng gọi theo bản năng, hoàn toàn dập nát tiếng lòng buộc chặt của Băng Phong, cứ như vậy mà bàn tay này dừng lại, tàn ác cũng đã giảm đi hơn phân nửa!

Bảo Lam không biết mạng của mình đang treo lơ lửng trở mình lật qua lật lại, tiếp tục thỏa mãn ngủ!

Bảo Lam! Nàng nói ta phải làm như thế nào mới tốt?

Nguyên nhân Băng Phong có thể thành thạo trong người lừa ta gạt, chính bởi vì hấn -- đủ tàn ác!

Xưa nay muốn làm được việc lớn, không thể cầu nệ việc nhỏ!

Bàn tay lại tích tụ sức mạnh, chuẩn bị tấn công!

Đang lúc nguy hiểm, "Nhị ca, không được!" Băng Tịch nhìn thấy vùng vẫy trong mắt Băng Phong đột nhiên lên tiếng, ngăn động tác hấn lại, bảo vệ mạng nhỏ của Bảo Lam!

Thật ra, người không đành lòng nhất chỉ sợ là Băng Tịch thôi!

Khi mới gặp thì hoạt bát, sau đó đó thì xảo quyệt, khuôn mặt tươi cười khi đó đã sớm chinh phục Băng Tịch rồi !

Từ nhỏ thì cô độc là bằng hữu tốt nhất của Băng Tịch, mặc dù có Băng Phong che chở, bản thân không chịu khi dễ gì, nhưng mà Băng Phong luôn luôn bận rộn! Mỗi ngày phải chờ tới đêm khuya, mới có thể gặp mặt ca ca của mình, nói hai câu liền lại phải đi ngủ, ở trong mắt Băng Phong, mình vĩnh viễn là hài tử không lớn cần phải bảo vệ, Băng Phong cũng là cố gắng đem tốt nhất cho Băng Tịch, nhưng mà lòng tự trọng của Băng Tịch bị tổn thương nghiêm trọng! Mình cần không phải là bồi thường vật chất, mà là một khẳng định từ ca ca, cho nên hấn luyện công gấp bội, học tập gấp bội, cố gắng gấp bội, là hi vọng có thể cùng ca ca chia sẻ một chút, để cho ca ca nghỉ ngơi nhiều một chút! Nhưng mà Băng Phong vẫn bận rộn như vậy, thậm chí càng bận rộn hơn!

Đem toàn bộ cô độc giấu vào bên trong, bởi vì, thật sự không muốn để cho ca ca lại tiếp tục làm vỡ nát lòng mình nữa!

Cho nên hấn càng quý trọng Bảo Lam vừa đánh vừa mắng hấn hơn, càng quý trọng Bảo Lam tin tưởng đối hấn, càng quý trọng Bảo Lam không vì thân phận mà thật sự quan tâm chính mình!

Cho nên, sau ba canh giờ đấu tranh ở trong phòng , liền quyết định, nếu bây giờ Bảo Lam vẫn còn thờ, mình nguyện ý đi khiêu chiến cứu Bảo Lam!

"Nhị ca, không được, không nên làm như vậy có được không? Chúng ta không làm liên lụy tới người vô tội!" Băng Tịch khẩn cầu.

"Giao cho đệ, tự lo liệu đi!"

Băng Phong để lại một câu, liền vội vã ra khỏi phòng, ra về bình tĩnh nhưng đôi lại chân thì chạy trốn chết. . .

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Ngao Kiều Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Kịch giả tình thật

Chương 13 :

Dường như thời tiết hôm nay đặc biệt sáng sủa, nhiệt độ không khí đầu tháng sáu cũng đặc biệt làm sáng khoái lòng người!

Bảo Lam vừa tỉnh ngủ, mở cửa sổ ra nhìn ra cảnh vật bên ngoài cửa sổ, hít một hơi thật sâu, hai tay thả lỏng tự nhiên, đuổi thất lưng, toàn bộ đều rất tốt!

Bảo Lam vẫn không biết tối hôm qua mình đã trải qua biến đổi bất ngờ như thế nào, cái mạng nhỏ này đã tiêu hao rất nhiều sức lực mới giữ được!

Sau khi Bảo Lam rửa mặt chải đầu xong, hào hứng đi gọi mấy người Băng Phong và Băng Tịch cùng ăn cơm, nhưng mà, sau khi biết được bọn họ đã trả phòng từ sáng sớm, Bảo Lam không nhịn được nhỏ giọng oán thán, "Sao lại đi như vậy, cũng không nói một tiếng liền đi, thật là! Thôi, có lẽ bọn họ có việc gấp, lần này liền tha cho bọn họ! Không nghĩ nữa, vẫn là mau chóng vào thành thì tốt hơn!"

Cứ như vậy, một mình Bảo Lam liền đón ánh mặt trời đi vào thành!

Bảo Lam đến trước một phân đường ở Thánh Kinh của Thiên Địa tiêu cục, gặp qua đường chủ phân đường Triệu Vũ, sau khi nói mục đích mình tới đây, Triệu đường chủ cũng là tích cực phối hợp hành động của Bảo Lam, dù sao, mọi người vẫn rất yêu thương vị tiểu công chúa Thiên Địa tiêu cục này.

"Triệu thúc thúc, theo ý của thúc, chúng ta nên nên tìm kiếm Băng Tinh Lệ này như thế nào?" Bảo Lam khiêm tốn xin vị Triệu Vũ hơn bốn mươi tuổi có khả năng đứng đắn chỉ dạy!

"Theo ta thấy, vật này rất quan trọng, khả năng ở trong cung là rất to lớn! Dù sao này cũng được xem là quốc bảo! Nếu như vậy, nhiệm vụ trước mắt là tìm cách tiến cung!" Triệu Vũ không hổ là nhân vật làm mưa làm gió ở nơi Thánh Kinh hỗn tạp này, đối với mọi chuyện đều nắm chắc rất chuẩn xác.

"Vậy làm sao để tiến cung?" Bảo Lam không ngại học hỏi kẻ dưới hỏi ý của Triệu Vũ!

"Hiện tại vẫn chưa xác định được tình hình, mạnh mẽ xông vào thì quá nguy hiểm, tuyệt đối không thể thực hiện được ! Nếu như vậy cũng chỉ có thể dùng trí!" Triệu Vũ sờ sờ râu, sâu xa nói.

"A...? Nói vậy là Triệu thúc thúc đã tính trước kỹ càng rồi sao?" Nhìn vẻ mặt tự tin của Triệu Vũ, Bảo Lam khẩn trương vuốt mõng ngựa.

"Ta nghe nói tháng bảy âm lịch năm nay sẽ có thái tử cùng vài vị hoàng tử tới chỗ của thái phó để học tập văn hóa, chúng ta có thể phái một người trà trộn vào phủ thái phó, nếu có thể thân thiết cùng thái tử hoặc là vài vị hoàng tử, vậy chuyện tiến cung tự nhiên sẽ không khó!" Nói tới chỗ này trên mặt Bảo Lam lộ ra ý cười.

"Nhưng mà. . ."

"Nhưng mà cái gì, thúc nói mau nha?" Bảo Lam không chịu nổi nhất là người nói một nửa, thật sự là có thể người ta gấp chết!

"Nhưng, phái ai đi, đây chính là điều mấu chốt! Không thể làm người khác quá chú ý lại cần phải bắt lấy thời cơ, vậy cũng không phải là một nhân vật đơn giản!"

Lời này vừa nói ra, trên mặt Triệu Vũ là vẻ mặt ngưng trọng, nếu quyết định sai lầm, đi sai một bước chính là thua cả ván cờ a!

"Đương nhiên là ta đi!" Bảo Lam kiên định lên tiếng!

"Đại tiểu thư, chuyện này không thể được! Ngộ nhờ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy làm sao ta ăn nói với chương môn đây?" Triệu Vũ tuyệt đối phản đối cái đề nghị này! Chuyện này quá nguy hiểm, không phải bắt đắc dĩ thì tuyệt đối không thể để cho tiểu thư gặp nguy hiểm!

"Chuyện này liên quyết định như vậy, không còn ai làm chuyện này thích hợp hơn ta! Huống chi, ta tới từ núi Thiên Yết, cũng không ai biết lai lịch của ta, đối với hành động lần này rất thuận tiện!" Bảo Lam kiên định liếc mắt một cái, không cho xen vào!

Cứ như thế, chuyện này được quyết định như vậy, nhưng mà, làm thế nào mới có thể trà trộn vào phủ thái phó chứ?

Quá trực tiếp nhất định sẽ bị thái phó dè dặt hoài nghi, quá kín đáo chỉ sợ không thể đạt được mục đích, nên làm ở mức độ nào mới có thể nắm chắc chứ?

Sau khi trải qua điều tra, hai người phát hiện dường như thái phó là người không có một khe hở, người này làm việc cẩn thận, tính tình cũng được xưng là tứ diện, gần như không cách nào ra tay từ trên người ông ta. Nhưng phu nhân của ông ta tính cách dịu dàng, lòng dạ tốt bụng, quan trọng hơn là ... Tình cảm của hai người vô cùng tốt, cho nên, thái phó phu nhân liền trở thành điểm ra tay của Bảo Lam.

Sau khi trải qua nhiều lần quyết định của Bảo Lam và Triệu Vũ, cứ như vậy mở ra một màn kế hoạch "âm mưu"!

Bây giờ mọi chuyện đều đã sẵn sàng, chỉ chờ gió đông liền hành động!

Lại là một ngày trời trong nắng ấm, loại ngày này đi ra ngoài dạo chơi là thích hợp nhất, đương nhiên cũng có rất nhiều gia đình lựa chọn đi làm mối hôn nhân.

Thái Phó phu nhân dẫn theo hai nha hoàn, ngồi trên cỗ kiệu chậm rãi xuất phát từ cửa chính phủ thái phó. Trải qua một ngày ở bên ngoài, lúc chạng vạng tối, đoàn người của thái phó phu nhân đang đi đến vùng ngoại thành, đột nhiên có một đám lưu manh xông ra ngăn cản cỗ kiệu!

Lần này phu nhân sợ ngây người! Bảo Lam lại càng sợ ngây người!

Bọn cướp này từ đâu tới a a a?

"Bọn cướp" chân chính chúng ta vẫn chưa lên sân khấu a!

Nhưng mà, nếu trời cũng giúp ta, Bảo Lam ta đây cũng không khách khí, đành để cho bọn cướp các ngươi chịu oan ức a!

"Các ngươi, mấy tên lưu manh này còn không mau tránh ra! Không biết đây là cỗ kiệu của thái phó đại nhân sao? Dám chặn đường, ta thấy các ngươi đây là không muốn sống nữa!" Mấy tên kiệu phu bình thường ý mạnh hiếp yếu thành quen, cho là đám cướp này không dám làm gì, cho nên rất can đảm!

"Thái phó thì sao? Cho dù ngăn cản cỗ kiệu là thái phó! Lão tử đây cũng xem thường kẻ đó!" Mấy tên cướp vừa nghe kiệu phu miệt thị cũng giận dữ!

"Các ngươi dám. . . Dám động thử xem, đại nhân chúng ta sẽ không. . . Sẽ không bỏ qua cho các ngươi!" Rõ ràng lộ ra khí thế không đủ rồi!

"Được a, vậy thì xem trước một chút là ai không bỏ qua cho ai! Các huynh đệ, lên!"

Sau khi kiệu phu cùng bọn chúng đàm phán thất bại, bọn cướp này đã bắt đầu ra tay rồi!

Mắt thấy xảy ra cảnh này Bảo Lam lại cười đến sáng lạn a! Đánh nhau xong, chỉ sợ các ngươi đánh đến không đứng dậy được!

Thật sự là trời cũng giúp ta a!

Hai bên đánh nhau không tới một phút, đám người kiệu phu ồn ào liền bị thua, lúc này thái phó phu nhân bị ép đi ra từ trong kiệu, muốn chạy trốn, ai ngờ đối phương người đông thế mạnh, rất nhanh đã bị bọn chúng bắt được, rất nhanh cướp sạch những thứ đáng giá trong tay phu nhân!

"Đại ca, nữ nhân kia làm sao bây giờ?"

"Van xin các người thả ta đi, các người muốn bao nhiêu tiền ta đều cho các người, chỉ cần không tổn thương ta, thế nào cũng được!" Phu nhân gặp nạn lớn cũng chẳng quan tâm đến khí chất gì, mặt mũi gì, chỉ có mạng sống mới chính là đạo lý vững vàng!

"Không được, thả nàng trở về, chúng ta nhất định phải chết, thái phó kia cũng không dễ chọc, không thể để lại sơ hở!" Vẫn là tên cướp dẫn đầu lòng dạ độc ác.

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Nhỏ cô không tận gốc, nhất định sẽ để lại tai họa! Vậy thì phóng lao thì phải theo lao, giết!"

Nói xong, liền lấy ra chủy thủ từ bên hông, chuẩn bị kết thúc!

Bảo Lam xem náo nhiệt không vừa ý, người không thể giết thật nha! Ta còn phải trông cậy vào nàng đấy!

Đang ở khoảnh khắc chỉ mình treo chuông, "Dừng tay!" Bảo Lam đá một cái về hướng tên cướp dẫn đầu! Che chở phu nhân ở sau người, "Có Bảo Lam ta ở đây, ai cũng không được đụng đến một sợi tóc của nàng!"

Thái phó phu nhân mới dạo qua một vòng từ quý môn quan trở về, lập tức thiên ân vạn tạ đối với Bảo Lam a, chỉ cần có thể bình an trở về, nhất định phải cảm ơn nha đầu kia thật tốt!

"Xú nha đầu, ta xem người đây là muốn chết! Ta tiễn người một đoạn đường!" Nói xong, mấy tên cướp liền như ong vỡ tổ nhào lên!

Bảo Lam có vẻ rất vất vả vừa ứng phó với mấy tên này lại không thể làm mình bị thương thật, chỉ là bị một chút vết thương nhỏ, chỉ là một lúc sau, một đội quan binh đến gần, mắt thấy vào giọt máu, Bảo Lam ra sức một cái, liền vọt tới một tên cướp đang nâng gậy trong cánh tay lên, "xoảng" một tiếng, gậy cùng đầu tiếp xúc thân mật một cái!

"Cô nương cô nương, nghìn vạn lần người không được có chuyện gì a!" Phu nhân liền hét lớn rồi!

Lần này là thật lo lắng, ngàn vạn lần không được xuyên qua một lần nữa a!

Đây là ý nghĩ duy nhất, Bảo Lam liền té xỉu!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Ngạo Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Vịt chết đến miệng

Chương 14 :

Đội đến lúc mở mắt tỉnh lại, đã thấy được thái phó phu nhân đang dùng vẻ mặt lo lắng nhìn mình.

"Bảo Lam cô nương, cuối cùng người cũng tỉnh lại!"

Bảo Lam vừa nghe liền lúng túng: "Sao người biết ta tên là Bảo Lam?"

Thái phó phu nhân cho rằng Bảo Lam đang sợ hãi, vội vàng giải thích: "Là lúc cô nương cứu ta nói ra! Chẳng lẽ cô nương không nhớ rõ sao? Bảo Lam cô nương không cần hoảng sợ, bây giờ đã an toàn, mọi chuyện đều đã qua! Sẽ không có người tổn thương đến cô nương nữa!"

Hừ chết bản cô nương rồi! Còn tưởng rằng lão đầu thái phó kia đã điều tra ra lai lịch của ta chứ!

Vừa thấy có sợ nhưng không nguy, không có lộ tẩy, Bảo Lam lập tức làm ra vẻ ủy khuất!

"Hu hu hu hu!" Không cần từ cầu đùi của mình thì nước mắt cũng đã trào ra.

Bảo Lam, người thật có tài, trình độ này có thể đi lấy giải diễn viên Oscar rồi! Bảo Lam không ngừng oán thầm ở trong lòng không!

"Phu nhân, người cũng không biết, hu hu, lúc ấy Lam Lam cũng bị hù chết rồi! Hu hu, Lam Lam thật sự là sợ người sẽ xảy ra chuyện gì a! Trái tim của Lam Lam cũng muốn rơi xuống! Hu hu!"

Nước mắt này càng chảy càng dữ dội, nhanh chóng thừa cơ hội nhào vào trong lòng thái phó phu nhân, tiếp tục oa oa khóc lớn!

Thái phó phu nhân vừa nghe lời này, trong lòng liền không nhịn được mà mềm nhũn, tiểu cô nương nhà này vì mình mà bị ủy khuất, quan trọng là không quen biết, tấm lòng này lại càng đáng quý!

"Đứa bé ngoan, đều đã qua, ta ở đây rất cảm ơn ngươi, nếu không có ngươi. . ." Phu nhân nghĩ tới tình huống nguy hiểm lúc cũng rất sợ, trong lòng lại càng cảm kích ân nhân cứu mạng này!

"Lam Lam là một kẻ bình dân, còn là một cô nhi, không nhà để về, hu hu, ta chết không luyến tiếc, chỉ cần phu nhân người khỏe thì tốt rồi! Hu hu"

Đây là dựa vào kịch bản mà diễn trò a!

"Thì ra ngươi là người số khổ như vậy a! Đừng sợ đừng sợ, sau này ngươi hãy ở lại trong phủ thái phó, thật sự ta cũng rất thích ngươi, ngươi liền ở lại đi theo bên cạnh lão bà ta đây đi, ngươi xem có được không?"

Không nghĩ tới sẽ thuận lợi như vậy a! Nhưng mà, không thể chỉ vì cái lợi trước mắt, vẫn nên nói thêm nữa thì tốt hơn!

"Hu hu, phu nhân người có thân phận cao quý như vậy, ta chỉ là một nha đầu lỗ mãng, hu hu, sao lại không biết xấu hổ dựa vào nơi này chứ, nếu phạm phải lỗi gì thì không phải sẽ làm mất mặt người sao? Ta nên phiêu bạt chân trời, hu hu, không nơi nương tựa chấm dứt cả đời này a! Hu hu"

"Đứa nhỏ này sao lại ngốc như vậy chứ? Ngươi nha, thật là ngốc đến làm người thương tiếc a! Ta sợ ngươi làm cho phiền toái hay sao? Ngươi nha, chính là quá lương thiện, thật sự là đứa trẻ tốt khó tìm a! Liền quyết định như vậy đi, ngươi an tâm ở đây, đây là nhà ngươi!" Phu nhân bị Bảo Lam làm cảm động đến mơ hồ, sao có thể dễ dàng để cho "ân nhân cứu mạng" phiêu bạt chân trời chứ?

"Hu hu, phu nhân, người thật sự là tốt nhất!" Bảo Lam đang nói hăng say, đột nhiên lỗ tai nhỏ giật giật, không tốt, có người đến đây! Mà bước chân còn nặng nề, chính là nam nhân! Vẫn là giải quyết nhanh chóng, miễn cho vệt chết đến miệng còn bay!

"Hu hu, nếu người đều đã nói như vậy, Bảo Lam liền cứng kính không bằng tuân mệnh rồi! Bảo Lam sẽ dồn hết hơi sức biểu hiện thật tốt, tuyệt đối không làm cho phu nhân người mất mặt!"

"Tốt tốt tốt, thật sự là đứa bé ngoan! Tới tới tới, nhanh nằm xuống, ngươi bị thương, phải nghỉ ngơi cho thật tốt! Có muốn ăn cái gì, liền trực tiếp nói với ta, ta trực tiếp gọi phòng bếp đi làm cho ngươi!" Phu nhân hiền lành hỏi han ân cần đối với Bảo Lam!

Đúng lúc này, cửa bị đẩy ra từ bên ngoài, sau đó, lộ ra khuôn mặt rõ ràng của thái phó đại nhân thần bí.

Đây là một nam tử trung niên khoảng bốn mươi tuổi, toàn thân là khí chất thư sinh nho nhã, trên mặt treo một nụ cười mềm mại, xem ra rất thân thiết, thực không hổ có danh hiệu "hồ mặt cười" ở trên triều!

"Ngươi chính là Bảo Lam ân nhân cứu mạng của phu nhân sao? Đã tốt chưa?" Về mặt hiền lành, có thể thấy được "cái thân phận kia" đã bị điều tra qua rất kỹ, chứng thật mình chính là cô nhi số khổ!

"Vâng, tiểu nữ là Bảo Lam, hiện tại đã không có việc gì, đa tạ thái phó đại nhân quan tâm!" Nói xong "Yếu ớt" khởi động thân thể muốn hành lễ!

"Ai ai ai!" Phu nhân khẩn trương ngăn lại, "Đứa nhỏ này, còn hành lễ cái gì, ngươi nghỉ ngơi cho tốt, ở ngay nhà của mình sao lại có nhiều chuyện như vậy"

"Phu nhân nói phải, Bảo Lam cô nương nghỉ ngơi cho tốt quan trọng hơn, có cái gì không khỏe phải nhanh nói thẳng, ta phái người đi mời đại phu!" Thái Phó vừa thấy bộ dáng hiểu biết lễ nghĩa của Bảo Lam, nghĩ ngờ trong lòng cũng tan biến không ít, giọng điệu cũng dịu đi rất nhiều!

"Đa tạ thái phó đại nhân quan tâm, thân thể Bảo Lam đã không còn đáng ngại!" Bảo Lam cố gắng giả bộ bộ dáng cực kỳ yếu ớt, lại còn cố gắng làm bộ ra nét mặt dường như không có việc gì nói với thái phó, hành động cao siêu, thật sự là thông minh!

"Ta xem ngươi vẫn nên nghỉ ngơi thật tốt! Không cần phải lo lắng cái gì, bồi dưỡng thân thể cho tốt mới là quan trọng!" Phu nhân khẩn trương săn sóc nâng góc chân, "Một lát ta cho ngươi đưa cơm đến đây, ngươi nghỉ ngơi trước đi!"

"Lão gia phu nhân đi thông thả!" Vẫn là bộ dáng có tri thức hiểu biết lễ nghĩa! Bộ dáng vẫn đạt tới cảnh giới cao!

Trong thư phòng

"Lão gia, ta thấy đứa nhỏ này thật sự là đáng thương, lại thật sự làm người ta yêu thương liền giữ lại! Thân thể của nàng không có vấn đề gì chứ?"

"Dường như bình thường, đã cứu tánh mạng của nàng lại hiểu chuyện như vậy, không hẳn là không thể ở lại. Chỉ là, tháng bảy thì thái tử cùng hoàng tử liền phải tới học tập, thời gian quan trọng không thể có bất cứ sai lầm gì a!" Trương thái phó không thể không suy xét vì đại cuộc.

"Theo ta thấy, đứa nhỏ này thì có chút chuyện, không giống như người có mục đích! Huống chi, nếu lui một vạn bước, ngộ nhỡ là có ý đồ, nếu để ở bên ngoài thì chúng ta khó lòng phòng bị, không bằng để cho nàng sống ở dưới mắt chúng ta! Chúng ta nhiều người như vậy, còn có thể để cho một tiểu nha đầu mười sáu tuổi chính thành con thiêu thân sao?"

Trương phu nhân vẫn cực kỳ che chở cho Bảo Lam!

Huống chi, vừa mới đáp ứng để cho Bảo Lam ở lại, quay đầu liền đuổi người, việc này nàng cũng không làm được a!

Trương thái phó cẩn thận suy nghĩ lời nói của phu nhân, cảm thấy được rất có đạo lý .

"Vậy thì làm theo lời phu nhân để cho nàng ở lại, chỉ là trong khoảng thời gian này ngươi cần phải tốn nhiều tâm tư rồi !" Trương thái phó ngụ ý sâu xa nói một câu như vậy, thân là người bên gối nhiều năm như vậy, sao Trương phu nhân có thể không rõ ý tứ của ông đâu!

"Vậy ngài có thể yên tâm, nhiều năm như vậy rồi ta còn không xử lý được loại chuyện này sao?" Giọng nói lộ ra tự tin cùng kiêu ngạo chuyên thuộc về người thượng lưu!

"Trong nhà ngoài nhà, tất nhiên ta rất yên tâm đối với năng lực của nàng!" Trương thái phó đối với thê tử của mình vẫn rất tin tưởng, hơn nữa cũng tán thành và chấp nhận!

Cứ như vậy, Bảo Lam thuận thuận lợi lợi ở lại phủ thái phó này, tất nhiên nàng có thể cảm giác được mỗi một thời khắc đều có người đang theo dõi mình , nhưng nàng cũng không để ý, nên cười, nên ăn uống, thời gian đó thật sự là quá thoải mái!

Không thể không nói, chất lượng đầu bếp ở phủ thái phó này thật không tệ, trải qua vài ngày nghỉ ngơi cẩn thận, Bảo Lam thật sự không nhịn được lại phải nằm trên giường, hơn nữa, thời gian cấp bách, cũng đến lúc làm chút gì để làm tan nghỉ ngơi của phủ thái phó đối với nàng , thậm chí là lấy được tin tưởng của phu thê thái phó!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngao Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Nhảy múa cùng ma nữ.

Chương 15 :

Một khi Bảo Lam có thể làm việc liên siêng năng cần cù làm những việc vặt ở phủ thái phó, nào là nấu nước a, nào là chế củi a, nào là nấu cơm a, đúng là làm không ít đâu!

Lại một ngày, Bảo Lam đang ở sau vườn hoa cho cá trong ao ăn, bỗng nhiên nghe thấy tiếng khóc nỉ non cùng tiếng chửi rủa của một thiếu nữ.

Oa? Đây là chuyện gì a? Sao lại có người khóc chứ? Bảo Lam không đề nén được tò mò liền đi theo tiếng khóc, tới gần mới thấy, thì ra là tam tiểu thư được sủng ái duy nhất trong phủ thái phó này a.

Phu thê Trương thái phó có hai đứa con trai và một nữ nhi Kim Ngọc, tiểu nữ nhi này nhận được 3000 sủng ái trên toàn thân, cha mẹ che chở, các ca ca nâng niu, từ nhỏ đến lớn gần như là chưa từng tức giận cái gì, hơn nữa tam tiểu thư này thông minh đáng yêu, tấm lòng thiện lương, trong phủ ngoài phủ đều có nhiều người thích nàng.

"Vị tiểu thư này, ngươi làm sao vậy? Là ai khi dễ ngươi sao?" Bảo Lam thật cẩn thận hỏi.

Nghe được tiếng nói huyện thì Trương Kim Ngọc ngẩng đầu, nhìn thấy là một gương mặt xa lạ, liền phòng bị hỏi: "Ngươi là ai? Tại sao ta chưa bao giờ gặp ngươi ở trong phủ!"

"Tiểu nữ Bảo Lam, là mấy ngày trước đây theo phu nhân trở về, bởi vì rất ít ra ngoài, tiểu thư chưa từng gặp cũng không có gì lạ!"

"A...! Ngươi chính là Bảo Lam đã cứu mẹ ta sao? Sau khi ta trở về thường nghe mẹ nhắc tới ngươi đấy!" Kim Ngọc liền thả lỏng lòng phòng bị.

"Ta vừa rồi nghe ngươi . . Không biết là có chuyện gì xảy ra?" Bảo Lam lấy khăn tay của mình nhẹ nhàng đưa tới.

Sau khi Kim Ngọc nhận lấy, xoa xoa nước mắt, liền nói ra ủy khuất của mình, "Chính là nữ nhi của Lý thừa tướng Lý Như Yên kia a! Từ nhỏ thì chúng ta có chút không hợp, ta cũng không biết vì sao nàng luôn tìm ta gây sự!"

Lẽ ra hôm nay ta và mấy bằng hữu cùng đi ăn cơm, ai ngờ lúc ở Nhất Phẩm Lâu lại gặp phải ba người Lý Như Yên, lúc chúng ta vừa ăn, tiểu nhị bưng vệt Nhất Phẩm lên, ai ngờ Lý Như Yên lại dạy dỗ tiểu nhị, nguyên nhân thực ra là không đưa thức ăn của nàng lên trước!

Rõ ràng chính là chúng ta gọi thức ăn trước, dựa vào cái gì mà đem lên cho nàng trước?

Sau khi tiểu nhị nói liền nhận một cái tát của nàng, nói cái gì mà không để thừa tướng vào mắt a, nói cái gì mà khi dễ thừa tướng a!

Tiểu nhi vừa nghe cũng không có cách nào, chỉ có thể đưa vệt Nhứt Phẩm trong tay đưa cho Lý Như Yên trước, cuối cùng thức ăn trên bàn chúng ta đều bung lên trên bàn của nàng, người nói xem không phải là nàng đã khinh người quá đáng rồi sao?"

Kim Ngọc càng nói càng đau lòng, liền không nhịn được mà khóc lên!

Bảo Lam vừa nghe cũng bốc lửa, sao lại có nhân vật không biết xấu hổ như vậy a!

"Tiểu thư không nên đau lòng, sau này người ra ngoài thì gọi ta, lần sau gặp mặt ta nhất định sẽ đòi cả vốn lẫn lời cho người a!"

"Thật sao? Bảo Lam tỷ tỷ, tỷ thật sự có thể sao?"

"Đó là đương nhiên rồi! Ta mới không sợ nha đầu xấu xa kia! Ở trong lòng ta ai cũng kém người! Sao, người không tin ta sao?" Vừa cảm phẫn, vừa vuốt mông ngựa không dấu vết!

"Không phải không phải, Tiểu Ngọc nhi đương nhiên tin tưởng tỷ a! Ta nghe kiểu phu và mẹ nói tỷ rất lợi hại a! Một mình tỷ liền đánh một đám cướp bỏ chạy a!" Nói xong còn làm một tư thế rất lớn rất lớn, giống như sợ Bảo Lam không tin vậy.

Bảo Lam nhìn thấy Kim Ngọc đáng yêu như vậy cũng không nhịn được cùng tiểu Ngọc nhi cười lăn cười lộn rồi!

Sáng ngày hôm sau, trời còn chưa sáng thì tiểu Ngọc nhi đã không nhịn được đi gọi Bảo Lam rồi.

"Bảo Lam tỷ tỷ, tỷ mau thức dậy!" Tiểu Ngọc nhi ra sức lung lay Bảo Lam ngủ như heo, nhưng mà Bảo Lam ghét nhất bị người khác quấy nhiễu mộng đẹp của nàng, phũ tay một cái, liền vứt tiểu Ngọc nhi qua một bên, chuyển người lại tiếp tục ngủ.

Tiểu Ngọc nhi chưa từ bỏ ý định nhảy lên trên người Bảo Lam, hét lớn vào lỗ tai của nàng: "Ngày hôm qua tỷ đồng ý báo thù cho ta a a a! Hôm nay nàng ta muốn đi cười ngựa ở ngoài thành! Chúng ta đi báo thù đi a a a!"

"A a! Trước tiên người cho ta ngủ được không? Trời còn chưa sáng, đi cũng không có ai a! Tránh ra, người nặng chết đi được, sắp đè chết ta a!" Bảo Lam tiểu thư rời giường chính là một chuyện to lớn!

"A a a a! Ta liền không a! Con heo lười người mau rời giường a a a!" Tiểu Ngọc nhi tăng thêm sức lực lăn lộn trên người Bảo Lam, chơi rất thoải mái a!

Bảo Lam bị tiểu tử tông này hành hạ không có cách nào khác, cũng không muốn nói chuyện! Người làm thế nào thì làm thế đó đi, ta ngủ của ta!

Tiểu Ngọc nhi gào khóc rất lâu, chờ Bảo Lam phản kích lại không thấy động tĩnh, nhìn bộ dáng Bảo Lam ngủ đến thỏa mãn, tiểu Ngọc nhi đen mặt!

Má, người con heo này! Như vậy người cũng ngủ được sao!

Tiểu Ngọc nhi phát huy tinh thần đánh không chết, liền túm ngang chăn kéo dưới giường, sau đó liền bắt đầu quấy nhiễu gối ngựa!

Trời ạ, đây là tiểu ma nữ nào a, mau thu nàng đi!

Đây là ý nghĩ duy nhất của Bảo Lam!

Vì thế, Bảo Lam sợ ngựa nhất cũng ngủ không nổi nữa, cứ như vậy bắt đầu cùng tiểu Ngọc nhi đùa giỡn trên giường!

Chỉ nghe trong phòng này người một kêu, nàng một tiếng thét chói tai, làm cho đám tỷ nữ không bình tĩnh cùng chạy tới chỗ Trương phu nhân báo cáo "Tin tức kỳ lạ" này!

Trương phu nhân còn tưởng rằng đầu của Bảo Lam có vấn đề gì, vừa nghe tin tức liền khăn trương dẫn theo đại phu tới chỗ của Bảo Lam!

Chỉ là tiếng kêu này sao nghe quen tai như thế?

Trương phu nhân dưới sự bảo vệ của năm tỷ nữ mới dám đi vào, vào mới thấy trong phòng một mảnh hỗn loạn còn có bộ dáng tóc tai bù xù của Bảo Lam và nữ nhi của mình ở trên giường, lập tức hiểu rõ sao lại thế này rồi!

"Người tiểu nha đầu nghịch ngợm này, sao mới sáng sớm lại tới đây lăn qua lăn lại rồi!" Tuy nghe lời nói hơi có chút nghiêm khắc, nhưng mà về mặt Trương phu nhân này chính là cưng chiều, không có chút ý trách mắng nào.

Tiểu Ngọc nhi này có khả năng miệng ngọt như mật, nếu không cũng sẽ không làm cho mọi người yêu thích!

"Mẹ! Người cũng không biết Bảo Lam tỷ tỷ chơi rất vui đâu! Người ta và nàng có quan hệ rất tốt a!" Tiểu Ngọc nhi khăn trương chạy tới ôm lấy cánh tay Trương phu nhân lắc lư lắc lư, chính là tiểu nha đầu làm người ta thương a!

"Được rồi được rồi, nhìn xem các người còn ra thể thống gì a, còn không mau mau chỉnh đốn rồi đi ăn cơm! Người nha, để cho cha người nhìn thấy bộ dạng này xem người thế nào!" Nói xong câu đó, Trương phu nhân lại xoay người nói với Bảo Lam chắt vật không kém, "Đứa nhỏ tiểu Ngọc nhi này từ nhỏ đã bị chúng ta nuông chiều hư, thật sự là rất nghịch ngợm! Người nha, không cần giận nàng nha!"

"Không có không có, tiểu thư hồn nhiên đáng yêu, rất hợp với ta đây!" Về mặt của Bảo Lam chính là ủy khuất không cách nào phát tiết a!

"Tốt, tốt, người cũng chỉnh đốn một chút, cùng ra ngoài ăn cơm đi!" Nói xong, Trương phu nhân liền thỏa mãn đi ra ngoài, đúng là ai cũng thích nghe người khác khen ngợi con của mình tốt nhất!

"Này!" Bảo Lam khản trương hét tiểu Ngọc nhi muốn tới gần, "Người cách xa ta một chút a! Người, đi rửa mặt, sau đó chải đầu, không nghe lời ta sẽ đánh người a..."

Nói xong còn làm bộ quơ quơ nắm tay nhỏ!

Tiểu Ngọc nhi cũng nháo đủ rồi, về mặt khác, hôm nay vẫn trông cậy vào Bảo Lam đi báo thù cho nàng, liền không trêu chọc Bảo Lam nữa, ngoan ngoãn đi rửa mặt!

Bảo Lam nhìn căn phòng lộn xộn, trên mặt hiện lên vẻ mặt bất đắc dĩ a! Nàng đường đường là đại tiểu thư Thiên Địa tiêu, ghét nhất chính là -- dọn dẹp phòng!

Ai! Thôi, nhận mệnh thôi! Ở dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu a!

Ở đại sảnh, rốt cục Bảo Lam cũng gặp được hai đứa con trai trong truyền thuyết của Trương thái phó!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Ngoa Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Công nước thôi.

Chương 16 :

Ở đại sảnh, rốt cục Bảo Lam cũng gặp được hai đứa con trai trong truyền thuyết của Trương thái phó!

Con trai lớn của Trương thái phó tên là Trương Gia Tề, con thứ hai tên là Trương Quốc Trì, đây là tên Trương thái phó nói đến "Tề Gia Trị Quốc". Trước mắt, hai đứa con trai này đều đã là thư đồng của thái tử và hoàng tử, ngoài trình độ tố chất thì nhìn cũng rất giống nhau.

Trương thái phó là người đứng đầu một nhà, chủ động thân thiết với tiểu nữ nhi của mình, "Tiểu Ngọc nhi, tới đây, tới với cha này! Mới một ngày không thấy, liền lớn lên không ít a!"

Trương thái phó sùng nữ như mạng cho nên nhìn nữ nhi như thế cũng rất thuận mắt nha!

"Cha nha, người biết không, con cảm thấy không hiểu nha! Con cũng đã nhìn người hơn mười năm nhưng sao người vẫn giống như đúc như lúc con còn nhỏ a? Không thấy chút nếp nhăn nào!" Trương Kim Ngọc ôm cổ Trương thái phó nói.

"Ha ha, con nha con nha, miệng nhỏ chính là ngọt như vậy! Được rồi, một lát ăn nhiều một chút, cũng không thể bị đói!" Lúc này Trương thái phó đã không giống như trong triều đấu đá lẫn nhau, đã không còn quan trường người lừa ta gạt, trong mắt chỉ có người nhà thân thiết nhất!

Bảo Lam đứng một bên kiềm nén mới không để cho nước mắt trượt xuống.

Chính mình cũng là tiểu công chúa duy nhất của Thiên Địa tiêu cục nha, cũng được cha mẹ bảo vệ, các sư huynh dung túng trong vô lo vô nghĩ mà lớn lên. Khi còn nhỏ, mình cũng luyện võ rất vất vả, thường xuyên mệt mỏi lười biếng nhưng mà mỗi lần cha đều phạt mình rất nghiêm khắc, mà sau mỗi lần trừng phạt mẹ lại dịu dàng nói lời và hại cho mình nghe, hơn nữa, nói cha nghiêm khắc là muốn cho mình tốt, dù sao cha mẹ cũng không thể che chở cho mình cả đời, học nhiều bản lĩnh mới không bị thiệt thòi!

Nhưng lúc đó mình mới không suy nghĩ những thứ này, huống chi, khi đó cũng mới bốn năm tuổi đang trong lúc ham chơi, vì thế mình vẫn như cũ có cơ hội lười biếng thì lười biếng, thường xuyên liên lụy các sư huynh cùng bị phạt, trong thời gian đó đa số là do các sư huynh gánh tội giúp mình, ai bảo từ nhỏ thì tiểu Bao Lam đã có được lòng người như thế rồi chứ!

Tình huống như vậy làm cho Bảo Lam bắt đầu chán ghét mỗi ngày cha đều luyện tập cho mình, thậm chí có đôi khi nghiêm khắc, Bảo Lam giận dữ nhìn thấy ông liền quay đầu bỏ đi, ngày cả chào hỏi cũng không.

Tình hình như vậy kéo dài đến một lần mình bị phạt, trong cơn tức giận cha để cho mình đứng tấn nửa canh giờ ở ngoài mưa đến ngã bệnh sốt cao, Bảo Lam ngu mê man, chột nghe giọng nói trầm thấp nghiêm nghị của cha,

"Tiểu Lam, bây giờ cha đối với con có thể là quá nghiêm khắc, nhưng con phải biết rằng, cao thủ đấu nhau trong giang hồ thì không chấp nhận có một sơ

hở nào a? Bây giờ là thời kỳ quan trọng để con đặt nền tảng, sao có thể ham chơi như vậy chứ? Con là nữ nhi của ta, con nhất định phải có bản lĩnh bảo vệ chính mình, nếu không thì sau này con phải làm sao bây giờ? Thậm chí, con còn có thể có tương lai sao? Cho nên, mặc kệ con oán hận cha như thế nào, nhưng luyện công thì không thể lười biếng! Hi vọng con có thể hiểu được khổ tâm của cha!"

Sau khi nói lời này xong, Thạch Mặc Tôn liền cúi đầu xuống dùng trán của mình chạm vào trán của Bảo Lam, sau khi cảm giác đã bớt nóng, lại dùng cằm mọc đầy râu của ông cọ sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Lam, lại hôn lên trán nhỏ một cái mới ngồi xuống ở bên giường canh giữ cả một đêm!

Thật ra, lúc ấy Bảo Lam có ý thức cũng lời nói thấm thía kia, mà đã qua nhiều năm như vậy Bảo Lam cũng chỉ nhớ rất rõ chuyện đêm hôm đó!

Lúc chúng ta còn sống, luôn có một lần như vậy là sẽ không trôi mất theo thời gian, nó sẽ tồn tại sâu trong đầu chúng ta, chỉ cần bị kích thích sẽ hiện lên rõ ràng trước mắt!

Bảo Lam bị Trương Kim Ngọc đẩy tỉnh, "Bảo Lam tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Sao tỷ lại khóc a?"

Bảo Lam rơi vào trong ký ức như ở trong mộng mới tỉnh, khăn trương xoa xoa nước mắt giải thích, "Vừa rồi ta nhìn thấy cảnh như vậy, nhớ tới trước đây cha của ta cũng rất nuông chiều ta, liền quên mất! Lão gia phu nhân, thật xin lỗi, Bảo Lam thất lễ rồi!"

Người một nhà Trương phu nhân nghe Bảo Lam giải thích "thân thế" rồi, cho nên cũng rất đồng tình với Bảo Lam, Trương phu nhân phá tan không khí đau buồn, "Người nhà, bây giờ đây là nhà của người, nhanh nhanh ngồi xuống ăn cơm đi!"

Lúc này mọi người mới phụ họa nói: "Đúng đúng đúng, ngồi xuống ăn cơm!"

"Bảo Lam chỉ là một hạ nhân, không dám cùng dùng cơm với lão gia và phu nhân, mọi người dùng trước đi một chút ta sẽ ăn cơm!" Bảo Lam rất hiểu tình cảnh trước mắt mình!

"Bảo Lam tỷ tỷ, người cũng ngồi xuống cùng ăn với chúng ta đi, chúng ta nhanh ăn xong còn phải ra ngoài đấy!" Nói xong còn chớp chớp mắt gian xảo, ý tứ này chính là nhanh ăn cơm, cơm nước xong, chúng ta cùng đi báo thù!

Lúc này, người chủ gia đình Trương thái phó cũng nói, "Ngồi xuống ăn đi! Bình thường Ngọc nhi cô đơn, người liền làm bạn với nó cũng được! Người cũng có chút công phu, cũng có thể chăm sóc Ngọc nhi một chút!"

Nếu Bảo Lam từ chối nửa thì chính là tỏ ra kiêu ngạo, vì thế ngồi vào chỗ, cùng người nhà Trương gia dùng bữa cơm thứ nhất!

Sau khi ăn cơm xong, Bảo Lam cùng tiểu Ngọc nhi liền từ phủ thái phó xuất phát, đi về mục đích hôm nay -- bãi săn Mộc Lan!

Lúc tới bãi săn Mộc Lan đã không còn người nào, cho nên hai người liền dắt hai con tuấn mã chạy vòng quanh bãi săn hoàng gia to lớn!

Thật ra thì nguồn gốc bãi săn này chiếm hơn hai nghìn mẫu đất, trong đó có ngàn mẫu thảo nguyên, lúc đầu mùa hạ thảo nguyên cỏ xanh này vênh vang, sản sinh ra sức sống bùng bùng! Ở phía Bắc bãi săn còn có một mảnh rừng rậm rất lớn, trong rừng có rất nhiều chim thú nhưng lại có rất nhiều động vật nguy hiểm, ví như sư tử a, hổ a, bởi vậy chỉ mỗi một năm lúc hoàng gia săn bắn mới có thể mở ra, bình thường sẽ có lưới cách ly.

Từ nhỏ Bảo Lam lớn lên trong núi, cưỡi ngựa là việc nhỏ, nàng hoàn toàn có bản lĩnh đó! Trái lại tiểu Ngọc nhi này Thư là tiểu thư nhà nhỏ, rất khó khăn mới leo lên được lưng ngựa, sau cùng trải qua Bảo Lam dốc lòng dạy bảo, mới miễn cưỡng có thể chạy chậm một lúc, đây chính là lúc có bảo vệ!

Cứ như vậy hai người chơi đùa trên thảo nguyên gần một lúc lâu sau, mới nhìn thấy Lý Như Yên cùng năm tiểu thư nhà giàu khác dẫn ngựa tiến vào!

Tiểu Ngọc nhi lập tức căng thẳng, đem tất cả hi vọng đặt ở trên người Bảo Lam

Sau khi Bảo Lam cho nàng một ánh mắt an tâm, liền ung dung kéo ngựa của tiểu Ngọc nhi đi tới hướng của Lý Như Yên!

Lúc này, nhìn thấy Trương Kim Ngọc bị mình làm nhục ngày hôm qua lại dâng lên cửa, sao Lý Như Yên có thể buông tha cơ hội nhục nhã tốt như vậy, không nhanh không chậm nói, "Ôi..., ta tưởng là tiểu thư nhà ai chứ? Thì ra là cái người mắt ngắn Trương. . . Trương cái gì nhỉ! Người xem ta nha, đối với một nhân vật nhỏ liền không nhớ tên, ai!"

Nói xong còn ra vẻ bộ dáng thờ dài, giống như tỏ ra mình có bao nhiêu cao quý!

Mà năm nữ tử vây quanh nàng cũng tự nhiên khăn trương phụ họa theo cùng cười!

Tiểu Ngọc nhi vừa nghe liền muốn bốc cháy, Bảo Lam vội vàng mở miệng trước nàng, "Tiểu thư, người nói xem mới sáng sớm mà lại có công nước thối ở đâu rồi a? Người nói xem cho dù là công nước thối nhưng năm con muỗi kia cũng vội vàng chui vào công nước thối a, thật đúng là vật hợp theo loài a! Chúng ta nhanh nhanh tránh xa một chút đi, tránh làm mùi thối kia làm ảnh hưởng đến tâm tình a!"

Lý Như Yên vừa nghe thì mặt liền trắng xanh!

Tiểu Ngọc nhi lập tức nhếch môi nở nụ cười!

Ván thứ nhất, đội Bảo Lam và tiểu Ngọc nhi toàn thắng!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Nga Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Lấy thân báo đáp.

Chương 17 :

Nhưng mà Lý Như Yên này đường đường là nữ nhi của thừa tướng, tuyệt đối cao quý, chưa bao giờ chịu bị chèn ép a? Hơn nữa lại là nữ nhi của thái phó Trương Kim Ngọc này luôn bị nàng áp chế!

Vì thế, tính khí đại tiểu thư liền bộc phát, cái gì mà có tu dưỡng, cái gì mà phong thái, cái gì mà lễ nghi, cũng liền ném qua một bên rồi !

"Ngươi, kẻ hèn mọn này! Ngươi là cái gì a, cũng dám giương oai ở trước mặt ta! Ngươi có biết ta là ai không? Cha ta chính là thừa tướng đương triều! Cho dù là hoàng thượng cũng phải nhìn sắc mặt của cha ta! Chỉ bằng ngươi là người hầu của nữ nhi thái phó vậy mà cũng dám giương oai ở trước mặt ta, ta thấy ngươi là không muốn sống nữa!

Bảo Lam vừa nghe lời này, liền biết Lý Như Yên này tầm thường, câu "Cho dù là hoàng thượng cũng phải nhìn sắc mặt của cha ta!" Nói ra được lời này thì chỉ là óc heo!

Bảo Lam giả bộ không để ý, nói với Kim Ngọc: "Ngươi xem, có một số người chính là không biết ngượng như vậy, bản thân không có bản lĩnh, cũng chỉ có thể dựa cha mẹ ra a! Ngươi nói xem, sao có thể có người không biết trời cao đất rộng như vậy chứ? Muội muội, ngươi nói đúng không?"

Một câu "Muội muội", cũng như tát Lý Như Yên một cái ở trước mặt mọi người, nói bọn họ không phải người hầu cái gì, chính mình cũng có thân phận!

Tuy vậy Bảo Lam cũng không lấy thân phận của mình ra làm vốn, bởi vì đây cũng không phải bản lĩnh của mình, nhưng mà, Bảo Lam cũng quyết định không thể để cho người khác xem thường!

Người không phạm ta, ta không phạm người!

Nếu người phạm ta, ta nhất định sẽ trả lại gấp mười gấp trăm lần!

Đây chính là điều mà Bảo Lam đã học được ở Thạch Mặc Tôn trong mười sáu năm!

Mà Lý Như Yên đã hoàn toàn mất phong độ rồi, hiện tại chỉ hận không thể bắt thấy Bảo Lam ra thành vạn mảnh!

"Người đâu, bắt tiện nhân đó lại cho ta!"

Bảo Lam lại nhẹ nhàng lạnh nhạt mở miệng : "Ngươi xem ở đây có người nha, ngươi cho nàng kiếm thần kiếm tiên nàng không cần, nhất định phải làm tiện nhân a! Thật sự là rất đáng thương a!"

"Phốc! Ha ha ha ha! Ta nói này Lam tỷ tỷ, ngươi thật sự là nói rất có lý! Ta cũng cảm thấy như vậy đấy! Mở miệng một tiếng tiện nhân , không biết còn tưởng rằng đây là người đàn bà chanh chua ngoài chợ vào rừng săn hoàng gia a!"

Tiểu Ngọc nhi này cũng rất hứng thú phối hợp với Bảo Lam!

Dù sao cũng chỉ nói mấy câu, Bảo Lam lại làm cho Lý Như Yên kia tức giận đến sắp bốc khói!

Trong lòng Tiểu Ngọc nhi này rất sùng bái Bảo Lam a, giống như nước sông cuộn chảy mãi không dứt nha!

"Các ngươi, các ngươi thật sự là khinh người quá đáng rồi ! Ta xem các ngươi cũng là chỉ có cái miệng, có bản lĩnh chúng ta thử một lần xem ai lợi hại hơn?" Đây là một nữ tử mười bảy mười tám tuổi bên cạnh Lý Như Yên nữ tử nói chuyện. Nữ tử này trang điểm nồng đậm, vốn là dung mạo thanh tú, lúc này cũng bị dờn ảnh hưởng không ít!

Lý Như Yên vừa nghe lời này cũng xoay chuyển, võ miệng thì mình không phải đối thủ của xú nha đầu kia, nhưng mà mọi người đều biết , bản lĩnh trên ngựa của Trương Kim Ngọc thật sự không tốt lắm! Nhưng mà không biết thực lực của Bảo Lam như thế nào , cho dù như thế nào, cũng sẽ không quá vượt bậc! Bên mình có sáu người, mình cần phải để cho các nàng thật khổ cực mới được!

Tiểu Ngọc nhi nhìn thoáng qua Bảo Lam, lặng lẽ hỏi ý kiến Bảo Lam, chỉ thấy Bảo Lam cho nàng một ánh mắt yên tâm liền không hề sợ hãi nói với Lý Như Yên, "Được a, chúng ta tiếp nhận khiêu chiến của ngươi!"

Lý Như Yên vừa thấy cá đã mắc câu, ngoài cười nhưng trong không cười, mở miệng: "Nhưng mà, nếu là khiêu chiến, phải có thắng thua, chúng ta cũng

không ngại làm như thế, liền đưa ngựa đi! Từ đây đến rào chắn bên cạnh đồng cỏ này, một lát treo một tấm lụa màu đỏ ở đó, ai tới trước lấy được rồi quay về đây liền tính thắng! Người dự thi hai bên không giới hạn! Thế nào?"

Tuy là đang hỏi, nhưng cũng không phải giọng điệu hỏi, rõ ràng chính là giọng điệu sợ liền chịu thua đi!

Bản thân Bảo Lam không có vấn đề, bản lĩnh của mình đương nhiên là không để đám người trẻ em này ở trong mắt, huống chi nàng cũng cảm thấy quy tắc này rất tốt, vốn là tới để báo thù, quy tắc có ý nghĩa gì!

Bảo Lam cũng không tính chỉ mắng mấy câu liền trở về!

"Không thành vấn đề, cái quy tắc này rất 'tốt'! Bắt đầu đi!"

Lý Như Yên lại càng cảm thấy không cần lo lắng, bên bọn họ có đến sáu người, chính là sáu con ngựa đấy!

Huống chi, quy tắc này là chính nàng định ra, bên trong này có thiếu sót quá lớn đi, "Ta cũng không nói trong quá trình thi đấu không thể sử dụng thủ đoạn đặc biệt! Đến lúc đó, nhất định cho các người đi vào mà bị khiêng trở về!" Lý Như Yên âm u nhớ lại, đồng thời ném cho năm người kia một ánh mắt đạt được âm mưu, năm người này cũng là cùng nhau lớn lên, làm sao có thể không hiểu ý của nàng chứ?

Vì thế một âm mưu cứ như vậy bắt đầu!

Chẳng qua, ai nắm giữ cái âm mưu này cũng không thể biết được!

"Lam tỷ tỷ, các nàng rõ ràng chính là khi dễ chúng ta ít người, làm sao bây giờ? Nếu không, chúng ta lại đi kêu thêm vài người?" Tiểu Ngọc nhi lo lắng.

"Được rồi, người không có ở nhiều, hơn nửa một mình ta thì càng bớt việc! Như vậy sẽ không làm người khác bị thương!" Lúc này Bảo Lam vẫn còn không quên trừu ghẹo.

"Gi? Một mình tỷ a? Còn ta! Một mình tỷ nhất định không được a! Nói như thế nào thì các nàng cũng có sáu người! Ta cũng không thể cho tỷ một mình chiến đấu hăng hái a! Nếu tỷ xảy ra chuyện, ta làm sao bây giờ?"

"Ngừng, ngừng, ngừng! Người tiểu nha đầu này, sao càng nói càng quá mức rồi! Ta sẽ không gặp chuyện không may! Người ở trạm cuối cùng chờ Bảo Lam tỷ tỷ của người chiến thắng trở về. Lấy thân báo đáp đi!" Bảo Lam nhìn về mặt ngốc nghếch của tiểu Ngọc nhi liền xoay mình một cái lên ngựa, túm dây cương ngựa chạy đi ra ngoài!

Để lại tiểu Ngọc nhi còn đang sững sờ ở đây, xoắn xuýt lời nói của Bảo Lam!

"Bảo Lam tỷ tỷ nói không phải thật chứ? Nếu Bảo Lam tỷ tỷ thật sự thắng, cuối cùng ta có lấy thân báo đáp hay không? Có hay không? Có hay không nha?"

Mồ hôi!

Nha đầu đơn thuần này không xem trận đấu, còn đang suy nghĩ đề tài không có chất dinh dưỡng này!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Ngoa Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Bị thương.

Chương 18 :

Loại đua ngựa này giống như đua xe ở hiện đại, chính là lúc bắt đầu, có người phát lệnh bắt đầu, sau đó liền chạy theo lòng mình! Nhất là bên trong bãi săn hoàng gia này, có thể đi vào không phải là người giàu có cũng là người có quyền thế, cưỡi ngựa đi đâu, căn bản là bọn tùy tùng không thể can thiệp!

Lý Như Yên vừa thấy chỉ có một mình Bảo Lam đua ngựa, trong lòng liền không thoải mái rồi! Mục tiêu của nàng chính là Trương Kim Ngọc, bây giờ lại đảo ngược, Trương Kim Ngọc bình tĩnh đứng đó, hình như là bộ dáng có dự tính trước, sao có thể làm cho nàng thoải mái chứ?

Nếu Lý Như Yên biết tiểu Ngọc nhi bình tĩnh là vì còn đang xoắn xuýt câu lấy thân báo đáp của Bảo Lam, không biết nàng có thể học máu hay không a?

Bắt đầu một đoạn đường, mọi người vẫn bình tĩnh, dù sao ở lối vào cũng có nhiều người hầu đang nhìn như vậy, Lý Như Yên không cho phép đáy lòng hèn hạ của mình bị nhìn thấy, cho dù là tất cả mọi người đều biết!

Nhưng mà, mắt thấy bảy con ngựa chạy vội ra ngoài như vậy, lúc này tuyến đường không đủ chỗ để chạy, vì thế, Lý Như Yên thấy thời cơ đã tới, liền

bắt đầu nhảy mất với các nàng, một trận độ sức liền bắt đầu rồi !

Bởi vì sớm có dự tính, cho nên sáu người Lý Như Yên liền vây quanh kệp ngựa của Bảo Lam ở giữa, Bảo Lam vốn ở bên trái lại lệch ra phía sau, Quách Băng Thiển nữ nhi của công bộ thương thư đột nhiên vươn roi trong tay ra, hung hăng bay vù vù tới trên người Bảo Lam. Quách Băng Thiển này có thể tình là người cưỡi ngựa tốt nhất trong mấy người, lúc này Bảo Lam có thể nhìn ra tư thế cưỡi ngựa của nàng, cho nên nếu nữ tử này tấn công quyết liệt tới thì lần này sẽ gặp phải một đối thủ khó chơi nhất rồi!

Lúc Bảo Lam còn nhỏ Thạch Mặc Tôn đã nói qua: "Người hồng hách kiêu ngạo nhất lại không cần phải cảnh giác nhất, mà nguy hiểm nhất chính là những người không để lộ tài năng!"

Cho nên, từ lúc mới bắt đầu Bảo Lam liền không thả lỏng cảnh giác đối với nàng!

Nhìn đoạn đường cảm thấy là lúc không tệ để ra tay, quả nhiên liền thấy anh mất Lý Như Yên! Quả nhiên, chính Quách Băng Thiển ra tay trước rồi ! Quả nhiên, toàn bộ đều ở trong dự tính!

Đương nhiên là Bảo Lam không thể bị thương uống phí, vì thế mất thấy roi da mạnh mẽ vung tới, một cái nghiêng người xinh đẹp, roi này liền vung qua trước y phục của Bảo Lam, bởi vì không có ngăn trở, bởi vì tất cả mọi người đều cảm thấy được không có gì ngoài ý muốn, cho nên rất hi vọng vào roi của Quách Băng Thiển.

Lưu Liễu Nhi tiểu nữ nhi của lễ bộ thị lang theo sát phía sau. Quách Băng Thiển mất thấy lỡ tay, nếu thu tay lại đúng lúc thì không có chuyện, nhưng dù sao Quách Băng Thiển cũng chỉ là một tiểu thư khuê các, làm sao có thể xử lý loại tình huống này, cho nên căn bản không kịp làm gì, cho nên Lưu Liễu Nhi liền không may nhận lấy một roi ngã xuống ngựa!

Lưu Liễu Nhi té xuống thì thôi, nhưng mà con ngựa hoảng sợ, Quách Băng Thiển theo sát phía sau không kịp phanh lại, liền liên tiếp xảy ra "tai nạn ngựa"!

Chỉ một cây roi liền giải quyết hai người, Bảo Lam nhìn cũng không nhìn, cứ tiếp tục tiến lên!

Bảo Lam Thạch Mặc Tôn dạy bảo: "Chỉ có sức mạnh tương đương người mới có thể là đối thủ!"

Cho nên ngay cả người sống hay là chết cũng không tính là đối thủ, không cảm giác!

Lý Như Yên vừa thấy bên mình tổn thất hai người, nhưng là không có ngừng ham muốn, chỉ để lại một câu 'phế vật!' liền tiếp tục đuổi theo!

Ba vị tiểu thư này đều rất sợ cha của Lý Như Yên! Cho nên cũng chẳng quan tâm hai người bị thương, tiếp tục tiến lên!

Đáng thương cho Quách Băng Thiển cùng Lưu Liễu Nhi chỉ có thể chảy nước mắt ràn rụa, nhìn năm người còn lại đưa ngựa, trông chờ mòn mỏi!

Vừa thấy có người bị thương, vẻ mặt của mấy hộ vệ đều trắng xanh đến chết lòng rồi! Thật sự là sợ cái gì sẽ gặp cái đó! Những người này bị thương, cuối cùng cũng sẽ dính dáng tới bọn họ! Chỉ hi vọng có thể bảo giữ gìn được cái mạng này a!

Rất nhanh rất nhanh, liền có một đám người khiêng hai vị tiểu tổ tông này đến y lâu chữa trị!

"Gia, người thấy ai sẽ thắng a?" Trên lầu các, một nam nhân mặc y phục xa hời một nam nhân khác đang nhàn nhã uống trà bên cửa sổ.

Chỉ thấy nam nhân này vẫn uống trà không thay đổi, vẫn là không nhanh không chậm đưa tay bưng trà, lùa trà, ngửi nhẹ, uống ít! Động tác đơn giản này chỉ có nam tử này mới có thể làm lưu loát sinh động như vậy, nam tử dường như là cao quý như vậy, nho nhã như vậy!

"Đây còn phải nói sao? Rõ ràng !" Nam tử vẫn nhẹ nhàng như gió lạnh nhạt như mây!

Nhưng mà, làm cho người bên cạnh hiểu lầm!

"Bảo Lam này miệng mồm lại lợi hại như vậy, nhưng cũng chỉ có một người, làm sao có thể so năm vị tiểu thư bên Lý Như Yên!"

Nam tử biết hẳn hiểu lầm, nhưng không có mở miệng giải thích, giải thích đó chính là người nhu nhược bất tài! Giống hần, giống hần, giống hần, bọn hần đều sống ở thế giới trên cao, căn bản là không cần thấp kém như vậy!

Nam tử vẫn lạnh nhạt uống trà, nhưng ánh mắt lại nhìn về bóng dáng một người một ngựa ở nơi xa, người cũng không nên làm bản thái tử thất vọng mới được!

Không sai, đây là thái tử của Hũ Dã quốc -- Nhất Băng Trì!

Lý Như Yên vừa thấy tình hình không ổn, căn bản là không đuổi theo kịp, cũng chẳng quan tâm quy tắc hay không quy tắc gì, liền kêu ba người kia: "Dừng lại! Dù sao cũng không đuổi kịp, chúng ta ở đây ôm cây đợi thỏ!"

Trong đó một cái tiểu nữ tử nhỏ giọng nói: "Như Yên tỷ, vậy có được không?"

"Có gì không được? Hay là người nói cách tốt đi!" Lý Như Yên đang nổi nóng, đang muốn tìm nơi trút giận liền có người đưa lên cửa!

"Ta. . ." Nữ tử này cũng không nói được cái gì.

Nhưng mà Lý Như Yên không cho phép có người phản kháng nàng, "Tốt lắm Dương Đóa Nhi, không cần ý vào người là nữ nhi của Dương Phong phú hộ giàu nhất cả nước thì ta sẽ không dám làm gì người! Ta nói cho người biết, Dương Phong có thể làm phú hộ giàu nhất cả nước hay không, tất cả đều là một câu nói của ta! Hừ! Nếu người chọc giận ta, trở về ta sẽ nói với cha ta làm cho cha người cửa nát nhà tan ,người tin không tin!"

Vừa nghe xong, Dương Đóa Nhi cực kỳ sợ hãi, khăn trương liền quỳ xuống trước mặt Lý Như Yên, "Cầu xin Như Yên tiểu thư không nên làm như vậy, Đóa Nhi sai rồi, Đóa Nhi biết sai rồi, Đóa Nhi nhất định chỉ nghe lệnh tỷ tỷ!"

"Hừ! Như vậy còn ít lắm! Nhìn bộ dáng không có tiền đồ của người xem! Ta Lý Như Yên nói cho các người biết, các người đều đánh bóng mắt cho ta, ai không muốn bùng bít liền cút sang một bên!"

Xung quanh còn lại ba người nào nào dám không thuận theo a! Khăn trương biểu đạt lòng trung thành của mình!

"Vậy còn ít lắm!" Về mặt Lý Như Yên rất cao ngạo!

Bảo Lam vừa thấy này mấy người nghi ngại, đầu óc chuyển động liền biết bọn họ đang có ý định quỷ gì, không sao cả, ta đây cũng từ từ hưởng thụ chút thời gian tốt đẹp này!

Bảo Lam cười ngửa từ từ đi tới điểm cuối cùng, chậm rãi từ từ cười trở về, chậm rãi từ từ tiếp cận thế trận chờ sẵn quân địch của Lý Như Yên!

"Ai du! Các người đang chờ ta sao? Các người đúng là tri kỷ nha! Biết không sánh bằng ta liền chịu thua, các người đúng là tự mình biết mình a! Đến đây đi đám người bại tướng, hầu hạ bản tiểu thư trở về đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Ngoa Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thái tử bị ghét bỏ?

Chương 19 :

Bảo Lam cười ngửa từ từ đi tới điểm cuối cùng, chậm rãi từ từ cười trở về, chậm rãi từ từ tiếp cận thế trận chờ sẵn quân địch của Lý Như Yên!

"Ai du! Các người đang chờ ta sao? Các người đúng là tri kỷ nha! Biết không sánh bằng ta liền chịu thua, các người đúng là tự mình biết mình a! Đến đây đi đám người bại tướng, hầu hạ bản tiểu thư trở về đi!"

Bảo Lam mở miệng nói chuyện, càng ngày càng -- đáng yêu a!

Câu đám người bại tướng này khiến cho lòng tiểu Ngọc nhu nở hoa! Nàng đã chịu áp bức quá lâu rồi!

Nhưng mà, câu này lại làm cho Lý Như Yên tức điên lên! Từ khi nào mà Lý đại tiểu thư nàng lại phải chịu bất nạt này? Lại còn là Trương Kim Ngọc, người mà từ nhỏ nàng đã không vừa mắt!

Thật sự là không thể chịu được nữa!

"Tối rồi! Làm đi!" Đây là quyết định bình nứt không sợ bể của Lý Như Yên!

Dương Đóa Nhi vừa mới chịu áp bức đương nhiên là bây giờ không dám nói gì, chỉ muốn biểu hiện thật tốt, sau đó làm cho Lý tiểu thư không hiểu lầm mình nữa, ngàn vạn lần mình không thể gây thêm phiền toái cho cha a!

Vì thế, ba người còn lại giống như phát điên, lấy roi ngựa ra nhắm về phía Bảo Lam!

"Hôm nay người đừng mong trở về! Lý tiểu thư muốn mạng nhỏ của người!" Dương Đóa Nhi cầm roi tiến lên hô! Đương nhiên là hai người khác cũng không dám yếu thế !

Đối mặt ba cái roi tấn công, Bảo Lam còn chưa nói cái gì, tiểu Ngọc nhi liền kêu la liền : "Lam tỷ tỷ, cẩn thận!"

Dù sao thì tiểu Ngọc nhi cũng không yên tâm để một mình Bảo Lam đối phó với sáu nữ nhân độc ác này, cho nên luôn đứng ở lối vào trông ngóng, sợ Lam tỷ tỷ của mình sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lúc nhìn thấy Bảo Lam dễ dàng giải quyết Lưu Liễu Nhi và Quách Băng Thiên thì thở dài một hơi nhẹ nhõm. Nhưng sau đó, thấy đám người Lý Như

Yên không đuổi mà dừng lại ôm cây đợi thỏ, liền biết Bảo Lam tỷ tỷ có phiền phức, chính mình ở đây dậm chân cũng sắp phát khóc, cuối cùng thái tử ở trên không thể nhìn nha đầu ngốc này như vậy nữa, nói một tiếng "Qua đó nhìn xem!" Mới nhớ tới mình cũng có thể đi qua! Ngay cả ngựa tiểu Ngọc nhi cũng quên liền vui vẻ chạy tới! Căn bản là không để ý tới ai đã nhắc nhở mình!

Đáng thương cho thái tử điện hạ đã bị xem thường trắng trợn như vậy!

Bảo Lam vừa thấy tiểu nha đầu này nổi giận chạy tới, trong lòng vô cùng vui vẻ nha! Mặc kệ như thế nào, chỉ dựa vào tình nghĩa của nha đầu kia, mình giúp nàng trút giận cũng không một câu oán hận !

Bảo Lam cũng chẳng muốn chơi đùa với mấy con mèo nhỏ và chó nhỏ này, nhìn mấy cái roi bay qua liền dùng chân kẹp bụng ngựa, ngựa liền tăng tốc chạy nhanh! Bảo Lam nhảy lên, sử dụng khinh công liền bay vào trong không trung, mọi người sững sờ nhìn lúm đồng tiền trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ cùng áo trắng phát phới trên không của Bảo Lam, thật giống như gặp được tiên nữ hạ phàm, nhìn đến không di chuyển mắt, hi vọng có thể giữ lại vị tiên tử này, giống như không chú ý một chút sẽ không thấy nữa! Nhưng cũng không dám nhìn thẳng, bởi vì đây là tiên tử a! Sợ mình nhìn thẳng sẽ không tôn trọng tiên tử!

Bảo Lam không tốn chút sức lực nào, chỉ qua loa như chuyện bình thường! Giống như trời sinh đã có thói quen vạ người chú ý đến mình!

Sau khi đợi mấy cái roi qua đi, ánh mắt Bảo Lam liền phát ra tia kiên quyết, Bảo Lam nghiêng người một cái, một cước liền đá về phía một nữ tử, mượn lực đàn hồi đồng thời vurun cái chân còn lại ra, một cước đá về phía bụng một nữ tử, một cước đá về phía bả vai Dương Đóa Nhi ! Vì thế ba người này liền từ trên ngựa ngã xuống!

Bảo Lam lại giống vị tiên tử, vung cánh tay một cái sử dụng một chút nội lực liền bay lên lần nữa, ngồi xuống trên lưng ngựa vượt mặt ba người này!

Toàn bộ chỉ có ba giây!

Bảo Lam chỉ dùng hai chân liền giải quyết ba người!

Bảo Lam tuyệt đối không bỏ qua kẻ nào có tính uy hiếp, vì thế Bảo Lam lại điều khiển ngựa chạy tới chỗ Lý Như Yên đang bị dọa sợ đến mất hồn, chỉ thấy Bảo Lam vurun chân đến hướng Lý Như Yên, Lý Như Yên cho rằng mình cũng sẽ bị đập, cho nên theo bản chạy trốn, trốn cũng không ra sao cả, Bảo Lam còn chưa đụng đến nàng thì nàng đã tự ngã rồi!

Tiền đồ! Hừ!

Trong lòng Bảo Lam cực kỳ khinh bỉ, cho dù mình bắt nạt trẻ con cũng hơn đám người bọn họ? Đúng là một đám ruồi bọ!

Bảo Lam cười ngựa thuận tay kéo tiểu Ngọc nhu đang lao tới, hai người ngồi chung một con ngựa, ngay cả nhìn cũng không bố thí nhìn một cái liền chạy về điểm cuối!

Kết quả trận tỷ thí này, không cần nói cũng biết rồi !

Quả nhiên là nguoi không có để cho bản thái tử thất vọng! Vẫn nhẹ nhàng lạnh nhạt bụng ly trà như cũ!

Mãi cho đến khi tới điểm cuối tiểu Ngọc nhi mới hồi phục tinh thần lại!

"Oa oa ! A a a! Lam tỷ tỷ, tỷ thật sự là quá xuất sắc rồi ! Quá khí phách rồi ! Quá kiên cường rồi ! Quá hà giận rồi !"

Tiểu Ngọc nhi nhảy nhót la hét, giống như là một đứa trẻ vừa được nhận lì xì vào dịp tết!

Bảo Lam nhìn tiểu Ngọc nhi vui vẻ như vậy đương nhiên cũng rất vui, dù sao thì hai nàng cũng xấp xỉ tuổi với nhau, tiểu Ngọc nhi lại càng rất được lòng nàng!

"Lam tỷ tỷ, tỷ cũng dạy võ công cho ta đi? Ta cũng muốn bay lên giống lam tỷ tỷ ! Giống như vậy..." Còn làm một tư thế bay lên!

Bảo Lam còn không kịp nói gì, đã bị giọng nói của một nam nhân yêu nghiệt ngắt lời: "Hai vị cô nương rất hào hứng!"

Bảo Lam tỉ mỉ đánh giá nam nhân này một chút, chỉ là cảm thấy khuôn mặt này nhìn rất quen mắt, nhưng mà mình chưa từng gặp qua.

Tiểu Ngọc nhi không biết trong lòng Bảo Lam nghĩ nhiều như vậy, vừa thấy không quen, quyết định xem nhẹ!

"Nguoi là ai nha! Nguoi không thấy ta và Lam tỷ tỷ đang nói chuyện sao! Nguoi đi lên liền cắt ngang chúng ta , như vậy rất đáng ghét nha! Sao nguoi không biết lễ phép như vậy nha! Tránh ra a!"

Nhất Băng Trì: "." Mò hôi! ☹__☹

Mình bị trách mắng ghét bỏ?

Quay đầu nhìn đám tùy tùng, lấy ánh mắt hỏi!

Tùy tùng phía sau không bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn trời, hôm nay mặt trời mọc hướng nam sao? Thái tử của mình có sức hấp dẫn vô biên trong hai mươi năm cũng có một ngày bị ghét bỏ?

Nhất Băng Trì không bình tĩnh, tuyệt đối không thể cho phép người khác khiêu chiến sức hấp dẫn của mình!

"Quấy rầy rồi ! Tại hạ. . . ."

"Người có im hay không a! Ta nói, sao người lè mề như vậy nha! Đi qua một bên, người cần chúng ta nói chuyện!"

"." Nhất Băng Trì hoàn toàn không nói nên lời mà nước mắt sắp hung hăng rơi xuống rồi!

Tiểu Ngọc nhi quá uy phong rồi !

Vừa nhìn thấy cảnh này sao mình liền cảm thấy có JQ như vậy? Thấy thế nào cũng giống là một tiểu tử thổ lộ bị từ chối nên gắt gao lôi kéo cô nương vút bỏ hân!

Được rồi, thế giới này thật sự là bị hủ nữ chiếm lấy rồi !

Tiểu Ngọc nhi vẫn muốn bá chủ , vì thế lôi kéo lác lư cánh tay Bảo Lam "Lam tỷ tỷ, tỷ dạy cho ta có được hay không? Có được hay không?"

Nhất Băng Trì ở bên cạnh cũng rất cố chấp: "Tại hạ chính là muốn cùng hai vị."

"A a a a a!" Tiểu Ngọc nhi bùng nổ!

"Người có da mặt hay không nha? Đã nói là rất chán ghét người a! Sao lại làm phiền người ta a! Còn không cút ngay, ta học Lam tỷ tỷ đập người!" Nói xong còn thẹn quá hóa giận mà vươn cái chân nhỏ ra giẫm về phía Nhất Băng Trì!

"." Nhất Băng Trì tròn tròn mắt! Bị đập?

"." Tùy tùng tròn tròn mắt! Bị đập? Bị một tiểu nha đầu đập?

"." Bảo Lam tròn tròn mắt, Bị đập? Bị một tiểu nha đầu đập? Đáng đời!

Đang lúc ba người mắt to trừng mắt nhỏ, Lý Như Yên được vài người khiêng trở lại!

Vốn là đang mắng chửi nhất định sẽ gây khó dễ cho cả nhà Trương thái phó nhưng vừa nhìn thấy tình hình này cũng tròn tròn mắt!

Người khác không biết, nhưng Lý Như Yên đường đường là nữ nhi của thừa tướng còn không biết về mặt người đang kinh ngạc kia sao?

Cẩn thận mà xoa xoa mắt, lại mở, quả nhiên ngoại trừ thái tử thì còn ai có thể có bộ dáng yêu nghiệt như vậy? Ngoại trừ thái tử thì còn ai có thể có khí chất như vậy? Ngoại trừ thái tử thì còn ai có thể gắt gao nắm được lòng và mắt cao của nàng?

Từ lần đầu tiên thì ánh mắt của mình đã bị thái tử làm cho thần hồn điên đảo rồi!

Say mê ánh mắt của thái tử, say mê khuôn mặt của thái tử, say mê sự cao quý của thái tử, say mê thân thể của thái tử!

Say mê sâu toàn bộ của thái tử!

Điều kiện quyết định, hân là thái tử!

"Thái tử ca ca, người đến gặp người ta à? Như Yên liền biết thái tử ca ca đau lòng Như Yên mà ! Người ta vẫn luôn nhớ thái tử ca ca đấy!" Dứt lời, còn ném ánh mắt quyến rũ người khác! Vẫn không biết ánh mắt kia ở trên khuôn mặt đã bị té ngã kia có bao nhiêu buồn cười!

"." Tiểu Ngọc nhi, thái tử? !

"." Bảo Lam, thái tử? ! Chính là hân? !

"." Tiểu Ngọc nhi và Bảo Lam nhìn nhau, thái tử? ! Nguy rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Ngọa Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Thái tử ca ca.

Chương 20 :

"....." Tiểu Ngọc nhi, thái tử? !

"....." Bảo Lam, thái tử? ! Chính là hần? !

"....." Tiểu Ngọc nhi và Bảo Lam nhìn nhau, thái tử? ! Nguy rồi!

Nhất Băng Tri đứng một bên nhìn thấy toàn bộ biểu cảm viết trên mặt hai tiểu nha đầu này, tâm trạng tốt không gì sánh bằng a!

Thái tử điện hạ, ngài đã hoàn toàn quên vừa rồi bị người nào đó xem thường, bị người nào đó đập một cái sao?

Hả? Sao ta lại không nhớ rõ? Lui ra!

Được rồi, thực ra thái tử điện hạ cũng rất hiền lành!

Lý Như Yên nhìn thái tử điện hạ dịu dàng, còn tưởng rằng là mình xuất hiện đã hấp dẫn thái tử, phải biết rằng bình thường thì thái tử cực kỳ nghiêm túc!

Vì thế, một nữ nhân nào đó không biết xấu hổ liền bắt đầu tru lên tiếng làm nũng: "Thái tử ca ca..., ngài phải phán xử cho người ta a! Không biết nha đầu quê mùa này từ đâu tới vậy mà dám ở trước mặt mọi đấng người ta xuống ngựa! Thái tử ca ca...ngài phải báo thù cho người ta"

Bảo Lam vừa nghe này lời này thì mặt liền đen, Đây là con nhà ai a, bọn ta muốn đi hỏi một chút, dạy dỗ như thế nào liền ra người không biết xấu hổ như vậy chứ?

Tiểu Ngọc nhi vừa nghe lời này, thật sự rất tức giận: "Thái tử ca ca, ngài cũng không biết, không phải Lam tỷ tỷ đá nàng ta ! Là chính nàng ta sợ hãi tự ngã xuống ngựa, ngài cũng không nên trách tội Lam tỷ tỷ !"

Lúc đầu thái tử Nhất Băng Tri nghe lời nói của Lý Như Yên thì toàn thân nổi da gà, bỗng nhiên nghe đến thấy tiếng gọi "thái tử ca ca" như tiếng chim hoàng oanh, trong lòng liền như có gió xuân êm dịu thổi qua!

Người này so với người kia, thật sự là có thể khác nhau như vậy!

Tiểu Ngọc nhi không chút ý thức mà gọi theo Lý Như Yên một tiếng "thái tử ca ca", bây giờ vẫn còn đang như con thỏ nhỏ giương to mắt nhìn Nhất Băng Tri, sợ Nhất Băng Tri sẽ tức giận gán tội cho Bảo Lam!

Thái tử cũng hiểu chuyện gì xảy ra, liền khụ khụ một tiếng, làm bộ như đứng đắn mở miệng: "Không biết hai người các nàng là ai? Bản thái tử cũng không nhớ là đã gặp qua các nàng!"

Những lời này vừa nói ra, giống như là tát vào mặt Lý Như Yên một cái!

Mọi người ở đây cũng nghe rất rõ ràng, Lý Như Yên này vừa vào cửa đã bắt đầu kêu "thái tử ca ca, thái tử ca ca" không ngừng rồi ! Kết quả, thái tử nói không biết nàng, vậy không phải rõ ràng là Lý Như Yên tự mình đa tình sao!

Đặc biệt là người đi theo Lý Như Yên, ở ngoài mặt thì nghiêm trang nhưng ở trong lòng cũng sớm đã cười to rồi! Các nàng chính là sợ hãi quyền thế của Lý gia mới nịnh bợ Lý Như Yên, nhưng căn bản là Lý Như Yên này thường xuyên nhục mạ các nàng, các nàng cũng là thiên chi kiêu nữ trong mắt người khác, làm sao có thể thật lòng tin phục, cho nên, trong lòng đã sớm hận không thể làm Lý Như Yên gặp xui xẻo rồi!

Bây giờ Lý Như Yên tự vả vào miệng mình, làm sao các nàng có thể không mừng thầm được chứ!

Lý Như Yên vừa thấy thái tử nghiêm mặt, trong lòng cũng hận đến không được, nàng không xem xét lại mình trước mà nhìn nét mặt của năm người theo nần, nếu để cho nàng phát hiện có người vui vẻ khi người khác gặp họa thì nàng tuyệt đối sẽ tha thứ!

Vừa thấy nét mặt của mấy người này không có thay đổi gì, lúc này Lý Như Yên mới yên lòng!

Nữ nhân dối trá thì bất cứ lúc nào cũng chỉ lo ngại ánh mắt của người khác, sống ở trong mắt người khác!

"Thái tử ca ca, ta là Trương Kim Ngọc, bọn họ đều đã gọi ta là tiểu Ngọc nhi, bây giờ ngài đã biết tên của ta, ngài có thể không truy cứu Lam tỷ tỷ không?"

Khuôn mặt Nhất Băng Tri không thể nói rõ là nét mặt gì, nghĩ thầm rằng, sao đứa nhỏ này lại đơn thuần như vậy chứ? Ai nói báo tên ra thì liền không truy cứu trách nhiệm rồi hả ?

Nhưng mà, Nhất Băng Tri có dự tính của mình, cho nên liền giả bộ hồ đồ, liền hứa hẹn với tiểu Ngọc nhi!

"Bản thái tử biết rõ, bản thái tử nói lời giữ lời, không truy cứu trách nhiệm các nàng nữa!"

Đám tùy tùng liền đổ mồ hôi, thái tử điện hạ anh minh của ta! Ngài nói những lời này khi nào?

"Thái tử ca ca, tuyệt đối không được!" Lý Như Yên vừa thấy tình huống này, khẩn trương lên tiếng ngăn cản, nhưng mà làm sao cản được thái tử cố tình làm thế chứ!

Thái tử nghiêm túc nhìn Lý Như Yên: "Dân nữ to gan! Thái tử ca ca là để cho loại người như người có thể tùy tiện gọi sao? Người là ai, cũng dám nghi ngờ lời nói của bản thái tử hả? Người liền không để bản thái tử vào mắt như vậy sao?"

Lúc này tiểu Ngọc nhi mới nghĩ thâm, vừa rồi có phải ta cũng gọi thái tử ca ca hay không a?

Lý Như Yên vừa thấy thái tử tức giận, sợ tới mức khẽ run rẩy, có ủy khuất lớn thế nào cũng không dám nói.

"Bản thái tử điện hạ, muội là Lý Như Yên, là nữ nhi của thừa tướng đương triều Lý Nghiêu. Chúng ta thật sự đã gặp qua, lần trước là ngài đã tới đại thọ 50 của cha muội, ngài không nhớ rõ sao?"

Sao thái tử không nhớ rõ chứ, căn bản chính là đang giả bộ không nhớ rõ!

"A...! Bản thái tử đã nhớ! Thì ra người chính là Như Yên nha? Cũng đã lâu như vậy, bản thái tử thật sự là không nhớ rõ! Thế nào. sao hôm nay các người không đến đây dạo chơi?"

Lý Như Yên vừa thấy thái tử nhớ ra, hướng chỉ mình đã biểu lộ mình là nữ nhi của thừa tướng, dù thế nào thái tử cũng phải cho vài phần mặt mũi chứ? Như thế cũng to gan hơn!

"Thái tử ca. . . Điện hạ, người cũng không biết, Trương Kim Ngọc và Bảo Lam này cùng tới khi dễ bọn muội, ngài phải phán xử cho bọn muội a? Các người nói đúng không đúng?"

Năm người phía sau khẩn trương phụ họa nói: "Đúng vậy a, Đúng vậy a, thái tử điện hạ, ngài phải phán xử cho chúng tôi!"

Tiểu Ngọc nhi vừa nghe không đúng: "Không được nghe bọn họ nói bậy, rõ ràng chính là bọn họ tới khi dễ bọn ta, bọn ta chỉ có hai người, bọn họ là sáu người! Làm sao bọn ta có thể khi dễ bọn họ?"

Thái tử vẫn ở ngay đây, vẫn không biết rõ chuyện gì xảy ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngao Kiều Ngao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tỷ tỷ che chở cho hai ta!

Chương 21 :

Tiểu Ngọc nhi vừa nghe không đúng: "Không được nghe bọn họ nói bậy, rõ ràng chính là bọn họ tới khi dễ bọn ta, bọn ta chỉ có hai người, bọn họ là sáu người! Làm sao bọn ta có thể khi dễ bọn họ?"

Thái tử vẫn ở ngay đây, còn không biết rõ chuyện gì xảy ra sao?

Nhưng mà, dù sao cũng phải chú ý đến thể diện của thừa tướng!

Thái tử xoay đầu dùng vẻ mặt hiền lành nhìn Lý Như Yên: "Hôm nay khó có dịp các nàng hứng thú đi dạo chơi, đúng lúc mấy ngày nay bản thái tử cũng mệt mỏi, không biết bản thái tử có thể có vinh hạnh cùng với các vị mỹ nữ cười ngửa ngắm cảnh hay không?"

Thái tử liền quyết định cho qua chuyện này như vậy!

"Nguyên ý nguyên ý!" Nữ nhi của công bộ thượng thư Quách Băng Thiên khẩn trương trả lời!

"Nguyên ý nguyên ý!" Nữ nhi của lễ bộ thị lang Lư Liễu Nhi khẩn trương trả lời!

"Nguyên ý nguyên ý!" Ngay cả Dương Đóa Nhi nữ nhi của Dương Phong giàu có nhất nước cũng khẩn trương trả lời!

"Nguyên ý nguyên ý!" Hai tiểu thư nhà quan còn lại vừa nghe cũng khẩn trương phụ họa!

Nữ nhân, có mấy ai không thích hư vinh? Nhất là Lý Như Yên và mấy nữ tử theo cùng!

Lý Như Yên vốn định nói thêm nữa, nhưng vừa thấy các nàng đối với thái tử như sỏi như hổ, trong lòng liền hận đến nghiêng răng nghiêng lợi ! Hừ! Mấy nữ nhân không biết xấu hổ! Cho nên cũng không làm kiêu, cố gắng bình tĩnh nói với thái tử: "Nếu các vị muội muội đều ở lại, sao Như Yên có thể trở về một mình chứ? Như Yên cũng ở lại cùng thái tử điện hạ và các vị muội muội!"

Nghe được lời giả dối, mọi người thật sự rất muốn nôn mửa!

Trương Kim Ngọc mặc kệ vở bọc kia của Lý Như Yên, hôm nay nàng chính là một lòng muốn làm Lý Như Yên xấu mặt, một khi đã như vậy, sao có thể buông tha cơ hội tốt như vậy?

"Lý Như Yên, ngươi đã không muốn ở lại như vậy, thì cùng đi với bọn ta! Ta nghĩ căn bản là bọn họ không chào đón ngươi ở lại đây làm chứng mất đầu!"

Tiểu muội muội phú thái phó này sao lại đáng yêu như vậy chứ?

Đây là mọi người cùng đánh giá! Nhất là Quách Băng Thiên! Các nàng cũng không muốn Lý Như Yên ở đây, nếu nàng ở đây, đâu còn đường để cho các nàng biểu hiện!

"Trương Kim Ngọc, ngươi nói gì chứ? Nghe ý này, là ngươi không để ý đến thể diện của thái tử điện hạ, cố ý rời đi? Ngươi thật không hổ là nữ nhi yêu quý của thái phó a! Ngay cả thái tử điện hạ cũng không để vào mắt!" Lý Như Yên vốn không muốn nói lời này để giữ Trương Kim Ngọc lại nhưng không làm như vậy, thì mình liền không có bậc thang đi xuống, suy tính lợi hại trong lòng, vẫn là mình ở lại làm lớn, nếu không không phải tiện nghi cho mấy con hồ ly tinh này sao!

Thái tử vừa nghe tiểu Ngọc nhi muốn đi, nét mặt cũng có chút biến đổi, nghĩ thầm, nếu hai người các nàng đi, vậy ở lại còn có ý nghĩa gì? Không được, mình phải giữ hai nàng lại! Người càng nhiều, như thế mới náo nhiệt!

Thái tử vẫn là cực kỳ phúc hắc!

"Được rồi, khó có dịp mọi người gặp nhau một lần, ai cũng không cho phép đi! Như Yên, sáu người các ngươi đi tìm đại phu kiểm tra thương thế trước đi, tổn hại thân thể thì không đáng!"

Như Yên vừa nghe liền vui mừng, thái tử điện hạ vẫn rất quan tâm mình ! Khẩn trương dẫn năm người các nàng đi xem vết thương!

Lúc gần đi, còn không quên làm người ta muốn ói: "Thái tử ca ca, ngài phải ở đây chờ ta a ——"

"Lam tỷ tỷ, ngươi có nhìn thấy ta roi da gà xuống đất không?" Tiểu Ngọc nhi vẫn là vẻ mặt hồn nhiên nói với Bảo Lam.

"Đương nhiên thấy được! Muội không phát hiện ta cũng có roi trên đất sao?" Bảo Lam dùng vẻ mặt chân thành nói!

Hai người liếc mắt một cái, thấy được đây đó trong mắt là trêu tức, ngầm hiểu ý nhau, cười thỏa thích!

Thái tử nhìn bộ dáng hai người, nghĩ thầm, có phải mình cũng nên biểu hiện một chút để chứng minh mình có tồn tại hay không?

Sau khi nghĩ như vậy, cực kì không được tự nhiên mà khụ khụ, sau đó cũng dùng vẻ mặt chân thành, làm một chuyện xấu hổ vụng về nhất trong đời!

"Các nàng có nhìn thấy không? Bản thái tử cũng roi da gà trên đất!"

Im lặng!

Vẫn là im lặng!

Tùy tùng che mặt, thái tử điện hạ anh minh vĩ đại của ta a! Hình tượng của ngài a! Trời ạ, sét tới đánh chết ta đi!

Sau khi thái tử kịp phản ứng mình đã làm chuyện gì, liền muốn tìm một cái lỗ ngay tại đó để chui vào! Đã biết mình bị trúng tà!

Sau khi Bảo Lam và tiểu Ngọc nhi hiểu được thái tử nói gì, cuối cùng là tăng thêm mười phần sức ha ha ha cười như điên! Cười đến mức ngay cả thất lung của Bảo Lam cũng không thẳng lên được! Cười đến mức tiểu Ngọc nhi chảy nước mắt rồi !

"Không cho phép cười !" Lúc này, thái tử đen mặt nói.

Nhưng mà, hai người đang cười đến cao hứng, làm sao nói ngừng thì có thể ngừng, như vậy có thể bị nội thương nha!

Thái tử điện hạ nhìn hai người không tìm không phổi cười nghiêng ngả, chính là rất -- vui nha!

Thì ra cảm giác được người khác đối đãi chân thành lại dễ chịu như vậy a!

Cho nên đối với hai người xem nhẹ mệnh lệnh của hần liền dung túng vô hạn rồi !

Hai người nhìn vẻ mặt dung túng của thái tử, càng làm càn hơn ! Bảo Lam thông thả bước đến, vươn bàn tay nhỏ ra vỗ vỗ bả vai thái tử, hết sức chính

nghĩa nói: "Không có việc gì! Ngươi cứ việc quấy! Xảy ra chuyện, tỷ tỷ che chở ngươi!" Nói giống như là một người phiêu bạc đầy nghĩa khí, giúp bạn không tiếc cả mạng sống nha!

Tiểu Ngọc nhi cũng xem nhẹ vẻ mặt càng ngày càng đen của thái tử, học bộ dáng của Bảo Lam, hùng dũng oai vệ khí thế bùng bùng, vẫn là bộ dáng một người phiêu bạc đầy nghĩa khí, giúp bạn không tiếc cả mạng sống: "Không có việc gì, ngươi cứ việc quấy! Xảy ra chuyện, tỷ tỷ che chở ngươi! Tỷ tỷ không vệ được ngươi, thì để cho Lam tỷ tỷ che chở cho hai ta!" Bộ dáng này thật sự là muốn bao nhiêu chân thành thì có bấy nhiêu chân thành nha!

Một đám tùy tùng đứng bên cạnh run lên, thái tử điện hạ vô cùng anh minh vĩ đại của ta! Ngài phải bảo trọng nha! Ngàn vạn lần không nên tức giận đến sinh bệnh nha? Tiểu nhân có nên trở về chuẩn bị thái y trước hay không?

Khuôn mặt của thái tử đã không biết nên dùng cái gì để diễn tả, thật sự là giống như bảng pha màu, màu gì cũng hiện lên!

Tức giận! Xấu hổ! Quấy! Còn chưa ý thức được xuất hiện thêm hai tỷ tỷ? Chính là hai tiểu oa nhi? Điều này thái tử điện hạ làm sao mà chịu nổi, làm sao mà chịu nổi nha?

Nước mắt của thái tử điện hạ điên cuồng rơi ra rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Ngoa Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Đường Tăng vào động Bàn To

Chương 22 :

Tức giận! Xấu hổ! Quấy! Còn chưa ý thức được xuất hiện thêm hai tỷ tỷ? Chính là hai tiểu oa nhi? Điều này thái tử điện hạ làm sao mà chịu nổi, làm sao mà chịu nổi nha?

Nước mắt của thái tử điện hạ điên cuồng rơi ra rồi!

Đám người Lý Như Yên bận bịu ở trong phòng!

Bôi thuốc, thay đổi quần áo xinh đẹp, trang điểm lại cho thật tốt!

Lý Như Yên vừa thấy bộ dáng của mấy người này, trong lòng liền bức bối!

"Ta nói các ngươi là đang muốn làm cái gì? Một đám tô vẽ giống như yêu tinh ! Cho ai xem chứ? Các ngươi cho rằng thái tử sẽ nhìn tới đám người dung chi tục phấn* các ngươi sao? Cũng không soi gương kỹ xem mình có đức hạnh gì!"

* : tâm thường

Nói xong, nhìn cũng chẳng muốn nhìn liền đi ra!

Thật ra các nàng cũng chẳng muốn nhìn a, căn bản chính là bị các nàng tranh giành tình cảm nên tức giận!

Mấy người kia ai mà không hiểu đạo lý này chứ! Nghĩ thầm, ngươi cũng không xem ngươi có đức hạnh gì? Nhưng mà, đầu óc chậm chạp vẫn ngậm miệng không nói, đầu óc nhanh nhẹn liền mở miệng hét với Lý Như Yên : "Tỷ tỷ, người đây là nói cái gì nha! Chúng muội đương nhiên là không có người đẹp! Tỷ tỷ có tư chất đoan trang, sao chúng muội có thể so sánh được chứ! Chúng muội làm như vậy không phải sợ làm tỷ mất thể diện trước mặt thái tử sao?"

Lời nói của Dương Đóa Nhi trôi chảy, không chỉ làm Lý Như Yên vui vẻ, còn xoa tan ác cảm của nàng với mình!

Lúc này, Lý Như Yên mới ngẩng đầu ưỡn ngực giống như chim Khổng Tước kiêu căng đi xuống lâu tới!

Vốn tưởng rằng có thể phơi bày một ít sức quyến rũ của mình ở trước mặt thái tử, ai ngờ sau khi đi ra lại không có ai rồi !

Sáu người đưa mắt nhìn nhau, sau cùng vẫn là Lý Như Yên xụ mặt gọi tùy tùng ở một bên hỏi : "Thái tử đâu?"

"Bẩm Như Yên tiểu thư, thái tử và các nàng cười ngửa rồi!"

"Các nàng?"

"Là tiểu thư Trương Kim Ngọc phủ thái phó và Bảo Lam!"

"Bốp!" Lý Như Yên vừa nghe lời này, bàn tay không lưu tình chút nào liền kêu đi, chỉ tội nghiệp cho tùy tùng này, thực sự nhận lấy bàn tay!

Nhưng mà, tùy tùng này nghĩ thầm, hoàn hảo mình không có nói nhiều, nếu nói cho Như Yên tiểu thư rằng vừa rồi thái tử cùng các nàng vừa nói vừa cười, không biết cái mạng nhỏ này còn có thể giữ lại hay không nha! A di đà Phật! Hoàn hảo bản thân mình thông minh!

"Không thể để cho hai nha đầu chết tiệt kia chiếm oai phong! Chúng ta đi!" Một nhóm sáu người liền nổi giận dưng dưng đi tìm thái tử!

Thái tử, Bảo Lam và tiểu Ngọc nhi đang chơi rất vui vẻ, nghe được một tiếng thét chói tai, sợ tới mức ba người đều khẽ run rẩy!

"Thái tử ca ca! Sao ngài không đợi người ta a...đáng ghét a..."

Mắt thấy đám người Lý Như Yên mặc quần áo lông lầy, hồng nhạt, đỏ sẫm, xanh biếc, màu vàng, màu tím, thật sự là giống như là hậu hoa viên nha!

"Lam tỷ tỷ, sao ta có cảm giác như là Đường Tăng vào động Bàn Tôn chứ?"

"Phốc! Ha ha ha ha!"

"Phốc! Ha ha ha ha!"

Thái tử cùng Bảo Lam cười rất vui vẻ nha!

"Tiểu Ngọc nhi nói không sai, bản thái tử cũng cảm thấy như vậy nha!"

Thái tử điện hạ bởi vì một câu này mà tâm trạng rất dễ chịu nha! Không cảm thấy mình gọi tiểu Ngọc nhi có chút gì không ổn, giống như nên gọi như vậy!

Lý Như Yên tất nhiên là không nghe thấy lời tiểu Ngọc nhi, bằng không nhất định sẽ tức giận đánh tới!

"Thái tử ca ca, sao ngài không đợi người ta chứ? Người ta cực kỳ chờ mong cùng thái tử điện hạ cười chung một con ngựa đấy" Lý Như Yên ra vẻ thẹn thùng, chẳng qua, lớp son phấn dày kia thật sự là không nhìn ra a!

"Bản thái tử không có thói quen đợi người!" Thái tử, người mạnh mẽ! Câu nói đầu tiên làm cho Lý Như Yên á khẩu không trả lời được rồi!

"Tiểu Ngọc nhi, chúng ta qua bên kia đi! Con ngựa này cũng có linh tính, một lát con ngựa bị ngạt thở mà ngất thì chúng ta đã có thể mất nhiều hơn được!" Bảo Lam làm ra vẻ mặt mặt hiền lành, nàng trang điểm như thế, thật sự là thế nào cũng cảm thấy vui vẻ!

"Lam tỷ tỷ nói rất có lý! Bằng không, còn ở lại, con ngựa không choáng quáng thì ta hôn mê trước rồi!" Tiểu Ngọc nhi cũng là vẻ mặt chân thành, không biết đã sớm làm cho Lý Như Yên tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt! Lý Như Yên thật sự là hận không thể xé nát hai cái miệng của các nàng, nhưng mà thái tử ở đây, vừa muốn chú ý đến hình tượng thực nữ của mình, không thể không đánh nạt răng nuốt vào trong bụng!

Lời này nghe vào lỗ tai của thái tử, sao liền cảm thấy êm tai như vậy chứ!

"Chúng ta đi thôi!" Thái tử đi trước, dẫn ngựa của tiểu Ngọc nhi cùng Bảo Lam đi tới, Lý Như Yên hận đến gào thét, thật sự là muốn vung tay một cái về nhà, nhưng mà không có cách nào, ai bảo thái tử lại nhìn trúng mình chứ? Lại nghĩ tới lời nói của cha, không thể không khản trương bắt kịp!

Kỹ thuật cưỡi ngựa của thái tử và Bảo Lam đương nhiên là không cần nói, nhưng mà hai người biết tiểu Ngọc nhi thế nào, cho nên cũng không thể vui sướng mà cưỡi ngựa, cái này làm cho Lý Như Yên có cơ hội đuôi theo, lại thêm kỹ thuật cưỡi ngựa của Quách Băng Thiên cũng không tệ, cũng bắt đầu nói chuyện với thái tử!

Thái tử cũng không thể quá mức thiên vị cho Bảo Lam và tiểu Ngọc nhi, bằng không, dựa vào tính tình của Lý Như Yên, không biết được sẽ ghi hận các nàng! Cho nên cũng cực kỳ "nhiệt tình" nói chuyện với Quách Băng Thiên! Thái tử vốn là khéo nói, chọn những chuyện môn mà Quách Băng Thiên am hiểu để nói, nói thí dụ như nói kỹ thuật cưỡi ngựa a, nói một chút về cha của nànga, nói đến Quách Băng Thiên là thụ sủng nhược kinh!

Mấy người khác vừa thấy tình huống này, đương nhiên là không cam lòng, dù sao mọi người đều là tiểu thư, thì từ ca phú cũng là tinh thông mọi thứ, cũng đều bắt lấy cơ hội nói chuyện với thái tử!

"Thái tử điện hạ, cha của ta là Dương Phong! Ta gọi là Dương Đóa Nhi!"

"A...? Chính là phú hộ giàu có cả nước Dương Phong?" Thái tử bày tỏ rất có hứng thú!

"Dạ, chính là phú hộ giàu có cả nước Dương Phong! Cha của ta thường xuyên khen ngợi thái tử điện hạ đọc đủ thứ thi thư, tuần tú lịch sự!" Dương Đóa Nhi vừa thấy hấp dẫn, khản trương vượt mong ngựa.

"Ta đối với cha của người cũng rất tôn kính nha! Sau khi người trở về nhất định phải hỏi thăm sức khỏe cha người giúp ta!"

"Thái tử điện hạ ta là Lễ Bộ Thị Lang. . ."

"Thái tử điện hạ ta là. . ."

"Thái tử điện hạ ta là. . ."

Lý Như Yên nhìn ánh mắt của mấy người đều bốc lửa, hận không thể chết cháy những thứ này!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngoa Kiều Ngao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Đồ nướng ngoài trời.

Chương 23 :

Ánh mắt Lý Như Yên nhìn mấy người này đều bốc ra lửa, hận không thể chết cháy trong những ánh mắt này!

Nhưng mà, vẫn bởi vì "sĩ diện" chết tiệt kia, Lý Như Yên không thể không nhận!

,

Bây giờ, rốt cuộc thì Lý Như Yên cũng biết được cái gì gọi là "Trên đầu chữ nhẫn một cây đao!", đây không phải là đao của mình, mà là chịu đựng vài cái đao của các nàng!

Bảo Lam cùng tiểu Ngọc nhi cũng vui vẻ khi thấy bộ dáng hai mắt bốc lửa của Lý Như Yên, khoan hãy nói, nhìn trong mắt tình quái của hai người này, liền cảm thấy rất thuận mắt nha! Nếu có thể bốc lửa thì càng thuận mắt rồi !

ㄟ! Đây là hai tiểu tử bướng bỉnh!

Thái tử nói chuyện với "động Bàn To" xong, vẫn còn không quên vừa đánh giá tiểu Ngọc nhi và Bảo Lam, vừa đánh giá Lý Như Yên, nhìn trước thì vẻ mặt trong sáng, nhìn sau thì vẻ mặt đầy bức tức, trong lòng cũng rất sáng khoái nha!

Không thể không nói đây là một người xấu xa cùng tích tụ với hai người xấu xa khác!

Ba người nhìn nhau, nhìn thấy trong mắt hai bên đều là trêu tức, rất có cảm giác chỉ hận không gặp sớm nha!

Thời gian vui vẻ luôn luôn trôi qua cực kỳ nhanh, đảo mắt liền đến lúc phải dừng lại, chim chóc ra ngoài bắt mồi cũng kết đội thành đoàn trở về, là lúc nên về nhà!

Có thể nói ngày hôm nay Bảo Lam cùng Tiểu Ngọc Nhi chơi rất vui, tại dưới sự cố ý bao che của thái tử điện hạ, đúng là làm Lý Như Yên tức giận không ít, cho nên tâm tình tất nhiên là vô cùng tốt, tinh thần cũng rất dồi dào a, cho nên trên khuôn mặt liền không ngừng tươi cười.

Số phận Lý Như Yên không tốt như vậy rất khác thường ngày, có phải bị Bảo Lam và Trương Kim Ngọc nói móc hay không, hay là do đối mặt với khiêu khích của năm con hồ ly tinh kia! Thật sự là tức chết nàng rồi ! Cho nên cả một ngày đều đã treo gương mặt bà đồng ra, làm cho những người khác phòng tránh !

"Trì ca ca, thật sự là hôm nay Tiểu Ngọc Nhi chơi rất vui vẻ! Cảm ơn Trì ca ca nhiệt tình chiêu đãi, ta cùng Lam tỷ tỷ về nhà trước, có rảnh lại cùng nhau chơi!"

"Trì ca ca" này đúng là có lai lịch lớn!

Ngay giữa trưa mấy người mệt mỏi muốn cùng nhau ăn cơm, Lý Như Yên không thể buông tha cơ hội tiếp cận thái tử tốt như vậy , cho nên sớm đã sắp xếp rồi!

Khắp nơi bãi sân này đều có bàn, một bàn bốn người.

Bàn chủ đầy thịt cá chỉ để lại bên cạnh nàng một cái chỗ trống, còn lại hai ghế ngồi là Quách Băng Thiên và Dương Đóa Nhi, cực kỳ rõ ràng chính là chỉ cho thái tử ngồi!

Một bàn khác có ba nữ tử ngồi, nhưng mà, trên chỗ ngồi trải khăn tay của các nàng, tóm lại là không có thể ngồi!

Bên cạnh còn có một cái bàn, nhưn cái bàn này cũng khác với hai cái bàn vừa so sánh, chính là có vẻ cực kỳ rõ ràng! Cũng không phải quá mức có tiếng, mà hoàn toàn ngược lại, đây là cái bàn cũ kỹ, rất cũ kỹ còn bị phá một góc bàn! Càng rõ ràng hơn chính là, cái bàn này chỉ có bánh màn thầu, cùng mấy đĩa thức ăn chay! Cái gọi là thức ăn chay chính là cải trắng luộc, sơi khoai luộc, bánh khoai luộc, miến khoai luộc!

Tiểu Ngọc Nhi vừa vào mặt liền đen, đây rõ ràng chính là chuẩn bị cho nàng và Lam tỷ tỷ! Thật sự là tức chết người đi được! Nhìn không được, sẵn tay áo lên, liền muốn đánh nhau!

Đúng lúc Bảo Lam đưa tay túm chặt tay nàng, sau đó khéo léo hóa giải loại xấu hổ này: "Tiểu Ngọc Nhi, muội có muốn ăn đồ nướng hay không? Chúng ta đi nướng đồ ăn ngoài trời đi!"

"Thật vậy sao? Tốt quá tốt quá! Thái tử ca ca, có thể chứ?" Tiểu Ngọc Nhi không quên hỏi chủ nhân chính chủ duy nhất.

Thái tử vừa thấy tình huống này, thờ ơ đảo mắt qua người phụ trách bãi săn, người phụ trách này liền quỳ xuống tạ tội: "Thái tử tha mạng, thái tử tha mạng!" Thiên kim thừa tướng muốn làm như vậy, hẳn chỉ là một tên trông coi bãi săn, có thể làm sao nha?

"Còn không mau đi chuẩn bị đồ nướng!" Một câu của thái tử liền làm nhiệt độ không khí giảm xuống âm độ! Người phụ trách vừa nghe cảm động đến rơi nước mắt, khăn trương chạy ra chuẩn bị đồ nướng bằng tốc độ nhanh nhất! Thân là thái tử làm sao có thể không rõ lợi hại trong này, chẳng qua làm khó dễ người phụ trách bãi săn cũng không tốt, chỉ có thể qua loa cho xong! Nhưng mà, chuyện này, lại in chặt trong lòng thái tử!

"Tiểu Ngọc Nhi, Bảo Lam chúng ta đi thôi!" Thái tử dẫn đầu đi ra ngoài, để lại một đám nữ nhân tính kế!

"Mạc Ngôn, coi chừng các nàng, để cho các nàng ở trong phòng ăn cơm 'thật tốt!'" Thái tử cũng không chớp mắt một cái, nhẹ nhàng thông thả đi ra!

Mạc Ngôn bị gọi chính là tùy tùng mặc quần áo lỏng lẻo, chỉ có thể không cam tâm tình nguyện giữ cửa! Thật ra hẳn cũng muốn ăn thịt nướng!

"Oa oa oa, Lam tỷ tỷ, thơm quá a! Ta muốn ăn ta muốn ăn a!" Tiểu Ngọc Nhi là tiểu thư thế gia chưa bao giờ nướng thịt a, chỉ có thể là mỡ to mắt nhìn thịt nướng của Bảo Lam và thái tử!

"Mèo nhỏ tham ăn, chờ một lát mới chín!" Bảo Lam thuận thực quay thịt dê nướng, không thể không nói, tuy phối liệu không có đầy đủ hết như thế kỷ hai mươi mốt, nhưng thịt dê rừng tươi xanh như vậy thật đúng là làm cho người ta muốn ăn hơn a!

"Tiểu Ngọc Nhi, đến đây, ăn cái này, của ta đã nướng chín!" Thái tử cười hi hi liền đưa thịt nướng nhét vào trong tay Tiểu Ngọc Nhi.

"Thái tử ca ca, ta thật sự có thể ăn sao?" Tiểu Ngọc Nhi đến bây giờ vẫn nhìn thái tử đưa thịt nướng cho mình bằng vẻ mặt mê mang, không thể không nói, ăn thịt vịt nướng do thái tử nướng, phỏng chừng, nàng là người đầu tiên a!

"Thứ nhất, nàng có thể ăn! Thứ hai, cũng là điểm quan trọng nhất, về sau gọi ta là Trì ca ca!"

Tay nướng thịt dê của Bảo Lam run lên, thiếu chút nữa liền bị mất thịt dê rừng!

Trì ca ca? ! Trời ạ, thật là sấm sét! Khóe mắt Bảo Lam không nhìn được giạt giạt!

Bảo Lam quay đầu nhìn về mặt nghiêm túc của thái tử, nghĩ thầm, sao thái tử này lại khác với tình báo như vậy? Thái tử trong truyền thuyết cũng không phải là người thiện lương hồn nhiên như vậy!

Thôi, còn nhiều thời gian, không nên hành động thiếu suy nghĩ là được!

Tiểu Ngọc Nhi vừa ăn thịt vịt nướng, vừa vui vẻ kêu: "Trì ca ca, ta còn muốn ăn a, huynh nướng nhanh lên a!"

Thái tử và Bảo Lam nhìn Tiểu Ngọc Nhi vô tư kiêu ngoài liền cảm giác có một đám quạ đen bay qua đỉnh đầu!

Vừa nãy là ai có vẻ mặt xấu hổ hời?"Ta có thể ăn sao?" Đảo mắt liền lộ nguyên hình, thật sự là làm cho người ta hết chỗ nói rồi!

Cứ như vậy, ba người ở bên ngoài nhân nhả ăn thịt nướng, sáu nữ nhân ở trong phòng ăn không biết ngon nghe một tiếng lại một tiếng "Trì ca ca" "Trì ca ca" rất vui, thật sự là người so với người, tức chết người a a!

Tại cửa bãi săn, Tiểu Ngọc Nhi quyến luyến không muốn từ biệt thái tử, từng bước một quay đầu lại bị Bảo Lam cứng rắn túm về nhà, hoàn toàn xem nhẹ ánh mắt muốn ăn thịt người của Lý Như Yên!

Thái tử nhìn hai người đã đi xa, cũng không có gì lưu luyến, nói cũng chẳng muốn nói, xoay người lên ngựa liền bay ra ngoài!

Mạc Ngôn theo sát phía sau!

"Thái tử ca ca. . ."

Đề lại một nhóm người kêu la, càng lúc càng xa.

"Mạc Ngôn, ngươi đi điều tra thêm về lai lịch của Bảo Lam! Cần phải tra rõ ràng!" Vẫn là nhẹ như gió thoảng như vậy chuyên thuộc thái tử!

"Dạ!"

Chương 24: Kinh nghiệm quả nhiên là thứ tốt

Chương 24

Bảo Lam cùng Tiểu Ngọc Nhi một đường hết sức phấn khởi về đến nhà.

"Lam tỷ tỷ, tỷ thấy Trì ca ca là người như thế nào?" Tiểu Ngọc Nhi mặt mong đợi nhìn Bảo Lam.

Bảo Lam có chút mơ màng, Thái tử như vậy liệu có thích hợp với Tiểu Ngọc Nhi? Cho dù chân tướng thế nào, thái tử cuối cùng vẫn là thái tử, hoặc là lực áp quần hùng, trên vạn người, hoặc được làm vua thua làm giặc, cửa nát nhà tan! Nhưng bất kể thành hay bại, đều không phải người hiền lành dễ chọn! Nhìn khuôn mặt Tiểu Ngọc Nhi phấn nộn non nớt, muốn nói thế nào đây? Ai! Có lẽ là tự mình nghĩ quá nhiều rồi! Tiểu Ngọc Nhi còn nhỏ, có lẽ sẽ không có tâm tư kia đâu!

"Biểu hiện Trì ca ca của muội hôm nay rất tốt!"

Quả nhiên Tiểu Ngọc Nhi nghe được lời nói mà mình mong muốn, đôi mắt liền sáng lên! Cặp mắt lấp lánh có hồn nhìn chăm chăm Bảo Lam, sau đó không chịu được nói: "Đúng không đúng không! Muội cũng cảm thấy Trì ca ca rất tốt!"

Bảo Lam không biết làm thế nào để khuyên Ngọc Nhi, nàng chỉ có thể lựa chọn trốn tránh!

"Tiểu Ngọc Nhi hôm nay khuya lắm rồi, muội mau đi về nghỉ đi!"

Không đợi được đến khi Ngọc Nhi trả lời, không biết Trương Thái Phó từ khi nào đã đứng sau hai người bắt đầu lên tiếng!

"Bảo Lam về trước đi! Tiểu Ngọc! Theo ta đến thư phòng!"

Hai người vội vàng phục hồi tinh thần lại, vừa định muốn thỉnh an, xoay người lại chỉ thấy bóng lưng cao ngất của Trương Thái Phó!

Tiểu Ngọc Nhi rất ít khi nghe thấy thanh âm nghiêm nghị của phụ thân, chân mày không khỏi nhăn nhó, "Lam tỷ tỷ, tỷ về trước đi, mai muội lại tới tìm tỷ. . ." Sau đó liền tâm sự nặng nề hướng thư phòng Thái Phó xuất phát.

Bảo Lam há hốc mồm dường như muốn nói điều gì, cuối cùng lại không nói gì, hôm nay hăng hái báo thù đã ném ra sau gáy, hiện tại trong lòng không ngừng suy đoán Trương Thái Phó có thể tìm Tiểu Ngọc Nhi để nói chuyện gì!

Có thể khẳng định, nhất định là có liên quan đến mình! Buổi sáng lúc rời đi còn đáng vẻ hiền lành, thái độ với Tiểu Ngọc Nhi sau khi ra ngoài một ngày đã biến hóa lớn như vậy, mấu chốt chính là cả ngày nay Tiểu Ngọc Nhi đều ở cùng với mình! Bảo Lam tính toán các rủi ro có thể xảy ra.

Thứ nhất, chẳng lẽ thân phận của mình bại lộ? Trước hết phải nghĩ tới loại khả năng này, trừ cái này ra thì mình không còn gì để giấu nữa! Thế nhưng cũng có chỗ sơ hở, nếu bại lộ đã sớm bại lộ, không thể nào đúng lúc là hôm nay! Huống chi đối với chuyện thân phận mình, đây chính là điều quan trọng nhất, trên căn bản chỉ có Triệu Vũ Đường chủ biết, Triệu Vũ này làm việc tuyệt đối không xây ra vấn đề! Ngoài ra, nếu thân phận mình khác thường, điều Trương Thái Phó cần làm là đem mình nhốt lại, mà không phải phát giận với ái nữ Tiểu Ngọc Nhi, cho nên, vấn đề hẳn không phải là thân phận của mình!

Thứ hai, chẳng lẽ hôm nay Tiểu Ngọc Nhi đã gây họa? Khả năng này là lớn nhất. Nhưng cả ngày hôm nay mình và Tiểu Ngọc Nhi một tắc cũng không rời, hẳn không có xảy ra chuyện lớn gì!

Không! Không đúng! Hôm nay thật ra thì đã xảy ra chuyện lớn! Hơn nữa còn đặc biệt lớn chuyện!

Bảo Lam vỗ gáy một cái, tại sao mình có thể đã quên sự kiện tham dự bãi săn đều là những nhân vật nào đây? Đương triều thái tử, nhi nữ Thừa Tướng, nhi nữ Công Bộ Thượng Thư, nhi nữ Lễ Bộ Thị Lang, nhi nữ thủ phủ cả nước, nhi nữ Thánh Kinh Thái Thú, nhi nữ nhị phẩm Thị Lang! Phụ thân người này giậm chân một cái, cả Kinh thành cũng phải run rẩy đấy!

Mà sự kiện quan trọng là vị nữ chính nào đó đã đắc tội đến mức không thể đắc tội hơn với tất cả các vị thiên kim tiểu thư rồi, mà vị nữ chính kia mới vừa rồi bị gọi vào thư phòng của Trương Thái Phó --- --- Trương Kim Ngọc!

Đúng rồi, có thể chứ! Khẳng định chính là như vậy! Nghĩ tới đây tầng quan hệ xanh ngọc cũng là sợ! Mình quá vọng động rồi!

Cho dù thế nào, Trương Kim Ngọc vẫn là ái nữ duy nhất của Trương Thái Phó, Liễu Như Yên dù có tức đến mấy cũng không thể làm gì nàng, nhiều nhất là Trương Thái Phó mang theo ái nữ tới nhận tội, Tiểu Ngọc Nhi cùng lắm thì bị cấm túc một tháng!

Nhưng cũng không đúng! Mình bây giờ chính là một cô nhi không ai thương, vì cô nhi cho nên gọi là cô nhi, chính bởi vì bị khinh thường nên mới gọi là “cô” nha! Nếu như bị họ biết tình cảnh mình, nhất định sẽ phát chế tiết hận, nhất định là mình không thể thoát khỏi nhiều ma quỷ như vậy! Mình cũng chưa từng xem qua thủ đoạn của các vị tiểu thư hào môn thế gia! Thật muốn đến đó, đừng nói là mình không tìm được “Băng tình lệ”, có khi chính mình không thể thoát thân an toàn đấy chứ!

Quả nhiên là mình hồ đồ mà!

Quả thật mình đã rất xúc động vì không có năng lực lấy được tín nhiệm của vợ chồng Thái phó!

Tại vậy đến nơi rồi!

Ý thức được tình cảnh khó khăn của mình, Bảo Lam vội chạy về thư phòng của mình, vội vã bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị chạy ra!

Bảo Lam đang lúc dọn dẹp hăng say, thấy kiện quần áo tơ tằm mềm mại màu hồng nhạt thêu chim quyên! Bảo Lam đang lo lắng bỗng bình tĩnh lại!

Bộ y phục này do mẫu thân tự tay làm, nếu mình cứ chạy đi như vậy, "Băng Tình lệ" làm thế nào? Như vậy phụ thân làm thế nào? Mẫu thân làm thế nào? Tiêu cục Thiên Địa làm thế nào?

Bảo Lam nhớ tới lời phụ thân Thạch Mặc nhấn nhủ vào đêm sinh nhật mười tuổi mình:

Một khi đã làm chuyện gì, phải nhớ gánh chịu tất cả trách nhiệm hậu quả của chuyện đó!

Bảo Lam còn nhớ rất rõ khi đó phụ thân còn căn dặn rõ từng chữ từng chữ “tất cả trách nhiệm hậu quả”!

Đúng vậy a, này tai họa là mình gieo ra, mình sẽ phải có gánh chịu hậu quả trách nhiệm! Cho dù là nhục nhã, cho dù là tánh mạng!

Nghĩ thông suốt, Bảo Lam đem toàn bộ quần áo vừa đóng gói cất trữ về, đói bụng, ăn cơm! Một mẻ, rửa mặt! Trời tối, ngủ! Thân nhiên chờ đợi ngày mai đến!

Đúng như dự đoán của Bảo Lam, Tiểu Ngọc Nhi kì kèo mè nheo đẩy cửa sau thư phòng, để lộ một đầu nhỏ trong cửa ngó nhìn chung quanh!

Trương Thái Phó về mặt tức giận, thấy bảo bối cưng đáng yêu như vậy, Nhóc con, thật là dở khóc dở cười!

Tức giận đã tiêu hết đi một nửa, chỉ có thể giả bộ tức giận một chút: "Mè nheo cái gì! Vào đi!"

Tiểu Ngọc Nhi cùng Trương Thái Phó mắt to mắt nhỏ, bất ngờ không phòng bị, chỉ có thể là thờ dài, nghỉ, đứng nghiêm, đi đều bước hướng phụ thân đang ngồi nghiêm chỉnh trên ghế!

Ở cự ly cái bàn xa một mét, đứng nghiêm, quay đầu lại nhìn về phía cửa chính đang mở ra, tính toán thời gian từ nơi này chạy đến cửa, căn cứ vào kinh nghiệm của mình, khi phụ thân nổi giận thì có thể an toàn chạy trốn được rồi!

Ừm! Lần này Tiểu Ngọc Nhi đủ hài lòng! Kinh nghiệm quả nhiên là tuyệt vời nha!

Không ai hiểu con gái bằng cha, Trương Thái Phó làm sao không biết Tiểu Ngọc Nhi đang tính toán chuyện gì!

Cái đứa bé lanh lợi này!

Tại sao có thể đáng yêu như thế!

Trương Thái Phó vốn là về mặt đang nghiêm túc nhưng khi chứng kiến thấy hành động đáng yêu của Tiểu Ngọc Nhi, nhất thời khóe miệng nâng lên một nụ cười thỏa mãn, rốt cuộc thì công toi rồi!

"Khụ khụ" Vì duy trì hình tượng phụ thân nghiêm khắc, Trương Thái Phó vội vàng cúi đầu, giơ tay lên, che miệng, ho khan hai tiếng để che giấu nụ cười của mình!

"Đứng ngay ngắn!" Đầu tiên phải ra oai phủ đầu!

"Dạ!" Tránh voi chẳng xấu mặt nào!

"Con biết sai rồi sao?" Cho con một cái cơ hội!

"Con biết sai rồi!" Mặc dù không biết lỗi là ở đâu!

"Biết là lỗi mà con còn làm!" Trợn mắt!

"Làm xong mới biết sai lầm rồi!" Coi như không có!

"Con nói con sai ở đâu?" Cho con cái cơ hội thắng thần được khoan hồng!

"Con sai hết ạ!" Nhưng người ta không biết nha!

"Hôm nay mới biết lỗi sao?" Thái độ thật không tệ, trẻ nhỏ dễ dạy!

"Sẽ không phạm sai lầm nữa ạ!" Con chưa nói là con làm nha!

"Này thôi tha cho con!" Vẫn là trẻ con, bỏ qua vậy!

"Phụ thân đại nhân, con yêu người nhất ——" đây tuyệt đối là câu thật nhất hôm nay!

Tiểu Ngọc Nhi nhào tới ôm đầu phụ thân cắn loạn!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điêu Ngoa Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Mật đàm trong thư phòng.

Sau khi Tiểu Ngọc Nhi đáng thương bị Trương Thái Phó xử lý tội làm loạn, còn có thể giữ đầu óc tỉnh táo nói chuyện: "Con nha! Con nha! Đúng là tiểu gia hỏa làm người ta không bớt lo!"

Tiểu Ngọc Nhi một chút xấu hổ cũng không có, dù sao cũng quen rồi! Minh gây họa nhiều năm mà không cần giải quyết, chính là dựa vào được dẫn được a. Cho nên không thể không nhấn mạnh lần nữa, kinh nghiệm quả nhiên là đồ tốt nha!

"Ai nha! Cha à, người khác không hiểu con, người cũng không hiểu con sao? Người ta là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, Tiểu Ngọc Nhi vô địch đáng yêu, sao có thể có họa gì?" Lại nói, Tiểu Ngọc Nhi thật đúng là không biết mình gây họa gì! Có nên hỏi một chút không đây?

Nghe Tiểu Ngọc Nhi thao thao bất tuyệt, mồ hôi của Trương Thái Phó từ từ chảy xuống! Nha đầu này da mặt lại dày như vậy! Lời này còn có thể nói ra mà mặt không đỏ tím không đập sao! Thôi, ai bảo mình cưng chiều làm gì!

Trương Thái Phó ôm Tiểu Ngọc Nhi hả hê trong ngực, vuốt mái tóc dài của ái nữ, tình ý sâu xa hướng về phía Tiểu Ngọc Nhi nói: "Tiểu Ngọc Nhi, con cũng lớn như vậy, nhiều năm con gây ra ‘chuyện tốt’ như vậy cũng không ít, chỉ cần không bị thương, ta và mẹ con đều có thể nhắm mắt cho qua, nhưng chuyện hôm nay con làm không thể cho qua được!

Đối với thế lực mà nói thì không có ai đúng ai sai, chỉ là Lý Như Yên con gái trưởng của Thừa Tướng không phải loại người dễ chọc! Cha của nàng ta là Thừa Tướng, là dưới một người trên vạn người, quan hệ của Lý gia rắc rối phức tạp, chính hoàng thượng cũng phải kiêng kỵ mấy phần! Con tùy tiện dạy dỗ nàng ở nơi đông người như vậy, sao nàng có thể bỏ qua cho con?

Và lại nàng là nữ mấy tiểu thư nhà quang kia, có xuất thân đơn giản hay sao? Dựa vào tính tình bao che con cái của bọn họ, trễ nhất ngày mai sẽ đến làm khó dễ chúng ta, con nói có phải là con quá vọng động rồi không?"

Lần này, trong lòng Tiểu Ngọc Nhi đã hiểu, thì ra là bởi vì chuyện ở bãi săn ngày hôm nay nha!

"Cha, làm sao người biết nhanh như vậy?" Tiểu Ngọc Nhi nghĩ tới liền hỏi.

"Bây giờ đoán chừng người trong Kinh Thành cũng biết rồi! Mấy người cha kia hận không thể âm ỉ cho mọi người đều biết đấy!" Nói đến đây giọng nói Trương Thái Phó mang theo nồng nặc tức giận!

Tiểu Ngọc Nhi cho là cha đối với mình quá thất vọng rồi, muốn nổi giận đây, vội vàng từ trong ngực Trương Thái Phó nhảy ra xa một mét, đôi tay che cái miệng của mình, mặt cảnh giác đối với cha đang sừng sờ nói: "Cha, người nói không trách con, con cũng biết rõ sai lầm rồi, người không cần phát lửa lớn như vậy!"

Trương Thái Phó xem như hiểu con mèo lười biếng này đang xù lông rồi, vừa dờ khóc dờ cười, vừa hoài nghi mình, xem ra chính mình mới vừa thật là hù dọa đứa bé! Về sau phải chú ý, không thể ở trước mặt đứa bé quá lộ tâm tình!

Trương Thái Phó khôi phục nụ cười hiền lành, hướng về phía Tiểu Ngọc Nhi nhìn chằm chằm ngoác tay nói, "Ngọc nhi tới đây, đều là cha không tốt hù con! Mới vừa rồi không phải là cha đối với con, mà là với Thừa Tướng cầm đầu mấy quan liêu. Bọn họ đây là muốn mượn cơ hội lần này để rêu rao! Cái người này chỉ là mồi dẫn lừa, nếu như không có chuyện của con hôm nay, bọn họ cũng sẽ không từ bỏ ý đồ!"

Lần nữa tựa sát về trong lòng, Tiểu Ngọc Nhi lại trở thành bảo bối hay tò mò, đem phẩm đức tốt đẹp của mình phát huy hồi những thứ không hiểu: "Tại

sao vậy chứ? Người và bọn họ có thù oán sao?"

"Trong triều đình, Đạo Bất Đồng Bất Tương Vi Mưu! Nơi này nước rất sâu !"

"Vậy bọn họ sẽ làm sao nha? Chúng ta sẽ không có chuyện gì chứ?"

"Bây giờ còn khó mà nói, đến lúc đó tùy cơ ứng biến là tốt rồi! Con nha! Không cần nhẩn mầy, sẽ không có chuyện lớn gì, nhiều lắm là. . ."

Tiểu Ngọc Nhi vừa nghe hậu quả nghiêm trọng, liền không nhịn được bổi rỗi, "Nhiều lắm là cái gì nha?"

Trương Thái Phó nhìn một lòng vì tiểu nữ nhi, cái này tâm ý bên trong, cũng chỉ còn lại có trần đầy thỏa mãn, nơi nào còn muốn hù dọa tiểu nữ nhi, "Nhiều lắm là phạt bổng lộc của ta, đến lúc đó chúng ta không thể thưởng cho con ăn sườn rồi! Ha ha ha a!"

Chỉ là phạt bổng lộc! Vậy thì tốt là tốt rồi, khẳng định không có chuyện lớn! Tiểu Ngọc Nhi vỗ vỗ ngực nhỏ bị hù dọa, bỏ lỡ ánh mắt phụ thân đang lóe lên sầu lo, nếu thật là phạt bổng lộc có thể hiểu là phạt tổ phù hộ! Chỉ là vô luận như thế nào, cho dù là mất đi tước quan, cũng không thể để cho nữ nhi chịu ủy khuất!

"Chỉ là, cha cũng không biết rồi, Lý Như Yên luôn gây phiền phức cho con! Con cũng không biết làm phiền nàng khi nào, gặp mặt con liền đối nghịch, người nói xem sao nàng lại không có lý lẽ như vậy?"

Nha đầu ngốc, đây không phải là vấn đề của con nha, mà là tranh cãi giữa người lớn!

"Con cũng không cần uất ức mình, về sau gặp mặt, bảo đảm mình không chịu uất ức là được! Chỉ là, có thể không xảy ra tranh chấp thì đừng nên tranh chấp làm gì! Bằng không, thua thiệt nhất định không phải nàng. Con nhớ kỹ chưa?"

"Ừ, biết, ta về sau không nhìn nàng! Coi như là con quạ kêu lên! Cha, người cảm thấy như thế nào nha?" Nghĩ đến cái này giống vậy Tiểu Ngọc Nhi không nhịn được nụ cười vui nở!

"Được được được, con thích thế nào liền thế đấy!"

.....

Hai cha con nói chuyện trong thư phòng một hồi sau, đề tài liền quẹo về bên mình Bảo Lam.

"Cha, người không biết Lam tỷ tỷ thật lợi hại bao nhiêu đâu ! Lam tỷ tỷ đặc biệt thông minh, đặc biệt cơ trí, đặc biệt cường hãn! Ta thật thích ở chung một chỗ với Lam tỷ tỷ!"

Trương Thái Phó mặt đầm chiêu, "Con đã thích, về sau sẽ để cho Bảo Lam bên cạnh người mấy ngày để quan sát, nàng là người có chủ ý, về sau con gặp chuyện thì bàn bạc với nàng, nàng sẽ không để cho con chịu thiệt!" Quan trọng nhất là, võ công Bảo Lam không tệ, đối với Tiểu Ngọc Nhi cũng chân thành, có nàng bên cạnh Ngọc nhi, nếu là có cái gì không hay, ông và phu nhân cũng có thể yên tâm!

Ở nơi này vào thời khắc hết sức trang nghiêm, một bé mèo lười, bụng rất không hợp thời kêu lên vài tiếng !

"Ừ, Ngọc nhi biết, cha, đã muộn rồi,? Người ta rất muốn cùng nhau ăn cơm với cha ! Cha ——"

"Con nha con nha, được được được, đi thôi, đi ăn!"

Hai người giương cung bạt kiếm đi vào, hòa hòa thuận thuận cùng hướng tới bàn cơm.

Tiểu Ngọc Nhi là một người dẫu không được chuyện, ăn xong cơm tối cùng cha mẹ xong, liền không dần nổi mà đi đến chỗ Bảo Lam nói chuyện này, Tiểu Ngọc Nhi sinh động miêu tả mặt đầm trong thư phòng, Bảo Lam tỉ mỉ phân tích quan hệ lợi hại, một đêm này ở phủ Thái phó cũng yên tĩnh!

Chỉ là, mấy nhà khác cũng không thể yên tĩnh như vậy !

Phủ Thừa Tướng, thư phòng quan trọng

"Chuyện này tuyệt đối không thể như vậy rồi !"

"Đúng! Thái Phó nhất định phải có câu trả lời thỏa đáng!"

"Con gái của mình không thể bị khi dễ uống phí!"

"Thừa Tướng phải làm chủ cho chúng ta nha!"

"Thừa Tướng coi như không vì chúng ta, ngài cũng phải vì thiên kim của ngài mà báo thù rửa hận!"

Không sai, này giống trống khua chiêng muốn lên tiếng phê phán Thái Phó, chính là do hôm nay các vị tiểu thư bị Ngọc nhi khi dễ!

Lúc này, Thừa Tướng vẫn trầm mặc lên tiếng, mọi người tự giác im lặng lại, "Bản Thừa Tướng vốn định cứ như vậy, dù sao cũng không thể bởi vì một mình tiểu nữ mà làm khó Thái Phó! Nhưng mà, nếu mấy vị đại nhân nhất trí muốn công bằng, ngày mai vào triều cùng các vị thiên kim bẩm báo với hoàng thượng!"

Sau khi mấy người cáo từ, Lý Như Yên từ phía sau bình phong thư phòng cao ngạo đi ra, "Cha, lần này nhất định phải làm cho tiện nữ Thái phó trả giá xứng đáng!"

"Nữ nhi của ta sao thể để cho nữ nhi thôn quê khi dễ? Yên nhi yên tâm, ngày mai chắc chắn báo thù cho con!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngao Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Càng hồ đồ càng khỏe mạnh.

Hôm nay triều đình nhất định sẽ không yên ổn như ngày thường!

Thái tử rất ít xuất hiện trên triều đình tới, Tam hoàng tử Băng Trạch ít người thấy đến cũng xuất hiện, ngay cả người cơ hồ thấy đầu không thấy đuôi Nhi hoàng tử Băng Phong cũng đi tới.

Còn chưa bắt đầu, chúng đại thần liền đánh hơi được mùi máu tươi nồng đậm!

Thái tử vẫn như cũ duy trì nét lạnh băng nhẹ nhàng quen thuộc, nhất là thời điểm đối mặt với Băng Phong lãnh khốc, càng thêm phiêu dật!

"Hôm nay là ngọn gió nào thổi nhị đệ xem mạng người như kiến đến đây vậy?"

Các vị đại thần cũng có thể coi như là có kinh nghiệm đối với sóng to gió lớn, nhưng mặc dù nghe là lời nói khích lệ, nhưng lại không có được nửa điểm khích lệ, ngược lại tràn đầy ý châm chọc cùng...đố kỵ?

Phải biết, sau lưng đố kỵ này chính là nồng nặc ý vị thêm muốn!

Điều này sao có thể? Thái tử nói lời đố kỵ là chuyện gì? Chẳng lẽ thái tử lại ghen tỵ nhị hoàng tử xem mạng người như con kiến hay sao? Đây không đúng rồi, ai không biết thái tử nước Băng Phách là người lạnh nhạt nhất? Ai không biết thái tử nước Băng Phách là người nhân từ? Sao có thể yêu thích đệ đệ long dạ ác độc?

Thái tử giỏi nhất là quan sát phản ứng của mọi người qua lời nói và nét mặt, liền biết mình mới vừa lỡ lời, đối với hình tượng mình nhiều năm như vậy đã ảnh hưởng không tốt, thậm chí là gây ra nghi ngờ!

Loại chuyện như vậy tuyệt đối không thể xảy ra!

Nhưng trưởng thành trong hoàn cảnh người lừa ta gạt nhiều năm như vậy, có thể rèn luyện con người chính là gặp không sợ hãi!

Vì vậy thái tử rất hiểu sâu cái này lại lên tiếng: "Không nghĩ tới Tam đệ cũng có hứng thú tới tham dự triều chính! Thật là hiếm thấy !"

Lời vừa nói ra, các vị đại thần cũng tỉ mỉ nhìn chăm chăm thái tử cùng hai vị hoàng tử, rất sợ bỏ lỡ câu văn mấu chốt, từ ngữ, ánh mắt, không khí mà đứng sai lầm hàng ngũ! Phải biết, làm quan trong triều, gần vua như gần cọp không nói, nếu là vừa bước lầm thật sự sẽ hối hận ngàn đời!

Lúc câu nói mấu chốt đầu tiên có thể vạn kiếp bất phục, cho nên, cho dù là một cái ánh mắt đều phải cong mười tám quẹo ở trong long sau mới dám hiện ra ở tất cả trước mặt triều thần!

Nhất Băng Phong cùng Nhất Băng Trạch cũng trầm mặc không nói, tĩnh như bàn thạch, lặng lẽ giằng co với thái tử Nhất Băng Trì!

Vì vậy, trong triều đình to như vậy lại yên lặng như tờ, đừng nói là rơi cây kim, chỉ là rơi cọng tóc cũng có thể nghe được rất rõ ràng!

Không có cãi vã, không có khói thuốc súng, không có chiến tranh, rõ ràng không có gì cả, không khí nơi này vẫn yên tĩnh, định lực không đủ đại thần trên trán trước sau cũng rịn mồ hôi, đôi chân liền không nhịn được bắt đầu như nhũn ra, nhưng cho dù như vậy, cũng không có ai dám lấy hơi, thậm chí là hơi thở của của ba người này cũng giống như là tiết độ!

Ai cũng biết sau lưng ‘không có cãi vã’, ‘không có khói thuốc súng’ này đã sớm tạo ra ba thế lực, ‘không có chiến tranh’ chỉ là biểu tượng lừa dối ! Ba nam nhân nổi bật này đã sớm bày binh bố trận! Đã sớm đánh đến xác ngang khắp đồng ở tam giới, máu chảy thành sông! Đã sớm báo hiệu tường thành đốt lửa giết người cướp của khắp nơi! Ở chỗ này là chính là thắng được làm vua thua làm giặc, chính là bày mưu lập kế bên trong, quyết định thắng bại ở ngoài! Ba nam nhân nổi bật này nhất định phải vì lý tưởng chinh chiến sa trường, cho đến xưng bá thiên hạ!

Đã sinh ra Du sao còn sinh ra Lượng!

Đã có thái tử trác tuyệt ở phía trước, cần gì phải chi phong đại tướng, ban ân đại sĩ?

Một hoàng tử xuất chúng nổi bật là gió êm sóng lặng, có hai người xuất chúng nổi bật là thù địch thống trị, có ba người xuất chúng nổi bật nhẹ thì chúng bạn xa lánh triều chánh không yên, nặng thì sanh linh đồ than nước mất nhà tan!

Nhất định sẽ mở ra một cuộc tranh đấu sức mạnh!

Hôm nay, ba vị hoàng tử cánh chưa đầy đặn, cũng đã giương cung bạt kiếm như thế, nếu mấy năm tiếp theo. . . ? vậy làm sao mới tốt!

Ai có thể tới cứu thiên hạ Phách Băng?

Ba vị hoàng tử không phải là cao thủ tung hoành, sao đây mắt lại có song lớn mãnh liệt, mặt ngoài nhìn không ra cái gì! Không có gì cả mới thật sự là đại vấn đề!

Cuốn sách khó hiểu nhất trên đời này là gì? – Sách không chữ!

Kiểm khó học nhất trên đời là gì? -- Kiểm vô hình!

Bữa cơm khó làm nhất trên đời là gì? -- không bột không gột nên gạo!

Lời nói khó hiểu nhất trên đời này là gì? -- không nói gì!

Mọi thứ thấy được sờ được , là có thể cẩn thận đề phòng, nhưng người xem ánh mắt của ba vị hoàng tử này, mới nhìn bình tĩnh không song, nhìn lại lại có nhiều bí ẩn, nhìn kỹ hơn không có gì!

Bình tĩnh giống như vũ trụ, rõ ràng bao quát vạn vật, rồi lại nhìn không thấy bờ, không có giới hạn!

Các vị đại thần hết sức im lặng, hơn mười phần bội phục, hoàn toàn bất đắc dĩ!

Gặp phải ba vị chủ tử như vậy, người có thể làm thế nào?

Thận trọng từ lời nói đến việc làm có đủ hay không? Nôm nớp lo sợ có đủ hay không? Cẩn thận có đủ hay không?

Rốt cuộc làm cái gì mới là đúng?

Đang lúc mọi người cảm thấy muốn ở đại sảnh rộng hít thở không khí "Hoàng thượng giá lâm!" Cứu vớt vạn dân!

Chưa từng có cảm thấy người này có thể vào triều cũng là chuyện hạnh phúc như thế! Đây là rõ ràng "di chứng hoàng tử để lại" ! Dĩ nhiên về sau các vị đại thần còn có thể nhiều lần thân thể nghiệm loại "Cung chiều" này đây!

"Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế!"

Có thể quỳ xuống, làm sao lại tốt như vậy đây? Làm sao lại cảm thấy cúi đầu nhìn xuống đất cảm giác toàn thân thoải mái như vậy!

Các vị đại thần rốt cuộc có thể "Đoàn kết"!

"Hôm nay trầm hết sức vui mừng! ba vị hoàng nhi đều tới, tốt tốt tốt! Chi là có ai biết tại sao Tịch Nhi của trẫm vắng mặt không?" Vua của Phách Băng quốc Nhất Băng Thác hưng phấn, mặc dù biết phải khác với thường ngày, chi là, bình đến tướng chán, hơn nữa có thể nhìn thấy ba nhi từ đây chính là chuyện tốt! Chi là không biết tiểu nhi từ kia thế nào lại không lộ mặt, theo lý thuyết tiểu nhi từ cùng con thứ hai là như hình với bóng nha? Kỳ quái kỳ quái!

"Hồi bẩm phụ hoàng, Tứ đệ nghiên cứu binh pháp suốt đêm qua, cho nên bây giờ quá mức mệt mỏi, hài nhi cũng chưa có gọi hần!" Không cần nhìn cũng biết là Băng Phong trả lời! Trừ hần ra ai có thể quan tâm hiểu rõ Băng Tịch như vậy!

Mọi người: "."

Nghiên cứu binh pháp? Còn suốt đêm? Là hần?

Làm ơn, ngài tốt xấu cũng nên phí chút tâm tư để "Lừa gạt" chúng ta có được hay không?

Dù gì chúng ta cũng là quân vương hoàng tộc, thái tử, hoàng tử cùng tinh anh cả nước có được hay không, không nên lừa gạt của chúng ta như vậy a! Ai không biết Tứ hoàng tử tiêu dao tự tại nhất, ngài nói hần gây họa cả đêm còn được, nghiên cứu binh pháp chính là baba bò trên đất không tin nha!

Ta liền nói như vậy, các người có ý kiến? Ánh mắt của Nhất Băng Phong liếc nhìn đám quân thần, lừa gạt dân chúng không biết gì khắp thiên hạ!

"Khụ khụ! Phong nhi trở về cần phải chăm sóc thật tốt Tịch Nhi, không thể quá mệt mỏi, thân thể mới là quan trọng! Dặn dò Ngự Thiện Phòng làm mấy món Tịch Nhi thích ăn, chăm sóc thật tốt!"

Người hoàng thượng này thật là không dễ làm nha! Trừ có thể mất nhấm mất mờ, còn phải thuận nước đẩy thuyền, lại giả bộ hồ đồ! Được rồi, càng hồ đồ càng khỏe mạnh!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngoa Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Muốn thao túng

Người hoàng thượng này thật không dễ làm! Không những mất nhấm mất mờ, còn phải thuận nước đẩy thuyền, rõ ràng hiểu nhưng lại giả bộ hồ đồ! Được rồi, hồ đồ càng khỏe mạnh hơn!

Cái đề tài này đã nhảy qua rồi, nên cho bên dưới thảo luận tiếp đề tài nào đây?

Hoàng thượng thấy không khí hôm nay không giống ngày thường, cũng bình tĩnh, dù sao nên tới cuối cùng sẽ phải tới! Chỉ là tò mò, người có quyền lực nhất trong triều Lý thừa tướng sẽ mờ miệng như thế nào tới thay nữ nhi xảo trá ương ngạnh của mình báo thù đây?

Chúng ta phải thừa nhận, trong lịch sử mỗi một vị vua thành công cũng sẽ có những người đặc biệt muốn thao túng mình, thao túng trăm dân thiên hạ, thao túng văn võ bá quan, muốn thao túng cả không khí, cả thành viên hoàng thất, bên trong cung cũng như bên ngoài cung, rồi thì cả nữ nhân cũng vậy. . . . Một quan chức không thành công, thì chỉ biết hạn chế đầy tớ, lục đục đấu đá bên trong nội bộ, mỗi ngày hăm sâu trong lục đục đấu đá nội bộ, một xử lý không tốt sẽ đưa tới một loạt phản ứng dây chuyền, tạo thành tuần hoàn ác tính, cho đến khi đem chính mình cuốn vào!

Mà một vua thành công sẽ hợp lý lợi dụng mạng lưới liên lạc khổng lồ này, nên thông minh thì tuyệt không hồ đồ, khi cần nhện thì tuyệt không phách lối, lúc bộc phát tuyệt không mơ hồ, đã tàn nhẫn tuyệt không nương tay!

Quả thật, vua của Phách Băng Quốc Nhất Băng Thác đã từng trải qua thời kì hỗn loạn, từng cùng mười ba huynh đệ ưu tú của mình tranh giành, giấu tài, hết sức căng thẳng, cuối cùng cũng thành công lên ngôi! Chỉ cần một phần tàn nhẫn quyết đoán, sau khi thay đổi mấy vị đại thần đến nay để trở thành một vị vua uy nghiêm! Sau khi lên ngôi, khởi công xây dựng thủy lợi, tạo phúc dân chúng, huấn luyện binh mã, lại càng thêm xuất chúng, đây chính là nguyên nhân trọng yếu tại sao Phách Băng Quốc có thể vững vàng chiếm cứ vị trí đầu trong ba nước!

Cho nên, sau khi xảy ra chuyện tại bãi săn ngày hôm qua, đã sớm truyền đến lỗ tai hoàng thượng một chữ không sót, hoàng thượng cũng đã sớm tính trước kỹ càng, hiện tại ngài hoàn toàn chỉ giữ vững tâm tính ngồi xem kịch hay, dĩ nhiên, chỉ cần không lệch khỏi quỹ đạo quá xa, hoàng thượng sẽ luôn có biện pháp cho kéo trở về, hơn nữa còn dựa theo suy nghĩ của ông mà làm!

Các vị đại thần câu được câu không nói chuyện vụn vặt trong triều đình, thật ra thì những chuyện này căn bản không cần lấy văn võ bá quan ra để cùng nhau tham khảo, chỉ là, tất cả mọi người đang chờ trọng tâm chính của ngày hôm nay, thế nhưng cái lão mưu sâu được coi là Thừa Tướng kia đã ngồi ra một chút tư vị bất thường, lấy im lặng là vàng sự làm phẩm đức đẹp để để phát triển, hoàn toàn không thấy mấy ánh mắt khinh bỉ gia trưởng của người khác, không nói lời nào, nhưng người hã hê lại không cam lòng, cho nên chuyện hôm nay cứ lôi ra từng cái từng cái một, thậm chí ngay cả một huyện thành một người mang tội giết người nên xử trí như thế nào chuyện cũng mang lên đại diện, quá đáng hơn là mọi người còn nghe say sưa ngon lành, quá đáng hơn nữa là thái tử còn khích lệ vị đại thần này thật thương cảm dân tình, chuyện đã rõ rồi thì thôi, thế nhưng quá đáng hơn vị hoàng thượng lão đầu kia còn lên tiếng "Ái khanh thật cực khổ, thưởng trăm mẫu tơ lụa, ngàn lượng hoàng kim!"

㊟! Trán các vị đại thần co quắp tập thể, nhưng vẫn phải hô:

"Hoàng thượng anh minh!"

"Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế!"

Đây chính là cái gọi là hình thức, hình thức, hình thức đấy!

Đề tài vẫn không có gì thay đổi, người đứng đầu là hoàng thượng vốn có tính nhẫn nại nhất thì giờ đã bị tiêu hao dần, liền trưng câu hỏi một câu: "Các vị ái khanh còn có chuyện nào quan trọng cần tâu?" Ý kia chính là, không có việc gì thì nhanh giải tán, lãng phí thời gian hôm nay của ta như vậy, bằng không, ta đã sớm cưỡi ngựa từ lâu rồi! Lại nói, hoàng thượng này đã nghĩ muốn cưỡi ngựa từ trước rồi, sau sự kiện đặc sắc ngày hôm qua, đã sớm muốn đi bộ hoạt động gân cốt!

Có mấy vị đại thần hướng ánh mắt thúc giục một lần nữa về phía Thừa tướng, thậm chí lần này còn khá nhiều ánh mắt tức giận! Ngày hôm qua không phải đã nói rồi sao? Hiện tại sao lại không nói lời nào?

Thừa Tướng lười phải nhìn, không nhìn thẳng!

Vì vậy, có ba vị chim đầu đàn không chịu được cái sự yên lặng, dám đương làm cái bìa.

"Khỏi bẩm hoàng thượng, thần có chuyện muốn tấu!" Đây là Thị Lang nhị phẩm lên tiếng!

Ánh mắt của mọi người vừa nhìn, hôm nay số một tin tức rất cuộc đã nổi trên mặt nước rồi ! Lỗ tai lập tức dựng lên!

Lại nói, các vị đại thần là người thâm trầm nhưng cũng là người rất muốn hóng chuyện mà!

"Chuẩn tấu!" Hứng thú của lão đầu hoàng thượng đã tới! Nếu là không có đề tài thú vị, ta đây chẳng phải sẽ mãi ở đây nghe chuyện về tội phạm giết người sao!

Vị lão đầu hoàng thượng này đã quên chính ông vì muốn nghe chuyện bát quái mà làm bộ làm tịch nghe từ đầu đến cuối à!

Tên ngu ngốc này! Đồ đàn! Có mắt không trông! Cả nhà người đều ngu ngốc, đàn độn, có mắt không trông! Trong lòng Thừa Tướng không nhìn được mắng nhị phẩm Thị Lang, ngay cả tổ tông mười tám đời của hắn cũng chào hỏi qua một lần!

"Khỏi bẩm hoàng thượng, ngày hôm qua tiểu nữ cùng nhị nữ Lý Như Yên của Thừa Tướng còn có. Ở bãi săn bị nữ nhi của Trương Thái Phó là Trương Kim Ngọc cùng thị nữ Bảo Lam ác ý đánh người, sáu người bị trọng thương, đến nay không thể xuống giường, kính bệ hạ xem xét cho tiểu nữ một cái công đạo!"

"Hả? Còn có chuyện này?" Lão đầu, giả bộ! Người cứ giả vờ đi!"Chuyện này cũng không thể khinh thường, nhất định phải nghiêm túc xử lý! Hôm qua còn có nhân chứng?"

"Lúc ấy, thái tử có mặt! Mong thái nữ cho tiểu nữ nhà ta và năm vị cô nương khác một cái công đạo

Trong lòng thái tử đã sớm vẽ chữ X đỏ thật to lên người hắn ta!

"Hôm qua đúng là bản thái tử có mặt ở đó! Chỉ là, người xác định là bị trọng thương? Hả?" Thái tử Nhất Băng Trì nồng đậm giọng mũi thoáng đã đưa không khí lên cao!

Vì vậy, chuyện này liền từ nữ nhi Thái Phó Trương Kim Ngọc đã thành vấn đề có thật bị trọng thương, câu nói đầu tiên của thái tử đã thay đổi càn khôn!

"Chuyện này. . . Tiểu nữ xác thực nằm trên giường đến giờ!" Chỉ là, một sự do dự này đã biến con chim ngu ngốc này thành bi thảm!

Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn Thái tử, Thái tử bình tĩnh lên tiếng: "Hôm qua bản thái tử có cùng Trương Kim Ngọc và Bảo Lam rời đi, lúc bản thái tử đi, Như Yên cùng năm vị tiểu thư đều rất có tinh thần, vui mừng cáo biệt ta, tại sao, bản thái tử lại không biết chuyện bị trọng thương trong bãi săn? Hừ " " Giọng chậm rãi từ nhưng chứa đầy sát ý bên trong

"Hình bộ, theo luật, tôi khi quân sẽ xử như thế nào?" Nhất Băng Phong như một đứa trẻ ngây thơ hỏi thăm

"Dạ là tội chết!"

Lúc này Thừa tướng trước không nói gì, rốt cuộc đã bắt đầu cất tiếng: "Hồi bẩm hoàng thượng, thân thể nữ nhi vị thần sau khi rời bãi săn vẫn rất tốt, không hề có chuyện bị trọng thương!" Ý kia chính là tất cả đều do nhị phẩm Thị Lang nói bậy, tuyệt đối không liên quan đến thần!

Lời này vừa ra, cha của Quách Băng Thiên, cha của Lưu Liễu nhi cũng vội vàng tỏ rõ con gái của mình hết sức khỏe mạnh, hoạt bát, không có bất cứ vấn đề gì!

"Ngài! Thừa Tướng làm sao ngài có thể. . ."

"Người còn không biết tội?" Thừa Tướng làm sao có thể cho con chim ngu ngốc này một cái cơ hội? Phải biết rằng chó nhảy tường cũng có thể gây ra phiền toái!

Hoàng thượng nhìn thấy vậy, chẳng có gì để xem, không có gì để chơi thật buồn nha!

"Nể tình con gái người bị trọng thương, trẫm sẽ không trách tội, Trì nhi phải thái ý kiểm tra “thật tốt”!" Đây chính là lời nói ý vị sâu xa!

Vì vậy, nữ nhi của hắn hết cách rồi, chỉ có thể là do cha ức hiếp, bị người trong nhà đánh thành trọng thương, chờ thái y tới chữa bệnh “thật tốt”!

Trong phủ thừa tướng có mấy vị quan gia có nữ nhi bị trọng thương nhưng không chiếm được ích lợi lại tới, chỉ có điều lần này là hướng Thừa tướng thỉnh cầu mà đến đây!

Chờ tất cả mọi người oán giận xong, lúc này Thừa Tướng tiếc rên sắt không thành thép, lườm bọn họ một cái: "Hôm nay không khí này rõ ràng bất thường, thái tử, Nhị hoàng tử Nhất Băng Phong, Tam hoàng tử Nhất Băng Trạch cũng đến, các người còn không nhìn thấy đường đi sao? Cũng chỉ có tên nhị phẩm Thị Lang ngu ngốc đó mới dụng phải cửa!"

“Nào có người nào không biết Trương thái phó là thầy dạy của ba vị thái tử? Qua nhiều năm như vậy, mặc kệ ba vị hoàng tử tranh đấu gay gắt như thế nào, đối với vị Trương thái phó này vẫn một mực kính trọng! Huống chi sắp tới là ngày mừng 7 tháng 7, chính là ngày thái tử cùng hoàng tử đến Phủ thái phó để học tập trong cuộc sống, tại thời điểm mấu chốt này, hôm nay các người lại còn dưới mắt ba vị hoàng tử mà tố cáo Trương thái phó, đây không

phải rõ ràng là muốn chết sao? Nói nhẹ một chút thì là các người đang ghen tị với Trương thái phó, không nhìn nổi hắn được cung chiều, vu khống hãm hại! Nghiêm trọng hơn thì nói, rơi vào người có lòng thì các người đang đứng trước mắt các hoàng tử mà khiêu khích đấy! Các người có mấy cái mạng để thái tử cùng các vị hoàng tử lãnh khóc vô tình giết hả?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Nga Kiều Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Việc có xác suất nhỏ

Buổi nói chuyện với Thừa tướng làm mấy vị thức tỉnh thức trong con mơ!

Mấy vị đại thần càng nghe tâm lại càng lạnh, càng nghe tâm lại càng kinh, đến cuối cùng mồ hôi lạnh đã ướt lưng, không cách nào nhúc nhích!

Thật không cách nào tưởng tượng nếu hôm nay trong triều đình mình cũng hùa theo nhị phẩm Thị Lang sẽ thế nào, mình mà không phát hiện ra thì liệu còn cái mệnh này không?

"Nhờ có Thừa Tướng đại nhân nhìn xa trông rộng, mới giữ được tánh mạng của bọn ta! Tại hạ Quách Nghị nguyện vì đại nhân!" Phụ thân Quách Bằng Thiên Công Bộ Thượng Thư Quách Nghị phản ứng đúng lúc, vội vàng vì mình mà trung thành.

"Lễ Bộ Thị Lang Liễu Thành nguyện đi theo làm tùy tùng của đại nhân!" Phụ thân Lưu Liễu nhi Liễu Thành cũng là thua trời một vạn không bằng thua bạn một ly.

"Lý thừa tướng, hôm nay ta vừa lấy được một pho tượng Ngọc Phật, tin đồn đây là vật đã ba ngàn năm, người cũng biết, Dương Phong ta chính là người thô thiển, nào có hiểu được cổ vật này, Ngọc Phật này để cho Thừa tướng ngài thưởng thức thôi!"

Ngọc Phật? Còn là hơn ba ngàn năm trước hay sao? Đây chính là đồ tuyệt đối tốt nha, hướng chi đồ thủ phù đưa, sao có thể là phạm vật?

Dương Phong thấy Lý Bằng cùng năm lão hồ ly thời điểm nghe được Ngọc Phật này thì mắt đã tỏa sáng, cũng biết Lý Bằng đã động lòng, ở trong lòng nắn Lý Bằng và năm lão già kia tham lam ghê tởm, nhưng trên mặt vẫn cười khanh khách bỏ sung. "Sáng sớm ngày mai tại hạ sẽ phái người đưa tới!"

Không thể không nói, địa vị càng cao, không phải thân phận càng cao quý hơn, mà là da mặt càng ngày càng dày rồi!

Độ dày da mặt có quan hệ trực tiếp với chức vị đấy!

"Nhưng là, chẳng lẽ cứ như vậy bỏ qua cho nhà Trương Ôn hay sao? Cứ như vậy để con của chúng ta chịu khổ sao? Con của chúng ta thân phận thấp kém còn chưa tính, nhưng thiên kim Thừa Tướng ngài chịu cái tội này cũng không thể trắng trợn làm như vậy nha!" Đây là Thánh Kinh Thái Thú Thẩm Hằng nói chuyện, nữ nhi của hắn Thẩm Mặc cũng thuộc hàng ngũ bị thương.

"Dĩ nhiên là không thể tính như vậy! Phải biết tháng Bảy, thái tử cùng hoàng tử phải đi nhà Trương Ôn để học tập, nếu khi đó, thái tử hoàng tử không cẩn thận ở Trương gia mà xảy ra chuyện gì."

Lý Bằng đang nói tới liền dừng, không nói thêm nữa!

"Nhưng, sợ rằng không dễ dàng đâu! Trước không nói đến lúc đó phòng thủ sẽ nghiêm trọng cỡ nào, coi như đã xảy ra chuyện gì, điều xảy ra cũng không nhất định sẽ là thái tử hoặc vị hoàng tử kia? Nếu quả thật đã xảy ra chuyện gì, vô luận là thái tử hay hoàng tử cũng không phải là người dễ thực hiện ý đồ!"

"Không phải còn có vị Tứ hoàng tử Nhất Băng Tịch sao?"

Mọi người bừng tỉnh hiểu ra rồi! Đúng nha, vị Tứ hoàng tử này nổi danh quý nghịch ngợm, trước không nói học tập không tốt, cả ngày lẫn đêm đều gây họa, nhưng hắn chính vì có một nhị ca là Nhất Băng Phong nên mới có thể bình an vô sự. Nếu theo lời nói, Nhất Băng Tịch mà rớt xuống sẽ bớt khó khăn hơn!

Lại không biết, hôm nay mấy người này tự cho mình là đúng, một tháng sau đã biến mình thành người không có đường về!

Lại nói từ sáng sớm Bảo Lam đã bắt đầu lo sợ, hôm nay nên có kết quả rồi, không biết Lý Bằng cùng năm vị chết tiết trong hội Thừa tướng kia sẽ rêu rao chuyện này là như thế nào!

Tất cả khẩn trương đạt tới đỉnh cao nhất lúc Trương Ôn mới về nhà, Bảo Lam thậm chí không dám chủ động tiến lên, rất sợ Trương Thái Phó bán mình

rồi, nhưng lại nhin không được muốn biết rốt cuộc kết quả thế nào! Bảo Lam cảm giác lòng mình thật muốn nhảy ra ngoài, "Thịch thịch thịch" sắp nhảy ra rồi!

Đang thời điểm Bảo Lam đang cố gắng giãy dụa, Tiểu Ngọc Nhi đã đánh bạo mở miệng hỏi : "Phụ thân, hôm nay. . . Hôm nay. . . Bọn họ có làm khó người không?"

Trương Ôn nhìn đến nữ nhi không sợ trời không sợ đất của mình có vẻ mặt nghiêm trọng như vậy, xem ra chuyện này đã làm nàng sợ, mặc kệ nói thế nào, Trương Kim Ngọc chỉ là tiểu nha đầu mới mười lăm tuổi thôi!

"Con đây, cứ yên tâm đi, không có chuyện gì!"

"Vậy người làm sao trở như thế mới trở về nhà?" Vừa nghe không có việc gì, giọng điệu Trương Ngọc Nhi đã dần ra.

"Hôm nay thái tử cùng nhị hoàng tử và tam hoàng tử cũng đã bẩm lên trên, sau đó. . ." Trương Thái Phó liền kể gần lược chuyện trên triều ngày hôm nay, vì người nhà mình lo lắng mà an ủi, người một nhà mở mắt to nghe say sưa ngon lành, thời điểm đến đoạn khăn trương mà trợn to hai mắt, khi chuyển nguy thành an mà thở phào nhẹ nhõm. Trương Thái Phó nhìn toàn bộ người trong nhà, cảm thấy trước nay đã thỏa mãn, vợ hiền con ngoan, còn cầu gì hơn?

Trong đó, vui vẻ nhất đương nhiên là Bảo Lam rồi. Biết mình không sao, lúc này mới dám thở phào một cái, buông lỏng, thế nhưng lại phát hiện hai chân mình đã không thể nhúc nhích! Chắc do khăn trương thái quá nên rút gân! Phải biết rằng dựa vào thân thể khỏe mạnh của Bảo Lam, xác suất bị rút gân như vậy hoàn toàn bằng với xác suất trúng được mười triệu khi mua vé xổ số vậy, đây tuyệt đối đều là chuyện có xác suất nhỏ! Như vậy có thể thấy được, Bảo Lam khăn trương và lo lắng cỡ nào nha!

"Vẫn là Tri ca ca tốt nhất, nếu không có Tri ca ca giúp, phụ thân vẫn khó có thể thoát khỏi nguy hiểm nha!" Tiểu Ngọc Nhi vừa nhắc tới Nhất Bạng Tri thì trên mặt đã nở ra một nụ cười hạnh phúc, chỉ là Tiểu Ngọc Nhi không có phát hiện thôi!

Nhưng, thân là mẫu thân Tiểu Ngọc Nhi Trương phu nhân làm sao có thể không phát hiện ra nụ cười như thế, mình chính là người từng trải! Thân là một mẫu thân thương yêu con gái, nàng dù sao là cảm thấy tính tình đơn thuần của Tiểu Ngọc Nhi không thích hợp với Tri thái tử, Trương phu nhân cảm thấy chuyện này nhất định phải được chú trọng! Vẫn là dành thời gian xử lý chuyện này cẩn thận mới được!

"Mấy ngày nữa thái tử cùng ba vị hoàng tử điện hạ sẽ đến học tập trong phủ, bây giờ là giai đoạn quan trọng, tuyệt đối không thể dễ xảy ra chuyện không may, các người đều phải làm việc cẩn thận, không nên tùy ý cùng người ngoài tiếp xúc, không nên tùy ý mang người ngoài vào phủ, lại càng không được cùng người ngoài thảo luận về việc bố trí thủ vệ trong phủ, các người đã hiểu chưa?" Trương Thái Phó thân là người đứng đầu phủ, bình thường đều hòa ái, rất ít khi lấy lý do gia chủ ra để nói chuyện nghiêm túc, mọi người dĩ nhiên là nói gì nghe vậy.

"Tướng công, chàng cứ yên tâm, đây cũng không phải lần đầu tiên mấy vị ấy tới nhà chúng ta học tập, chúng ta cũng có kinh nghiệm, nhiều năm như vậy đều không có xảy ra chuyện không may nào? Chúng ta sẽ chuẩn bị thật tốt, sẽ không chệch khỏi quỹ đạo!" Trương phu nhân vội vàng an ủi tướng công, cùng giường chung gối nhiều năm như vậy, làm sao sẽ không hiểu nội tâm suy nghĩ của Trương Thái Phó, lúc này không giống ngày xưa, sợ rằng nhóm Thừa tướng sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ, nhưng, mình chỉ là một nữ nhân, chỉ có thể là yên lặng cầu phúc, khiến tướng công an tâm.

Cứ như vậy từng ngày từng ngày trôi qua, không có chuyện gì xảy ra, chỉ có tình cảm Tiểu Ngọc Nhi cùng Bảo Lam ngày càng tốt đẹp, Tiểu Ngọc Nhi vô cùng sùng bái bản lĩnh của Bảo Lam, Bảo Lam lại hết sức thích Tiểu Ngọc Nhi ngây thơ như vậy, coi nàng như thân muội muội mà cưng chiều, hai người này cơ hồ như hình với bóng rồi!

Cuối cùng đã tới ngày một tháng bảy, hôm nay chính là ngày thái tử cùng ba vị hoàng tử vào ở phủ Thái phó, một buổi sáng tinh mơ, Trương gia liền bận rộn cả lên!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diêu Ngoa Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Liếc mắt đưa tình, đủ các loại YY

Trương Thái Phó theo lệ đi vào triều diện kiến, mọi chuyện trong nhà đều do Trương phu nhân thu xếp ổn thỏa!

"Thúy Trúc, người đi xem thức ăn đã được chuẩn bị đúng thời gian quy định chưa? Nhất định phải mang đồ ăn lên kịp thời, không thể làm trễ nải các vị hoàng tử từ bữa trưa!"

"Thúy Cúc, người ra ngoài cửa theo dõi kỹ, đoàn hoàng gia vừa tới, lập tức báo cho ta biết!"

"Thúy Hà, người trong nhà đã vào vị trí chưa? Nói cho bọn họ biết không được chạy loạn khắp nơi, làm mất lễ nghi!"

"Thúy mai, người đi xem nhà Tề Hòa bên kia đã chuẩn bị tốt chưa? Còn có Tiểu Ngọc Nhi đâu, sao vẫn chưa đến đây?"

Nhờ có phu nhân từng có kinh nghiệm chủ trì nhiều lần chuyện như thế này, nếu là người bình thường thì có lẽ không thể làm được đâu vào đấy như vậy!

"Tiểu Ngọc Nhi, sao bây giờ con mới đến? Sao giờ này vẫn còn vờn vai được? Con nhìn xem đây là giờ gì rồi? Bảo Lam, người phải trông chừng thật kỹ vị Tiểu tử tông này, không thể để cho tiểu tử mơ hồ này gây ra rắc rối gì đấy!"

"Mẹ à, thái tử bọn họ mỗi năm đều đến đây không phải sao? Người không cần phải lo lắng như thế chứ!"

Trương phu nhân nhìn bộ dáng bất cần đời của Tiểu Ngọc Nhi đã cảm thấy đứa nhỏ này không thể tin tưởng được, "Từ trước đến giờ ta đều nói rồi, nếu con làm ra chuyện rắc rối gì, ta sẽ trừ ba tháng tiền tiêu vặt của con, sẽ không cho con ăn sùan hơn nửa năm!" Trương phu nhân giả bộ nghiêm túc đe dọa nữ nhi không biết điều của mình!

Tiền tiêu vặt người cứ trừ đi! Sùan không ăn cũng không. . . Gì? Người không cho con ăn sùan? Mẹ, chẳng nữa người không cần mạng của con nữa sao?

"Không được không được, con muốn ăn sùan, con muốn ăn sùan! Con sẽ đi ăn sùan ngay bây giờ!" Nói xong cũng không thèm để ý tới Trương phu nhân cùng Bảo Lam, trực tiếp bỏ chạy về hướng phòng bếp tìm sùan yêu quý!

"Đứa nhỏ này!" Trương phu nhân nhìn tiểu tử lỗ mãng nhảy tung tăng, vừa giận vừa cười, tuy nhiên cũng không có nửa điểm trách cứ!

Bảo Lam không dám lười biếng, trực tiếp đi theo Tiểu Ngọc Nhi.

Nhạc đệm nhỏ này rất nhanh qua đi, Tiểu Ngọc Nhi mặc kệ đây là thời gian biệt, mặc cho Bảo Lam khuyên can, đứng ở phòng bếp ăn ngấu nghiến! Miệng Tiểu Ngọc Nhi đầy dầu, còn cầm sùan đứng ở đó gặm từng miếng từng miếng một! Khiến tất cả mọi người trong phòng bếp nhìn không được thêm thường nuốt nước miếng, tất cả đều liếc mắt đưa tình:

Phu quân vác giáp: "Sùan này dường như ăn thật ngon!"

Rửa chén đĩa út: "Nhìn dầu đang chảy ra chảy ra chảy ra chảy. . ."

Rửa bát Bính: "Chảy nha chảy nha, chảy vào. . . trong miệng tiểu thư rồi!"

Rửa chén đĩa đinh: "Ta ước gì có thể cắn được một miếng!"

Đầu bếp mậ: "Ta không ngờ sùan lại ngon như vậy?"

Mọi người: "."

Mẹ nó, đến cùng có phải là người làm không?

Đầu bếp mậ chột nhú lông mày: "Không phải do ta làm!"

Mọi người: "Mau mau! Thu hoạch ngoài ý muốn!"

Đầu bếp mậ tròn mắt: "Vậy là các người làm à?"

Mọi người: "."

Thôi đi, không đùa với mọi người nữa!

Bảo Lam nhìn mọi người diễn kịch cảm thật vô cùng có cảm xúc! Cái này mà rơi vào hiện đại, có lẽ Chaplin đã sớm nghĩ việc rồi!

Tiểu Ngọc Nhi: "Nắc! Nước. . . Nắc! Nước. . . Nước!"

Mọi người: "."

Tiểu thư, người thật biết đùa kích người ta nha!

.

"Phu nhân phu nhân, lão gia trở lại, các vị thái tử đã đi gần đến cửa lớn!" Thúy Cúc nghe được một hồi khua chiêng gõ trống rung trời, ngay sau đó nhìn về nơi xa trên đường từng dãy người mặc y phục quân đội, đầu đội mũ sắt, trước ngực là kí hiệu của Ngự lâm quân, giờ đại kỳ, xếp hàng chỉnh tề đang bước chân đi tới!

Dùng gấm hoa Tô Châu làm nền, một bình phong hoa văn tinh xảo đi trước được thêu thủ công trong hoàng cung dệt bốn chữ "Long Du Tường Vân", tiếp đó là năm cái kiệu được Ngự lâm quân bao xung quanh, bốn cái kiệu trước đều có 4 nha hoàn được chia đứng ở hai bên, tất cả 16 vị nha hoàn đều không tránh được ánh mắt sáng ngời của dân chúng! Chỉ thấy 16 vị này vóc người trước sau lồi có lồi có, dung mạo quốc sắc thiên hương khó che giấu,

cổ tình có mắt mê, có xinh đẹp, có lãnh khốc, lại có cả nhiệt tình! Dân chúng tầm thường nào có được nhìn các vị mỹ nữ thường xuyên, thật sự hận không thể bắt về để yêu thương!

Chỉ là, sau hưng phấn là bát quái bắt đầu:

Người qua đường Giáp: "Người nói xem tại sao những cô gái này lại có thể đẹp đến vậy?"

Người qua đường Ất: "Ha ha, nhìn người chảy nước miếng rồi kia!"

Người qua đường Bính: "Thật muốn mang về nhà từ từ yêu thương!"

Người qua đường Đinh: "Người cũng có tiền đồ nhỉ!"

Người qua đường Bính: "Chẳng lẽ người không nghĩ như vậy!"

Người qua đường Đinh: "Ha ha, đều là đàn ông! Đều là đàn ông cả!"

Mọi người: "Dừng lại!"

Người qua đường Ất: "Người nghĩ xem là hoàng tử thật tốt! Ra khỏi cửa một cái là có rất nhiều ngư lâm quân đi theo, tranh giành cái gì chứ, thật là sáng khoái!"

Mọi người: "."

Là hoàng tử ngày ngày phải tranh giành? Nếu người mà là hoàng tử, chẳng phải sẽ xảy ra một cuộc bạo loạn luôn sao!

Người qua đường Giáp: "Người thật là, ý ta là nói, là hoàng tử thật tốt, ngày ngày được ở bên cạnh các mỹ nữ, muốn cung chiều có cung chiều, thật sung sướng! Ha ha ha ha!"

Mọi người đã không còn sức đề ới nữa rồi!

Là thái tử hay hoàng tử gì gì đó, mỗi ngày đều chẳng phải vừa ôm mỹ nhân vừa tranh giành sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngoa Kiều Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tịch hoàng tử, chúng ta sinh đứa nhỏ cho ngài! (1)

Edit : babynhox

Trương phu nhân nghe được tiếng la của Thúy Cúc, nhanh chóng sờ sờ tóc chạm chạm vào mặt, nói với Thúy Trúc: "Người xem ta có chỗ nào không tốt không?"

Thúy Trúc cười cười: "Phu nhân, người không có vấn đề gì!"

Dường như Trương phu nhân lo lắng, lại hỏi Thúy Hà: "Người xem quần áo này của ta có thích hợp không? Có phải rất đẹp hay không? Hay là ta đi thay quần áo khác!" Nói xong liền muốn đi trở về.

Vừa thấy loại tình huống này, vài vị cô nương nhanh chóng kéo Trương phu nhân lại: "Phu nhân, đây chính là quần áo phòng dệt may đặc biệt làm ra, đã lựa chọn qua rất nhiều lần, tuyệt đối không có vấn đề gì!"

"Phu nhân, người cũng đã gặp thái tử và hoàng tử nhiều lần như vậy, vẫn còn khăn trương sao?"

"Phu nhân, chúng ta nên nhanh chóng tiếp giá thôi! Nếu trễ giờ sẽ không tốt nữa!"

Lúc này Trương phu nhân mới nhớ đến việc chính: "Đúng đúng đúng! Tiếp giá, mau đi tiếp giá!"

Vì thế, Trương phu nhân dẫn đầu đoàn người phủ thái phó chậm rãi nghênh đón thái tử và ba vị hoàng tử, căn bản là đã quên Tiểu Ngọc Nhi và Bảo Lam đang ăn vụn rồi!

Ngoài phủ thái phó, có ít nhất khoảng 5000 ngư lâm quân chậm rãi hộ tống cỗ kiệu đi qua đường cái đông như kiến chạy đến trước cửa chính, thủ lĩnh ngư lâm quân hô to một tiếng: "Thái tử điện hạ giá lâm! Nhị hoàng tử Nhất Băng Phong giá lâm! Tam hoàng tử Nhất Băng Trạch giá lâm! Tứ hoàng tử Nhất Băng Tịch giá lâm!"

Thủ lĩnh hét lớn chấn động xung quanh bốn con đường cũng có thể nghe được rõ ràng, thái phó Trương Ôn Tân dẫn người trong phủ thái phó quý xuống đất trước cửa kiệu nghênh đón: "Hạ thần cung nghênh thái tử điện hạ! Cung nghênh Phong hoàng tử điện hạ! Cung nghênh Trạch hoàng tử điện hạ! Cung nghênh Tịch hoàng tử điện hạ!"

Cửa kiệu mở ra, ở giữa là thái tử Nhất Băng Trì, Phong, Trạch, Tịch phân chia hai bên, bốn vị hoàng tử vừa lộ mặt, dân chúng chung quanh không khỏi hít một hơi khí lạnh! Một mảnh yên tĩnh!

Thái tử mở miệng: "Thái phó miễn lễ, các vị mời đứng lên!"

Đã gặp mỹ nam, nhưng chưa thấy qua mỹ nam như vậy!

Đã gặp người tàn khốc, nhưng chưa thấy qua người tàn khốc như vậy !

Đã gặp người tuấn tú, nhưng chưa thấy người tuấn tú như vậy!

Đã gặp người có khí thế, nhưng chưa thấy qua người có khí thế như vậy!

Đây là nhân vật anh hùng xưng bá một nước Phách Băng a a a!

Đương nhiên anh hùng ở đây chủ yếu là chỉ ba vị, về phần Tịch hoàng tử nghịch ngợm đáng yêu tính tình trẻ con kia thì không tính ở bên trong rồi!

Nhưng mà, Tịch hoàng tử lại có gương mặt hại nước hại dân, hơn nữa còn thường lộ ra tươi cười anh tuấn yêu mị, chỉ mới đứng thôi liền làm cho tiểu muội muội, tiểu cô nương, đại cô nương, tiểu a di, đại a di, tiểu thẩm thẩm, đại thẩm thẩm, lão bà bà, bà nãi nãi ở hiện trường đều mê chết! Băng Tịch nhìn thấy nào nhiệt như vậy, cười một cái với nhị ca ở bên cạnh, không biết thì thẩm cái gì, làm nổi bật dưới ánh mặt trời liền khiêu khích tiếng thét chói tai không dứt: "Tịch hoàng tử điện hạ, ta rất yêu mến ngài!"

"Tịch hoàng tử, ngài vĩnh viễn là hoàng tử trong lòng ta!"

"Tịch hoàng tử, nhìn ta nhìn ta nhìn ta!"

"Tịch hoàng tử, ta thật sự rất thích ngài!"

"Tịch hoàng tử, ta nguyện ý trở thành tiểu thiếp của ngài!"

"Tịch hoàng tử, ta sinh đưa nhỏ cho ngài, sinh thật nhiều đứa nhỏ!"

"Tịch hoàng tử, a a a a a!"

.....

Băng Tịch hồn nhiên vừa nghe đứa nhỏ này lập tức đỏ mặt, này thật sự là rất có tính lực a!

Thái tử nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ này, thật sự là rất đáng yêu : "Ai! Từ khi nào thì nữ nhân Thánh Kinh cũng coi mở như vậy rồi?" Dương như là hỏi dò Nhất Băng Tịch.

"Ta không thấy không thấy ! Hoàn toàn không nhìn !" Băng Tịch tự thôi miên mình , nhìn cửa lớn phủ thái phi, đang nhìn cửa nhà này, ừm, không sai, không sai!

"Đừng vậy! Huynh còn nói đệ lưu manh, người khác cũng đã có một đám tiểu thiếp rồi ! Tứ đệ thật sự là kẻ gây họa!" Tâm trạng của Băng Trạch rất tốt, cũng bắt đầu trêu ghẹo tiểu đệ đệ này.

"Không phải nói ta không phải nói ta, thực sự là không phải nói ta!" Băng Tịch tiếp tục tự thôi miên, phủ thái phó thật sự là rất đẹp, sư tử lớn ở cửa lớn thật sự là rất sống động!

Ngay cả Băng Phong đệ nhất lãnh khốc khinh thường nhìn Băng Tịch giả ngu, thật sự là không nhìn được : "Đã nghĩ cho cháu trai nhỏ của ta. . . Khụ khụ. . . Cái tên gì chưa?"

"Phốc!"Edit : babynhox Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn

"Ha ha ha ha!"

Thật sự là lời nói ra mà không làm cho người ta kinh ngạc thì người chết cũng dứt, thái tử và Băng Trạch liền phun nước tại chỗ!

"Không liên quan đến ta, không liên quan đến ta, chuyện này liên quan đến mẹ của nó a a!" Rốt cuộc Băng Tịch cũng không bình tĩnh được nữa!

"Nhị ca, huynh nói cái gì? Thật sự là ghê tởm a a a a!"

Lần này Băng Tịch biến thành một con tôm hùm Châu Úc, ngay cả cổ cũng đỏ bừng bừng !

Cảnh này dừng ở trong mắt mấy nữ nhân lớn tuổi, thì đây chính là tình mẹ lan tràn, càng yêu thương hơn, thật sự là hận không thể xông lên sờ vài cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm mịn màng kia!

"A a a a! Tịch điện hạ, cho ta sờ sờ mặt đi!"

"Tịch Điện hạ, ta muốn gần ngài một chút, một chút chút a a a a!"

"Tịch điện hạ, rất muốn chà đạp ngài một chút a a a!"

"Ngài hãy thỏa mãn nguyện vọng của chúng ta đi a a a!"

"Ta nguyện ý làm trâu làm ngựa cho ngài a a a!"

"A a a a!"

Nữ nhân ở đây đều vì thần tượng mà điên rồi, cái gì là ngự lâm quân, cái gì là cấp bậc, cái gì là quy củ, tất cả đều bị hủy diệt đi! Sờ lên mặt nhỏ non mềm của Tịch điện hạ mới là đúng đắn!

Vì thế, đám nữ nhân này xông lên!

Vì thế hậBăng Tịch hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống!

Vì thế, ngự lâm quân sắp không ngăn cản được rồi !

Thủ lĩnh ngự lâm quân vừa thấy, tình huống này không ổn rồi, chạy nhanh đến trước mặt Tịch hoàng tử: "Mặt tướng cả gan đề nghị Tịch hoàng tử đi vào phủ trước! Ngự lâm quân. . . Sợ là ngự lâm quân sắp không ngăn cản được rồi !"

"Ha ha ha ha ha!" Thái tử, Băng Phong, Băng Trạch, cả nhà của thái phó cũng cười đến không có lương tâm!

Trời ạ, gọi sét đến đánh chết ta đi! Ta thật sự là hoàng tử bị thương nhất trên đời này a a a!

Bất quá, cuối cùng Băng Tịch vẫn rất nể mặt đi vào phủ!

"A a a! Tịch hoàng tử đừng đi a a!"

"Hu hu, van xin ngài liếc mắt nhìn ta một cái đi!"

"Van xin ngài liếc mắt nhìn đứa bé chúng ta một cái đi a a!"

Đứa bé này ở đâu ra? !

Băng Tịch vừa nghe chân lão đạo một cái, suýt chút là "biểu diễn trực tiếp" ngay tại chỗ (viết tắt xấu mặt)! Làm sao còn lo lắng đến mặt mũi gì, cố gắng chạy "Vèo vèo vèo vèo" đi vào giống như tên lừa!

"Ha ha ha ha!"

"Ha ha ha ha!"

Chỉ để lại mấy vị ca ca xem kịch vui, cười đến lạc giọng cũng không ngừng!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điêu Ngoa Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Oán khí của người rất nặng?

Tri thái tử, Phong hoàng tử, Trạch hoàng tử chậm rãi tiến vào phủ thái phó quen thuộc cùng đám người vây quanh.

"Một năm chưa đến đây, quả thật bản thái tử rất nhớ những món ngon trong phủ của sư phó!" Tri thái tử đi ở chính giữa, cùng nói chuyện với thái phó bên cạnh, nhìn như vô cùng nhớ nhung những ngày ở phủ thái phó.

Lời này của thái tử tuyệt đối là khen tặng, thân là thái tử mỗi ngày đều là rượu ngon mỹ thực , sao còn có thể để món ăn hèn mọn của quý phủ ở trong

mất?

"Đầu bếp trong phủ có thể được thái tử điện hạ khen tặng, quả thật là vinh hạnh suốt đời! Lão phu ở đây ày thay đầu bếp tạ ơn! Có thái tử điện hạ khen tặng, tin tưởng nhóm đầu bếp sẽ càng cố gắng hết lòng hơn, sẽ không để thái tử thất vọng!" Trương thái phó nói rất đúng lúc, cho thấy đây hoàn toàn là công lao của đầu bếp, lại tỏ rõ là thái tử khích lệ sẽ có thành tích rất tốt, vừa cho thái tử thể diện, lại vừa biểu hiện mình là thái phó rộng lượng! Diễn.Đỗ.àn.Lễ.Quý.Đôn.

"Vậy bản thái tử thật chờ mong biểu hiện của nhóm đầu bếp!" Thái tử sao lại không hiểu trong lúc vô ý thái phó tạo dựng hình tượng cho mình chứ? Trì thái tử rất thường thức thái phó không kể công, không kiêu ngạo, nhưng lại có lễ một phần lễ nghi nên có!

Phong hoàng tử hỏi thị vệ bên cạnh: "Nhìn thấy Tịch hoàng tử đi đâu không?"

"Bẩm nhị hoàng tử điện hạ, Tịch hoàng tử điện hạ đi về phía hậu hoa viên!"

"Nếu đã vậy, sư phó chúng ta cũng đi hậu hoa viên xem xem? Mọi người đều biết, tứ hoàng đệ rất thích trò chơi nhân gian, trước kia thì thích hơi thuyền trên hồ, bây giờ chính là mùa hoa sen nở rộ, đoán chừng lúc này đang ở "Bách Hà Đường" chơi đùa đấy!"

Bách Hà Đường chính là một hồ nước có đủ loại hoa sen ở hậu hoa viên.

Băng Phong nghe lời nói nghe như vô tình này của Băng Trạch, mày không khỏi nhủ lại. Ý của Băng Trạch này không phải là nói Băng Tịch cả ngày không làm việc dâng hoàng, tham luyến cảnh đẹp ở thế gian sao! Không nói đến Băng Tịch vẫn là một đứa con nít, chỉ bằng Băng Tịch là một đệ đệ, Băng Trạch thân là tam hoàng huynh thì không nên lên tiếng nói xấu trước nơi đông người!

Hừ! Ý không ở trong lời, xem ai cũng là kẻ ngốc sao?

"Đúng là tam đệ rất 'quan tâm' Tịch nhi đấy!"

Một câu "quan tâm" giống như là nặn ra từ trong kẽ răng của Băng Phong, kèm với hơi thở lạnh khốc, lập tức như đặt mọi người trong mùa đông khắc nghiệt, sao thời tiết tháng bảy này ấm áp như vậy mà cũng không ấm đến trong lòng!

Băng Trạch cũng hao tổn rất nhiều sức lực của mình mới duy trì được bình tĩnh trên mặt: "Đệ chính là ca ca sao lại không quan tâm đệ đệ mình?"

Băng Phong giữ vững bước chân, không chớp mắt, cũng không cho Băng Trạch một cái liếc mắt: "Thì ra ngươi còn biết ngươi có một đệ đệ? Vậy thì càng phải cẩn thận rồi! Bất kể như thế nào ta cũng là ca ca của Tịch Nhi, về phần ngươi sao? . . . Ha ha, nên quan tâm chính mình đi!"

Băng Trạch vừa nghe lời này, sắc mặt lập tức trắng bệch, hần đờ nén như thế nào cũng không khống chế nổi phần nộ trong lòng và không cam lòng!

"Ngươi. . ." Nhưng nói ngươi mãi không nên lời! Diễn.Đỗ.àn.Lễ.Quý.Đôn.

Rõ ràng là thái phó quá quen thuộc với tình huống này, không nhanh không chậm đảm nhiệm cảnh nền của mình.

Mà người trong phủ của ông ngửi thấy mùi thuốc súng, cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại của mình, sợ không cẩn thận một chút liền trúng đạn!

Thái tử duy trì phong khinh vân đạm vạn năm không thay đổi, thật ra trong lòng sớm đã dương dương đắc ý: "Đầu đi đầu đi! Các ngươi trở mặt càng tốt, giảm bớt cho ta phải dùng kế châm ngòi ly gián!"

Lãnh khốc như Băng Phong, lưỡi phải suy đoán ngươi lừa ta gạt, nhưng mà cũng không có nghĩa là không hiểu!

Thái tử này có sắp xếp cẩn thận gì cũng lưỡi đoán, trực tiếp cho qua!

"Sư phụ! Bách Hà Đường, mời!" Chỉ là không thể như ý nguyện của thái tử! Ở trong lòng Băng Phong nghĩ như vậy!

Lúc này Băng Trạch không vui, nghĩ thầm chỉ vì mình đề nghị muốn đi Bách Hà Đường mới bị Băng Phong nói đến không trả lời được, sao bây giờ Băng Phong liền đi chứ? Vậy không thể không đi! Tuyệt đối không thể!

Vì thế, trong đám người xuất hiện một giọng nói chua xót: "Aiii....vừa rồi còn nói không đi, vậy mà trong phút chốc lại thay đổi nhanh hơn lật sách!"

"Oán khí của ngươi rất nặng?"

(o o o)! Phong hoàng tử vô cùng lãnh khốc của chúng ta, lời này là từ trong miệng của ngài nói ra sao? Đúng không? Thật không?

Một câu nói của Băng Phong thành công làm cho Băng Trạch ngậm miệng lại, bây giờ Băng Trạch rất muốn ôm đầu khốc rống với Băng Tịch, rốt cục Băng Trạch cũng hiểu cảm giác trong miệng của Băng Tịch là gì, đây thật sự là ngậm bồ hòn làm ngọt -- khổ mà không nói được! Một câu nói đã nói mình thành một oán phụ, hơn nữa, không biết còn có từ ngữ "bạc cao" nào đó đang chờ mình!

Băng Trạch là đã nhìn ra, so tài ăn nói, ba người như mình cũng không phải đối thủ của hắn!

Băng Trạch chỉ cảm thấy tài ăn nói không bằng Băng Phong, thật ra cuộc sống thực tế sau này sẽ nói cho Băng Trạch rõ ràng là hắn ta có bao nhiêu

khuyết điểm! Đương nhiên chuyện này sẽ nói sau!

Cho nên nói, ở trong cuộc sống đừng nên coi thường người lãnh khốc, thường thường người như thế sẽ chia làm hai loại, một loại là cao ngạo lười phản ứng lại, một loại khác chính là cao ngạo lười phản ứng lại nhưng một khi đã lên tiếng, chính là làm cho người ta hận không thể đào đất chui xuống! Diễm.Đàn.Lê.Quý.Đôn. Chúng ta thường thường sẽ nảy sinh ra một hiểu lầm, đó chính là miệng của người lãnh khốc mới không tốt, có thể chiếm hết tiện nghi của đầu lưỡi, mà hiện thực tàn khốc thường thường sẽ dùng máu để nói cho chúng ta biết ví dụ, hoàn toàn sai lầm! Không âm thầm bùng nổ, chính là âm thầm biến mất!

Mặt ngoài của người lãnh khốc khi bị người lướt qua giới hạn, thì sẽ im lặng trong một thời gian liền đáp trả, hoàn toàn giống chúng ta đồ rác! Bọn họ đã nhìn thấu tất cả bản chất của mọi việc từ lâu, chỉ còn chờ đến lúc quan trọng chạm vào nổ ngay, một đòn phải trúng, một tiếng kinh người!

Băng Tịch chính là giới hạn của Băng Phong!

Đối với người tốt với Băng Tịch, Băng Phong có thể qua loa cho xong, chỉ cần không ảnh hưởng nhiều, có thể tùy tiện làm ầm ĩ!

Đối với không tốt với Băng Tịch, cho dù là một câu nói bậy, dẫn lòng người có ngàn vạn bản lĩnh, cũng phải chỉnh người đến muốn sống không được muốn chết không xong!

Thái phó đại nhân vừa thấy tình huống này, bản thân làm nền cũng không nổi nữa, tiếp tục thế này, thì ngày đầu tiên có thể xuất hiện chuyện đổ máu hay không? Vậy đối với hình tượng của mình là không tốt!

Thái phó đại nhân lo lắng lại chính là hình tượng của mình? Vậy nếu để cho Băng Trạch biết, đoán chừng sẽ trực tiếp học máu!

"Khụ khụ! ! Không ngờ Bách Hà Đường này của lão phu cũng có bản lĩnh như vậy! Không đối gạt các vị điện hạ, hoa sen này chính là thứ tốt đấy! Trong《Yêu Hoa Sen》của Chu Đôn Di cũng có viết 'Chỉ riêng ta yêu hoa sen từ bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, trơ trạc trên nước mà không lắng lơ, bên trong thông suốt bên ngoài thẳng gọn gàng, mùi hương truyền xa rõ ràng, thuần khiết đứng thẳng cao vút, chỉ nhìn ngắm từ xa mà không thể đùa bỡn.' cho nên bao nhiêu năm rồi, nhà thơ vẫn đối với hoa sen càng có tình cảm hơn! Làm người một đời, dù sao cũng phải có chút theo đuổi, hoặc là công danh, hoặc là lợi lộc. Nếu chỉ vì ba bữa mỗi ngày mà tranh đấu, vậy thì không khác gì súc vật! Tịch hoàng tử thích dạo thuyền trên hồ, có thể thấy được là người hướng tới thế gian thuần khiết, những vật thuần khiết, đây đúng là hiếm thấy!"

"Học trò xin tuân theo dạy bảo của sư phó!"

"Học trò xin tuân theo dạy bảo của sư phó!"

"Học trò xin tuân theo dạy bảo của sư phó!"

Trì thái tử và Phong hoàng tử, Trạch hoàng tử nghe Trương thái phó nói xong, được lợi rất nhiều, khiêm tốn tiếp nhận dạy bảo!

Trương thái phó cười ha ha, "Lão phu có thể làm sư phó của các ngài, cũng đạt được thỏa mãn mà lão phu theo đuổi cả đời này!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điêu Ngoa Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Sát ý! Làm sao có thể?

"Tiểu Ngọc Nhi, muội có cảm thấy bây giờ rất yên tĩnh hay không?" Bảo Lam có thánh lực hơn nói với Tiểu Ngọc Nhi đang tiêu diệt sừng nhỏ.

"Lam tỷ tỷ, nếu người tới thì bọn họ sẽ trở về báo cho chúng ta biết!" Tiểu Ngọc Nhi lại không biết "bọn họ" ném Tiểu Ngọc Nhi ra ngoài chín tầng mây từ lâu rồi.

"Muội ở đây chờ, ta đi ra phía trước xem xem!" Bảo Lam cảm thấy yên tĩnh như vậy không thích hợp lắm.

Bảo Lam ra khỏi phòng bếp, đi qua một hành lang dài được hoa lá quán xung quanh từ đầu đến cuối, lại bay qua một khối núi giả, liền tiến vào Bách Hà Đường! Càng chạy lại càng yên lặng, nhất định là bọn người thái tử đã đến đây!

Nghĩ đến Tiểu Ngọc Nhi còn đang ở phòng bếp ăn ngon, Bảo Lam nâng trán không nói gì, thôi, vẫn nên mau đi về nói cho Tiểu Ngọc Nhi một tiếng đi!

"Đứng lại, người là ai?" Một tiếng nói mang hương vị ánh mặt trời, ngăn bước tiến của Bảo Lam. Ngẩng đầu nhìn về hướng phát ra tiếng nói, Bảo Lam cùng thiếu niên đều mở to hai mắt, há to miệng, cũng có thể nhét quả trứng gà vào. Diễm.Đàn.Lê.Quý.Đôn.

"Lam. . . Lam Lam. . . Là người sao?" Sau khi Băng Tịch ngăn người thì cất giọng nói, nhưng vẫn không thể tin mình chỉ hứng thú muốn tìm tiểu nha hoàn

trêu đùa một chút, không ngờ lại tìm thấy người mà mình ngày nhớ đêm mong.

"Tịch, đúng là người!" Bảo Lam xoa xoa hai mắt của mình rồi lại mở, trước mặt vẫn là thiếu niên cao quý như ánh mặt trời kia, gặp người quen nơi đất khách, Bảo Lam không khống chế nổi mà nhào tới!

Băng Tịch chạy nhanh tới vươn hai tay ra ôm lấy Bảo Lam, hai người liền ôm nhau nhún nhảy lên xuống, để diễn tả vui sướng bất ngờ này.

"Ai ở bên kia lại hét lớn như vậy!" Thị vệ trung thành thì quyết không để cho chủ tử bị quấy rầy, kiểm sắc liền rút ra khỏi vò, bắt đầu lớn tiếng âm ỉ!

Băng Tịch và Bảo Lam vội vàng ngừng hét, sau đó bỏ chạy ra sau núi giả, rồi sau đó chạy qua hành lang giống hai con chuột nhỏ.

Sau khi hai người chạy trốn thành công, mặt đối mặt cười ha hả, liền cảm thấy mình có thể thoát được là một chuyện rất vĩ đại!..Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn.

Nhưng lại không biết người thị vệ này đã chú ý đến hai người từ lâu, nhưng trong lúc muốn ra tay thì nhận ra Tịch hoàng tử, Tịch hoàng tử này có tiếng là ham chơi, cho nên làm bộ không biết để cho hai người bỏ trốn.

Sau khi cười xong, Băng Tịch bắt đầu lo lắng.

"Lam Lam, sao người lại ở đây? Không phải là người muốn tìm 'Băng Tinh Lệ' cứu cha người sao?"

Băng Tịch rất không vui khi gặp Bảo Lam ở đây, việc này có nghĩa là mình sẽ bị lộ thân phận, nếu Bảo Lam biết sợ là sẽ không vui! Quan trọng hơn là, nhị ca biết mục đích và thân phận thật sự của Bảo Lam, nếu Bảo Lam làm ra chuyện gì, nhị ca sẽ không nương tay!

"Tịch, ta nhờ người một chuyện, ta lấy thân phận cô nhi để vào đây, ngàn vạn lần người đừng nói ra thân phận ta là con gái chương môn Thiên Địa tiêu cực có được không?"

"Vì sao?" Nhìn ánh mắt chờ đợi của Bảo Lam, trong lòng Băng Tịch rất mâu thuẫn.

"Ta ở đây mới có thể tiếp cận người trong hoàng cung, ta muốn nghĩ cách vào cung!"

"... Được rồi! Ta đồng ý với người, nhưng mà người nhất định không được làm chuyện quá đáng, nếu không đến lúc đó ta cũng không bảo vệ được người!" Băng Tịch vốn muốn cự tuyệt, và khuyên Bảo Lam nhân lúc Băng Phong chưa phát hiện thì đi khỏi đây, nhưng xem xét câu nói "Ta muốn nghĩ cách vào cung" và biểu hiện kiên định trong mắt nàng, lời vừa ra khỏi miệng lại biến thành thỏa hiệp! Trước mắt chỉ có thể phòng bị, tùy cơ ứng biến mà thôi!..Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn.

"Đúng rồi, tại sao người lại ở đây? Hôm nay là một ngày rất quan trọng, người cũng không nên đi gây họa, vậy sẽ không tốt!"

Băng Tịch tránh nặng tìm nhẹ, tránh né vấn đề thân phận: "Ồ trong lòng người ta chính là người thích gây rối sao? Ta luôn luôn giữ quy củ có được không?"

"A? khả khả!" Bảo Lam rất không khách khí vạch trần Băng Tịch, "Là người giữ quy củ nào đánh nhau với ta? Là người giữ quy củ nào cả ngày đùa giỡn? Là người giữ quy củ nào quấy rối không để Băng Phong bắt cá?" Nhắc tới Băng Phong, Bảo Lam ngừng một chút, nhìn nhìn xung quanh, "Đúng rồi, sao nhị ca của người không đến?"

Băng Tịch không được tự nhiên ho khan một tiếng: "Nhị ca cũng có đến, một lát người liền gặp thôi!"

Căn bản là Bảo Lam không nghĩ tới mình là hoàng tử, chỉ sợ nàng chú ý tới lời nói của mình một chút cũng sẽ phát hiện kỳ lạ, cũng không cần đợi đến lúc sáng tỏ tất cả!

Hai người tiếp tục lặng lẽ nói. . .

"Ồ? Đây không phải là tứ đệ sao?"

"Tứ đệ quả nhiên có sức hấp dẫn, nhanh như vậy đã bắt được trái tim mỹ nữ rồi!"

Tri thái tử và Băng Trạch khó có được cùng một ý kiến, quả nhiên hai người vì chèn ép Băng Phong thì không từ thủ đoạn!

Chỉ có Băng Phong nhìn bóng lưng của nữ tử cười nói kia cảm thấy rất quen mắt, ánh sáng lóe ra, tốt nhất là không như ta nghĩ, nếu không. . . Hừ!

Mấy người cứ như vậy mà tiếp cận Băng Tịch, càng đến gần, tim của Băng Phong lại càng mênh mông, loại khả năng này càng lúc càng lớn, đến cuối cùng, gần như có thể xác định, quả nhiên. . . Hừ!..Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn.

Lòng gian không chết!

Băng Tịch liếc thấy bóng dáng đám người thái tử, bắt lấy tay nhỏ bé của Bảo Lam muốn chạy trốn lần nữa. . .

"Tứ đệ muốn đi đâu?" Sao Băng Trạch có thể buông tha cơ hội tốt như vậy.

Băng Tịch bắt đầu đi chỉ có thể dừng lại, "Hồngбет, sao lại đến đây rồi! Vậy sẽ bị lộ rồi!" Lặng lẽ nhìn Bảo Lam một cái, "Lam Lam biết ta là hoàng tử có tức giận hay không đây? Vậy phải làm sao bây giờ? Đứng rồi, nhất định là nhị ca có cách!" Vì thế Băng Tịch lại nhìn về phía nhị ca vạm vỡ của mình, nhưng mà, ách, sắc mặt nhị ca rất thối, mình không nhớ là hôm nay đã chọc giận hắn?

Bảo Lam nhìn thấy Băng Phong đi đến, một bước, lại một bước, lại một bước, gần, càng gần! Cuối cùng nhìn thấy Băng Phong đã xa cách hơn mười ngày, chợt ngẩn ra!

Hắn vẫn lạnh lùng như trước, vẫn trầm mặc như trước, vẫn lạnh như băng! Chỉ là trong mắt không có quen thuộc, không có ý cười, chỉ có lạnh lẽo, thậm chí là sát ý!

Sát ý! Làm sao có thể?

"Tịch tham kiến thái tử điện hạ! Nhị ca, tam ca!"

"Vi thần tham kiến tứ hoàng tử điện hạ!"

Cuối cùng Bảo Lam bị tiếng hành lễ làm ánh mắt thu lại, nhìn một người quen thuộc bên cạnh -- Trì thái tử!

Ha ha, đã hiểu, làm sao có thể không hiểu chứ?

Bảo Lam à Bảo Lam, người thật sự là đứa ngốc nhất đấy! Trên đời này không còn ai ngốc hơn so với người! Tự dâng đến cho người ta chơi đùa! Bảo Lam nhớ tới mấy ngày ở cùng, cùng nhau đi bộ vui vẻ, nấu cơm giành giật, huynh đệ Trảm thị thật thà chất phác, Băng Tịch hồn nhiên, Băng Tịch náo loạn, khuôn mặt tươi cười của Băng Tịch, tính khí trẻ con của Băng Tịch! Băng Phong lãnh khốc, Băng Phong trầm tĩnh, Băng Phong cẩn thận, Băng Phong sẵn sàng, Băng Phong che chở, Băng Phong nhường nhịn, đại gia trưởng bao che đệ đệ náo loạn, Băng Phong quan tâm mình trong đêm mưa ấy, vòng tay ấm áp kia, . . .

Thì ra trong lúc bất tri bất giác, mình đã ghi nhớ tất cả những chuyện này vào sâu trong trí nhớ! Không phải là không nhớ mà là khóa những ký ức quý giá này lại, không cho phép làm ô uế phần chân thực phần đơn thuần này!..Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn.

Chẳng trách nhìn mặt thái tử lại cảm thấy quen thuộc như vậy, huynh đệ ruột, làm sao có thể không quen thuộc chứ? Thì ra mấy huynh đệ này đúng là giống nhau như vậy!

"Ha ha, khả khả, khả khả!" Bảo Lam đắm chìm ở trong thế giới của mình đã không biết nên khóc hay nên cười!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngoa Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tiểu Ngọc Nhi há hốc mồm, cử chỉ không bình thường!

Tất cả mọi người bị ánh mắt của Bảo Lam thu hút, thái độ thấy biểu hiện thất thường của Bảo Lam thì nhủ mảy, khụ khụ, không có đáp lại, không có cách nào chỉ có thể lên tiếng: "Bảo Lam còn không mau hành lễ với thái tử điện hạ và nhị hoàng tử Phong điện hạ, tam hoàng tử Trạch điện hạ, tứ hoàng tử Tịch điện hạ!"

Đúng vậy, ngày xưa là Băng Phong, Băng Tịch, hôm nay là Nhất Băng Phong, Nhất Băng Tịch! Bảo Lam, sao người có thể ngu như vậy chứ? Thôi, hành lễ!

"Bảo Lam tham kiến thái tử điện hạ, tham kiến Phong điện hạ, Trạch điện hạ, Tịch điện hạ!" Cúi đầu nhìn xung quanh, một giọt lệ lặng lẽ không một tiếng động chảy xuống khuôn mặt, trượt xuống cái gáy trắng tuyết, không biết trượt vào trong lòng ai!

Ở ngay trong không khí như thế này, thái tử vẫn là người có quyền lên tiếng nhất: "Thì ra là Bảo Lam! Mới vài ngày không gặp, lại càng khéo léo hơn rồi! Thế nào, Tiểu Ngọc Nhi không đi cùng người sao?"Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn.

Đúng rồi! Tiểu Ngọc Nhi! Nguy rồi! Còn đang ăn! Miệng đầy dầu mỡ! Xong rồi!

Bảo Lam khó xử đỏ mặt, ấp úng không trả lời được: "Cái kia, mời thái tử cùng ba vị hoàng tử đi đến đại sảnh, Bảo Lam lập tức dẫn Tiểu Ngọc Nhi đến bái kiến!"

"À? Ha ha, Ngọc nhi muội muội ở đâu? Bảo Lam không được giấu diếm!" Băng Trạch lại bỏ đá xuống giếng đối với thái tử, mấy ngày hôm trước thái tử lạnh nhạt này luôn công khai bảo vệ Tiểu Ngọc Nhi, đây chính là chuyện cả triều đều biết! Trong này có thể là. . . ừ. . . có ý nghĩa sâu xa!

Trong mắt thái tử hiện ra không vui, trong lòng của tam đệ này chính là không có gì tốt!

"Tiểu Ngọc Nhi ở . . . Ở . . ." Bảo Lam nhìn Trương thái phó bằng ánh mắt cầu cứu, nhất định là Trương thái phó sẽ không mặc kệ!

Trương thái phó thấy được ánh mắt cầu cứu, vừa muốn mở miệng giải vây : "Theo. . ."

"Bảo Lam!" Một tiếng rống, trực tiếp chặt đứt lời nói của Trương thái phó.

Băng Trạch khôi phục lại khuôn mặt tươi cười dịu dàng: "Bảo Lam, ngươi đang do dự cái gì? Hay là, Tiểu Ngọc Nhi đang làm cái chuyện gì không thể gặp người khác? !"

Lời này vừa nói ra, Trương thái phó lập tức liền phát hỏa, con gái bảo bối của mình sao có thể bị người ta nói xấu như vậy!

"Bảo Lam, dẫn đường! Đi tìm Tiểu Ngọc Nhi, con gái của ta, há có thể làm cho người ta chê cười! Hừ!" Trương thái phó phát tay áo, cất bước đi trước!

Bảo Lam cũng cảm thấy Băng Trạch chương mất, trừng mắt nhìn Băng Trạch một cái, đi trước dẫn đường!

Băng Trạch nói xong nhìn thấy sắc mặt của Trương thái phó cũng hơi hối hận rồi ! Sự phó của mình yêu thương con gái bao nhiêu toàn bộ người của Thánh Kinh đều biết, sao mình lại không quản được miệng của mình chứ!

Không có cách, đã đến bước này, đi thôi!

Vì thế đoàn người chậm rãi đi về phía -- phòng bếp!

Mọi người trừng to mắt nhìn Tiểu Ngọc Nhi tay cầm sừng, miệng đầy dầu mỡ, vẻ mặt vô tội, cảm thấy thế giới này là màu đen, trên đỉnh đầu là một đám quạ đen bay quanh, "quạc quạc" Đàn quạ chế cười đoàn người vô tri này. . . Ách. . . Quý tộc!

Nhất là thái tử, đừng nói là lạnh nhạt, cảm cũng sắp rơi xuống rồi!

Dù là Băng Phong lạnh lùng như thế nhân, sắc mặt cũng là bị phá vỡ, thật không hiểu phải hình dung như thế nào!

Băng Trạch thật sự hối hận muốn chết, quả nhiên là đang làm "chuyện không thể gặp mặt người khác!" Nhưng mà, đây. . . Toàn bộ là công lao của mình!

Tiểu Ngọc Nhi tròn tròn mắt, cử chỉ không bình thường, ngây người, không nhúc nhích , ai có thể nói với ta, vì sao thái tử và ba vị hoàng tử lại chạy đến phòng bếp xem ta -- ăn sừng không!

(◯ ◯ ◯)!

Còn muốn để cho ta sống hay không hả?

"A a a a a! Ai cho các ngươi tới đây a a a a? Mặt mũi của ta! Sao ta có sống được nữa! A a a a!"

Tiểu Ngọc Nhi lấy lại tinh thần nhìn một đám người có vẻ mặt khác nhau, ném sừng cầm trong tay, dùng móng vuốt nhỏ lau mặt, bộ dáng anh dũng hy sinh ở chiến trận, "A a a a a !" Gạt đẩy đám người ra liền hiên ngang lăm lăm lao ra ngoài!

Để lại những người liên quan ngăn người tại chỗ! Quạc Quạc!

"Phốc! Ha ha ha ha!" Băng Tịch không hổ là Tiêu Dao vương tử, có thể thích ứng loại tính chất này nhất, không chút khách khí cười ha ha, cảm thấy cười đến sắp rơi nước mắt!

Lúc này mọi người mới phản ứng kịp, sắc mặt của Trương thái phó liền dừng nói tới, thật sự là chuyển đổi như băng pha màu, màu gì cũng có!

Bảo Lam nâng trán, tỏ vẻ mình không biết người này! Không biết người này! Tuyệt đối không biết người này!

Thôi, thừa dịp bọn họ còn sững sờ, tranh thủ rút lui thôi! Nếu không thì mình sẽ chết không có chỗ chôn!

Thái tử không có gì không kiên nhẫn, tâm trạng vô cùng sung sướng, tiểu gia hỏa này, thật sự là rất đáng yêu! Thật sự là hận không thể nhốt nàng lại ở bên người, thế nào cũng không thả ra! Đương nhiên thái tử sẽ không thừa nhận : Tuyệt đối không để bất cứ kẻ nào nhìn thấy tiểu gia hỏa đáng yêu của mình! Đây là nha đầu đáng yêu của một mình mình!

Băng Phong và Băng Trạch thì trái ngược lại, chỉ có vẻ bình tĩnh hơn, nhưng mà nhìn khuôn mặt thối thối của thái phó, cũng cố gắng kìm nén không cười ra tiếng!

Rõ ràng là Băng Tịch không nhìn sắc mặt của thái phó, cũng có thể là thấy nhưng trực tiếp xem nhẹ, hẳn ta chính là một người có cá tính, nên cười phải cười, cũng không thể để bản thân ủy khuất! Cũng không thể để bản thân thiếu lợi ích!

Vì thế, trước cửa phòng bếp chỉ còn lại một mình Băng Tịch cười lớn "Ha ha ha ha..."!

Chờ đoàn người cười đủ, nháo đủ, cuối cùng là rời khỏi nơi chọc người bật cười này!

Cho đến rất nhiều năm sau, vừa nhắc tới chuyện phòng bếp này, vẫn là trò cười mình từng trải qua! Quả thực là không ít lần Băng Tri đã dùng chuyện này để trêu chọc Tiểu Ngọc Nhi!Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn.

Bảo Lam tìm được Tiểu Ngọc Nhi ở trong khuê phòng, lúc này Tiểu Ngọc Nhi đã rửa mặt xong, thay đổi một thân quần áo sạch sẽ, nằm sấp ở trên giường dùng chân ôm mặt mình, miệng còn than thở: "Hu hu, không còn mặt mũi gặp người rồi. . . Không còn mặt mũi gặp người rồi. . . Ngượng chết được. . ."

Bảo Lam đi qua xóc chân lên, vuốt đầu Tiểu Ngọc Nhi giống như vuốt con chó nhỏ : "Được rồi, ha ha, cũng đã qua. . . Được rồi. . . Ra đi. . ."

"Sao muội cảm thấy như là tỷ đang sờ sủng vật vậy?"

"Muội thật thông minh!"

"Lam tỷ tỷ, tỷ thật là xấu! Hu hu, các người đều khi dễ ta, người ta không muốn sống nữa!" Tiểu Ngọc Nhi lăn qua lăn lại ở trên giường!

"Ha ha, được rồi! Mau đứng lên chải chuốt một chút, đi tới trước điện thỉnh an!"

"Gi? Thỉnh an? Tỷ tha cho muội đi, muội mới không cần đi đâu! Muội đã mất mặt như vậy còn chưa đủ sao? Đi ra ngoài còn không bị chết cười sao!"

"Nhưng mà, muội muốn làm rửa đen rút đầu mũi sao? Nếu không thì muội ở trong phòng mãi sao? Ở đến lúc bọn họ rời đi?"

"Vậy. . . Vậy nói sau! Dù sao thì bây giờ muội không đi!" Tiểu Ngọc Nhi chết sống không đi, tỷ thích thế nào thì thế đó, muội liền làm tỏ ở trong chăn, cho dù bên ngoài có núi băng sạt lở, đất đá có trời, muội cũng kiên quyết không đi!

"Được rồi, được rồi! Ta ở đây cùng muội, muội nói thế nào liền thế đó được chưa?" Thật sự là bây giờ Bảo Lam cũng không muốn ra ngoài, Bảo Lam còn chưa nghĩ ra nên làm sao để đối mặt với Phong hoàng tử và Tịch hoàng tử!

Vì thế, này Bảo Lam cùng Tiểu Ngọc Nhi liền cam tâm làm rửa đen rút đầu, ở trong tổ nhỏ nói nói cười cười, chơi đùa nhón nháo, thật sự rất vui!

Trong đại sảnh, không khí cũng là rất hài hòa, ách, đương nhiên, ngoại trừ Trương thái phó bị mất mặt thì sắc mặt còn chưa có hòa hoãn lại!

Thật ra mấy người không cảm thấy có bao nhiêu mất mặt, chỉ là thấy chơi rất vui, cười cười liền qua, làm sao có thể lấy chuyện này để chê cười thái phó đại nhân mà mình kính trọng nhất chứ!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngao Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Vậy ta đã sống uống phí 15 năm rồi !

Com chiều được cho là bữa com quan trọng nhất trong ngày!

Ở trong đại gia tộc, rất ít khi cùng ăn ba bữa với nhau, bình thường thì com trưa đều là tự mình đến phòng bếp nhỏ để giải quyết, còn com chiều phải về nhà dùng, báo cáo một chút về thu hoạch trong ngày, bàn bạc tính toán cho ngày mai, đây cũng là cơ hội tốt để người một nhà trao đổi với nhau!

Đương nhiên, phủ thái phi lại chưa bao giờ có loại tình huống này! Trương thái phó chỉ có một thế tử, còn dưỡng dục ba người con trai và con gái, năm miệng nhà không có nhiều lực đực với nhau, gia đình hoà thuận vui vẻ, trên cơ bản là mỗi bữa đều cùng nhau ăn, đây cũng là thời gian hưởng thụ của gia đình!Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn.

Kiều thế, nhi tử tài trí hơn người, nhi nữ xinh đẹp có tài, đây là mong ước cả đời Trương thái phó!

Lúc này không giống ngày xưa, thái tử và hoàng tử tới chơi, theo lý thuyết là nam nhân tài năng xuất chúng, nhưng mà lúc các hoàng tử khác đều tự trở về viện thu dọn đồ, thái tử bày tỏ với thái phó là muốn Trương phu nhân và Tiểu Ngọc Nhi cùng dùng com, đương nhiên Trương thái phó không thể cự tuyệt, cho nên đã phái người thông báo với Bảo Lam.

Cấu tạo bố trí phủ thái phó là thế này : Một nhà Trương thái phó cùng phu nhân ở vị trí giữa phủ, tên là "Ôn Tân Uyển", đây cũng là viện lớn nhất ở trong phủ, lấy trượng tên của Trương thái phó đặt tên, lấy một câu trong《Luận Ngữ》của Khổng Tử: "Ôn cố nhi tri tân, khả dĩ vi sự hĩ!"*

Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn. Đây cũng là một câu nói tôn kính thái phó Trương Ôn Tân nhất, thân là thái phó tri thức uyên bác, trên được hoàng đế thái tử hoàng tử công nhận dưới có bách tính kính trọng, nhưng mà Trương thái phó chưa bao giờ buông bỏ khát vọng đối với tri thức, khi được người tán dương Trương thái phó nói : "Học mãi không bờ, lão phu chỉ nhìn thấy một góc núi băng mà thôi, lão phu không dám ngông cuồng, bản thân có thể đang trong quá trình không ngừng truyền thụ tri thức, không ngừng đề cao mình, bằng không sẽ bị tài năng của thái tử cùng vài vị hoàng tử loại bỏ! Ha ha "

*Xem xét việc đời xưa có thể hiểu biết chuyện đời nay thì có thể làm thầy

Bởi vì hàng năm thái tử cùng hoàng tử đều phải đến học tập ở trong phủ, cho nên trong phủ này còn bố trí thêm bốn tòa viện, đây là hoàng đế tự mình hạ chỉ xây dựng! Nhiều năm như vậy thái phó cũng không tham ô nhận hối lộ, chi phí trong phủ cũng rất tiết kiệm, hàng năm còn xuất ra một phần bổng lộc phát cháo cứu tế dân chúng, cho nên năm đó Trương Thái Phó không xây dựng nổi bốn tòa viện này, vì hoàn thành việc này mà không ít lo âu! May mắn là hoàng đế anh minh đại nghĩa, biết rõ con người của Trương thái phó, xây xong viện này để bốn nhi tử của ông sử dụng!

Nơi đầu tiên là "Xuân Lan Uyển" ở phía bên trái trong "Ôn Tân Uyển", là nơi ở của thái tử và tùy tùng, cổ đại lấy trái vì quý, cho nên thái tử cũng rất xem trọng vị trí!

"Hạ Trúc Uyển" ở bên tay phải nơi đầu tiên, đây là nơi nhị hoàng tử Phong điện hạ và tùy tùng ở. Diên.Đàn.Lê.Quý.Đôn.

"Thu Cúc Uyển" ở bên tay trái nơi thứ hai, đây là nơi tam hoàng tử Trạch điện hạ và tùy tùng ở.

Vốn là dựa theo quy củ, tứ hoàng tử Tịch Điện hạ sẽ ở tại "Đông Mai Uyển", nhưng từ trước đến nay Tịch điện hạ đều muốn ở cùng Phong điện hạ, cho nên Tịch điện hạ cũng không tách ra với Phong điện hạ, theo vào "Hạ Trúc Uyển", cứ như vậy, chỉ có một ít thị vệ bên cạnh có thể ra vào "Hạ Trúc Uyển", chính là huynh đệ Trảm thị, tùy tùng còn lại đều là ở "Đông Mai Uyển" chờ lệnh.

Bảo Lam thấy Tiểu Ngọc Nhi kì kèo mè nheo thật sự là cảm thấy rất buồn cười! Người nói đi rửa mặt, chậu nước này rất mát, chậu nước này quá nóng, đổ vào nhau đi, "Ai nha! Rửa mặt nước lạnh là được rồi! Nước lạnh làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của người ta càng mềm mại cơ bản hơn đây!", chờ lúc bụng nước lạnh tới, "Sao có thể sử dụng nước lạnh rửa mặt chứ? Nước này sẽ làm làn da tổn thương rất nhiều, hay là dùng nước ấm đi!" Bảo Lam cũng lười vạch trần năng, vì thế liền đổi nước lạnh thành nước ấm, nha hoàn bụng nước khóc: "Tiểu thư, em làm sai cái gì người cứ việc nói thẳng đi, nếu không thì sao trừng phạt nô tì như vậy!"

Tiểu Ngọc Nhi: "...Ách! Được rồi, chậu nước này đi!"

Khi chải đầu, "Kiểu tóc này không được! Người ta là tiểu cô nương mười lăm cũng thành bác gái ba mươi lăm tuổi, đổi!" Lại tìm hai cái lược khác hoa lại làm một kiểu tóc khác, một câu nói "Đứa bé này là ai?" Lại liền thay đổi. Rốt cục sau khi thay đổi năm loại kiểu tóc, "Tốt lắm." Giải cứu tiểu nha hoàn chải đầu bị tra tấn hai canh giờ!

Nhưng quần áo lại là chuyện lớn!

Tục ngữ nói: "Người dựa vào quần áo ngựa dựa vào yên!" Quần áo sang quý không bằng quần áo xinh đẹp, quần áo xinh đẹp không bằng quần áo thoải mái, quần áo thoải mái không bằng quần áo đúng mực, quần áo đúng mực không bằng quần áo thích hợp với mình!

Thích hợp với mình mới là tốt!

Cho nên quần áo lại thay đổi từng cái từng cái, giày cũng một đôi nối một đôi, chính là không thích hợp, chính là không có thứ thuận mắt Tiểu Ngọc Nhi!

Tiểu nha hoàn bụng nước vụng trộm nói: "Hôm nay tiểu thư sao vậy? Thế này đã rất tốt rồi, vì sao tiểu thư lại không vừa lòng chứ?"

Tiểu nha hoàn chải đầu tỏ vẻ ea6t1 hiểu biết: "Người còn không biết sao?"

Tiểu nha hoàn bụng nước tỏ vẻ hết sức hứng thú: "Người có biết vì sao không! Mau nói với ta!" Diên.Đàn.Lê.Quý.Đôn.

Bảo Lam cũng là vẻ mặt muốn biết, thật sự là tò mò sao tiểu nha đầu này có thể quan sát tỉ mỉ như vậy, ngay cả Tiểu Ngọc Nhi không muốn đến đại sảnh ăn cơm cũng có thể đoán được.

Tiểu nha đầu chải đầu: "Đây còn không rõ sao, là vì tiểu thư chúng ta coi trọng thái tử hoặc là vị hoàng tử nào đó, cho nên mới nghĩ cách làm cho mình hoàn mỹ trước mặt nam nhân mình yêu!"

"Là như thế sao! Người thật sự là thông minh!" Tiểu nha đầu bụng nước bưng tỉnh ngộ ra, sùng bái nhìn tiểu nha đầu chải đầu, tiểu nha đầu chải lộ ra nét mặt "Đó là đương nhiên! Cũng không xem xem ta là ai!"

"..." Khóe mắt của Bảo Lam run rẩy, các người thật sự là . . . rất có tài

Tiểu Ngọc Nhi một đời anh danh liền bị hủy ở trong miệng của các người rồi !

Rốt cuộc Tiểu Ngọc Nhi lấy tốc độ ốc sên thay xong bộ quần áo, "Tiểu Ngọc Nhi, muội có thể chậm một chút nữa không?" Bảo Lam thật sự là hết chỗ nói rồi, không phải đã vứt bỏ cái tôi đến mức giống chuột thấy mèo sao!

Tiểu Ngọc Nhi liếc mắt nhìn nàng một cái, bi thương nói: "Sao tỷ có thể biết trái tim của muội? Trên đời này không ai hiểu được nỗi khổ của Tiểu Ngọc Nhi muội! Trái tim của muội liền ngừng đập vào hôm nay, ánh mắt của muội cũng ở lại đây, rốt cục muội cũng hiểu được muội đã sống uống phí 15 năm này rồi ! _____ "

Lời này nghe thế nào liền có nghĩa khác như vậy chứ!

Tiểu nha đầu bụng nước nghe ra gian - tình đầu đây, lấy ánh mắt ra hiệu: "Oa oa oa, quả nhiên tiểu thư đã động lòng a a!"

Tiểu nha hoàn chài đầu nhìn lại bằng ánh mắt đương nhiên, về mặt tiểu đắc ý, mau tới sùng bái ta đi, mau tới đi mau tới đi!

Lần này Bảo Lam hoàn toàn hết chỗ nói rồi, Tiểu Ngọc Nhi, muội đã hoàn toàn bán chính mình rồi!

Bảo Lam nhìn Tiểu Ngọc Nhi lẻ mề một ngày đến trời tối, cũng không nhìn sắc mặt tiếp tục giả trầm tư của Tiểu Ngọc Nhi nữa liền kéo Tiểu Ngọc Nhi liều chết chạy lên đại sảnh!

Ở đại sảnh lúc này là vợ chồng Trương thái phó cùng hai đứa con trai đang nói chuyện trên trời dưới đất từ xưa đến nay với ba vị hoàng tử, trò chuyện vui vẻ!

Tiểu Ngọc Nhi thở phì phò ở cửa, gãi gãi đầu đi vào cửa, bị đôi mắt sắc bén của thái tử ngồi giữa bắt lấy.

"Khụ khụ, Tiểu Ngọc Nhi, trời sinh voi sinh cỏ!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngoa Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Cọng cỏ cứu mạng

"Khụ khụ, Tiểu Ngọc Nhi, trời sinh voi sinh cỏ!" Một câu nói đem lực chú ý của mọi người tập trung ở cửa nhìn chung quanh trên người Tiểu Ngọc Nhi chỉ lộ đầu nhỏ.

Được rồi, đưa đầu một đao, rút đầu một đao, cùng lắm thì . . . Éc. . . Cùng lắm thì, để cho bọn họ cười một chút thì được rồi!

Ôm quyết tâm "Gió hiu hắt chừ sông Dịch lạnh, tráng sĩ một đi không trở về!", Tiểu Ngọc Nhi hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang cất bước tiến vào!

Lại không biết khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng này cùng động tác nắm quyền một bộ anh hùng hy sinh, là hoàn toàn lấy lòng tất cả mọi người tại chỗ nha!

"Ha ha!"

"Ha ha!"

Trong đây lấy Phong Tịch nhỏ nhất, cùng Tiểu Ngọc Nhi hợp nhất rồi, "Ta nói Tiểu Ngọc Nhi nha, biết đây là tới dùng cơm, không biết còn tưởng rằng người là ra chiến trường! Ha ha!"

Bảo Lam trước khi quyết định vào cửa cũng không dừng lại một lần tự nói với mình "bọn họ cùng người không có quan hệ, không có quan hệ, không có quan hệ, mình chỉ là một bình dân, cùng hoàng tử cao cao tại thượng là người của hai thế giới, không thể trở thành bằng hữu! Nhưng quan trọng hơn một chút là, chính mình lần này đi đến Phách Băng quốc là tìm quốc bảo "Băng Tinh lệ" vì phụ thân chữa bệnh, nói thật dễ nghe điểm là "Tìm", nếu là tìm được, đó chính là "Trộm" cũng muốn trộm trở về! Đây tất cả là mệnh trung chủ định(số mạng đã định), chỉ hi vọng là có ở tương lai không xa, không cần có xích mích, mà khả năng này cực kỳ thấp! Mệnh trung chủ định muốn trở thành kẻ địch sao?

Bảo Lam đi theo ở phía sau, nhẩn nhẩn không nhìn tới hai vị nam tử cao cao tại thượng này làm cho mình vừa yêu vừa hận, làm bộ tiêu sái như không có chuyện gì, nhưng đáng chết, ánh mắt này nhưng mà lại như là cố tình trùng tà tựa như không khổng chế được hướng hai người kia trên người lướt qua, đây thật là làm cho người ta hết sức buồn bực! Buồn bực hơn chính là hai đôi mắt nhỏ này sau khi nhìn tới bóng dáng ngày nhớ đêm mong, tựa như kẻ trộm vội vàng rút lại, chỉ sợ lộ ra một chút xú sơ hở, bị người khác phát hiện mình bí mật nhỏ trong lòng này!

Đợi đến khi nhìn thấy mọi người lại cười nói như thường, trái tim nhỏ mới xem như hoàn toàn an tâm lại!

Nhưng là, đây chính là tự bản thân không an phận, chỉ cần bắt được cơ hội, đôi mắt vội vàng liếc trộm một cái, sau đó sẽ rút về, sau đó xác định an toàn, lại nắm lấy cơ hội, lén nhìn lần nữa!

Bảo Lam hết sức căm ghét bản thân, thật là hận không được tát mình hai cái! Nhưng cố tình giống như là tiểu nha đầu ăn trộm trái cấm, nhin không được loại hành động hấp dẫn vừa kích thích lại vừa hưng phấn này, cho dù rồi rắm như vậy, thậm chí có thể nói là hưởng thụ chút kích thích biến thái này, hưởng cảm giác sung sướng khi thành công liếc trộm!

Bảo Lam trong nội tâm có tiểu ác ma điều khiển, không biết bao nhiêu lần chơi loại trò chơi nhỏ "Tim gan run sợ" này, làm không biết chán!

"Nguy hiểm thật! Thiếu chút nữa đã bị phát hiện!" Bảo Lam cúi đầu miệng hài lòng, thoáng thở dốc một hơi, mới vừa vừa ngẩng đầu vừa đứng đưng phải con người thâm thúy của Băng Phong, nhịp tim Bảo Lam lập tức liền rối loạn, "Có phải hay không bị phát hiện rồi? Ta nên như thế nào làm nha? Không có chuyện gì, nhiều người như vậy làm sao sẽ chú ý tới một tiểu nha hoàn ta đây sao! Làm sao bây giờ? Giả bộ! Làm bộ như như không có chuyện gì

xảy ra là tốt nhất!" Bảo Lam liền bình tĩnh vừa muốn nghiêng đầu, Băng Phong cùng Băng Tịch nói chuyện không nhìn nàng!

Bảo Lam trong lòng có chút mất mát, cảm giác nơi đó không khỏi trống rỗng, trống trải, rất không thoải mái, muốn tìm hiểu kỹ càng chút, ngược lại nghèn nghẹn, không biết là gì lấp đầy trái tim, muốn xua đuổi làm thế nào cũng đuổi không ra, muốn bắt được ngọn nguồn nhưng như thế nào cũng không hiểu rõ, chỉ là, càng ngày càng trống trải, càng ngày càng hoảng hốt, càng ngày càng hỗn loạn, càng ngày càng mê mang, càng ngày càng giấy giữa, càng ngày càng phiền não. . .

Bảo Lam không có cách nào khống chế trong lòng trống không cùng hỗn loạn, hô hấp cũng càng ngày càng dồn dập, trên trán cũng bắt đầu rịn mồ hôi, sắc mặt cũng bắt đầu lúc đỏ lúc trắng, thân thể đã không chịu được nữa chi phối, càng ngày càng hư nhược !

Luôn luôn chú ý Bảo Lam Băng Phong thấy tình trạng Bảo Lam có cái gì không đúng, vừa bắt đầu còn là khí định thần nhàn, sau lại nhìn nàng càng ngày càng khổ sở, Băng Phong hai quả đấm nắm chặt, sau đó lại nhìn Bảo Lam ý thức đã mơ hồ, lão đạo muốn ngã, Băng Phong cũng không doái hoài tới cái gì đồng kích, vung tay áo bảo, không để ý mọi người đang lúc ăn vui vẻ, "Vụt!" Liền đứng lên, không nói hai lời, chạy thẳng tới Bảo Lam sau lưng Tiểu Ngọc Nhi mà đến!

Bảo Lam cảm giác sức lực mình mất hết, mắt nhắm lại ngã xuống, mất cảm giác.

Băng Phong ôm ngang Bảo Lam thêm thân thể nhỏ bé có chút gầy, cẩn thận kiểm tra triệu chứng Bảo Lam, người khác vừa thấy này ngoài ý muốn, cũng không doái hoài tới ăn cơm, cũng bu lại, trong đó lấy Băng Tịch tích cực nhất.

"Nhị ca, Lam Lam nàng thế nào? Không có sao chứ? Ta đi gọi thái y!" Nói xong Băng Tịch liền chạy đi, may nhờ Băng Phong phản ứng kịp thời, kéo tiểu tử này lại.

"Nàng hẳn là bị cảm nắng phát sốt, nghỉ ngơi thật tốt sẽ không sao!" Băng Phong như cũ lạnh lùng nói qua triệu chứng, chỉ là Trương Thái Phó vẫn là tỉ mỉ nghe ra giọng Băng Phong không khỏi có chút căng thẳng, nếu không phải là người quen thuộc nhất, tuyệt đối sẽ không phát hiện! Không biết, thái tử cùng Trạch Điện hạ có phát hiện hay không? Thái Phó về mặt đầm chiêu nhìn thái tử cùng Trạch Điện hạ một chút!

Băng Phong cẩn thận lau mồ hôi lạnh Bảo Lam trên mặt, hướng dẫn giảm bớt khổ sở của nàng: "Bảo Lam, thả lỏng! Hít sâu, hít sâu sẽ không khó chịu! Thở-- hít-- thở--hít--đúng rồi cứ như vậy, thả lỏng. . ."

"Đây là thế nào rồi hà? Cảm giác tim muốn nhảy ra là chuyện gì xảy ra? Mình bị tẩu hỏa nhập ma sẽ chết sao? Thật là tốt Băng Phong lại nhìn một chút nha! Còn có phụ thân, không! Không được! Ta tuyệt đối không thể gặp chuyện không may! Phụ thân vẫn chờ ta đi cứu đâu rồi, ta tại sao có thể gặp chuyện không may đây? Tĩnh tâm lại, tĩnh, nhất định phải tĩnh! Thật khó chịu nha! Ai tới cứu cứu ta nha!"

Bảo Lam cảm giác mình bị ném ra ngoài khơi, Bảo Lam trực tiếp bơi a bơi, liều mạng kêu cứu mạng nha, nhưng trừ bỏ tay chân càng ngày càng vô lực, mí mắt càng ngày càng mệt mỏi, lồng ngực càng ngày càng hỗn loạn, không khí càng ngày càng mỏng manh, rốt cuộc không cảm thấy chút sức lực nào. . . Bảo Lam đang bị này tuyệt vọng vô biên cắn nuốt. . . Cắn nuốt. . .

Cho đến một người quen thuộc, trầm thấp, âm thanh lãnh khốc truyền vào lỗ tai Bảo Lam, truyền vào ở bên trong lòng của Bảo Lam, động lực này rót một dòng suối vào trong thân thể lập tức làm cho Bảo Lam thả lỏng, đây chính là giữa mệnh mông biển lớn duy nhất ai đó cứu, đây chính là trong tuyệt vọng vô biên duy nhất cọng cỏ cứu mạng!

Trong lòng một dục vọng đang điên cuồng kêu gào: "Bắt hắn lại! Bắt hắn lại! Hung hăng bắt hắn lại!"

Bắt được! Bắt được! Hung hăng bắt được! Sẽ không bao giờ buông tay nữa! Sẽ không bao giờ nữa!

"Nghe lời, thở--hít--"

Bảo Lam giống như là một tiểu hài tử đang bị bắt tập nói, đi theo tiết tấu, thở--hít, thở--hít, nhu thuận cực kỳ!

Thân thể Bảo Lam rốt cuộc xui xẻo ở trong ngực Băng Phong, nhìn về mặt Bảo Lam điềm tĩnh ngủ, gương mặt tuyệt sắc, vẻ hơi tái nhợt, bệnh mỹ nhân như vậy có thể nâng lên nam nhân ý muốn bảo hộ, mấy vị nam nhân có mặt đều đồng nhất vì một nữ tử thật sâu mê muội, chỉ muốn ôm vào trong ngực, hảo hảo thương yêu, hận không được hái ánh trăng nơi xa chỉ vì giành được mỹ nhân cười một tiếng!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Nga Kiều Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Không đem tiểu hài tử để vào mắt

Băng Tịch tuyệt đối là phái hành động: "Nhị ca, người mệt mỏi a, ta ôm Lam Lam trở về phòng đi!" Đưa tay phải đi đoạt Bảo Lam, Băng Phong không nghĩ cớ dời này tuyệt đối không có mấy người có thể gần thân cận hắn, nhưng đây là Băng Tịch, mình cung chiêu từ nhỏ đến lớn, cũng không có ngăn

cản, để mặc cho Băng Tịch ôm đi.

Thế nhưng, khiến Băng Tịch rối rắm làm cho Băng Phong vui vẻ, có người làm cho hắn có cảm giác hứng thú chuyện xảy ra, Bảo Lam hung hăng túm y phục của Băng Phong, nhất định không buông tay, Băng Tịch thử gỡ mấy lần thế nhưng không mấy may lay động.

Băng Tịch tức giận cái đầu nhỏ rũ xuống, cực kỳ miễn cưỡng đối với Băng Phong nói: "Nhị ca, ngươi ôm Lam Lam trở về phòng nghỉ ngơi đi!" Nói xong ba phần bắt đắc dĩ ba phần thỏa hiệp bốn phần là không tình nguyện.

Băng Phong há hốc mồm muốn nói cái gì cuối cùng rồi lại không nói gì, chỉ rất là có thâm ý nhìn Băng Tịch một cái, ôm Bảo Lam đi trở về phòng.

Băng Tịch đi theo sát phía sau, Tiểu Ngọc Nhi cũng muốn đuổi theo chăm sóc Lam tỷ tỷ người, nhưng Trương Thái Phó lại nghiêm mặt vội vã gọi Tiểu Ngọc Nhi lại: "Tiểu Ngọc Nhi, cơm nước xong tới thư phòng ta, ta có lời muốn nói với con."

"Thái Phó ở nơi này nói cũng không sao, dù sao sớm muộn gì cũng phải cần biết."

Tiểu Ngọc Nhi nghe rõ lời thái tử nói có thâm ý, theo bản năng nhìn về phía phụ thân, phụ thân chính là mái nhà của Tiểu Ngọc Nhi, vô luận là mưa to gió lớn, chỉ cần có tình cảm chân thành phụ thân ở bên người, cũng sẽ không cảm thấy sợ hãi. Phụ thân chính là ngọn núi lớn trong lòng Tiểu Ngọc Nhi, chỉ cần là gặp chuyện phiền toái gì, Tiểu Ngọc Nhi nhất định trước tiên tìm kiếm núi lớn che chở, chỉ cần có phụ thân ở bên cạnh, người là cây nhỏ này có thể muốn làm gì thì làm! Dựa dẫm vào phụ thân nhiều năm như vậy đã thành thói quen là của Tiểu Ngọc Nhi.

Trương Thái Phó làm như đang suy nghĩ lời nói của thái tử, cũng đang suy nghĩ nên mở miệng thế nào đây, tóm lại, mặt mũi có chút ngưng trọng, này Trương Thái Phó hòa ái chân mày nhíu có thể nhìn ra.

Cuối cùng vẫn là Băng Trạch chuyển đề tài nói: "Tiểu Ngọc Nhi, có thể hay không nói cho ca ca, người và Lý Như Yên kia từng quen biết nhau như thế nào? Người nói đi, Trạch ca ca có thể làm chủ cho người."

Tiểu Ngọc Nhi ngẩng đầu nhìn Băng Trạch, khuôn mặt nhỏ nhắn cơ hồ muốn nhíu chung một chỗ rồi, không hiểu Tam hoàng tử điện hạ như thế nào hỏi vấn đề này, vội vàng hướng ánh mắt cầu cứu phụ thân vụn vặt.

Lúc này, Băng Trạch lại lên tiếng, chỉ một câu liền bỏ đi bán khoản Tiểu Ngọc Nhi: "Tiểu Ngọc Nhi, hôm nay chúng ta đây coi là gia yến, đó chính là người một nhà, không cần bán khoản quá nhiều."

Tiểu Ngọc Nhi nhìn phụ thân chậm rãi gật đầu một cái, cũng biết chính mình là có thể nói thoải mái rồi, thật là nhiệt tình hết sức suy tính như thế nào kể khổ. Nhưng càng suy nghĩ chân mày tiểu tử này càng nhíu chặt hơn, có thể kẹp chết một con ruồi, Tiểu Ngọc Nhi trầm mặc, tự hỏi nên nói như thế nào, nên nói từ đâu, nên nói cái gì, nên lấy thái độ gì nói, ai nha, thật là vấn đề rối rắm nha.

Mọi người ngồi xung quanh bàn nhìn Tiểu Ngọc Nhi một người ở đó diễn phim câm, cũng bị biểu tình phản kích trên mặt Tiểu Ngọc Nhi hấp dẫn, một hồi trầm tư, một hồi nghỉ ngơi, một hồi bùng tình hiểu ra, một hồi lại lâm vào lạc đường, thỉnh thoảng tức giận đấm ngực, thỉnh thoảng lại dương dương tự đắc, thật là làm khó tiểu nha đầu như vậy, vẻ mặt như vậy phong phú có ý tứ nha!

Rốt cuộc, nửa ngày sau, Tiểu Ngọc Nhi cuối cùng mở miệng, làm mọi người bị sét đánh.

Tiểu Ngọc Nhi nói như thế: "Chính là tiểu tử thối kia thấy bốn tiểu thư người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở, vô địch đáng yêu ôn nhu thiện lương hiền lành, không chỉ là đệ nhất đại mỹ nữ vũ trụ, ngay cả thần tiên cũng bị mê hoặc đến thất điên bát đảo, cho nên sinh lòng hâm mộ ghen tị các loại. Các người yên tâm đi, bản tiểu thư sẽ không đem tiểu hài tử để vào mắt." Nói xong chưa vừa ý lăm phát tay một cái, giống như tiểu hài tử, bộ dạng hiền ngang lăm liệt, lòng dạ rộng lượng.

Mọi người hóa đá.

Tiểu Ngọc Nhi người xác định chúng ta nói là cùng đề tài?

Tiểu Ngọc Nhi người xác định người nói nhân vật chính là người?

Tiểu Ngọc Nhi người xác định cái người này không phải ở Vương bà bán dưa -- mèo khen mèo dài đuôi?

Tiểu Ngọc Nhi người xác định Lý Như Yên chính là Tiểu hài tử trong miệng người?

Tiểu Ngọc Nhi người xác định người không đem người đặt ở trong mắt?

Tiểu Ngọc Nhi người xác định người biết chúng ta hỏi người là cái gì không?

Tiểu Ngọc Nhi người xác định đây chính là đáp án nửa ngày biểu diễn kịch câm sao?

Người xác định sao? Người xác định sao? Người xác định sao?

Tiểu Ngọc Nhi mở mắt to vô tội nhìn chằm chằm nói, mặt ngây thơ nhìn mọi người hóa đá, bộ dạng muốn nói: ta nói là thật, ta nói là thật, ta nói thật sự là thật!

Mọi người sau khi hóa đá phản ứng đầu tiên là:

Tiểu Ngọc Nhi rất giỏi hoạt!

Tiểu Ngọc Nhi rất tự luyện!

Tiểu Ngọc Nhi rất biết giả bộ!

Tiểu Ngọc Nhi rất phúc hắc!

Tiểu Ngọc Nhi rất biến thái!

Tiểu Ngọc Nhi chính là điển hình giả heo ăn cỏ.

Trương Thái Phó vuốt vuốt cằm trên căn bản không có râu, hết sức hài lòng: thật sự không hổ có tác phong của ta (nãi phụ chi phong) a a

Tiểu Ngọc Nhi trẻ con trả về ánh mắt: đó là đương nhiên!

Trương phu nhân vội hoà giải: "Dạy nữ nhi vô phương, dạy nữ nhi vô phương!" Nhưng là một chút cảm giác xấu hổ cũng không có, trực tiếp đem đĩa sườn trước mặt thái tử bung đến trước bàn Tiểu Ngọc Nhi." Tiểu Ngọc Nhi nhà ta nhất định không nghe lời, dùng đĩa sườn này trừng phạt ngươi được rồi!"

Những người khác ghen ghét thật là không có gì để nói!

Ta nói Thái Phó phu nhân nha, này người nào không biết Tiểu Ngọc Nhi là kiều ngạo của ngài a! Ta nói Thái Phó phu nhân nha, ngài thật coi chúng ta là lần đầu tiên tới a? Này người nào không biết Tiểu Ngọc Nhi thích nhất là đĩa sườn a a!

Được rồi, hiện tại ai còn có thể nói cái gì, đừng phải toàn gia như vậy, bữa cơm này đích thật -- cả người thoải mái a (than tâm thư sướng)

Tiểu Ngọc Nhi mới mặc kệ những thứ này, bắt đầu từ lúc đĩa sườn bung đến trước mặt nàng, đầu óc Tiểu Ngọc Nhi đã sớm không hoạt động rồi, trong mắt chỉ có đĩa sườn thôi!

Trương Thái Phó thấy Tiểu Ngọc Nhi ăn vui vẻ, cũng ngậm miệng không nói gì, một bàn này con hoàng tộc, cứ như vậy tro mắt nhìn Tiểu Ngọc Nhi trong tay gặm đĩa sườn, Băng Trì nhìn thấy cũng thôn thức, đĩa thịt kho tàu này nhất định là mỹ vị nhân gian đi, thật muốn ăn nha!

Vì vậy một đời tên tuổi lẫy lừng Băng Trì cùng Băng Trạch vừa nhìn không chuyển mắt Tiểu Ngọc Nhi gặm sườn, vừa trong tay đang gấp thức ăn trên bàn là không biết là cái gì món ăn liền bỏ vào trong miệng, thật là thơm! Thật là thơm!

Một nồi thịt kho tàu trước mặt rốt cuộc cũng công đức viên mãn, bụng nhỏ Tiểu Ngọc Nhi phình lên giống như quả bóng, "Nắc a a! Thật là thơm!" Tiểu Ngọc Nhi rốt cuộc ngẩng đầu lên, lúc này cúi cùng mới phát hiện tất cả mọi người đang nhìn mình chăm chăm, sờ sờ mặt nhỏ tròn Trĩ đầy thịt của mình: "Nhìn ta làm gì? Trên mặt ta dính dầu mỡ, còn có cái gì sao?"

囧!

Trên mặt dính dầu mỡ còn chưa đủ sao? Trừ dầu mỡ ngươi còn muốn có cái gì?

Một đám quạ tập thể bay qua!

Quên đi, tiểu gia hỏa này chính là nhất quái thai, coi thường coi thường toàn bộ coi thường!

Trương Thái Phó nhện nói cả một buổi tối rốt cuộc thì nói ra."Tiểu Ngọc Nhi, bắt đầu từ ngày mai, Lý Như Yên tiểu thư cũng sẽ vào ở nhà chúng ta, cùng với thái tử hoàng tử cùng nhau học tập!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điêu Ngoa Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Một cái tát tuyệt vọng

Đây không thể nghi ngờ là đạo kinh lôi đánh xuống đất: "Cái gì? Nắc a a!" Tiểu Ngọc Nhi vỗ bàn một cái cọ đứng lên, trên mặt viết đầy không tin, "Phụ thân, ta mới vừa nghe nhầm phải không? Ta thế nào nghe ngài nói Lý Như Yên tiểu thư cũng tới nhà chúng ta ở đây? Ta nhất định là nghe nhầm, nhất định đúng, nhất định đúng! Phụ thân, ngươi nói cho ta biết a, ngươi không có nói, không có a!"

Chẳng ai nghĩ tới Tiểu Ngọc Nhi phản ứng lợi hại như vậy, vợ chồng Trương Thái Phó nhìn bảo bối như vậy trong lòng là hết sức khó chịu: "Tiểu Ngọc

Nhì, ngươi bình tĩnh một chút, nương nói cho ngươi biết, đây là sự thực!"

Không thể bởi vì để tốt cho Tiểu Ngọc Nhi mà phải đi lừa gạt ngươi, nữ nhi của bọn họ cũng không thể lừa mình dối người nha!

Tiểu Ngọc Nhi mất lạnh nhìn phụ thân mẫu thân, khàn cả giọng: "Tại sao? Đây là vì cái gì? Ta mặc kệ, ta không muốn, ta không muốn ả vào nhà chúng ta!"

Trương phu nhân không nhịn được liền rơi lệ, vội vàng ôm chặt lấy Tiểu Ngọc Nhi, chỉ sợ ngươi xảy ra chuyện làm ra gì không lý trí!

"Tiểu Ngọc Nhi ngươi nghe nương nói, phụ thân cùng ta cũng không muốn để cho ngươi chịu uất ức, nhưng phụ thân Lý Như Yên là đương triều Thừa Tướng, đây là Thái hậu tự mình hạ chỉ, bây giờ chúng ta cũng không có biện pháp."

"Ta mặc kệ, ta chính là không đồng ý! Thái hậu hoàng hậu chó má gì, không phải là ý thể hiếp ngươi sao! Có."

"Bốp"

"Vô liêm sỉ! Câm miệng!"

Mọi người sợ ngây người! Tiểu Ngọc Nhi khóe miệng chậm rãi chảy ra máu, Tiểu Ngọc Nhi giống như không cảm thấy đau, cứ như vậy oán hận nhìn về phía Trương Thái Phó: "Ngươi đánh ta! Ngươi vì con tiện nhân kia đánh ta! Ha ha! Ha ha! Rất tốt, Trương Kim Ngọc, ngươi quả nhiên chỉ vì mũi ô sa thì cái gì cũng không để ý a! Ha ha ha ha!"

Cả gian phòng trong trần ngập tiếng cười to tuyệt vọng Tiểu Ngọc Nhi, một tiếng lại một tiếng!

Trương phu nhân khóc không ra tiếng, chỉ có thể liều mạng ôm thật chặt Tiểu Ngọc Nhi đang giãy giụa điên cuồng, thật sợ chỉ cần buông tay, liền sẽ không giữ lại được!

Đây tất cả xảy ra quá nhanh, chuyện chỉ là trong vòng mấy giây, thái tử Băng Trì cùng Băng Trạch chỉ có thể là ngăn người tại đó, muốn ngăn cản nhưng lại không biết làm sao.

Cuối cùng, Tiểu Ngọc Nhi tránh thoát giam cầm của mẫu thân, như cũ là nỗi điên lớn tiếng cười tuyệt vọng, cũng không thèm nhìn tới người trong phòng, hướng ngoài phòng đi từng bước từng bước đi tới, cuối cùng hoà vào trong bóng đêm. . .

Trương Thái Phó đã sớm trợn tròn mắt, đây chính là mình cho tới bây giờ nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa bảo bối cực cưng nha, tại sao có thể cứ như vậy ngay trước mặt thái tử cùng hoàng tử đánh một cái tát đây? Coi như Tiểu Ngọc Nhi nhục mạ Thái hậu cùng hoàng hậu, vậy cũng không cần xúc động như vậy a! Mặc dù là vì ngăn cản Tiểu Ngọc Nhi nói tiếp ra lời nói đại bất nghĩa, nhưng mình cũng là lựa chọn một loại phương pháp sai lầm hòng bết nhất! Cái này làm sao bây giờ, Tiểu Ngọc Nhi nhất định sẽ không tha thứ cho ngươi làm phụ thân này được rồi!

Trương Thái Phó cứng ngắt nhìn tay dừng tại giữa không trung, thật là hận không có một thanh đao chặt đi!

Chẳng lẽ thật như lời Tiểu Ngọc Nhi, mình là vì chức quan này mới có thể như thế kích động sao? Không! Không phải vậy! Không phải như thế! Thiên địa chứng giám, ta Trương Kim Ngọc là tuyệt đối sẽ không vì công danh lợi lộc mà vứt bỏ thể nữ a!

Tiểu Ngọc Nhi ngươi tin tưởng phụ thân nha! Ngươi tin tưởng phụ thân thật sự là chỉ vì ngươi a!

"Tiểu Ngọc Nhi! Tiểu Ngọc Nhi! Tiểu Ngọc Nhi!" Phục hồi tinh thần lại, Trương Thái Phó nổi điên kêu tên ái nữ, tuy nhiên phát hiện trong đại sảnh này đã sớm không có bóng dáng của ái nữ, Trương phu nhân vội vàng kéo trương phu mất khống chế lại: "Ngươi không cần lo lắng, thái tử điện hạ đã đi ra ngoài đuổi theo Ngọc nhi chúng ta, không có việc gì! Không có việc gì! Không có việc gì!" Nhưng Trương phu nhân cũng là hoảng hốt lợi hại, luôn là cảm giác sắp xảy ra chuyện gì lớn!

Bữa cơm tối này, ngay lúc Bảo Lam cùng Tiểu Ngọc Nhi sau khi lần lượt rời đi, không vui tan rã!

Băng Phong cùng Băng Tịch cứ như vậy một tắc cũng không rời canh giữ ở trước giường Bảo Lam, chính xác mà nói là Băng phong tùy ý kéo vạt áo ngồi ở mép giường Bảo Lam chờ đợi, mà Băng tịch là thái độ khác thường đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn bóng đêm vô tận, cũng không nhúc nhích, không nói một lời.

Đêm nay đặc biệt tối, đưa tay không thấy được năm ngón, cho dù nơi này trong phủ Thái Phó đèn đuốc vẫn sáng rực như cũ chỉ có thể nhìn thấy lác đác điểm một cái ngọn đèn, cảnh vật nơi này tối như vậy, một điểm nhỏ, giống như là ánh mắt hắc ám của ma quỷ, chẳng những không có làm cho người ta sinh ra cảm giác an toàn, ngược lại cảm giác lẻ loi, sợ, có chút lạnh!

Ai! Đây nhất định không phải một đêm bình thường a!

Băng Phong lại một lần nữa vì Bảo Lam lau mồ hôi trên trán, chậm rãi đưa tay nắm lấy đôi tay ấm áp, đôi tay nhỏ bé trắng như sứ, khóe mắt dịu dàng đủ khiến vô số nữ tử thế gian điên cuồng!

Chẳng qua, Băng Phong nhưng không có phát giác, cho đến nhiều năm về sau Băng Phong đều rất hối hận, nếu đêm nay có thể tuân theo âm thanh nội

tâm của chính mình, có phải hay không cũng sẽ không sinh ra nhiều hiểu lầm như vậy, tạo thành kết cục huynh đệ phản bội?

Chẳng qua, cõi đời này ngàn vàng khó mua sớm biết!

Ở trong này yên tĩnh, Băng Tịch rốt cuộc cũng không nhịn được lên tiếng. "Nhị ca, người nói Lam Lam hôm nay tại sao lại đột nhiên phát sốt nha?"

Băng Tịch từ từ đi đến trước giường, Băng phong vội vàng buông tay Bảo Lam ra, chỉ sợ Băng Tịch sẽ thấy, Băng Tịch rốt cuộc vẫn là không có nhìn thấy. Băng Tịch đứng ở trước giường, nhìn nữ hài tử này nhớ không thôi, động lòng không dứt, đi tới chậu nước rửa mặt tự tay đổi khăn mặt, thận trọng lau chùi cái trán trơn bóng, thành kính giống như là đối đãi tuyệt thế trân bảo của mình, chỉ kém một long một dạ nâng trên tay.

Băng Phong ánh mắt dõi theo, đem nhất cử nhất động Tứ đệ nhìn rõ ràng, trong lòng có kết luận.

"Hắn là những ngày qua quá mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút sẽ tốt, Tứ đệ không cần phải lo lắng." Băng Tịch nhìn gương mặt quen thuộc Băng Phong, liên tục do dự, rốt cuộc vẫn phải nói ra ý nghĩ trong lòng: "Nhị ca, mặc kệ như thế nào, người không cần tổn thương Lam Lam được không?"

Giọng Băng Phong của đột nhiên lạnh lùng: "Dù là người trộm đi ‘Băng Tinh lệ’?"

Băng Tịch hơi run lên, bao lâu nhị ca không dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với mình rồi hả ? Từ sau sự kiện kia về sau cũng chưa từng có.

"Nhị ca, Lam Lam người cần ‘Băng băng Tinh lệ’ " Lời nói này cũng có chút lo lắng.

"Hắn là phải cứu ai không cần ta nhiều lời đi!"

"Cùng lắm thì. . . Cùng lắm thì. . . Cứu liền cứu đi!" Băng Tịch ánh mắt bắt đầu né tránh, âm thanh càng thêm thấp như ruồi muỗi.

"Chớ quên thân phận của người!" giọng của Băng Phong càng thêm lạnh lùng, ánh mắt uy hiếp Nhất Băng Tịch, Băng Tịch chỉ cảm thấy bị ánh mắt như vậy nhìn, giống như mình bị nhìn xuyên, hoàn toàn bại lộ ở dưới ánh mắt Băng Phong, không chỗ nào che giấu!

Loại cảm giác này, Băng Tịch rất không thích!

"Về sau không cho phép đến gần Bảo Lam, nếu không ta liền giết nàng!" lộ ra sát ý, Băng Tịch tuyệt đối sẽ không hoài nghi lời nói uy hiếp Băng phong.

"Ta biết rồi, bất quá, ca phải đồng ý ta không thể gây tổn thương nàng, không thể bại lộ thân phận của nàng!"

"Hảo!" Băng Phong trả lời rất dứt khoát, đó là bởi vì Băng Phong thật sự hiểu rất rõ tính tình Băng Tịch, đừng xem hắn bình thường một bộ dạng chơi đùa, nếu đã nhận định chuyện gì, chính là trăm con bò đều kéo không lại!

Lấy được hứa hẹn của Băng Phong, Băng Tịch là hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm! Chỉ cần chuyện nhị ca đồng ý, liền nhất định sẽ làm được, lần này Lam Lam sẽ không sao.

Chỉ là, Băng Tịch quên Băng Phong không phải thần, có một số việc một khi thoát khỏi tầm tay, chính là Băng Phong cũng bất lực, chờ đợi chỉ có thể là vận kiếp bất phục!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Nga Kiều Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Đêm dài đặc như thế, sáng sớm ánh bình minh đầu tiên chiếu rọi gọi mọi người dậy.

Bên trong thanh lâu nổi tiếng nhất Thánh Kinh- "Yên Vũ lâu"

"A a a a!" Kêu to một tiếng đánh thức người vẫn còn ở ngủ say, đã quá nhiều người nằm mép giường, cánh tay thái tử Trì dài duỗi một cái, lười biếng đem nữ tử ngồi dậy lần nữa kéo về trong ngực, rồi ngủ tiếp.

Nhưng là Tiểu Ngọc Nhi nhìn mình và thái tử không mảnh vải ôm nhau thật chặt, quần áo hai người xốc xếch ném đầy đất, nhìn lại mình một chút trên người vẫn còn ở vết hôn, vết cắn, vết nheo, chính là đứa ngốc hiện tại cũng biết xảy ra chuyện gì! Tiểu Ngọc Nhi ý thức được thời điểm mình thất thân, rốt cuộc thì không nhịn được oa oa oa khóc rống lên.

Lúc này tiếng khóc rống bên tai rốt cuộc đem thái tử Trì "Thành công" đánh thức.

"Tiểu Ngọc Nhi, muội làm sao vậy? Còn đau không?" Thái tử Trì dịu dàng hôn lên nước mắt trên khóe mắt Tiểu Ngọc Nhi, thủ thi thủ thi hỏi thăm tình trạng Tiểu Ngọc Nhi.

Tiểu Ngọc Nhi chưa từng có gặp qua tình huống như thế, nội tâm hoảng sợ, hốt hoảng, mê mang, luống cuống, càng khóc càng lớn tiếng, đem tất cả nước mũi lẫn nước mắt toàn bộ đều bôi ở trên ngực bóng loáng thái tử Trì, thái tử cũng không có nói bất kỳ lời nào, hẳn biết Tiểu Ngọc Nhi cần phát tiết, cần có thời gian tiếp thụ cái hiện thực này, tùy ý để Tiểu Ngọc Nhi chúi, còn đuổi cánh tay từ từ vỗ lưng tron bóng Tiểu Ngọc Nhi, thật là hường thụ!

"Khóc mệt chưa? Mệt thì nghỉ ngơi đi!" Thái tử ôm Tiểu Ngọc Nhi dịu dàng dụ dỗ cô gái trong ngực!

Tiểu Ngọc Nhi nâng lên đôi mắt đỏ hồng Tiểu Bạch Thỏ, thập phần không hiểu hỏi: "Ta vì sao lại ở chỗ này? Người tại sao phải ở chỗ này?"

"Muội biết đây là nơi nào sao?"

Nháy mắt mấy cái, "Không biết!"

"Muội a tiểu ngọc tử, không nhớ rõ tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Tối hôm qua, tối hôm qua hình như là phụ thân nói muốn Lý Như Yên tới nhà ta ở, sau lại ta không muốn, phụ thân liền động thủ tát ta một cái!" Tiểu Ngọc Nhi theo bản năng sờ sờ nơi bị đánh, mặc dù trải qua cả đêm, đã tốt bảy tám phần, nhưng Tiểu Ngọc Nhi chính là cảm thấy đau nhức vô cùng, này nước mắt liền lại ào ào chảy xuống như thác!

Thái tử biết đây là nói nỗi đau, vội vàng siết thật chặt ôm vào ngực, đem Tiểu Ngọc Nhi càng thêm gần sát mình, sau đó trầm thấp đôi chủ đề: "Sau đó muội chạy ra khỏi nhà a?"

Quả nhiên, lực chú ý của Tiểu Ngọc Nhi lập tức dời đi, "Sau đó, ta liền nhớ ta muốn uống rượu, sau đó. . . Sau đó. . . Ừ. . . Cũng không nhớ rõ!"

Tiểu Ngọc Nhi đem ánh mắt thăm dò vút cho thái tử Trì, chờ đợi hẳn kể quá trình xảy ra, thái tử làm như thời gian suy tư rất lâu sau, rốt cuộc đem tối hôm qua nói liên tục:

"Ta thấy muội một mình từ trong nhà chạy ra, không yên lòng, liền mau đuổi theo đi ra, nhưng tối hôm qua thật sự quá tối, không có tìm được cái bóng của muội, ta liền ở phụ cận nơi muội có thể đi đụng một người hỏi thăm một người.

Rốt cuộc 13 phố, lão bản một tửu lâu nói cho ta biết mới vừa rồi có mấy lưu manh mô đem một thiếu nữ mang đi, ta cẩn thận hỏi thăm đáng về thiếu nữ bị mang đi, giống như muội chín phần, ta liền xác định là muội, sau đó ta liền theo lão bản miêu tả, tìm được thanh lâu vậy.

Thanh lâu bình thường cũng sẽ cho cô gái ăn một chút được vật, làm những cô gái này không thể không ngoan ngoãn mà đi vào khuôn khổ. Khi ta tìm được muội thì muội đã bị bọn họ bỏ thuốc chuẩn bị để cho muội tiếp đãi khách, ta liền đem người đàn ông ném ra ngoài, cứu muội.

Vốn là định tìm đại phu cho muội, nhưng lúc đó tình huống nguy cấp thật sự, nếu như không cùng nam tử giao hoan, sẽ nóng đến chết. Ta hết cách rồi, chỉ có thể lựa chọn dùng cái loại phương thức này cứu muội rồi!"

Thái tử không có gì đặc biệt kể rõ chuyện tối ngày hôm qua, không có một chút hoa lệ từ ngữ trau chuốt, không có một chút nói khuếch đại, không có một chút giọng điệu phật phồng, nhưng là Tiểu Ngọc Nhi lại có thể tưởng tượng tối qua mình là kích động cỡ nào, có thể tưởng tượng hình ảnh thái tử đi từng nhà tìm kiếm mình, có thể tưởng tượng mình tối hôm qua là nguy hiểm cỡ nào, có thể tưởng tượng thái tử bất đắc dĩ cứu mình! Duy chỉ có không thể tưởng tượng chính là: nếu như thái tử không đến, mình chỉ sợ cũng bị người ta khinh bạc đi, vậy thì thật là sống không bằng chết!

Hắn là đường đường thái tử một nước, có thể làm đến như vậy, thật sự làm cho người ta cảm động.

"Tiểu Ngọc Nhi, muội yên tâm, ta sẽ chịu trách nhiệm đối với muội!" Giống như đinh chặt sắt, nói năng có khí phách!

"Trì ca ca, huynh sẽ lấy ta sao?" Tiểu Ngọc Nhi hỏi cẩn thận, đem lấy chính mình toàn bộ thật lòng cùng tự ái nâng lên, chỉ vì cầu xin một cái đáp án.

Thái tử trong lòng thở dài, thấy tiểu nha đầu vậy còn chưa đủ tin tưởng mình nha!

Băng Trì lần nữa dùng môi mỏng lạnh lạnh này hẳn hôn lên cái trán Tiểu Ngọc Nhi, lông mày, mắt to, mũi thon, cuối cùng rơi vào trên môi đỏ mọng, dịu dàng, từ từ, tình tế thương thức, hường thụ đôi mắt mông lung Tiểu Ngọc Nhi đã sớm xụi lơ trong ngực, trong lòng thỏa mãn không dứt, Đúng vậy a, nếu như đã thích, cũng sẽ không buông tay, đem lấy nàng vậy ở trong ngực của mình, không chứa thủ đoạn nào!

"Tiểu Ngọc Nhi, muội nghe, ta Nhất Băng Trì nhất định sẽ cưới muội làm vợ!" Đây là nam nhân tuyên thệ, đây là nam nhân đoạt lấy, từ nay về sau, rốt cuộc không còn là độc thân!

Tiểu Ngọc Nhi cũng không có bởi vì Nhất Băng Trì cam kết mà vui vẻ, này chân mày vẫn như cũ nhăn nhu, Băng Trì nhìn rất là đau lòng nha, sức quyến rũ của mình không đủ?

Lần đầu tiên trong đời cam kết với một nữ nhân, lại là loại phản ứng này? Chẳng lẽ là trong lòng Tiểu Ngọc Nhi cũng không muốn gả cho mình? Chẳng lẽ trong lòng nàng có người khác?

Không! Không thể nào! Tuyệt đối cũng không có thể! Ta Nhất Băng Trì coi trọng gì tuyệt đối sẽ không cho bất luận kẻ nào có cơ hội có thể lấy được!

"Thế nào? Gả cho ta mất hứng?" Nhất Băng Trì lạnh mặt, hung hăng nói, nếu là Tiểu Ngọc Nhi dám thừa nhận, hẳn nhất định sẽ làm cho người hỏi hận là

nàng!

Tiểu Ngọc Nhi bị lãnh khí Nhất Băng Tri đông lạnh co rút thân thể nhỏ bé một cái, hướng về nguồn nhiệt càng thêm nhích tới gần.

"Ta không có nha, ta chỉ là đang suy nghĩ về sau nên làm cái gì nha? Phụ thân mẫu thân cũng sẽ không nguyện ý cho ta vào cung, đây nên làm thế nào nha?"

Thân thể Băng Tri căng thẳng lập tức liền thư giãn xuống, đem thân thể mềm mại trong ngực ôm càng thêm chặt chẽ: "Muội đây không cần lo lắng, ta sẽ xử lý!"

"Vậy trước tiên cũng có thể không cần nói cho phụ thân mẫu thân chuyện chúng ta ngày hôm qua nha?"

"Thế nào? Sợ ta sẽ ỷ khuất muội?"

"Không phải, ta còn nhỏ á..., chờ ta lớn hơn chút nữa rồi hãy nói!"

"Mười lăm tuổi đã không nhỏ!"

"Ta mặc kệ á..., dù sao không cho nói!"

"Tuân lệnh! Ái phi!"

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, lẫn nhau hài lòng!

Băng Tri lần nữa bắt đầu quan sát tiểu nha đầu này cơ hồ từ nhỏ đã loanh quanh ngay trước mặt, một nữ tử bình thường là lần đầu tiên cung, hận không được có thể thái tử hoàng tử sủng ái, trăm phương ngàn kế để cho mình cùng thái tử hoặc là hoàng tử nhắc lên chút bất quá, để nước chảy thành sông. Thậm chí, cả đời chỉ là vì lấy được một cái ánh mắt!

Mà Băng Tri đây là lần đầu tiên nghe nói có người không muốn vào cung, cho dù ở dưới tình huống thái tử đã cam kết!

Cô gái này bắt phàm!

Băng Tri chưa từng thấy may mắn như bây giờ vậy, may mắn là mình lấy được nàng.

Không phải băng Phong, không phải Băng Trạch, không phải Băng Tịch!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngao Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Tử Thần gần như thế

Bảo Lam uể oải chậm rãi mở cặp mắt ra, nhúc nhích ngón tay, chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân giống như bị xe tải đè nát, nếu không phải thấy được gian phòng bố trí quen thuộc, Bảo Lam nhất định cho là mình bị trọng thương, bị chém tám mươi nhất đao vậy.

Chậm rãi từ từ nhớ lại, Bảo Lam đưa tay che vị trí trái tim, nghỉ ngơi một đêm, nó đã khôi phục sức sống bình thường, nếu không phải hôm qua đau quá mức, Bảo Lam nhất định sẽ cho là đây chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ lo sợ không đâu, thôi!

Bảo Lam tự giễu cười một tiếng, có lẽ là tự mình nghĩ quá nhiều đi, tâm này thật là càng ngày càng không có tiền đồ rồi sao, thế nhưng lại bởi vì một ánh mắt Băng Phong liền đầu hàng, còn là một coi thường ánh mắt của mình!

Quả nhiên, không nên tự mình ôm lấy quá nhiều ảo tưởng!

Nhưng là, trái tim lại chân chân thật thật không cam lòng nhảy lên, đúng, không cam lòng!

Bảo Lam một khắc này chưa bao giờ hiểu rõ nội tâm của mình như vậy, giống như đã thích lâu rồi, nhưng là bây giờ nên làm cái gì bây giờ? Nhưng hắn là hoàng tử Phách Băng quốc nha, tương lai rất có thể thừa kế vương vị, đứng đầu quốc gia, quần lâm thiên hạ -Đế Vương!

Mà mình chỉ là một nữ tử, nhiều nhất chỉ là nữ nhi chương môn một tiêu cục, có thể không?

Còn nữa, quan trọng nhất là, hắn sẽ thích mình sao?

Sẽ thích , dù sao mấy ngày kia hấn còn cười đối với mình ! Nhưng là, hấn tự mình cười?

Sẽ thích , dù sao diện mạo mình tuyệt đối không kém ! Nhưng là, đương triều hoàng tử có mỹ nữ gì chưa từng thấy qua? Còn có thể quan tâm bề ngoài sao?

Sẽ thích ! Sẽ thích sao?

Bảo Lam trong đầu có hai tiểu nhân một mực đánh nhau, một đang nói sẽ thích, một đang tỏ rõ mình không xứng với Băng Phong!

Bảo Lam cảm giác đầu của mình như muốn nổ tung, rốt cuộc muốn làm thế nào đây?

Thời điểm Bảo Lam đang rối rắm không dứt, tiếng gõ cửa phá vỡ rối rắm của Bảo Lam!

Đi vào là thiếp thân thị nữ Trương phu nhân Thúy Trúc.

"Thúy Trúc tỷ tỷ, có chuyện gì sao?" Bảo Lam nói xong ngồi dậy.

Thúy Trúc vội vàng mấy bước cũng làm một bước sang đây, đỡ Bảo Lam: "Bảo Lam muội muội không cần đa lễ, người bây giờ thân thể đang suy yếu, cần phải nằm xuống nghỉ ngơi thật tốt mới đúng, chúng ta không quan tâm những lễ tiết này!" Thúy Trúc nâng đỡ Bảo Lam ngoan ngoãn nằm lại trên giường.

"Tiểu thư làm sao mà không có tới nha?" Bảo Lam ở trước mặt người ngoài vẫn là hết sức lễ phép, không nên nói , tuyệt đối không nói.

Thúy Trúc nói tiếp:"Tiểu thư sáng sớm hôm nay cùng thái tử đồng thời trở về đây nha."

"Tiểu Ngọc Nhi đi ra ngoài sao?" Cái gì gọi là cùng thái tử đồng thời trở về hay so? Chẳng lẽ, tối hôm qua, bọn họ một mực cùng nhau sao?

"Bảo Lam muội muội hôm qua người té xỉu không biết, đêm hôm qua lão gia đánh tiểu thư, tiểu thư trong cơn tức giận liền chạy ra khỏi phủ, hoàn hảo có thái tử chạy ra đuổi theo, bằng không lão gia phu nhân sẽ lo lắng mất !" Thúy Trúc sinh động miêu tả cảnh tượng tối hôm qua, Bảo Lam lại dừng ở câu kia "Tối ngày hôm qua lão gia đánh tiểu thư", thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh!

Ái nữ như mạng Trương Thái Phó thế nhưng lại động thủ đánh Tiểu Ngọc nhi, làm sao có thể?

"Thúy Trúc tỷ tỷ, tại sao tiểu thư bị đánh đây? Đây không phải là tác phong lão gia nha?"

"Còn không phải là Lý Như Yên ý là nữ nhi Thừa Tướng khiến cho Thái hậu hạ chỉ đi cùng thái tử và ba vị hoàng tử cùng nhau đi học nha, người cũng không phải không biết tiểu thư cùng Lý Như Yên đó vẫn không hợp nhau, tiểu thư vui lòng mới là lạ chứ!"

"Người nói là Lý Như Yên cũng muốn tới phủ Thái Phó?" Bảo Lam thật không tin sẽ có chuyện như vậy, Lý Như Yên không phải luôn luôn nhìn không vừa mất Tiểu Ngọc Nhi ư, làm sao sẽ chủ động đề xuất tới phủ Thái Phó? Trong này nhất định là có âm mưu gì!

"Cũng không phải sao! Nói đến cái này ta liền giận, Lý Như Yên đó sáng sớm nay lại tới, giọng trống kua chiêng, tùy tùng một đồng , hấn không được chiêu cáo thiên hạ !" Thúy Trúc bình thường chính là tính tình tùy tiện tiện tiện, nhất tính tình là bao che khuyết điểm, tuyệt đối không nhìn nỗi tiểu thư nhà mình bị ức hiếp, hiện tại oán hận nói xong, cũng hấn không thể cắn chết nàng để thuận mất Tiểu Ngọc Nhi !

"Tiểu thư kia đâu? Chẳng lẽ là muốn cùng Lý Như Yên đánh nhau? Không được, ta nhất định muốn đi bảo vệ Tiểu Ngọc Nhi, cũng không thể để cho nàng bị khi dễ đi!" Bảo Lam lần này còn thể nào ngồi yên được, vừa nghe Lý Như Yên tới, cả người liền tràn ngập tinh thần, không đem kẻ địch trực xuất lãnh thổ thể không bỏ qua!

"Ai ai! Tiểu thư bây giờ cùng thái tử bọn họ cùng nhau đi học ! Bất luận kẻ nào cũng không thể đi vào quấy rầy , nếu là làm thái tử tức cau chân mày, có thể có chúng ta chịu khổ !" Thúy Trúc vội vàng ngăn Bảo Lam xung động lại, cũng không thể gặp phải loạn gì!

"Tiểu Ngọc Nhi không phải là không cùng bọn họ đi học chung sao?" Bảo Lam thế nào cảm giác mình ngủ một giấc, liền theo không thời đại rồi! Thế nào cái gì cũng không biết, một đêm này rốt cuộc xảy ra bao nhiêu chuyện nha?

"Đây đều là công lao thái tử điện hạ nha, thái tử điện hạ nói nếu thiên kim Thừa Tướng có thể tới cùng học, thiên kim nhà Thái Phó đương nhiên là hoan nghênh! Lời vừa nói ra này, Lý Như Yên mặt liền tái mét! Phải biết lão gia chúng ta là cùng Thừa Tướng ngồi ngang hàng với nhau!"

Bảo Lam vội vàng bịt kín miệng Thúy Trúc, không để cho nàng nói tiếp, đồng thời cẩn thận nhìn chung quanh, thấy chung quanh không ai mới thở phào nhẹ nhõm

"Thúy Trúc tỷ tỷ, lời này nhưng là không thể nói lung tung nha! Thái tử lời này nói được, chúng ta thân là hạ nhân thì không nói được, bằng không bị người có lòng nghe thấy, chính là phải hồng bét đấy!"

Thúy Trúc thế này mới ý thức được mình mới vừa phạm vào đại kỵ, cũng là ngậm miệng không nói lời nào!

Bất quá, tai vách mạch rừng, những lời này cho tới bây giờ thì không phải là tin đồn vô căn cứ(không huyệt lại phong)!

Ở ngoài bức tường, Hoa Chi nói lời này một chữ không thiếu, hơn nữa thêm dầu thêm mỡ truyền đạt cho Lý Như Yên, Lý Như Yên hóa bốc lên ba trượng, thế nếu là không đem Bảo Lam cùng Thủy Trúc chinh hoàn toàn, thế không làm người!

Hoa Chi này chính là nha hoàn cận thân Lý Như Yên qua nhiều năm như vậy !

Một ngày nay cứ như vậy đi qua. Trừ buổi trưa Tiểu Ngọc Nhi đã tới một lúc, ngay sau đó bị người của thái tử gọi đi ra ngoài, có lúc có người đã tới gian phòng này, Bảo Lam chưa từng có hưởng thụ qua loại an tĩnh này, thậm chí là thanh tĩnh! Loại cảm giác thật giống như bị toàn thế giới quên lãng này không phải Bảo Lam có thể hiểu được, cho dù Bảo Lam một mực tự an ủi mình, tự mình đem thế giới nhốt ở ngoài cửa!

Mặt trời chiều ngã về tây, hoàng hôn luôn làm cho người tha hương tìm được đồng cảm!

Từ xưa thì có Hoa Mai " Dịch ngoại đoạn kiều biên, tịch tịch khai vô chủ. Dĩ thị hoàng hôn độc tự sầu, canh trứ phong hòa vũ" *

Thi nhân lưu lạc Thi có " Khô đằng lão thụ hôn nha.

Tiểu kiều lưu thủy nhân gia.

Cổ đạo tây phong sáu mã.

Tịch dương tây hạ,

đoạn tràng nhân tại thiên nhai"***

(Dịch thơ:

* Bên ngoài dịch, bên cạnh cây cầu gãy,

Lặng lẽ nở khoa không ai hay.

Lẻ loi tự sầu lúc hoàng hôn xuống,

Lại chịu mưa và gió.

Bốc toán tử - Hoa mai

**Con quạ buổi chiều đậu trên cây đằng già khô héo

Nhà ai ở gần chiếc cầu nhỏ bên dòng nước chảy

Con ngựa gầy đi trong gió tây trên đường cỏ

Bóng tịch dương đã ngã về tây

Đứt ruột vì người ở tận chân trời.

Thiên tịnh sa- Thu Tứ)

Tức cảnh sinh tình, cho dù Bảo Lam không phải là người đa sầu đa cảm, cũng bị cảnh mặt trời lặn nơi đất khách này hấp dẫn, xuất thần, bi thương, nhớ nhà. Phiêu bạt bên ngoài, một người nhất định muốn nhìn thấy rất nhiều cảnh hoàng hôn, nhìn thấy rất nhiều khuôn mặt xa lạ, nhìn thấy rất nhiều bầu trời đêm cô độc!

Đây chính là nhất định!

Bảo Lam tiếp tục đi theo tiếng gọi thiên nhiên, đi tới, đi tới, liền đi tới Rừng trúc, trước mặt đã không còn ánh trời chiều, ở chân trời chỉ còn một vài tia sáng.

Bảo Lam phục hồi tinh thần lại, lắc lắc cổ cứng ngắc, ngoài ý muốn thấy được bóng dáng rồi rầm đó!

Bảo Lam quyết định không hề trốn tránh tình cảm của mình nữa, tối thiểu hết hy vọng mới chết tâm được, ân, nhất định tranh thủ lần này cũng là cơ hội duy nhất!

Bảo Lam đi về phía trước mấy bước, cảm thấy càng ngày càng khẩn trương a, không ngừng phỏng đoán, không biết có được chấp nhận không, mới vừa muốn lên tiếng thì chỉ thấy Băng Phong lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai xoay người lại, đưa tay chế trụ cổ của Bảo Lam, dùng sức, bóp chặt, mặt của Bảo Lam trong nháy mắt biến thành màu tím, Từ Thần gần như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngao Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Rút lưỡi của ngươi

Bảo Lam không hiểu tại sao lại như vậy, bất quá, tuyệt đối không thể chết, niềm tin thật sâu cắm rễ ở trong đầu Bảo Lam, Bảo Lam dùng hết chút sức lực cuối cùng giờ cánh tay lên liêu mạng nắm cánh tay cứng rắn Băng Phong. Bảo Lam giờ phút này cái gì cũng không quản tới, chỉ là liêu mạng giấy vò, giấy dựa, cảm thụ được mũi hít không khí càng ngày càng mỏng manh, chịu đựng lồng ngực khổ sở hít thở không thông. . .

Bảo Lam cảm thấy khổ sở vô cùng, cái chết chưa từng đến gần như vậy, khát vọng sống cũng chưa từng có mãnh liệt như vậy, tâm cũng chưa từng có khổ sở như vậy!

Thôi thôi, nếu nói thích cũng chỉ là của mình ảo tưởng thôi, mình sẽ thích một nam nhân tự tay muốn bóp chết mình sao? Có thể tin tưởng một nam nhân tự tay muốn bóp chết mình nói thích mình sao? Một nam nhân tự tay muốn bóp chết mình có đáng để thích không? Không! Tuyệt đối không đáng giá! Bảo Lam tuyệt đối không có hạ thấp đến trình độ như thế, còn có thể đối với nam nhân như vậy tâm tư kỳ vọng sao!

Bảo Lam chưa bao giờ cảm thấy may mắn như vậy, may mắn mình còn chưa có ngu xuẩn đem lời tỏ tình nói ra khỏi miệng, nếu không đó chính là chuyện buồn cười nhất trên đời này rồi !

Thôi thôi, cứ như vậy kết thúc đi! Không đúng, không có bắt đầu nói gì kết thúc đây?

Tất cả cũng chỉ là trắng trong gương hoa trong nước, tỉnh mộng, chính là thời khắc nên thanh tỉnh!

Đang ở thời điểm đại não Bảo Lam bởi vì cực độ thiếu dưỡng mà muốn đánh mất lý trí, đột nhiên bị ném tới trên đất, Bảo Lam chưa từng cảm thấy có thể hô hấp lại là chuyện tốt đẹp như vậy, từng ngum từng ngum hô hấp không khí, cảm thấy trong lồng ngực lưu động, cảm giác được mạch đập nhảy lên, thì ra là, còn sống, bản thân liền là chính là một loại may mắn!

"Thế nào? Bước chân vào giang hồ, chỉ có ngăn ấy bản lĩnh? Hừ!"

Sĩ khả sát bất khả nhục, lại còn nhục nhã tiêu cực của mình, quả thực là khinh người quá đáng!

"Ngươi cho rằng ngươi rất ghê gớm sao? Không phải là nhị hoàng tử Phách Băng quốc sao? Ngươi có gì đặc biệt hơn người, quốc gia này vẫn là những dân chúng như chúng ta đóng thuế nuôi sao, nói trắng ra là chính là các ngươi xem thường chúng ta những người đang nuôi các ngươi, chúng ta cũng là áo com phụ thân mẫu thân các ngươi! Ngươi không phải hiểu được cảm ơn coi như xong, lại vẫn đem cái thân phận này đến áp chế chúng ta, thật là khinh người quá đáng!" Bảo Lam lời nói này nói xong thật đúng là đầy lòng căm phẫn, đồng dặc, dĩ nhiên Bảo Lam quên mất đang nằm trên mặt đất, lấy tư thái đó nói, vậy thì càng thêm hoàn mỹ!

"Nói đủ rồi? Thế nào không nói tiếp nha? tCò tài ăn nói tốt như vậy, nếu không phải rút lưỡi của ngươi, ta đều cảm thấy đáng tiếc !" Băng Phong lấy giọng điệu hết sức bình thường nói lời ác độc như thế, giống như đang ở nói "Hôm nay thời tiết không tồi" giống nhau bình thường.

Nhưng lọt vào trong lỗ tai Bảo Lam thì cảm thấy huyết dịch toàn thân đều lạnh cả người, xương cốt đều run lên, đầu lưỡi nói rút ra liền rút, chỉ sợ cũng chỉ có người âm hiểm bậc này mới có thể nói xong mặt không đổi sắc! Thôi, thứ người như thế không chọc nổi, ta còn trốn không thoát sao? Núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt! Chúng ta còn nhiều thời gian, một ngày nào đó bản cô nương sẽ làm ngươi thân phục ở chân của bản cô nương, mặc ta chà đạp!

Nghĩ đến cái hình ảnh này Bảo Lam không nhịn được bật cười. Nhưng là đối diện Băng Phong lại tròn tròn mắt, nghĩ thầm"Chẳng lẽ cô nương này không bình thường hay sao? Nói thế nào rút ra đầu lưỡi nàng nàng đều có thể cười bi ối như vậy đây?" Đúng, chính là bi ối, Bảo Lam lúc này đã hóa thân thành hủ nữ thế kỷ hai mươi mốt, trong lòng đang tự sướng!

"Thế nào? Muốn thử này cảm giác, hả?" Băng Phong giọng nói lạnh lẽo cắt đứt Bảo Lam đang YY, đặc biệt là cái này "Hả?" âm cuối cao lên, rất có một loại cảm giác ngươi phải là ta không ngại thử cảm giác một lần!

Bảo Lam rốt cuộc vẫn là nhận rõ sự thật trắng trợn này, mặc dù không muốn tỉnh lại, nhưng mà không có cơ hội trốn tránh, tên nam nhân này là muốn giết mình nha! Tại sao có thể đối với kẻ địch mình trong lòng còn giữ thiện niệm?

Bảo Lam khôi phục sự thấy vọng của mình, lãnh ý nhìn về phía nam nhân cao cao tại thượng: "Phong hoàng tử, nếu như mà ta nhớ không lầm, Bảo Lam ta không có làm phiền ngài chứ? Ngươi vô duyên vô cớ làm cái gì vậy?"

"Vô duyên vô cớ? Hừ! Đầu óc ngươi bị lừa đá đi? Ngươi quen ngươi là thân phận gì rồi sao?"

Đầu óc ngươi mới bị lừa đá a ! Cả nhà ngươi đầu óc cũng bị lừa đá a !

Chỉ là, tiểu nữ tử co được dân được, đương nhiên sẽ không so đo với ngươi .

"Xem Phong hoàng tử đây là nói gì vậy, Bảo Lam làm sao sẽ không nhớ rõ thân phận của mình đây? Bảo Lam chỉ là một tiểu nha hoàn phủ Thái Phó, không biết tổ tiên tích đức gì, thế nhưng có thể cùng Phong hoàng tử Điện Hạ mặt đối mặt nói chuyện, thật là vinh hạnh !" Bảo Lam lời nói này cảm thương mang cơn, không âm không dương, ý trào phúng mười phần!

"Người biết tổ tiên tích đức là tốt rồi, nếu biết thì cần hảo hảo quý trọng mạng nhỏ này, rút ra khỏi phủ Thái Phó nhanh lên, bằng không vương mắt Bản hoàng tử, Bản hoàng tử tuyệt đối sẽ không lưu người!" Bách Phong cũng không vạch trần thân phận của Bảo Lam, nếu trong lòng nhau đã biết rõ, không cần thiết nói quá rõ.

"Ta làm cái gì mắc mớ gì tới người? Người tại sao uy hiếp ta?"

"Tại sao, chỉ bằng người là Bảo Lam ta liền tuyệt không thể lưu lại người!"

"Người! Ta cũng nói cho người biết, ta nhất định sẽ rời đi, nhưng không phải bây giờ! Không lấy được thứ ta muốn ta tuyệt sẽ không bỏ qua!"

"Kia bản vương lấy mạng của người, xem người còn thể nào mạnh mẽ!" Băng Phong nói xong cũng ra tay lần nữa, lấy tốc độ quỷ dị đánh úp về phía Bảo Lam, thật may là lần này Bảo Lam đã sớm phòng bị, mới có thể lưu loát tránh thoát một kích này, bất quá, hiển nhiên, kia Băng Phong cũng không phải một kích trí mạng, đây chẳng qua là đang thử dò xét, thử dò xét bản lĩnh cùng năng lực phản ứng Bảo Lam. Cao thủ so chiêu, không có nhiều thủ đoạn như vậy, chiêu chiêu trí mệnh, nhiều chiêu sát ý, tuyệt đối không lưu tình!

Người tới ta đi mấy hiệp, Bảo Lam cũng biết mình tuyệt đối không phải đối thủ của Băng Phong, mỗi một chiêu nhìn như đơn giản, cũng là giấu giếm Huyền cơ, chiêu chiêu trí mệnh, mồ hôi trên trán càng ngày càng nhiều, tốc độ Bảo Lam rõ ràng chậm lại, Băng Phong đá chân một cái, một cước đứng thẳng, một cước ngay giữa cái trán Bảo Lam, cách huyệt Thái Dương chưa đủ một li(cm), thất bại đã định!

Băng Phong liền giữ vững cái tư thế này, uy hiếp hỏi: "Thế nào? Còn muốn tiếp tục hay không?"

Hỗn đần! Này căn bản liền không có lựa chọn nào khác sao! Bây giờ có thể làm sao? Này rõ ràng chính là nói muốn chết sao, hoặc là rút a! Tiếp tục, tiếp tục cái đầu người a!

"Đi thì đi, có gì ghê gớm đâu!" Bảo Lam giận dữ nói.

Băng Phong lúc này mới đem chân giữa không trung buông xuống, đứng lại: "Vậy còn không đi?"

"Người cho ta chút thời gian thôi! Ta là nha hoàn phủ Thái Phó, cũng không thể vô duyên vô cớ mất tích chứ?" Bảo Lam nghĩ xong chiêu số ứng phó, đó chính là một chữ -- thoái thác!

"Bao lâu?" Băng Phong hiển nhiên cũng cảm thấy Bảo Lam nói có chút đạo lý, không khỏi buông lỏng cảnh giác.

Đây là một cơ hội tốt!

"Ta đây sẽ mau chóng nha! Vẫn còn muốn giữ lại mạng nhỏ !" "

Băng Phong hiển nhiên không thể tiếp nhận loại này trả lời, lập tức chân mày liền nhíu lại.

Nguy rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Ngạo Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 41: Băng Phong, Băng Trạch mặt đàm

Bảo Lam vội vàng trả lời:"Và lại, ta ở dưới mắt người còn có thể giờ trò gian trá gì hay sao? Người phải tin tưởng bản thân chứ!" Lời tăng bốc, ai không biết nha? Nhớ ngày đó lúc chọc phụ thân tức giận, mỗi lần đều là ngoan ngoãn thừa nhận sai lầm, sau đó đem phụ thân tăng bốc ba hoa chích chèo, liền chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không đây!

Dường như nam nhân cũng rất hưởng thụ khi được thoải phòng, Băng Phong chân mày cũng giãn ra:"Người tốt nhất đừng giờ trò gì! Ta cảnh cáo người lần nữa, trong khoảng thời gian này không cho phép xuất hiện trước mặt A Tịch, có nghe hay không?"

"Tại sao?"

"Chỉ vì ngươi là nữ tử giang hồ! Ngươi cho rằng A Tịch là Tứ hoàng tử sẽ để ý ngươi?"

Bảo Lam có thể đồng ý lời Băng Phong nói là thật, nhưng Bảo Lam không chấp nhận nổi rõ ràng là Băng Phong xem thường!

"Ta là nữ tử giang hồ thì thế nào? Chiến này ta cùng Tịch trở thành bằng hữu có quan hệ gì sao?"

"Bằng hữu? Ngươi cho rằng ngươi là ai? Ta cho ngươi biết, ngươi ngay cả tư cách làm nha hoàn cho A Tịch cũng không được!"

Đúng vậy a, Bảo Lam thế nào quên đây là xã hội gì, đây không phải là thời đại người người ngang hàng, ở chỗ này có chỉ là bản tiện cấp bậc tư tưởng có chỉ là môn đẳng hộ đối, có chỉ là bất nạt kẻ yếu, mình thật là đánh giá cao bản thân!

Bảo Lam hoàn toàn chết tâm!

Không nói thêm lời nào, nhiều lời vô ích, nói càng nhiều, nhục nhã càng nhiều!

Bảo Lam đột nhiên hiểu rõ nhiều thứ, đột nhiên đối với cái thế giới này lại có nhận thức mới, mặc dù trả giá lớn sẽ chịu tổn thương!

Bảo Lam xoay người rời đi khu rừng nhỏ.

Băng Phong nhìn bóng lưng Bảo Lam, ở nơi này trong rừng trúc dày đặc đột nhiên cảm thấy cái nữ hài tử này nhỏ bé như vậy, cô độc như vậy, như vậy thật muốn làm cho người ta che chở! Nhưng mình lại dùng lời nói vô tình nhất thật sâu tổn thương nữ hài tử này, Băng Phong cả đời cũng không quên được khi Bảo Lam nghe được câu nói sau cùng của mình trong nháy mắt ánh mắt trở nên âm trầm!

Thôi thôi, cứ như vậy đi, đau dài không bằng đau ngắn, nữ hài tử kiên cường này sẽ khá hơn, sẽ trưởng thành, sẽ có bầu trời thuộc về riêng nàng, sẽ có một nam nhân ưu tú một lòng thương yêu nàng, che chở nàng, cho nàng một gia đình hạnh phúc! Nhưng vì sao nghĩ đến nữ hài tử này sẽ thuộc về người khác, tâm thế nhưng lại mơ hồ co rút đau đớn đây?

Không kịp nghĩ nhiều, liền bị người cắt đứt.

"Nhị ca thật hăng hái nha!"

Băng Phong vẫn như cũ duy trì tư thái quay lưng lại, ngay cả người cũng lười động, cũng không có tâm tình quay lại: "Tam đệ có lời nói thẳng đi, không cần quanh co vòng vèo như vậy!"

"Ta chỉ là hết sức bội phục sức quyến rũ nhị ca thôi, không ngờ vào phủ có hai ngày liền có tiểu mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ nha! Chà chà! Tam đệ thật là phục sát đất nha!"

"Vậy ngươi dập đầu sát đất một cho ta nhìn một chút!"

Băng Trạch không ngờ Băng Phong quả nhiên là một chút tình cảm và thể diện cũng không lưu lại, trong lúc nhất thời tự tìm mất mặt, lúng túng không thôi: "Chỉ là nhị ca vẫn là như trước là không hiểu được thương hương tiếc ngọc nha, ta chính là thấy tiểu mỹ nhân kia mặt như đưa đám ra đi."

"Ngươi rất rồi rãnh?"

"Ta làm sao có được phúc khí như nhị ca nha, ta tới chính là nói cho nhị ca một tiếng, nếu nhị ca đối với nữ sắc không có hứng thú, tiểu đệ có thể thay thế, ta chính là đối với tiểu mỹ nhân này có cảm giác rất hứng thú nha!"

"Không cho phép ngươi đụng nàng!" Băng Phong lập tức lên tiếng, thanh âm căng thẳng, rõ ràng cho thấy rất tức giận.

Băng Trạch nhưng này đem một màn hoàn toàn xem ở trong mắt, trong lòng đối với Bảo Lam hứng thú càng dày đặc, vậy ra Bảo Lam đối với nhị ca mà nói không đơn giản!

Mình chính là chưa từng gặp qua nhị ca lãnh huyết ngoại trừ Tịch ra đối với người ngoài chưa từng ngoại lệ! Rốt cuộc lộ ra sơ hở sao?

"Chẳng lẽ nhị ca đây là lạc mê muội buộc chặt?"

Băng Phong cũng hiểu mình mới vừa rồi biểu hiện quá khích, rất dễ dàng đem Bảo Lam cuốn vào bên trong trận chiến tranh đoạt ngôi vị hoàng đế này, hơn nữa rất có thể chính là vật hy sinh hoàng quyền!

Mặc dù, mình cũng không tính làm như vậy!

"Chẳng lẽ ngươi không biết A Tịch cùng nàng là bằng hữu? Ta cảnh cáo ngươi, không nên có bất kỳ hành động có liên quan đến A Tịch, giá phải trả, ngươi – trả – không – nổi!" Từng chữ từng chữ một, chữ chữ nói nặng có khí phách!

Băng Trạch sắc mặt trở nên khó coi, Băng Phong đối với Băng Tịch bảo vệ đây là mọi người đều biết, mà Băng Phong cũng xác thực vì Băng Tịch đã làm không ít chuyện hoang đường, Băng Trạch không thể không cảm thán Băng Phong bá đạo, lại không thể không hâm mộ nâng phúc khí Băng Tịch!

Băng Trạch trong lòng biết cùng bọn họ rất bất đồng, thái tử là hoàng hậu thân sinh, Băng Trạch dĩ nhiên là so sánh không bằng, mẫu hậu Băng Phong là

phi tử hoàng thượng sủng ái nhất, nhưng sau bởi vì đủ loại nguyên nhân, qua đời, vì vậy Băng Phong theo mẫu phi Băng Tịch lớn lên, nhưng Băng Tịch tại sao lấy được sủng ái độc nhất vô nhị của Băng Phong? Nhìn lại mình, mẫu hậu địa vị không bằng thái tử, mẫu phi được cưng chiều không bằng mẫu hậu Băng Phong, cũng không bằng Băng Tịch có một vạn năng ca ca che chở, mình được như ngày nay đều là bằng vào chính mình từng bước một có được, trong này đã bỏ ra bao nhiêu cũng không nhớ rõ nữa.

Mình có thể nào không tranh?

"Về sau không cho phép bước vào Rừng trúc một bước, ngươi không phải biết đây là của ta địa bàn sao?"

Băng Phong đối với người đệ đệ này cũng chẳng có bao nhiêu tâm đồng tình, dù sao chính là một đối thủ ngôi vị hoàng đế, không cần quan tâm cảm thụ của bọn hắn, để cho hắn thoải mái, chính là cho mình không thoải mái! Băng Phong tự nhận là cũng không phải là thánh nhân gì, không cần thiết lãng phí tình cảm!

Băng Phong nói xong cũng sai bước rồi đi, không chút nào cố kỵ Băng Trạch vẫn còn ở một bên.

"Ba!" Băng Trạch tức giận, cầm phần nắm đôi tay thành quyền, quỳ thật mạnh trên đất! Hiện tại trong lòng Băng Trạch chỉ có tràn đầy nhục nhã, chỉ nghĩ như thế nào trả thù, không để ý chút nào trên tay máu đang chảy ra rơi trên đất, thấm vào đất.

Nhất Băng phong, ngươi chờ, ta sớm muộn gì cũng hung hăng đánh bại ngươi, để cho ngươi thần phục ở dưới chân của ta! Nổi nhục ngày hôm nay, ta cần phải trả lại gấp mười lần!

Bảo Lam đứng không? Ngươi không cho ta động, ta liền cố tình chơi cho ngươi xem!

Bảo Lam vô cùng mất mát, nhưng lại cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm! Đại khái thật sự là bởi vì chết tâm, cho nên ngược lại trở nên rất bình tĩnh!

Cuộc sống luôn làm cho chúng ta thương tích đầy mình, nhưng là, chờ đau đớn qua đi, chúng ta lại phát hiện, trở nên kiên cường nhất thường thường là nơi chúng ta bị thương!

Bảo Lam quyết định trở về phòng nghỉ ngơi thật tốt, điều chỉnh tâm tình của mình, thuận tiện nghĩ xem kế tiếp làm như thế nào.

Bảo Lam đang ngủ say, vừa bị một tràng tiếng gõ cửa đánh thức, Bảo Lam tỉnh tỉnh rất nóng nảy, lại nói, hiện tại rất lưu hành gõ cửa sao?

Bảo Lam tính toán thông thả ung dung mặc quần áo, nhưng là người vừa tới giống như rất không nề tình, "Bang" một tiếng phá cửa mà vào rồi, Bảo Lam vội vàng nhanh như tia chớp mặc quần áo vào, hướng ngoài cửa nhìn lại.

"Lục soát cho ta! Một chỗ cũng không được bỏ qua!" Ngay sau đó liền có mười mấy Ngự Lâm quân xông vào, căn phòng nhỏ Bảo Lam nhất thời hết sức chật chội.

Bảo Lam đang muốn hỏi một chút có chuyện gì xảy ra, ai biết một người trong Ngự Lâm quân từ trong ngăn tủ lục ra được một trăm cái chế tác tinh xảo, hướng đội trưởng đi tới.

Đội trưởng vừa nhìn liền sáng tỏ, cũng không dài dòng: "Bảo Lam lớn mật, thể nhưng ăn cắp, bắt lại cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngoa Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Lần đầu gặp Tường Vũ

Bảo Lam từ nhỏ đã được Thạch Mặc Tôn dạy bảo, chuyện gì đều không đáng phải khàn cả giọng, cõi đời này có một loại tín ngưỡng: thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc! Không có chuyện gì đáng phải nổi giận, là của mình, người ta như thế nào cũng giành không được, không phải của mình, muốn giành cũng không giành được!

Rõ ràng là ném đá dẫu tay, nói thật, Bảo Lam thật vẫn không để vào mắt. Người sáng suốt nhìn một cái cũng biết chuyện gì xảy ra, về phần người nào thiết kế mình, đây mới là điều Bảo Lam quan tâm. Phải biết Bảo Lam tự nhận mình vào phủ tới nay cũng không có đã làm gì chuyện gì quá phận, huống chi nhìn trăm cái này cũng không phải là tỷ nữ bình thường có thể có được, cho nên, không cần gấp gáp, chỉ cần biết rằng việc này do ai động tay, chân tướng liền sáng tỏ rồi!

Thị vệ trưởng Tường Vũ đối với loại chuyện này thấy nhưng không thể trách, ở trong cung, hậu cung lục đục dẫu đá cũng sớm đã quen thuộc, bằng không hẳn cũng không cách nào ở trong hoàng cung nơi người ăn thịt người vẫn từng bước lên chức! Chỉ là, chân chính làm Tường Vũ cảm giác hứng thú

là Bảo Lam!

Người gặp qua loại người như vậy sao? Từ trong phòng nàng lấy ra tang vật, nàng như thế nào có thể bình tĩnh như vậy? Nếu nói là nàng trộm, nàng không phải vội vàng ôm bắp đùi, khóc lóc nức nở, tỏ rõ là nàng oan uổng, vùng vẫy giãy chết sao? Nếu nói không phải nàng trộm, nàng thì càng không nên bình tĩnh như vậy chứ, không phải nên vội vàng tỏ rõ mình là oan uổng, tranh thủ cầu xin chân tướng sao?

Hiện tại trước mặt nữ nhân này, không, chỉ là nữ hài tử, hiện tại nữ hài tử này tình huống thế nào? Bình tĩnh thông dong? Không khóc không nháo? Hết sức phối hợp?

Tường Vũ không nhịn được nhìn nhiều nàng mấy lần.

Bảo Lam theo đội Ngự Lâm quân đi ra khỏi khuê phòng, đi ra khỏi viện, chạy hướng hậu viện. Bảo Lam bắt đầu buồn bực, tại sao là đi hậu viện, không phải nên do Thái Phó hoặc là Thái Phó phu nhân thẩm vấn sao?

Chẳng lẽ. . . Chẳng lẽ. . . Một đồng ý niệm xấu xuất hiện trong đầu Bảo Lam: chẳng lẽ bọn họ đây là tính toán trực tiếp xử trí?

Nếu là như vậy, mình có thể toàn thân rút khỏi phủ Thái Phó thì phải cảm ơn trời đất, hiện tại rốt cuộc tình huống là thế nào đây? Là ai phải xử lý mình?

Xuất hiện đầu tiên trong đầu Bảo Lam chính là xuất ca nhân thần cộng phần, mặt lạnh lùng nhân thần cộng phần – Nhất Băng Phong! Trong lòng của Bảo Lam không hiểu sao nảy lên, nếu đúng như vậy liền nguy rồi! Nhất Băng Phong ngày hôm qua còn muốn bóp chết mình nha, cũng bởi vì thân phận của mình làm chứng mất hân, hân muốn diệt trừ hậu hoạn, còn nhớ rõ hân ngày hôm qua uy hiếp mình nói phải nhanh cút ra khỏi phủ Thái Phó a, hân hân là cảm thấy mình đang trì hoãn thời gian, cho nên muốn muốn trực tiếp động thủ? Khả năng này là lớn nhất!

Mặc dù tiếp xúc thời gian không lâu, Bảo Lam chính là tin tưởng dựa vào Nhất Băng Phong lạnh lùng, chuyện như vậy hân tuyệt đối làm ra được!

Nhưng không đúng rồi! Nhất Băng Phong ngày hôm qua rõ ràng đồng ý cho mình thời gian cáo biệt cùng phủ Thái Phó, không thể nào nhanh như vậy nuốt lời.

Mặc dù tiếp xúc thời gian không lâu, Bảo Lam chính là tin tưởng Nhất Băng Phong tuyệt đối là nam nhân giữ lời đỉnh thiên lập địa!

Như vậy, hiện tại đây là tình huống gì?

"Xin hỏi thị vệ trưởng ca ca, chúng ta không đi đại diện thế nào ngược lại đến hậu viện a?" Bảo Lam xuất ra nụ cười nàng tự cho là vui tươi nhất đáng yêu nhất, về mặt ngây thơ hướng về phía lãnh khốc Tường Vũ nói.

Tường Vũ đối với Bảo Lam biểu hiện hết sức hài lòng, cho nên liên quan đến nàng cũng là hết sức hài lòng, quan trọng hơn một chút là, mỹ nhân cười một tiếng, khuynh thành!

"Thái Phó phu nhân nói một khi bắt được ăn trộm, trực tiếp đưa đến phòng chứa củi nhốt lại!"

"Không cần thẩm vấn sao? Làm sao cho ta một cơ hội biện bạch chứ!"

"Trương phu nhân nói này là thời kỳ đặc biệt, không thể xuất hiện một chút xíu không may, thà giết lầm 1000 cũng tuyệt không thể bỏ qua cho một người!"

Bảo Lam vừa nghe rốt cuộc lộ ra ánh mắt lo lắng, "Cái người này là ý nói, muốn đem ta nhốt ở chỗ này, mãi cho đến thái tử cùng ba vị hoàng tử rời đi mới thôi?" Ngán vạn lần không được là như thế này a, mình còn có nhiệm vụ phải hoàn thành nha, nếu đúng như vậy mình làm sao mượn cơ hội vào cung tìm kiếm "Băng Tinh lệ"?

"Dạ!" Gọn gàng, không lè mè, trực tiếp làm cho Bảo Lam chấn động.

"Bất quá, đây chỉ là quyết định tạm thời!" Tường Vũ thật sự không đành lòng thấy vẻ mặt đau lòng trên mặt Bảo Lam, vội vàng bổ sung thêm một câu. Tường Vũ cũng không biết chính mình là thế nào, chỉ là không đành lòng thấy tiểu cô nương tốt đẹp như vậy lộ ra vẻ mặt thất vọng đi, chính mình là thiện lương a! Tường Vũ tự giải thích với chính mình.

Bảo Lam cũng không rảnh rồi nghiên cứu lời nói Tường Vũ, hiện tại Bảo Lam tập trung tinh thần làm sao để nhanh chóng giải quyết chuyện này, thời gian của nàng rất quý báu, cũng không thể cứ như vậy không rõ ràng lãng phí ở phòng chứa củi a!

"Cái đó, thị vệ trưởng ca ca, xin hỏi một chút, cái đó trăm cái rốt cuộc là của ai?"

Tường Vũ nghe xong lời này, cũng biết suy đoán của mình đúng, tiểu cô nương này tuyệt đối là bị oan uổng, đúng vậy, nữ hài tử tốt đẹp như vậy làm sao hạng người làm ra chuyện này?

"Sáng sớm hôm nay, Lý tiểu thư liền đến chỗ của Trương phu nhân cáo trạng, nói là không thấy một trăm cái thích nhất, ý chỉ trong phủ Thái Phó người làm tay chân không sạch sẽ, Trương phu nhân không cho phép chuyện danh tiếng bại hoại xảy ra, vì vậy hạ lệnh lục soát toàn bộ phủ."

A, thì ra là Lý Như Yên nha! Mình tại sao sẽ đem nữ nhân này quên mất! Nay thế gia vọng tộc từ trong ra ngoài, đến tâm cũng không giống như trên mặt sạch sẽ như vậy!

Chỉ cần không phải là Nhất Băng Phong là tốt rồi, chỉ cần không phải Nhất Băng Phong, mình là có thể mượn Tiểu Ngọc Nhi giải vây tội danh.

Quyết định chủ ý Bảo Lam cũng không do dự nữa, lập tức tranh thủ thời gian đối với Tường Vũ cầu khẩn: "Thị vệ trưởng ca ca, mặc kệ là ta có oan uổng hay không, cũng nên cho ta một cơ hội giải thích a, đến từ tội cũng đồng ý nha, không thể như vậy giam giữ ta nha!"

Tường Vũ nhìn thân thể nhỏ nhắn của Bảo Lam, cũng không đành lòng, chỉ cần nghĩ đến nữ hài tử phải ở nơi vừa bẩn vừa hẹp trong phòng cũi một tháng hơn, không thấy mặt trời, trong lòng liền hết sức buồn bực, giống như là làm chuyện tội ác tày trời vậy.

Nhưng mặc kệ trong lòng dù không muốn thế nào, lý trí vẫn quan trọng nhất, Thừa Tướng không thể chọc, nếu không thì không đơn giản như phòng chứa cũi như vậy!

"Xin lỗi Bảo Lam cô nương, chuyện này ta không thể giúp ngươi!" Nói xong cũng không quay đầu lại cửa mở trước mặt ra, chờ Bảo Lam tiến vào.

Bảo Lam nhìn nơi này bẩn thỉu cửa nhỏ không thấy mặt trời, trong lòng chán ghét, mình lúc nào thì luân lạc nông nỗi tới mức bị giam phòng chứa cũi? Dù là khi còn bé mình gây họa, phụ thân nốt mình đóng cửa, đó cũng là ô nhỏ thật xinh đẹp của mình a!

Trong lòng Bảo Lam nghĩ tới thiệt hơn ngoan ngoãn đi vào, chịu thiệt nhiều hơn, sau khi đi vào cơ hội mình ra ngoài sẽ mong manh, như vậy thì kế hoạch của mình sẽ bị ảnh hưởng, tìm kiếm "Băng Tinh lệ" sẽ trở nên hết sức khó khăn!

Về phần lợi, trừ bỏ ngoan ngoãn nhận tội ra, thật vẫn không nghĩ ra!

Lúc này Bảo Lam nhìn chăm chăm tường viện không nhúc nhích, hay là mình cứ như vậy bỏ chạy?

Càng nghĩ càng được, Bảo Lam không không chế được di chuyển bước chân hướng bên cạnh tường viện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Ngoa Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Nhớ lại bi thương đe dọa trắng trợn

Bảo Lam lúc này nhìn chăm chăm tường viện không nhúc nhích, nếu mình cứ như vậy bỏ chạy thì sao?

Cái nghĩ càng nghĩ càng được, Bảo Lam không không chế được bước chân di chuyển hướng bên cạnh tường viện.

Đi tới đi lui, Bảo Lam không kiềm chế nổi, cuộc sống như thế thật chịu đủ rồi, thật cứ như vậy xong hết mọi chuyện đi, chỉ cần đi ra ngoài, mới có mấy bước, liền giải thoát!

Tường Vũ nhìn bộ dạng Bảo Lam không khỏi nhú mảy, tiểu cô nương thế này là thế nào, tại sao đi đến góc tường đây?

Còn kém mấy bước rồi, chỉ cần nữa mấy bước, mà có thể lướt qua tường này rồi !

Đột nhiên, một tiếng kêu ngăn trở Bảo Lam bước đến, đây là người nào đây? Nghe rất quen tai ! Bảo Lam quay đầu lại nhìn về phía nơi phát ra âm thanh nơi, thì ra là hần!

Trảm Bạch không hiểu tại sao mình nhận được nhiệm vụ như vậy, đây không phải là dùng dao mổ trâu giết gà sao? Tuy nói so sánh này không chuẩn xác lắm, nhưng này là thật sự nha, nghĩ mình đường đường là, ách, không thể nói, đây là bí mật, thế nhưng lại bị phái đến làm thám tử, còn là một nữ nhân, điều này làm cho Trảm Bạch luôn luôn lãnh tinh không bình tĩnh nổi, kệ đi, chủ tử ra lệnh lại không thể cãi lời, chính là chết người ở chỗ, rốt cuộc chủ tử là ý gì đây?

Ngươi nói là giám thị sao, vậy hần là đối đãi giống như phạm nhân bình thường đi, thế nhưng này là Bảo Lam, là người duy nhất lúc chủ tử động sát ý mà còn sống sót, còn là nữ nhân! Nữ nhân này vấn đề rất lớn, nếu là nam tử, vậy khẳng định chỉ có một khả năng —— lợi dụng! Lợi dụng xong sau đó chỉ có một khả năng —— Sát!

Thế nhưng nếu là nữ nhân, hơn nữa còn là nữ nhi kẻ thù, này lưu lại nhưng chỉ là có cách thức nha! Hơn nữa ngươi cho là mọi người đều là người ngu sao, ở trên đường thấy biểu hiện chủ tử như vậy sao, nói không có quỷ ai tin? Ngươi gặp qua chủ tử cười sao? Ngươi gặp qua chủ tử đối với ngươi cười sao? Ngươi gặp qua chủ tử đối với người khác cười sao? Ngươi gặp qua chủ tử hướng về phía một mới vừa quen người cười sao? !

Đây chính là vấn đề, khác thường tức yêu nha! Còn khuôn mặt lạnh lẽo không ai bì nổi mà nói: "Nhìn chăm chăm nàng thật tốt cho ta!" Nói giống như là

cẩn rằng nghiêng lợi, nhưng sát khí đâu? Này tàn nhẫn đâu?

Trâm Bạch nhớ tới chủ tử mình một đời anh danh bộ dạng nghĩ một đằng nói một lẻo liền muốn bật cười, thật là quá —— đáng yêu!

Được rồi, nếu mệnh lệnh của chủ tử, này làm hạ nhân chỉ có phụng mệnh hành sự!

Thật ra thì không thể không nói chuyện giám thị Bảo Lam là chuyện thoải mái nhất, trước kia không đến phiên tự mình ra tay, khẳng định chính là chuyện khó giải thích nhất, lần đó không phải đầu trí so dừng khi? Lần này không phải từ Quý Môn quan bỏ qua bỏ lại? Lần này nha, rất tốt!

Trâm thị huynh đệ nghĩ có chút kích động, ta nói chủ tử, người hơn nửa đêm kêu chúng ta rời giường là nói chuyện này sao? Người đây không phải lòng dạ Tư Mã Chiêu ngay cả người ngoài đường cũng biết sao!

"Không biết Bảo Lam cô nương làm sao tới nơi này? Hậu viện này trên căn bản là chỗ ở Ngự Lâm quân, chẳng lẽ Bảo Lam cô nương là phụng lệnh Trương tiểu thư ra tới thăm chúng ta sao?" Trâm Bạch thoải mái nhún nhả căn bản nói chuyện không, chính là nói bậy thôi!

Bảo Lam lại cảm giác gặp được cứu tinh, Bảo Lam nhớ rõ Trâm Bạch là hộ vệ của Nhất Phong nha, hơn nữa thân phận còn không thấp, nếu là Trâm Bạch đồng ý giúp mình vào tiền đường tiến hành thẩm vấn, mình nhất định mà có thể rửa sạch tội danh nha!

"Trâm Bạch đại ca, người không biết người ta ngủ một giấc thật tốt tỉnh lại liền bị giải tới nơi này, nói gì trộm trâm cài thiên kim Thừa Tướng Lý Như Yên, Trâm Bạch đại ca phải vì tiểu nữ làm chủ nha!" Dù sao Trâm Bạch đã biết thân phận của mình, hẳn nhất định sẽ tin tưởng mình, muốn nâng một đại tiểu thư của đệ nhất tiêu cục đem chút những thứ này kia để ở trong mắt? Muốn vu hãm nàng quả thực là quá hạ thấp giá trị con người rồi!

Thân là quân sư Trâm Bạch làm sao sẽ không hiểu chút chuyện này?

"Bảo Lam cô nương nhất định phải tin tưởng trợ giả tự trợ, thanh giả tự thanh, người tạm thời tuân theo an bài, chân tướng một ngày nào đó sẽ rõ ràng!"

"Nhưng là, nhưng là, " nhưng ta chờ không nổi nha!

"Bảo Lam cô nương hào hào nghị nghị! Này thân tình mới có thể lòng yên tĩnh nha!" Trâm Bạch thâm ý sâu sắc nói.

"Tường Vũ người tạm thời giam giữ nàng trong này đi, bắt quá, người này người nên. . ." Trâm Bạch nặng nề vỗ vỗ vai Tường Vũ, Trâm Bạch cùng Tường Vũ cũng coi là quen biết đã lâu, làm sao sẽ không hiểu ý tứ của Trâm Bạch đây? Chỉ dựa vào Trâm Bạch có thể kêu đích danh Bảo Lam, thì cô nương này không phải là người bình thường có thể động được rồi.

Bảo Lam cũng không có biện pháp, chỉ có thể là ngoan ngoãn đi vào trong phòng củi bản thiếu này thôi.

Này hình như chỉ là một nhạc đệm, trừ Bảo Lam cùng đám người Tường Vũ ở bên ngoài không có ai biết một khắc trước Bảo Lam vẫn còn phong quang vô hạn sau một khắc liền trở thành tù nô ở phòng chứa củi. Dĩ nhiên những thứ này chắc chắn sẽ không tránh được lọt vào tai hữu tâm nhân, bắt quá, thời điểm ngộ thiện Lý Như Yên thập phần cao hứng, này là ai đều có thể nhìn ra được. Tỷ như Lý Như Yên không hề cùng Tiểu Ngọc Nhi chiếm chỗ ngồi nữa, hết sức sáng khoái thì ngồi một bên cách xa thái tử, điều này làm cho Tiểu Ngọc Nhi hết sức sáng khoái, thậm chí, Lý Như Yên người cuối cùng là có tự biết rõ rồi!

Chỉ là, mấy người kia cũng sẽ không đơn thuần cho là Lý Như Yên là sợ Tiểu Ngọc Nhi, loại ý nghĩ này ở Lý Như Yên đặc ý lại một lần đem món ăn Tiểu Ngọc Nhi thích ăn đưa đến Tiểu Ngọc Nhi trước mặt thể hiện vô cùng rõ ràng, trong này sợ rằng có chuyện gì đi, dĩ nhiên cơm còn không có ăn xong, thái tử cùng ba vị hoàng tử cũng biết chuyện gì xảy ra, phải biết tai mắt ba người là tuyệt đối hạng nhất, làm sao có thể cho phép dưới mí mắt mình ra loạn gì!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điêu Ngoa Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Xà hạt mỹ nhân

Bắt quá, biết thì biết, vẫn không có người nào đem chuyện này với Tiểu Ngọc Nhi, Băng Phong cùng Băng Trạch giữ nguyên tư tưởng việc không liên quan đến mình vất vả ngồi nhìn, tự nhiên sẽ không đi tìm phiền toái, hơn nữa, Băng Phong chẳng những không sẽ quản, còn hạ lệnh này đem chuyện này giấu Băng Tịch, dù sao Băng Tịch nếu biết được, chắc chắn sẽ không chịu để yên.

Thái tử càng sẽ không đi tự tìm phiền toái, mặc dù cũng biết Tiểu Ngọc Nhi rất coi trọng Bảo Lam, chỉ là, không cần thiết vì một thị nữ cùng Lý Như Yên gây khó dễ. Đối với Lý Như Yên, thái tử còn là lười phản ứng lại.

Chỉ có Tiểu Ngọc Nhi cứ như vậy mơ mơ màng màng bị thái tử lừa gạt ra ngoài, còn không biết chuyện gì xảy ra.

Bảo Lam đối mặt với phòng chứa củi, trong lòng là vô tận bi thương, ở nơi này ngăn ngụt trong vòng mây tháng, Bảo Lam nhưng trải qua hết khó khăn nhân gian, không có phụ thân che chở tiểu hài tử có bao nhiêu cô độc cùng vô dụng, chỉ sợ là trước kia Bảo Lam tuyệt đối sẽ không nghĩ tới. Nghĩ tới phụ thân cường đại, trong lòng của Bảo Lam một trận co rút đau đớn, nặng nề thở dài, ai, mình lúc nào thì mới có thể tìm được "Băng Tinh lệ" chữa khỏi phụ thân nha!

Mặc dù đã là tháng 7, đêm vẫn lạnh như nước, Bảo Lam một mình nhìn qua cửa sổ rách rách nát nhìn về ánh trăng nơi xa, màu bạc dưới ánh trăng, Bảo Lam tay ôm đầu gối, cảm thấy lạnh cả người, đêm đến tốt cùng không phải một nữ nhi có thể chịu được nha!

Này thời gian như cũ trôi qua, cũng không vì ai khốn đốn mà dừng lại, cũng không có bởi vì ai khốn đốn mà qua nhanh!

Người ta nói thời gian là vô tình nhất, nhưng cố tình thời gian đem mỗi người chiếu cố chu đáo, cũng không có tước đoạt quyền lợi bất cứ người nào đổi mất cuộc sống. Người nói thời gian là hữu tình, nhưng cố tình thời gian làm cho đồng dạng người không cùng số mạng, có người từ nhỏ ngâm khoa vàng ăn mặc không lo, có người từ nhỏ chính là thấp hèn, trải qua cuộc sống khó khăn. Thế gian vô số người oán trách ông trời là bất công, chung quy là không thỏa mãn, dục vọng của người là vô tận, cho nên vĩnh viễn không biết thỏa mãn, lại không biết "Thỏa mãn luôn vui vẻ" cái này đạo lý bình thường nhất đơn giản nhất.

Bình minh bắt đầu rõ hơn, sáng sớm từng trận gió lạnh, tháng bảy ngày lạnh như vậy vô cùng là hiếm thấy Không có cô phụ kỳ vọng mọi người, mưa này cũng là nói tới thì tới, trong lúc bất chợt sấm sét vang dội, một đạo tia chớp vô tình đem bầu trời xé rách một đường, ngay sau đó chính là tiếng sấm ầm ầm, một tiếng tiếp một tiếng, đến tiếng sấm trùng trùng điệp điệp không phân thứ tự, ánh sáng này, sấm dây đặc trên bầu trời, từng cái từng cái đánh xuống, mưa này không dừng được dội xuống, đập vào người đau buốt!

Bảo Lam một đêm này trôi qua hết sức yên lặng, nhìn bầu trời một chút, phát bức tức, trời tờ mờ sáng chống cự không nổi một mối ngủ, chỉ cảm thấy càng ngủ càng lạnh, thân thể nho nhỏ càng thêm co rút lại một chỗ, mi gian nhúu lại càng ngày càng sâu, cũng có thể kẹp chết một con ruồi nha.

Một ngày đi học, Băng Phong tâm thần của lại không bình tĩnh, luôn nhìn mưa to ngấn người. Thái tử do dự có nên nói cho Tiểu Ngọc Nhi biết hay không, dù sao Bảo Lam chờ Tiểu Ngọc Nhi đi giải cứu đây. Băng Trạch từ sáng sớm liền nhìn chăm chăm phản ứng hai người, chủ yếu chính là muốn nhìn một chút Tiểu Ngọc Nhi cùng Bảo Lam ở trong lòng thái tử cùng Băng Phong rốt cuộc nặng bao nhiêu, đây chính là nhược điểm trí mạng hai người! Chỉ có Lý Như Yên một mình hết sức vui vẻ, Hừ! Bảo Lam người phòng chứa củi háo hảo hưởng thụ đi, ta bảo đảm người trọn đời không quên, ta chính là còn có đồ tốt giữ lại cho người! (gà: mắmm LNY cứ cười đi rồi khóc ko kịp, thứ j ak)

Trương Thái Phó cảm thấy hết sức nghi hoặc, hôm nay đây là thế nào, mặc dù mọi người vẫn yên tĩnh nghe giảng, nhưng lại cảm giác không khí có chút quỷ dị? Ba người này trong lúc đó trầm tư nhìn nhau vì kiểu gì? Chỉ là Thái Phó vẫn hiểu rõ, chuyện không nên hỏi tới tuyệt đối ngậm miệng không nói, đây là tôn trọng đối người khác cũng là bảo hộ lớn nhất đối với mình!

Hoa Chi bật dậy, bước chân nhẹ nhàng chạy hướng phòng chứa củi, hôm nay hoa chi có nhiệm vụ trọng đại phải hoàn thành, không ăn mặc xinh đẹp một chút làm sao có thể đây? Hơn nữa, này thái tử cùng Hoàng Tử đó cũng đều là nhân trung chi long, nếu có thể mê hoặc một người, vậy coi như. . . Hoa Chi nghĩ tới cảnh tượng mình có một đám nha hoàn phục vụ liền không nhịn được bật cười!(nha hoàng mà hoang tưởng thấy ớn ak)

Mưa này tới rất đột ngột, cho nên Hoa Chi rốt cuộc đợi được thị vệ không nhận được đi đổi ca, cũng không uống công mình ở trong mưa ầm nấp thời gian dài như vậy! Hoa Chi biết cơ hội mình tới!

Hoa Chi thận trọng đến gần phòng chứa củi, từ cửa sổ nhìn vào trong, vừa nhìn đến Hoa Chi xinh đẹp phá hồng, Bảo Lam con sâu lười này lại đang ngủ, đây thật là trời cũng giúp ta! Hoa Chi cũng không dài dòng, lập tức từ trong ngực móc ra một vật giống than đá đen thùi lù, ném về phía Bảo Lam, sau đó nhìn vị trí không tề, liền dương dương tự đắc bỏ đi, không biết tất cả đều rơi vào trong mắt của Trầm Bạch.

Trầm Bạch thời gian dài nhất ở trong rừng sâu ẩn núp năm ngày năm đêm vẫn không nhúc nhích, một chút mưa bụi Trầm Bạch còn không để ở trong mắt. Tuy là chỉ chớp mắt một cái, khoảng cách lại xa, chỉ là Trầm Bạch lại đem vật kia nhìn rất rõ ràng, nghĩ thâm Lý Như Yên này quả nhiên là xà hạt mỹ nhân, đối với một nữ tử lại ra tay ác độc như vậy, vài năm sau còn hơn nữa?

Trầm Bạch cũng biết chuyện này không đến phiên mình quản, cũng không dài dòng, vội vàng thông báo Băng Phong.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điêu Ngoa Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: cả đời không được giải thoát

Ở phủ thái phó đi học là có quy định rõ ràng, cho dù thời tiết có như thế nào, cũng không thể nửa đường ly khai, trừ phi có nguyên nhân đặc biệt. Hơn nữa Trương Thái Phó rất được mấy vị hoàng tử kính trọng, trên căn bản sẽ không ai trốn học, dĩ nhiên trừ bỏ nghịch ngợm gây sự tiểu hoàng tử Băng Tịch là không tính, bất quá, Trương Thái Phó thập phần thiên vị Băng Tịch, căn bản chính là mắt nhắm mắt mở bỏ qua.

Trăm Bạch giờ phút này cũng không đoái hoài tới cái gì giờ học hay không, thừa dịp lúc nghỉ ngơi, thoáng một cái liền vội vàng chạy vào, thời gian mặc dù ngắn, nhưng cũng đủ khiến Băng Phong chú ý.

Băng Phong cũng không do dự, lập tức bước nhanh hướng Trăm Bạch, bước chân khẩn trương cho thấy chủ nhân lo lắng, chỉ tiếc Băng Phong cũng không có rảnh đi chú ý những thứ này.

Trăm Bạch lời ít ý nhiều mà nói rõ tình huống của Bảo Lam, không đợi Băng Phong mở miệng, Băng Tịch liền khẩn trương lên tiếng: "Vậy còn chờ gì, nhanh đi a!" Nói xong cũng không để ý phản ứng của Băng Phong, bắt chập mưa to liền vọt vào trong mưa, xông về phía hậu viện phòng chứa củi.

Băng Phong sẽ không khoanh tay ngồi chờ chết, huống chi đệ đệ của mình còn liên lụy vào rồi, cũng không nói nhảm, theo sát xông vào trong mưa.

Mọi người hoàn toàn bị động tác của Băng Tịch cùng Băng Phong làm cho kinh sợ, hai mặt nhìn nhau, thấy được trong mắt nhau mờ mịt cùng hứng thú, cũng đều đi theo.

Băng Phong chưa từng sợ như vậy, cứ như sợ người thân của mình rời đi vậy, sợ nữ hài này cứ như vậy liền ngủ không tỉnh, sợ cõi đời này còn dư lại một mình cô đơn một người!

Băng Phong cũng chưa từng có hối hận như vậy, hối hận thế nhưng không có sớm đề phòng, để cho kẻ địch thừa cơ lợi dụng, nếu là A Tịch cùng Bảo Lam có chuyện gì không hay xảy ra, hẳn thế hẳn nhất định sẽ làm cho cứu tộc của nàng chôn theo!

Bọn thái y thái y viện đều run run rẩy rẩy, thờ cũng không dám thờ mạnh, chỉ sợ sợ ý một chút chọc vị tổ tông này, trực tiếp miệng hét chém như thái rau!

Rốt cuộc vẫn là Ôn thái y chống đỡ nội tâm rung rẩy, trong lúc mọi người tự cầu nhiều phúc nhắm mắt hướng mặt lãnh khốc không nói một lời Phong hoàng tử.

"Khởi bẩm Phong. . ." đến gần quỳ xuống hành lễ nói.

Băng Phong vẻ mặt không kiên nhẫn: "TMD dài dòng, lão tử trực tiếp lấy mạng chó của ngươi!"

Này Ôn thái y chân nhuyển ra, trực tiếp liền bày tại quỳ rạp trên đất, cũng không dám nhìn thẳng ánh mắt lạnh lùng của Băng Phong, trực tiếp cúi đầu nói: "Tịch hoàng tử trúng độc rắn tương đối nghiêm trọng, đêm nay là thời điểm mấu chốt nhất, nếu là ngày mai có thể tỉnh lại liền thoát khỏi nguy hiểm. Bảo Lam chỉ là bị phong hàn, nghỉ ngơi mấy ngày điều dưỡng tốt liền không có chuyện." Âm thanh Thái y càng ngày càng thấp, thật là hận không được tìm kẻ hồ trực tiếp chui vào.

Ánh mắt của Băng Phong càng thêm lãnh khốc "Nếu là đêm nay vẫn không tỉnh lại thì sao?"

Câu nói đầu tiên đem nhiệt độ bên trong phòng hạ xuống dưới 0, tất cả mọi người cảm giác không có không khí không thể hít thở.

Mặc dù Trương Thái Phó luôn luôn bình tĩnh, hiện tại cũng chỉ là chau mày, này đầu liền treo trên cổ, thời khắc cũng có thể chuyển nhà, Tịch hoàng tử ngại ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện gì a!

Thái y không có cách nào, trực tiếp muốn đâm đầu chết, lời này làm sao có thể nói ra khỏi miệng a, đây quả thực so muốn mạng còn làm cho người ta thống khổ a!

"Chuyện này. . . Chuyện này. . . Nếu. . . Ngày mai không. . . không thể tỉnh lại. . . , vậy thì. . . Cầu xin Phong hoàng tử tha mạng a, tiểu nhân nguyện ý lấy cái chết tạ tội!" Thái y đã mất đi khả năng suy nghĩ căn bản, hiện tại chỉ dựa vào bản năng đồng nói một câu tây nói một câu.

Băng Phong kiên nhẫn cạn kiệt, chính là cảm thấy bộ dáng thái y này thật không có cốt khí, nhìn đều lười nhìn một cái, trong lòng chỉ muốn A Tịch nhanh tốt lên.

Điều này cũng không thể trách thái y vô năng, khi tánh mạng của mình bị uy hiếp, ai còn lo lắng cái gì tu dưỡng, cái gì gia giáo, chỉ có thể nằng cầu cứu thôi.

Băng Phong bước chân nặng nề đi tới trước giường, mỗi một bước đều mạnh mẽ khí phách, mỗi một bước đều là thâm trầm vững vàng, vẻ mặt nghiêm túc nặng nề, khiến cho thái y đưa lưng về phía Băng Phong đều tự giác quay đầu lại nhường đường.

Băng Phong là người trầm lặng không gọi biểu đạt, giờ phút này mặc dù nội tâm đã sớm là sóng to gió lớn, nhưng sắc mặt như trước trầm ổn, không phải là không đau, chỉ là đau đến quá nhiều, đã sớm mất cảm giác lúc đầu.

Một phòng, im ắng yên tĩnh!

"Các ngươi cho ta vào đi! Ta muốn đi vào! Cầu xin các ngươi cho ta vào đi! . . ." Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng khản kiệt lực gào thét, tại chỗ một vài vị biết rõ là người nào đến!

Băng Phong sắc mặt anh tuấn càng thêm trầm, lúc này trong lòng chỉ có tràn đầy hận ý! Nếu không phải là nàng, đệ đệ mình thích nhất làm sao sẽ bị răn cản?

Tất cả mọi người không nói gì, chỉ là nghe ngoài cửa âm thanh suy yếu vẫn đau khổ cầu xin.

Nếu là lỗi của ngươi, nên để cho ngươi trả lại!

"Để cho nàng đi vào!" Rốt cuộc lão đại nói chuyện, rất nhanh bóng dáng Bảo Lam lao đảo đảo liền xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Bảo Lam vốn chính là thể gian mỹ nhân khó gặp, hơn nữa bệnh hai ngày, còn hơn Tây Thi bệnh, người vừa nhìn thấy đã thương. Này khoe mắt còn vương hai hàng nước mắt trong suốt, hiển nhiên khơi dậy ý muốn bảo hộ của nam nhân cường đại, không trách được làm cho Tịch hoàng tử xả thân cứu giúp !

Chỉ là đáng tiếc, nên... nam nhân bảo vệ nhất hận nàng!

Bảo Lam không đoái hoài tới ánh mắt những người khác, chạy thẳng tới trước giường, sốt ruột đưa ra tay nắm thật chặt tay của Băng Tịch, nước mắt cũng nhịn không được nữa, ào ào chảy xuống!

"Ngươi đứm ngốc này, tại sao có thể ngu như vậy! Ô ô, ngươi ngàn vạn lần không được có chuyện, bằng không ta làm thế nào?" Bảo Lam xúc động khóc, nghe nói mình vì được Băng Tịch cứu bị rắn độc cắn sau đó hoảng sợ, cho đến lúc này Bảo Lam mới rút cuộc tin tưởng nam nhân này vì mình ngay cả mạng cũng có thể không cần, cái này hoàng tử cao cao tại thượng, mình có tài đức gì a!

"Tịch, ngươi mau tỉnh lại có được hay không? Ngươi sau khi tỉnh lại chúng ta còn đi bắt cá, chúng ta cùng đi du ngoạn, đi khắp Đại Giang Nam Bắc, ngươi nói được không a! Ngươi mau tỉnh lại có được hay không a! Ô ô!"

Người nghe đau lòng, nghe rơi lệ, chỉ là người trên giường vẫn như cũ đắm chìm trong trong thế giới của mình, không chịu mở ra này mắt nhìn lại một cái!

Phong tức giận, không biết là vì Băng Tịch bệnh hay là vì Bảo Lam hứa hẹn, rốt cuộc ra một quyết định mà kiếp này hối hận nhất, "Tất cả mọi người nghe, Bảo Lam từ nay về sau chính là thị tỷ cả đời của A Tịch! Vì A Tịch làm trâu làm ngựa, cả đời không được giải thoát!" (a thật đại đột 1s mặc niệm cho a :thanks:)

Đây không thể nghi ngờ là một đạo kinh lời đánh xuống! Phải biết rằng lời như vậy Bảo Lam đòi này cho dù là bị hủy, cũng không có tự do cùng tự tôn!

Bảo Lam không thể tin tưởng mắt nhìn về phía Băng Phong, thấy chỉ là vẫn như cũ khuôn mặt lãnh khốc, chỉ là lúc này tản ra hơi thở địa ngục, làm người ta sợ, không cần thận sẽ vạn kiếp bất phục!

Băng Phong nhìn lười phải nhìn, lưu lại một ánh mắt khinh miệt, hất tay áo, sải bước đi!

Ha ha, Bảo Lam lúc này mới phát giác nhân sinh thật không có ý nghĩa, trò chơi này, "Trộm" một cây trâm, thua tín ngưỡng (tin tưởng và ngưỡng mộ), đánh mất nhân sinh!

Bảo Lam mắt nhắm lại, cũng lười suy nghĩ, không còn sức sống nặng nề ngã trên mặt đất!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngoa Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: không phân tốt xấu

Bảo Lam tỉnh lại đã là đêm khuya, đêm này tiến vào thời khắc hắc ám nhất!

Nhưng phủ Thái Phò vẫn là đèn đuốc sáng trưng, chính là muốn dùng ngon đèn này xua tan hắc ám vô tận!

Bảo Lam kiên cường chống đỡ thân thể yếu đuối chạy hướng phòng của Băng Tịch, nàng không có tư cách bồi giường, cho nên chỉ có thể ở ngoài cửa sổ lẳng lặng ngoài ngó về phía trước, nhìn bên trong nhà mắt không dám nháy mắt xuống.

Chờ đợi khiến người nóng lòng!

Ngày rút cuộc cũng sáng, các vị thái y tay chân lạnh lẽo toàn thân ướt đẫm, mắt thấy thời gian sắp đến, cái này nếu. . . Ai!

Rốt cuộc thời khắc mặt trời từ phía đông nhô lên, một tiếng hét lên chói tai vọng vào trong nhà, "Động! Động! ngón tay Tịch động!" xen lẫn tiếng vui sướng tiếng kêu chấn kinh mỗi người, bọn họ căn bản không để ý tới tìm kiếm nguồn gốc âm thanh, liền vội vàng vàng chạy vào kiểm tra!

Những thứ này trong mắt người khác phong quang vô hạn bọn thái y rút cuộc thở dài nhẹ nhõm một hơi, rút cuộc thì sống lại, lại không phản ứng, bọn họ liền bị dọa vỡ mắt!

Chỉ có Băng Phong một mình nhìn về phía cửa sổ hé ra khe hở, không chớp mắt, trên mặt cũng nhìn không ra biểu tình gì .

Bảo Lam ở sau cửa sổ cảm giác tim của mình đập cũng nhanh hơn, giống như cửa sổ này không tồn tại, ánh mắt bén nhọn giống như nhìn thấu mình! Đây so tia X ở hiện đại còn muốn lợi hại hơn.

Nếu đã không có chuyện gì, Bảo Lam giật giật thân thể cứng ngắc, từng bước khó khăn trở về phòng của mình. Thân thể nhỏ bé này thật là không thể dày vò nữa, Bảo Lam thật sâu nhớ một câu nói "Thân thể là tiền vốn làm cách mạng!" Ở thời khắc mấu chốt này, tuyệt đối không thể như xe bị tuột xích nha!

Mặc dù xảy ra rất nhiều việc, nhưng là có một chút vẫn là tốt, tối thiểu mình có thể thuận lợi vào cung, mặc dù cái giá phải trả là trở thành tỳ nữ!

Lý Như Yên giờ phút này hận không nuốt sống được Bảo Lam!

Nếu không phải là Bảo Lam mình tại sao lại luân lạc tới nông nổi bị giam phòng chứa cũi?

Lý Như Yên gào thét thật hận! Nghĩ thầm Bảo Lam này thế nào tốt số như vậy, như vậy cũng không đánh chết nàng! Đáng hận hơn chính là thế nhưng không phân tốt xấu liền giam giữ mình ở đây! Phải biết mình đường đường nữ nhi Thừa Tướng, tại sao có thể nói bắt giam liền bắt giam! Băng Phong này chính là một kẻ điên! (tưởng mình bị lừa à)

Hừ!

Băng Tịch người không phải là thích lo chuyện bao đồng ư, vậy người liền dứt khoát đừng tính lại!

Không thể không nói, ghen tỵ khiến người xấu xí!

Rất dễ nhận thấy Lý Như Yên cũng không phải cá để ý cái nhìn của người khác!

Lý Như Yên hiện tại liền nghĩ tới phụ thân của mình, phụ thân đại nhân nhanh tới đây làm áp lực với Phong hoàng tử cùng Trương Thái Phó, thuận lợi vui vẻ đón mình ra khỏi nơi tối tăm này! Tốt nhất chính là thái tử tự mình đón đi ra, sau đó chiêu cáo thiên hạ mình là người thái tử ngưỡng mộ trong lòng đã lâu, cái này thoải mái hơn rồi ! (ảo tưởng vớ vẩn, chỉ là thừa tướng mà cứ tưởng như vua ko bằng)

Ở trong Hạ Lan uyển, Băng Phong khó được bày ra nhu tình, ngồi ở bên giường, thận trọng nuốt thuốc.

"Tịch, người cảm giác ra sao? Còn nơi nào khó chịu sao?"

"Nhị ca, ta không sao rồi. Lam Lam như thế nào à? Nàng có sao không?" trong mắt của Băng Tịch tất cả đều là thần sắc lo lắng.

Trong lòng của Băng Phong trầm xuống, bất quá lập tức trôi qua, cũng không có để cho Băng Tịch suy yếu phát hiện cái gì. "Người tốt nhất dưỡng thương là tốt rồi, Bảo Lam không có việc gì."

Băng Tịch rõ ràng thờ phào nhẹ nhõm.

Trong lòng của Băng Phong đã hối hận, nhưng nam nhân có nguyên tắc nói chuyện giữ lời, hẳn lại không thể thừa nhận chính mình hối hận, chỉ có thể là nén lại tâm tình tiếp tục nói, "Bảo Lam từ nay về sau sẽ là tỳ nữ của người, đời này chỉ có thể đi theo người!"

Băng Tịch cũng không có cao hứng, ngược lại chân mày nhíu chặt hơn, "Nhị ca, Lam Lam sẽ không đồng ý! Người có phải hay không bức bách nàng cái gì?"

"Nàng đã đồng ý! Chuyện này cứ quyết định như vậy, về sau liền do nàng là tùy tùng hầu hạ người!"

"Nhưng"

"Không có nhưng nhị gì hết! Chẳng lẽ người không muốn như vậy sao?" Băng Phong nét mặt lại có chút lạnh, mà Băng Tịch từ nhỏ đã sợ bộ dáng này Băng Phong, thật là khiêu chiến cực hạn nha! Băng Tịch cũng không nói nữa, thật ra thì đối với Băng Tịch kết quả như thế cực kỳ hài lòng, nhưng chỉ sợ Bảo Lam đến lúc đó không phải tâm cam tình nguyện, nói như vậy cũng không ý nghĩa sao.

"Người tốt nhất nghĩ ngợi! Ta muốn đi ra ngoài xử lý chút chuyện!"

"Là về Lý Như Yên sao? Nhị ca, nữ nhân ác độc như vậy người không thể buông tha nàng!" Băng Tịch lập tức liền khôi phục thủ đoạn như hải tử làm nũng, đối với Băng Phong là rất có tác dụng , ai bảo nhị ca từ nhỏ đã thương mình !

"Chuyện này sẽ không dễ dàng giải quyết, nhưng mà ý của ta là chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không." Băng Phong giọng điệu trầm tư nói.

Này lập tức liền gặp phải Băng Tịch phản đối, "Tại sao vậy? Nhị ca, người có phải hay không không thương ta rồi hả ?"

Băng Phong nhìn Băng Tịch tiểu tử này bộ dáng miệng vênh lên, cả tim cũng mềm nhũn, giọng điệu không tự chủ mềm nhũn ra, "Nói những gì đấy! Nếu

truy cứu chuyện này, Lý Như Yên nhất định sẽ chối không còn một mống, chúng ta cũng không có chứng cứ gì chứng tỏ nhất định chính là Lý Như Yên động tay chân. Hoàng chi, cha nàng Lý Bằng Niên luôn luôn trông cậy vào Lý Như Yên đi vào Hoàng thất, tuyệt đối sẽ cực kỳ vận dụng thủ đoạn đem chuyện này đè xuống. Tiếp tục luyện luy nữa, khẳng định chính là Bảo Lam chịu tiếng xấu thay người khác!"

"Đây tuyệt đối không được!" Bằng Tịch vừa nghe Bảo Lam chịu tiếng xấu thay người khác lập tức liền cả giận, "Chẳng lẽ không có biện pháp khác sao? Cứ như vậy để phụ tử Lý gia tiếp tục ngồi cuồn sao?"

"Hừ! Bọn họ sớm muộn cũng sẽ bị thu thập! Chỉ là không phải bây giờ! Chúng ta nhất định phải nỗ lực tận gốc bọn họ! Cho nên lần này người thì phải nhẫn nại biết không? Đây cũng là thời điểm khảo nghiệm người!"

Bằng Tịch vừa nghe khảo nghiệm, lửa này giận liền giảm xuống, hiện tại chỉ muốn thể nào nhiệm vụ hoàn thành đầu rồi, Lý Như Yên liền đứng một bên đi!

Trong chính sảnh, Lý Bằng Niên gương mặt hỏa khí, nghe được Bằng Phong thể nhưng vô duyên vô cớ liền đem ái nữ của mình nhốt ở phòng chứa củi, vậy làm sao có thể không tức? Đây rõ ràng chính là không đem hân Thừa Tướng để ở trong mắt! (gà: oy chòy cha và kon ih chang nhau, mất đề trên trán -.-)

"Ta nói, Trương Thái Phó, người thật là càng sống càng thụt lùi, thế nhưng khiến Tứ hoàng tử Thánh thượng sủng ái nhất bị thương đến tính mạng, người thật là chán sống rồi hả!"

Trương Ôn Tân tự biết lần này trong phủ gây đại họa rồi, mặc kệ rốt cuộc là lỗi ai, khiến Tứ hoàng tử ở trong phủ bị răn cấm mạng treo lơ lửng chính là mình sai! Cho nên đối với Thừa Tướng chỉ trích, cũng chỉ có thể là nuốt vào trong bụng.

"Thừa Tướng đại nhân dạy phải, lần này là Ôn Tân sai sót!"

"Sai sót? Hừ! Ta xem người là có ráp tâm khác?"

"Thừa Tướng đây chính là oan uổng cự thần rồi ! Cự thần đối với hoàng thượng nhưng trung thành và tận tâm a!"

"Trung thành tận tâm chính là xảy ra chuyện đem nữ nhi ta gánh tội thay sao? Lòng trung thành của người thật đúng là trung à?"

Nói lâu như vậy rốt cuộc nhắc đến! Lấy cái gì giọng điệu Thừa Tướng dạy dỗ ta, nói cho cùng không phải là bởi vì Phong hoàng tử chèn ép nữ nhi của người sao? Nói ra vẻ đạo mạo như vậy, thật là ghê tởm!

"Thừa Tướng từ trước đến nay anh ninh, tại mất bốn phương thông suốt, làm sao sẽ không rõ lệnh thiên kim là Phong hoàng tử hạ lệnh trực tiếp bắt giam đây? Chẳng lẽ, bởi vì dính đến ái nữ, Thừa Tướng đại nhân mà có thể không phân tốt xấu rồi hả ? Chỉ là, hạ quan có thể lý giải tâm tình của Thừa Tướng, hạ quan tự nhiên vui lòng trở thành nơi trút giận đại nhân, chỉ cần ngài không cần kích động đến Phong hoàng tử điện hạ là tốt rồi!"

"Người!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngao Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Liền hai chữ — ghê tởm

"Thực sự không tưởng được nha!" Không thấy người, trước nghe thấy tiếng, Bằng Phong không tự chủ dừng bước.

"Ân?"

"Nhị đệ, ta xem đệ đệ người thích nhất thiếu chút nữa xảy ra chuyện, người làm sao có tâm tư vào lúc này đi ra ngoài đây?" Bằng Trị nói xong còn làm bộ lắc đầu một cái, để bày tỏ đạt đối đồng tình với bằng Tịch.

"Thứ nhất, A Tịch chỉ là của ta đệ đệ! Thứ hai, thân thể A Tịch rất tốt, không phiền thái tử phí tâm! Thứ ba, ta thích đi đâu, ai cũng không xen vào!"

Khí phách, trước sau như một!

Sắc mặt của thái tử Trị tại chỗ liền bắt đầu khó coi !

"Người cũng đừng ở nơi này giả vờ giả vịt a. Tuy nói người không hiểu được tôn kính sư trưởng, nhưng ta làm sao cũng phải giữ mặt mũi hoàng gia đúng không ? Nhắc nhở một câu, Lý Bằng Niên này cũng không cứ như vậy từ bỏ ý đồ!"

Những lời này làm Băng Phong hẹp hòi, thái tử rộng lượng biểu hiện vô cùng tinh tế!

Băng Phong chỉ cảm thấy hai chữ —— ghê tởm!

"Cái này không cần lão thái tử phí tâm! Chút chuyện nhỏ này còn không làm gì được ta!" Ý kia liền nói chuyện người xem trọng, ta còn chường mắt, xem người chút tiền đồ này!

"Người!"

"Người là sợ chọc giận Lý Băng Niên, không lấy được Lý Như Yên không chiếm được thế lực Lý gia đi?"

"Người!"

"Người không cần lo lắng, chuyện của ta lười phiền người! Người có thể tiếp tục thú nữ nhân của người!"

"Người!" Nhất Băng Trị cho dù không hiểu, tại sao tất cả mọi người trong lòng biết rõ chuyện đó, Băng Phong có thể không cố kỵ gì mà nói ra miệng như vậy? Hẳn chẳng lẽ không sợ đắc tội Lý Băng Niên sao? Hẳn cũng không muốn mượn thế lực Lý gia trợ giúp sao? Hẳn cũng không muốn trên vạ người sao?

"Thu hồi những thứ tư tưởng xấu xa kia của người đi, ta Nhất Băng Phong khinh thường!"

Còn có cái gì so đây càng thêm đả kích người sao? Chuyện thái tử luôn luôn theo đuổi, Băng Phong liền nhìn đều lười phải nhìn, khinh thường —— đây nên là người tự tin cỡ nào mới có thể nói ra khỏi miệng?

Thái tử Trị giờ phút này trong một khắc mê mang, chẳng lẽ hẳn đối với ngôi vị hoàng đế không có hứng thú? Điều này sao có thể, Băng Phong không phải một mực bồi dưỡng thế lực của mình sao? Thái tử rốt cuộc thì không nhận được đem nghỉ vấn này hỏi ra miệng.

Băng Phong mặt vẫn hướng về hồ bách liên, đứng chấp tay, không hề quay đầu lại, "Ta Nhất Băng Phong muốn có được gì không có không có được, gặp thần sát thần, gặp phạt sát phạt, chính là thiên hoàng lão tử tới cũng không thể ngăn cản bước chân của ta! Chuyện kết thân còn con này còn không lọt nổi mắt xanh của ta!"

Nói xong cũng không nhìn phản ứng Băng Trị, sai bước hướng tiền thính đi!

Băng Trị ngây ngẩn một khắc, nhìn nam nhân hướng mặt trời đỏ rực đi tới, chính qua là cảm thấy giờ khắc này hẳn là như thế chói mắt, hình như hẳn nói chính là chân lý, hẳn chính là không gì làm không được!

Xuất phát đối với cường giả sừng sải cùng đối với đối thủ cạnh tranh bài xích, tâm lý thái tử Trị cực kỳ mâu thuẫn, thật là không biết nên làm sao biểu đạt cảm giác đối với nam nhân này!

Chẳng qua, tất cả cảm khái cũng hóa thành một làn gió mát, thổi qua hồ bách liên hoa sen nở rộ, gió thổi qua, không chút dấu vết!

Nếu như, ta và người không phải huynh đệ Hoàng thất, chúng ta thật có thể làm huynh đệ nói cũng không chừng! Chỉ là, nếu như!

Trong chính sảnh

"Vi thần tham kiến nhị hoàng tử điện hạ!" Trương Thái Phó cùng Lý thừa tướng đang lúc cãi vã, đột nhiên nhìn thấy Băng Phong từ bên ngoài đi đến, vội vàng hành lễ.

Băng Phong cũng không quản đây không phải là trong cung của mình, trực tiếp đi về phía chỗ ngồi chính giữa phòng khách, nhìn về phía hai người dưới kia, "Lý thừa tướng không biết trong lúc bản điện hạ học tập, quy định không có triệu kiến không được vào phủ sao? Hả?" Lời này mặc dù là chất vấn Lý Băng Niên, bất quá ánh mắt của Băng Phong cũng không có dừng lại trên người Lý Băng Niên, trực tiếp nhìn về phía thân sư phụ của mình —— Trương Thái Phó!

Lý Băng Niên vốn là hung sư vấn tội, nhưng trải qua nhắc nhở của Băng Phong, Lý Băng Niên sau lưng trượt xuống vài giọt mồ hôi lạnh, vừa nghe nữ nhi bảo bối của mình bị nhốt, trong lòng như lửa đốt chạy tới, thậm chí quên cái quy củ này rồi, thật là kích động gây họa nha! (nhất mà tỏ ra nguy hiểm)

"Khởi bẩm nhị hoàng tử điện hạ, cự thần vừa nghe nói Tứ hoàng tử bị rắn độc cắn bệnh tình nguy kịch, liền lòng như lửa đốt chạy đến, cự thần một lòng chỉ quan tâm Tứ hoàng tử Điện hạ, sẽ đem chuyện này bỏ quên, cự thần đáng chết nha!"

Một chút thành ý nhận tội cũng không có, lúc nào cũng cường điệu là vì Tứ hoàng tử tới, không biết còn tưởng rằng đây là trung thần! Liền hai chữ —— ghê tởm!

Có thể cho người tốt hơn mới là lạ!

"Bản hoàng tử rõ ràng hạ lệnh không cho phép bất luận kẻ nào tiết lộ về chuyện A Tịch bị thương, ngay cả người biết chuyện này trong phủ Thái Phó cũng rất ít, không biết Thừa Tướng là từ đâu biết được đây?"

Rõ ràng lời nói nghiêm nghị, Băng Phong làm động tác cao nhả nâng chung trà lên uống giống như nói việc nhà, thế nhưng nghe vào trong tai Lý Băng

Niên tìm cũng không dám nhảy! Nguy rồi, lần này thật là nguy rồi, thế nhưng dưới tình thế cấp bách xuất hiện sai lầm trí mạng, lần này phải làm sao? Nói mình vẫn giám thị phủ Thái Phó? Đây không phải là muốn chết sao! Nghe đồn đãi, nghe ai nói? Băng Phong có thể cho mình thời gian để đi tìm người thông đồng sao?

Vậy phải làm sao bây giờ?

Lý Băng Niên đang không biết nên làm thế nào thì Băng Phong đặt ly trà xuống, lên tiếng "Làm phiền Thừa Tướng đại nhân phí tâm, Tứ đệ ta rất tốt, thân thể không có đáng ngại, hôm nào nhất định khiến Tứ đệ tới cửa nói cảm tạ!"

Đây quả thực là khiến Lý Băng Niên thụ sùng nhược kinh, Phong Điện hạ có ý tứ là không truy cứu? Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt nha!

"Nhị hoàng tử Điện hạ nói quá lời, cự thân sao có thể khiến Tứ hoàng tử Điện hạ nói cảm tạ, có thể quan tâm Tứ hoàng tử là vinh hạnh cự thân, vinh hạnh, vinh hạnh nha!"

"Thừa Tướng đã đến rồi, vậy thì đến hậu viện ngồi đi, Tứ đệ đã tỉnh rồi, chắc hẳn rất là nhớ Thừa Tướng ! Loại độc này tạm thời đã được khống chế, cũng sẽ không lây cho ngài!" Băng Phong nói xong khỏi bước đi giá hậu viện.

Vừa nghe còn có thể lấy bệnh, Lý Băng Niên làm sao còn dám mạo hiểm như vậy? Phải biết người vị trí càng cao lại càng ái tích danh dự, bởi vì bọn họ chưa hưởng thụ khoái cảm quyền lợi mang cho bọn họ, còn chưa nếm tận hương vị người đời ngưỡng vọng, thế nào cam tâm lấy sinh mệnh chính mình đi mạo hiểm đây?

"Nếu Tứ hoàng tử Điện hạ đã không việc gì, cự thân cũng không đi làm phiền! Tứ hoàng tử Điện hạ thân thể mới vừa khôi phục, nên nghỉ ngơi điều dưỡng... quan trọng nhất cự thân há có thể quấy rầy! Cự thân trong nhà có một Linh Chi trăm năm, cự thân lập tức về nhà sai người mang đến vì Tứ hoàng tử Điện hạ phục dụng!"

Cũng không quản Băng Phong có đáp ứng hay không, hấp ta hấp tấp thẳng về nhà, chỉ sợ dính phải bệnh truyền nhiễm gì vậy!

Trong sảnh chỉ còn lại Băng Phong cùng Trương Thái Phó hai người, Băng Phong vội vàng chạy lại thỉnh lão sư: "Lão sư ngài xin mời ngồi!"

Trương Thái Phó coi trọng Nhất Băng Phong không phải là không có lý do, cơ trí, bình tĩnh, thâm trầm, trọng tình trọng nghĩa! Hắn cơ hồ có đủ tất cả phẩm chất của một người nắm quyền nên có, mọi thứ hoàn mỹ!

"Người nha, thật là đánh bàn tay cho viên tảo!"

"Lão sư quá khen!"

"Hừ! Được rồi, hiện tại chỉ có hai người chúng ta, thu hồi mặt thói của người cho ta, cẩn thận ta đánh người!" Khó được luôn luôn thông thái Trương Thái Phó cũng sẽ nói ra bức này lời nói, thế giới này thật sự là kỳ quái rồi !

Băng Phong cũng không để ý, ngược lại khoe miệng nhếch lên, đây chính là cười theo , "Ha ha, Lão sư, bị sư mẫu nghe được, nên cho là thế giới này nhốn nháo!"

"Chỉ biết người tiểu tử xảo quyệt!"

"Đây không phải là ngài cưng chiều nha!" Băng Phong vội vàng vuốt mõng ngựa!

"Tốt lắm tốt lắm, hiện tại chuyện này người định làm như thế nào? Lý Như Yên không thả, lão già này tinh táo lại sẽ không bỏ qua đâu!"

Băng Phong trên mặt cũng khôi phục một tia tàn nhẫn: "Ta nhất định sẽ thu thập hắn! Chỉ là, không phải hiện tại! Lão sư yên tâm, Phong nhi nhện đã nhiều năm như vậy, sẽ không xúc động!"

"Phong nhi nha, ném trái trong khổ đau, mới là Nhân Thượng Nhân! Trời cao sẽ không bạc đãi người!" Trương Thái Phó trong mắt khẽ thoáng qua ướat át.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Ngao Kiều Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Giai nhân có bạn

Lý Bằng Niên vội vã về nhà, lập tức truyền thái y xem bệnh, nghe được thái y nói mình thân thể rất khỏe mạnh cũng không có lây vi khuẩn (virus) lúc này mới yên tâm.

Thân thể không có chuyện, Lý Bằng Niên bình tĩnh lại, bắt đầu cảm thấy chuyện này thế nào có cái gì không đúng đây? Lý Bằng Niên càng nghĩ càng kinh hãi, rốt cuộc phát hiện là lạ ở chỗ nào rồi, đây là độc rắn làm sao sẽ lây bệnh đây? Mình phạm vào lỗi lớn như vậy Phong hoàng tử làm sao sẽ đột nhiên không truy cứu đây? Điểm quan trọng nhất là, căn bản không nói chút nào tới chuyện Yên nhi bị giam a!

Thì ra là từ vừa mới bắt đầu, quyền nói chuyện cũng không có ở trong tay của mình! Vẫn luôn bị Băng Phong nắm mũi dẫn đi!

Đáng thương tự cho là không gì làm không được Lý thừa tướng mới phát hiện bị chơi xỏ! Nhưng căn bản không có biện pháp trở lại phủ Thái Phó!

"Ai!" Lý thừa tướng nặng nề thở dài một cái, chỉ có thể đối với mình nữ nhi chúc phúc rồi, thật ra thì chính là mặc cho nàng tự sinh tự diệt!

Lý Như Yên đang chờ bảo bối phụ thân của mình tới giải cứu a, đột nhiên phát hiện cửa truyền đến "Kêu kệt kêu kệt" âm thanh, mặc dù nhỏ, nhưng cũng may hoàn cảnh rất an tĩnh, nghe được rất rõ ràng.

Lý Như Yên liền mất thấy cửa vị trí kia chậm rãi từ từ tiến vào một cái đầu có hoa văn màu vàng, con rắn này đầu giờ lên cao cao, thân thể mềm nhũn từ từ ngoa ngoại, lưng thỉnh thoảng ngẩng người Lý Như Yên bỏ , cái này cũng chưa hết, từ từ lại đi vào một cái rắn lớn màu xanh, rõ ràng đại xà dài 1 thước, đại xà lưỡi khạc, chỉ cao khí ngang hông về Lý Như Yên.

Bình sinh sống an nhàn sung sướng Lý gia đại tiểu thư lúc nào thì gặp mặt qua loại động vật nhũn như con chi chi này, ghê tởm như thế, Lý Như Yên cảm thấy mũi ngửi được đều là mùi hôi thối, cũng muốn hít thở không thông!

Này hai con rắn cách giấy thêm nàng còn có một tác, ngửi thấy duy thuộc với đại gia tiểu thư dùng là tinh xảo hương phấn hoa, lúc này hưng phấn, đại xà lưỡi cứ như vậy không chút kiêng kỵ phun ra, quần lấy gắm vốc y phục.

"A a a a!" Rốt cuộc bộc phát, thét chói tai liền sau là té xỉu, trực tiếp nhắm mắt làm ngơ rồi !

Này giọng nói so loa công suất lớn hiện đại cao hơn, rốt cuộc cũng thành công hấp dẫn thị vệ canh giữ chung quanh, không có quên Phong hoàng tử dặn dò, vội vàng đi vào, tra xét tình huống Lý Như Yên, phải biết vị tiểu thư này xảy ra chuyện, bọn họ nhất định là chịu không nổi!

"Tiểu thư thế nào vô duyên vô cớ té xỉu?"

"Vội vàng đưa thái y vào đây đi!"

"Ngàn vạn lần không được đã xảy ra chuyện gì mới phải!"

Một đám đại nam nhân cũng không đoái hoài tới cái gì, tại chỗ ôm lấy Lý Như Yên liền trở về khuê phòng của nàng.(đáng đời bị hạ nhân ăn đậu hũ,tiện nghi cho người)

"Báo cáo chủ tử, chuyện đã làm xong!"

Nam tử thần bí dứt lời, cũng không chờ đợi chủ tử trả lời, liền trực tiếp sáp nhập vào trong bóng đêm vô tận, không còn bóng dáng, giống như câu nói mới vừa rồi không có xuất hiện!

Trái lại nam tử đứng ở phía trước cửa sổ, phong vân bất động, thậm chí ngay cả mắt đều chưa từng nháy mắt, giống như đối với chuyện này đã sớm quá quen thuộc!

"Điện hạ tới giờ uống thuốc rồi!"

Băng Tịch mở mắt ra, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn đám nha hoàn này một cái, trực tiếp đem thuốc đổ, sợ đến mức đám nha hoàn quỳ xuống đất, "Cút!"

Bọn nha hoàn như được đại xá, cũng không dám dừng lại chạy nhanh ra ngoài, trong lòng vẫn còn ở buồn bực, Tử hoàng tử Điện hạ luôn luôn vui vẻ hoạt bát thế nào sau khi bị bệnh giống như là biến thành một người khác!

Không phải biến thành một người khác, chỉ là trong lòng tiến vào một người, không chứa nổi cái khác mà thôi!

"Nhị hoàng tử có muốn hay không gọi Bảo Lam tới đây?"

"Không cần! Trông coi là tốt rồi!"

"Nhưng Tử hoàng tử bệnh?"

"Không sao cả!"

.....

Bảo Lam chưa từng có xuất hiện ở phòng bệnh Băng Tịch, Bảo Lam lại một lần nghe nói Băng Tịch không chịu uống thuốc, không nhận được lại thờ dài một cái, đây nên làm thế nào mới tốt nha?

"Lam tỷ tỷ, người đều không biết Tứ hoàng tử đối với người quan tâm nhiều hơn! Người muốn hay không đi xem một chút?"

"Tiểu Ngọc Nhi, người cũng cảm thấy ta nên đi sao?" Bảo Lam khó được về mặt mê mang hỏi ý kiến Tiểu Ngọc Nhi, có thể thấy được Bảo Lam lần này là thật không biết chỗ áp chế rồi.

"Ta cũng không biết á! Chỉ là, Tứ hoàng tử nói thế nào cũng là bởi vì người mới bị thương nha, coi như không phải chủ tử của người, làm ân nhân của người, người cũng có thể xem một chút!"

"Đúng nha! Hẳn là ân nhân cứu mạng của ta, ta đi chăm sóc là phải sao!" Một câu thức tỉnh người trong mộng, Bảo Lam lập tức lấy cớ tự mình đi chăm sóc Băng Tịch, sau đó cáo hừng phản chấn tiến quân Hạ Lan uyển.

"Tứ hoàng tử Điện hạ tới giờ uống thuốc rồi!"

Băng Tịch vẫn như cũ liên mắt cũng không trợn, "Cút, ta không phải nói không ăn sao?"

Tiểu nha đầu nhìn về phía Bảo Lam đứng một bên, này không biết nên làm cái gì.

Bảo Lam cho nàng ánh mắt an tâm "Gào cái gì, mấy ngày không thấy, bệnh chưa khỏi, tính khí ngược lại tăng trưởng không ít nha!"

"Lam Lam!" Băng Tịch nghe âm thanh quen thuộc đến tận xương, vội vàng mở mắt ra, muốn ngồi dậy. Chỉ là thân thể quá yếu, đứng lên quá mạnh có chút choáng, mắt thấy sẽ phải té xuống.

Bảo Lam nhưng thói quen, lập tức vọt tới, vội vàng nhân cơ hội ôm Băng Tịch vào lòng, "Làm sao người suy yếu như vậy? Cứ như vậy còn không vội vàng uống thuốc, người không khỏe phải hay không?" Bảo Lam đang tức giận, cũng không có chú ý vấn đề tư thế.

Băng Tịch vội vàng cong miệng lên, giả bộ suy yếu, giả bộ đáng thương, "Lam Lam ——, người đều không đến thăm ta ——"

Bảo Lam vừa nhìn như vậy, thôi, cùng bệnh nhân gọi cậy mạnh cái gì nha!

Lập tức nhẹ giọng dụ dỗ, "Ta đây không phải tới sao! Người trước uống thuốc có được hay không? Người có cái gì muốn ăn nói cho ta biết, ta lập tức để cho người đi làm!"

"Lam Lam người lưu lại có được hay không, một mình ta đặc biệt cô đơn, cũng không có người bồi ta!"

Băng Phong đứng ở ngoài cửa sổ, nghe lời này, mặt mũi tại chỗ liền đen lại! Ta không có tới bồi người? Tiểu Ngọc Nhi không có tới bồi người? Phu thê Trương Thái Phó không có tới bồi người? Tiểu tử thúi này thấy sắc vong nghĩa!

Bên trong nhà, Băng Tịch cũng phối hợp hắt hơi một cái.

"Thế nào? Có phải hay không cảm lạnh rồi hả? Người làm sao không cẩn thận như vậy hả? Mau nằm xuống!"

Băng Tịch vốn còn muốn tiếp tục ôm, nhưng nghe lời nói ôn nhu như thế, ngay cả từ "Không" cũng không nói, chỉ có thể phối hợp bị thư thư phục phục hầu hạ nằm xuống.

Bảo Lam nhận lấy thuốc trong tay tiểu nha hoàn, cầm lên cái muỗng ném ném, không lạnh không nóng, vừa vặn "há mồm! A!" Bảo Lam nhớ lúc mình ngã bệnh phụ thân chính là uy như vậy!

Băng Tịch hoàn toàn không có ý thức được tình cảnh cỡ nào giống như dỗ tiểu hài tử, ngược lại vẫn còn rất hưởng thụ, miệng nhỏ nhắn vội vàng phối hợp, khẽ mở khẽ đóng, một chén thuốc lớn cứ như vậy uống xong.

"Tốt lắm, thật biết nghe lời! Người trước nghỉ ngơi một chút, một hồi ăn cơm a"

"À? Nhanh như vậy liền uống xong nha? Uống thêm mấy chén đi!"

Gi? Còn nhanh? Còn thêm mấy chén? Bé gái này có phải hay không nóng đầu rồi hả?

Bảo Lam thật đúng là không có khách khí, tay nhỏ bé sờ sờ cái trán bóng loáng, không có phát sốt nha!

Băng Tịch cảm thấy đây quả thực là ôn tuyền, bản thân cứ như vậy cam tâm trầm luân, cứ như vậy chết chìm cũng rất tốt!

Băng Phong không nói một lời bỏ đi, giai nhân có bạn, mình cần gì phải tự mình đa tình!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diêu Nga Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: mặt khốn khổ

Những ngày qua có thể nói Băng Tịch giống như cánh sắc rực rỡ, rực rỡ như hoa đào nở!

Bảo Lam hầu hạ một tác cũng không rời, cẩn thận trông chừng, tỉ mỉ chăm sóc, Băng Tịch muốn không thoải mái cũng không được!

Vì vậy, Băng Tịch rồi rầm!

Người nói ta rốt cuộc có nên hay không thì tốt nha? Thật ra thì, độc này đã sớm không sao, hơn nữa tâm tình cực kỳ thoải mái, thân thể này chính là tiêu chuẩn nhất!

Nhưng đi, thật không muốn tốt! Ngộ nhờ Lam Lam biết mình hết bệnh, có phải hay không cũng không cần người ta? Ừm! Đây là rất có thể nha! Vậy hay là giả bộ thêm mấy ngày đi, dù sao cuộc sống tốt như vậy không phải mỗi ngày đều có!

Băng Tịch đối với Bảo Lam một chút áy náy cũng không có, tuy nói Băng Tịch cũng không tính đem Bảo Lam làm thành nha hoàn nhốt cả đời đi, nhưng Băng Tịch chính là muốn đem Bảo Lam cung chiêu ở bên người, cả đời cũng không muốn tách ra!

Mất thấy thời gian 1 tháng đã qua một nửa, trong lòng của Bảo Lam cũng là càng ngày càng thoải mái. Hiện tại theo tình hình này, Băng Tịch nhất định sẽ mang mình hồi cung, chỉ cần vào cung, mình muốn thăm dò vị trí "Băng Tinh lệ" vẫn là rất nhẹ nhàng. Hơn nữa Băng Tịch đã biết thân phận, thực là bắt đắc dĩ phải đi cầu xin hần, Băng Tịch nhất định sẽ giúp một tay đi!

Vì vậy, trong lúc hai người kế hoạch như vậy tới tới lui lui, hai người trôi qua hết sức thoải mái!

Chỉ là, tình cảm chân chính lại không có bao nhiêu là bị dạng này tính kế!

Bảo Lam ngày hôm đó đang từ phòng bếp bưng một chung tử yến tẩm toán đi đến trong phòng Băng Tịch, chỉ là, tình cờ ngẩng đầu lên, thấy được trên bầu trời bay một con điều không lồ hình chim nhạn, Bảo Lam không nói một tiếng đưa tử yến đi.

"Lam Lam, này tử yến ăn ngon thật, ta chưa bao giờ ăn tử yến thơm như vậy!" Băng Tịch vội vàng vuốt mông ngựa, gương mặt rất thoải mái.

"Vậy ngon như vậy người ăn nhiều chút, hiện tại cảm giác thân thể như thế nào?" Bảo Lam lấy ra khăn tay nhẹ nhàng lau khóe miệng Băng Tịch dính tử yến.

"Ách? Ừ, Lam Lam ta cảm giác hơi sức một chút cũng không có, mỗi ngày đều mệt quá, liền giường cũng mau không xuống được!" Nói xong còn khẽ nghiêng đầu, không để cho Bảo Lam nhìn đến sự chột dạ trong mắt hần, bất quá, vẫn là nắm lấy cơ hội liếc Bảo Lam một cái, xem một chút phản ứng Bảo Lam.

Như vậy vừa lúc!

"Băng Tịch, người luôn luôn nằm trên giường không có vận động cho nên thể lực không thể khôi phục nha? Băng không ta xem như vậy đi, người cả ngày ở nơi này cũng không phải là biện pháp, ta dẫn người đi ra ngoài đi dạo như thế nào?"

"Đi đâu nha?" Vừa nghe có thể đi chơi, trái tim nhỏ liền nhộn nhạo a!

"Ta còn chưa có tới Kinh Thành này a, vậy người là thổ địa làm chủ đi, mang ta đi ăn ngon!"

"Hảo nha hảo nha! Lam Lam ta nói cho người nghe, Kinh Thành này từ quan lại quyền quý, đến lê dân bá tánh, trái đến ngư trù hoàng cung, phải đến ăn vật đặc sắc cũng không có gì ta không biết đấy! Ngay cả nhị ca ta cũng kém xa!" Băng Tịch đắc chí! Hừ! Cuối cùng có lúc tiểu gia hành diện!

"Thiệt hay giả a?" Bảo Lam thoáng cái cũng bị kích động.

"Đó là đương nhiên rồi! Ta đây Tiêu Dao tiểu vương gia danh hiệu cũng không phải là nói suông, nhớ năm đó cuối cùng ta là len lén chạy ra cung chơi, kia cũng chơi khắp nơi. Mà nhị ca ta mỗi ngày không phải đi học chính là luyện võ, nói đều lười phải nói một câu, cũng mau thành tiểu ngốc tử rồi!"

Băng Tịch bày ra bộ dáng ta lợi hại không, mau tới khen ta, khoác lác vô si đem nhị ca bán đứng, này là một chút áy náy trong lòng cũng không có, ai bảo nhị ca thương ta nha, biết cũng sẽ không như thế nào!

"Vậy ta sẽ phải nghiệm chứng thật tốt người đến cùng có phải nói thật hay không!"

"Hảo a! Người nói chúng ta khi nào đi?"

"Không phải là không thể tùy tiện đi ra ngoài sao?"

"Không có chuyện gì á..., ta hàng năm cũng sẽ len lén đi ra ngoài!"

"Vậy ngươi nhị ca không phải gặp chết sao?"

"Hắn cũng đã quen rồi!"

Băng Tịch nói là tuyệt không quan tâm, không chút nào cảm giác mình đi ra ngoài Băng Phong sẽ lo lắng. Mặc kệ chính mình chẳng mấy khi đi ra ngoài, nhị ca đều sẽ cho che dấu là được, khẳng định không ai phát hiện cái gì!

Băng Tịch hoàn toàn quên khi còn bé lần đầu tiên mình len lén đi chơi, khiến Băng Phong giận dữ, cảnh tượng tự mình đem hoàng cung lật ba lật! Lần đó Băng Tịch bị Băng Phong đánh sưng mặt sưng mũi, đó là lần đầu tiên trong ấn tượng của Băng Tịch cũng là lần duy nhất bị Băng Phong đánh.

Sau đó Băng Tịch cũng học thông minh, mỗi lần trước khi xuất môn cũng sẽ thông báo Băng Phong một tiếng, sau đó nghênh ngang đi ra ngoài lẩn lộn. Dĩ nhiên Băng Tịch biết Băng Phong vẫn luôn phái người âm thầm bảo vệ mình, hơn nữa, còn đều là cao thủ tuyệt đỉnh!

Bảo Lam đưa tay ở trước mặt Băng Tịch quơ quơ, Băng Tịch lập tức hồi thần.

Nói thế nào thật tốt, lại đột nhiên nhớ tới những thứ này tới đây? Đúng rồi, nhị ca giống như đã có hai ngày chưa có tới nhìn mình, bị nhị ca ghét bỏ rồi !

"Ngươi chừng nào thì tiện?" Bảo Lam vội vàng trở về chánh đề.

"Nếu không ngày mai tốt lắm! Ta nói cho nhị ca một tiếng."

"Tại sao còn phải thông báo hắn nha?" Bảo Lam vội vàng hỏi, lại không biết khiến cho Băng Tịch hoài nghi.

"Lam Lam làm sao ngươi khản trương như vậy?"

Bảo Lam cũng ý thức được mình biểu hiện thái quá, "Không có gì, bất quá, hắn biết chắc chắn sẽ không để cho chúng ta đi ra á..., ta còn muốn ăn ngon đây này!"

"Nha, thì ra là vì vậy nha! Ngươi yên tâm đi, nhị ca của ta chưa bao giờ ngăn cản ta nha, ta nói một tiếng là được, bằng không trở lại nhị ca khẳng định tức giận!"

"Ừ, vậy thì tốt!"

"Nhị ca, ngày mai ta muốn đi ra ngoài đi dạo!" Băng Tịch giống như thường ngày giao phó.

"Thân thể không có việc gì?" Nhị ca vẫn là quan tâm chính mình nha!

"Đã sớm không sao! Ngươi xem thân thể ta bây giờ, cũng so với ngươi tốt hơn rồi!" Băng Tịch nói xong giả dạng bày tư thế kiện mỹ!

"Ừm! Mập hơn so với ta! Mập không thể so với ta?"

"Nhị ca, ngươi thật đáng ghét rồi, làm sao ngươi có thể nói đệ đệ đáng yêu nhất ngươi như vậy đây?"

"Khụ! Nếu tốt rồi thì nên nắm chặt thời gian hảo hảo bồi bổ bài tập, ngươi gần đây sa sút không ít!"

Mặt của Băng Tịch lập tức là giống như trái khố qua, cũng là trái khố qua dễ nhìn.

Chạy nhanh lại ôm cánh tay đang đưa a đang đưa, "Nhị ca, ngươi tha cho ta đi, ta lại nghe không hiểu a!"

Băng Phong đang cau mày suy tính có được không, Băng Tịch bàn chân như bôi dầu vội vàng chạy, vừa chạy vừa nói: "Nhị ca, cứ như vậy, ta trở lại hăng nói Haaaa...!"

Băng Phong còn tính toán ngăn cản nha, nhưng vừa ngẩng đầu nơi nào còn có cái đó bóng dáng của trái khố qua?

Chạy nhanh như vậy? Được rồi, Băng Phong là hoàn toàn tin tưởng Băng Tịch thật sự rất tốt nha!

"Cần phải bảo vệ tốt Tịch Nhi!"

"Dạ!"

"Còn nữa, coi chừng Bảo Lam, nàng và người nào tiếp xúc đều phải nói cho ta biết!"

"Dạ! Chủ tử?"

"Hả?"

". Có muốn hay không bảo vệ tốt Bảo Lam tiểu thư?"

"Thuộc hạ cái này hiểu!"

Thật là muốn chết, tại sao có thể hỏi ra vấn đề như vậy? Đây không phải là muốn chết sao?

Nhưng là, rốt cuộc muốn hay không cần bảo vệ tốt Bảo Lam tiểu thư đây? Có muốn hay không đâu, có muốn hay không đây? Thật là rối rắm!

Băng Phong trong lòng lại nghĩ là "Bảo Lam nếu xảy ra một chút việc, trở lại xem ta không đem người lột da không! Ủ, Tịch nhi chắc là sẽ không để Bảo Lam gặp chuyện không may, đây đều là vì đệ đệ mình tốt! Ừm! Đúng, chính là như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Ngoa Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Diên cuồng cần quét

Trong lòng Bảo Lam nhớ kỹ chuyện hôm nay đi ra ngoài, cho nên tối hôm nay cũng không có ngủ ngon, trời tờ mờ sáng, Bảo Lam liền không kịp chờ đợi rời giường rửa mặt rồi.

"Lam Lam, người xem hôm nay thời tiết thật tốt! Ngày gió vừa thổi nha, ta đều cảm giác xương cũng nhanh tê rồi sao!"

"Ta xem người không phải là bị gió thổi, là trúng độc đi!" Bảo Lam đỡ Băng Tịch, không khách khí châm chọc.

"Nha Lam Lam, người thật xấu! Lại dám cười nhạo ta, xem ta một lát như thế nào hảo hảo phạt người!" Băng Tịch giả bộ tức giận uy hiếp, dĩ nhiên nếu không phải là bị Bảo Lam đỡ thì càng có sức quyến rũ rồi.

"Người ta rất sợ đó nha! Tứ hoàng tử Điện hạ tha mạng a!" Bảo Lam vội vàng hành lễ nói xin lỗi, chẳng qua giọng điệu chua chát như thế nào cũng không có vẻ thành ý.

"Người nha! Ha ha ha!" Băng Tịch làm bộ giờ tay lên ngắt cái mũi nhỏ Bảo Lam.

"Chán ghét!"

Băng Tịch cùng Bảo Lam hai người ngồi lên xe ngựa cùng rời đi.

"Chủ tử, người không sao chứ?" Trầm Bạch nhìn không đuôi xe đã sớm không còn hình bóng, ở phía sau không khỏi thận trọng hỏi.

Băng Phong phục hồi tinh thần lại phát hiện chỉ còn lại mình mình đứng tại chỗ, trong lòng tự nhiên sinh ra một cỗ phiền muộn.

"Đi thôi!"

Hướng về phía mặt trời mọc trừ xe ngựa tràn đầy tiếng cười, còn có người cô độc thất hồn lạc phách!

Năm con phố sầm uất ở Thánh Kinh có thể nói là không ai không biết không có người không hiểu!

Năm con phố sầm uất chính xác toàn Thánh Kinh trừ hoàng cung ra là nơi phồn hoa nhất.

Năm con phố sầm uất chia làm năm cái đường phố,

Cái thứ nhất - Yên Hoa, cả con đường chính là chỗ ăn chơi phong phú, dĩ nhiên nơi này mỹ nữ chiếm đa số, địa phương phần lớn là nhiều quan gia đệ tử tụ tập chơi đùa!

Cái thứ hai - Châu bảo, cả con đường tất cả đều là bảo vật thiên hạ khó có được, vàng bạc châu báu ngọc thạch, chỉ cần người trả nổi giá không có thứ người không mua được!

Cái thứ ba - Mỹ thực, cả con phố có thể so với Ngự Thiện Phòng hoàng cung, nơi này bản xứ chiếm đa số đặc sắc, hàng năm hoàng cung cũng sẽ từ nơi này chọn lựa ba vị đầu bếp tiến vào Ngự Thiện Phòng!

Cái thứ tư - khách điểm, cả con đường đón tiếp tân khách có tiền từ tứ hải, chỉ cần người xuất ra được tiền, khách điểm sẽ cung cấp bất kỳ phục vụ, quan trọng nhất là, nơi này không truy cứu thân phận khách khứa, chỉ nhận tiền không nhận người!

Cái thứ năm - Binh khí, cả con đường buôn bán các loại binh khí, hơn nữa có thể căn cứ vào nhu cầu khách hàng cần chế tạo bất kỳ binh khí, vô luận là nguyên liệu trân quý cỡ nào, nơi này luôn có một cái thích hợp người!

Này năm con phố lấy trang hoàng xa hoa làm chủ đề, các thương gia có thể căn cứ đặc sắc từ mấy cửa hàng chế tạo lại phong cách thuộc về mình, chỉ là trên căn bản tuân hoàn theo một cái nguyên tắc: Xin chào, ta tốt hơn! Người quý, ta quý hơn!

Cho nên liền nhìn qua là xanh vàng rực rỡ, có thể tới nơi này mở tiệm không giàu cũng quý, cũng không thiếu phần này tiền!

Trong đó cái đó làm người khác chú ý nhất đúng là "Nhất Phẩm lâu"

Nhất Phẩm lâu nằm ngay góc chỗ giao nhau, nối liền chỗ trọng yếu năm con đường, kia lão bản địa vị liền có thể nghĩ mà biết!

Truyền thuyết Nhất Phẩm lâu là trong một đêm tạo dựng lên, vốn dĩ là một mảnh đất hoang; truyền thuyết Nhất Phẩm lâu lão bản sau lưng là một người cực kỳ xấu xí, cho nên chưa từng có ai từng thấy chân nhân; truyền thuyết Nhất Phẩm lâu là sở hữu hoàng gia, bằng không chỉ một số tiền lớn duy trì địa vị lão đại? Truyền thuyết Nhất Phẩm lâu lão bản chính là cả nước thủ phủ Dương Phong, dù sao người ta đó là thật có tiền! Truyền thuyết Nhất Phẩm lâu đóng cửa, năm con phố này sẽ phải đổi chủ!

Tóm lại các loại truyền thuyết, nhưng là ai cũng không thể cung cấp xác thực chứng cứ. Chỉ là, có thể xác định một chút là, Nhất Phẩm lâu lâu đời nhất ở năm con phố này, cũng bởi vì Nhất Phẩm lâu bảo hộ, năm con phố qua nhiều năm như vậy chưa từng có bị thôn tính!

Bảo Lam nghe Băng Tịch giới thiệu, mắt cũng không dám nháy mắt, trong lòng là bội phục sát đất, có thể lấy ra món tiền không lồ kiến tạo năm con phố, lại không khiến người ta phát hiện, người không quan tâm danh lợi, thật là nam nhân thanh khiết!

Bảo Lam trong lòng dâng lên khát vọng mãnh liệt, nếu có thể gặp mặt một lần, ở trước mặt người liền ngẩng đầu lên, nếu có thể bắt sống nam nhân như vậy, cả đời này cũng chưa có tiếc nuối!

"Tịch, người không biết năm con phố phía sau màn là ai chăng?"

"À? Ừ, cái này, ta thật đúng là không rõ."

"Tại sao vậy? Người không phải là hoàng tử sao? Còn có chuyện người không thể tra được?"

Băng Tịch vừa nghe Bảo Lam đối với mình đánh giá cao như vậy, ngay tại chỗ liền muốn biểu đạt uyên thâm của mình, thế nhưng lời đến khóe miệng lại trở thành "Ta không quá trông nom những chuyện này, người nếu là muốn biết, tự đi hỏi nhị ca của ta đi, hẳn nhất định biết những chuyện này!"

Hỏi hán? Thôi đi, hẳn chẳng những đánh ta, còn bán ta cho người nha, mặc dù một phần tiền cũng còn không cho đi!

Bảo Lam miệng nhỏ chỉ lo lảm bảm, không có thấy được trong mắt Băng Tịch chột lóe lên ánh này.

"Lam Lam, người thích gì nói với ta, không cần khách khí!" Băng Tịch một bộ tài đại khí thô, khiến Bảo Lam liền đem chuyện này cho bỏ quên, "Thật cái gì cũng có thể sao?"

Nghe người mới vừa miêu tả, những thứ kia khẳng định đều đắt tiền!"

"Người quên ta là ai sao? Chút tiền này không đáng kể chút nào!" Cơ hội tốt như vậy tại sao có thể không hảo hảo biểu hiện một chút! Tiền nha, dù sao nhị ca có rất nhiều, ta liền thay hán tốn chút tốt lắm!

"Vậy ta cũng không khách khí a!" Dù sao ta hiện tại cũng chỉ là tiểu nô tỳ của người, mua cho ta thì tương đương với mua cho người, người cho mình tốn tiền cái này thì có cái gì khách khí!

Bảo Lam đã hoàn toàn quên mua tất cả đồ đều là bị nàng lãng phí!

Băng Tịch nghĩ thầm nữ hài tử nhất định cũng thích châu báu đi, vậy trước tiên đi phố thứ hai tốt lắm, vì vậy hai người tuần nam tinh nữ năm thị vệ nghiêm chỉnh đi theo ở đằng sau, liền giống trống khua chiêng càn quét đi.

Bảo Lam không thể không thừa nhận mặc dù mình cũng coi là gia tộc giàu có, phụ thân càng cấp nẫu thân cùng mình mua rất nhiều đồ trang sức đắt giá, nhưng là cùng những thứ này so với quả thật chính là gấp sư phụ! Nhìn một chút chuỗi trân châu này làm bằng vàng ròng, vàng óng ánh, cài ở trên đầu nhất định có thể làm mặt trời nhỏ! Xem một chút này chuỗi vòng tay này, phía trên này khảm mã não bảo thạch thật đúng là rất đẹp đủ sáng! Nhìn lại một chút trân châu tóc này, hoa văn phía trên này làm sao khắc lên a, làm sao có thể mảnh như vậy trông rất sống động!

Không được, không được, hoa mắt, đầu muốn xoay không kịp!

Băng Tịch đang ở phía sau nhìn Bảo Lam này hai chân nhỏ một khắc cũng không dừng chạy tới chạy lui, xem cái này một chút, sờ cái kia một cái, cảm cái nọ, ánh mắt toả sáng, trong lòng liền hết sức hài lòng! Chính là thích đáng về tiểu nữ nhân này mê tiền! Làm sao lại đáng yêu như vậy nha, thật là hận không được đem tất cả đều cho Lam Lam chuyển về nhà đi! (pé tịch dễ xương woá ^^)

Bảo Lam hằng hái chạy nha chạy, thậm đã chí quên những người phía sau, chính là lôi kéo Băng Tịch thẳng hỏi một chút mang cái này hay khó coi, cái này cái thoa có xinh đẹp hay không, căn bản không có chú ý tới chủ điểm trước mặt hai mắt cũng sáng lên rồi!

Tại sao vậy chứ?

Bởi vì Băng Tịch đã sớm hạ lệnh, "Phàm là Lam Lam xem qua, sờ qua, chạm qua, nhìn qua, toàn bộ mua!" (woahhh sướng wá ak,ta cũng mún hức hức)

Đây chính là điển hình nhà giàu mới nổi a!

Đây chính là điển hình bại gia nữ a!

Lam Lam sau khi trở về nhìn đến trong phòng mình mất thấy những đồ vật đắt tiền muốn mạng người, ngay cả mắt trợn trắng một chút cũng không có, chỉ nghĩ ta đem những này bán được không ít tiền a a a a!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Ngạo Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: gặp lại

Băng Tịch tâm tình vô cùng vui vẻ!

Khoé miệng kia muốn vênh lên trời!

Tại sao vậy chứ? Bởi vì bảo bối Lam Lam làm cho hần một bộ y phục!

Nguyên nhân thì ra là như vậy.

Bảo Lam nhìn con đường châu báu này sẽ phải lập tức xoay chuyển trong đầu, đang suy nghĩ có muốn hay không đổi chỗ này, đột nhiên không có chú ý cánh cửa, liền bị vấp một cái, mất thấy muốn cùng đất tiếp xúc thân mật, cảm giác dưới đất mềm nhũn, ah? Không đau? Vừa mở mắt nhìn, thì ra là Băng Tịch làm đệm lót. Đây làm cho Bảo Lam cảm động không được vô cùng, chú ý tới một màn này người càng tới càng nhiều, Bảo Lam cũng không kịp cảm động, vội vàng bỏ dậy lôi kéo Băng Tịch liền chạy!

Băng Tịch rất hưởng thụ loại cảm giác chạy này! Nhất là cảm giác cùng Lam Lam lôi kéo nhau chạy! Cảm giác như chỉ có hai người vậy, những người khác là khách qua đường, chỉ có thật chặt lôi kéo hai người chắc là sẽ không tách ra!

Rốt cuộc chạy đã mệt rồi, Bảo Lam lôi kéo tay Băng Tịch thở gấp!

Băng Tịch rất không đạo đức ngửa mặt lên trời cười dài: "Ta nói Lam Lam, ngươi rất có thể lực nha! Ta còn tưởng rằng ngươi còn có thể chạy thêm ba dặm nữa!" Nếu là chạy cả đời đều không dừng lại thì càng tốt!

Bảo Lam hung hăng trợn mắt nhìn Băng Tịch một cái: "Còn. . . Ba dặm? . . . Xem ngươi bộ dạng lôi thôi như vậy?"

Lôi thôi? Người nào không biết hần tịch hoàng tử là đệ nhất thiên hạ mỹ nam tử? Ở đâu ra. . . Ngạch? Mặc quần áo này. . . Được rồi, quả nhiên lôi thôi!

Bảo Lam nhìn Băng Tịch sắc mặt biến hóa, thật là cảm thấy thật sáng khoái !

Tiểu tử này làm sao lại đơn thuần như vậy!

"Quên đi, bản cô nương xem ngươi như vậy thật đáng thương, liền thưởng ngươi một bộ y phục đi!" Bảo Lam nói xong một bộ dạng phú bà tài đại khí thô, chính là làm cho Băng Tịch thấy như thế thật đáng yêu!

"Ngươi còn đứng ngây đó làm gì? Dẫn đường nha!"

"Ai ai! Hào hảo! Đi một chút!"

Người đáng thương gặp người yêu tịch hoàng tử cứ như vậy trở thành dẫn đường!

Hai người tới chính là Nhất Phẩm lâu, Bảo Lam hết sức khó hiểu, "Nơi này không phải chỗ ăn cơm sao?"

"Cái này ngươi không biết đâu! Nhất Phẩm lâu lâu một là đại sảnh, bình thường là chỗ ăn cơm, mỗi tháng mừng một 15 sẽ có mỹ nữ tới biểu diễn tiết mục trợ hứng. Lầu hai cái gì cũng bán, trên căn bản vật ngươi cần nơi này cũng có thể tìm được. Lầu ba là nơi quý tộc đệ tử tụ tập, bình thường có thể tới lầu ba thân phận của đều không bình thường. Về phần lầu bốn. . . Lầu bốn trở lên ta liền không rõ lắm, phải là nơi làm việc đi!"

"Ồ! Chính là một trung tâm thương mại đúng không?"

"Thương mại? Đây là vật gì?"

"Ngạch! Cái này sao, chính là như vậy, cái gì cũng bán chính là thương mại!" Ngươi rồi, không cần thận nói lời miệng!

"Đây cũng là, nơi này thật là cái gì cũng bán! Chỉ cần ngươi có tiền, cái gì cũng có thể mua được!" Băng Tịch nói đầy tự hào!

Bất quá, trong lòng Bảo Lam đối với "Nhất Phẩm lâu" lão bản này càng thêm cảm thấy hứng thú! Rốt cuộc là người như thế nào, mới có thể ở nơi này lạc hậu không biết mấy ngàn năm cổ đại mà ra loại hình hiện đại hóa thương mại này đây? Chẳng lẽ hẳn cũng là đến từ thế kỷ hai mươi mốt? Cái ý nghĩ này khiến Bảo Lam vô cùng hưng phấn, mặc dù Bảo Lam đã sinh sống tại đây mười sáu năm, nhưng mà đối với thế kỷ hai mươi mốt vẫn không khỏi chấp nhất, nơi đó có ba mẹ của mình, đệ đệ của mình, là người nhà quen thuộc của mình. . .

"Lam Lam, Lam Lam, ngươi làm sao vậy?"

"Ta là đang nghĩ nên mua cho ngươi y phục như thế nào!"

Quả nhiên Băng Tịch lập tức liền vui vẻ ra mặt! Lam Lam mua cho mình y phục!

Bảo Lam lại nhớ kỹ chuyện này, quyết định bất luận áp dụng biện pháp gì, nhất định phải gặp mặt một lần!

Bảo Lam cùng Băng Tịch đi lên lầu hai, lập tức đưa tới lầu hai nhìn chăm chú! Băng Tịch vốn là lớn lên có khuôn mặt tuyệt diệu thiên hạ, kết hợp với khí chất đặc biệt, nhìn một cái cũng biết là quý công tử nhà ai! Bảo Lam cười một tiếng, khuyên quốc khuyên thành! Thiếu nữ thanh xuân hoạt bát, giang hồ hiệp cốt nhu tình kết hợp mặt hoàn mỹ không tỳ vết, chỉ cần liếc mắt một cái, chính là vạn năm

Băng Tịch trong lòng rất là đắc chí! Xem đi xem đi, Lam Lam nhưng là nữ nhân của ta! Cũng đến xem đi, khắp thiên hạ cũng biết mới tốt!

Bảo Lam cũng là thói quen cảm giác vạn chúng chú ý, trực tiếp bỏ qua. Vì vậy mọi người nhìn lại giống nhau bình tĩnh nam nữ, trong lòng càng thêm bội phục!

Này tu dưỡng! Khí này độ! Này cao quý!

Đây tuyệt đối không phải người bình thường!

Trước quầy nam trang, Bảo Lam hết sức ung dung cầm lên y phục ở trên giá treo, cái này là một bộ trường bào màu đen thêu Bát Tuần đồ, đen nhánh một màu, tuần mã chạy chồm, chất vải thượng đẳng, vừa nhìn đã biết không phải hàng bình thường.

"Ngươi đi thử cái này một chút đi! Ngươi bình thường đều mặc màu sáng, thay đổi loại này màu đen, sẽ còn có sức quyến rũ hơn!"

Có sức quyến rũ tốt nhất! Có thể mê hoặc ngươi thì tốt hơn!

Băng Tịch không nói hai lời liền cầm y phục vào phòng thử quần áo thử y phục.

Bảo Lam nhìn thị vệ vừa mới bị bỏ rơi, hiện tại chỉ còn lại một mình một người, vội vàng nhìn chung quanh, rốt cuộc một bóng dáng quen thuộc lọt vào tầm mắt Bảo Lam. Bảo Lam giả bộ tiếp tục chọn y phục, hướng chỗ đi thật xa.

"Tiểu thư, ngươi vất vả!"

"Tiểu Bích ngươi và Nhị Sư huynh có được hay không? Không có gặp phải khó khăn gì chứ?"

"Tiểu thư, ngươi yên tâm, chúng ta cũng rất tốt. Thạch. . . Nhị Sư huynh rất nhớ ngươi, để cho ta giao cái này cho ngươi!"

Bảo Lam nhận lấy lá thư, vội vàng nhét vào trong áo.

"Tiểu thư, Tiểu Bích cũng đến trong phủ phục vụ ngươi mạnh khỏe không?"

"Tiểu Bích, ngươi không cần kích động, hiện tại Thái Phó phủ giới nghiêm, ngay cả con chim cũng rất khó đi vào, ngươi cũng không cần mạo hiểm!"

"Nhưng. Tiểu thư, ngươi đều gầy!"

"Tiểu Bích, ngươi đừng khóc nha! Ta không sao, ta ở phủ Thái Phó thật rất tốt, nhất là Tứ hoàng tử đối với ta chính là nói gì nghe nấy, ta làm sao sẽ chịu uất ức? Tiểu thư nhà ngươi không khi để người khác cũng không tệ rồi!"

"Tiểu thư. . ."

"Được rồi! Không cho khóc nữa có nghe hay không! Cần thận bị người khác phát hiện!"

"Ừ, Tiểu Bích tuyệt đối không vướng chân tiểu thư!"

"Ta có thể có đoạn thời gian sẽ đi theo Tứ hoàng tử hồi cung, đến lúc đó ta liền có thể rất nhanh hoàn thành nhiệm vụ rồi, như vậy ta liền dẫn ngươi về

nhà có được hay không?"

"Ừ, tiểu thư kia người mọi sự cẩn thận! Tiểu Bích chờ người!"

"Lam Lam, người xem ta đây bộ quần áo như thế nào?"

"Biết! Người đi nhanh lên đi, nếu không bại lộ bí mật rồi."

Bảo Lam vội vàng quay đầu lại, hướng Băng Tịch đi tới.

"Lam Lam người xem một chút đẹp mắt không?" Băng Tịch giống như là đứa bé được mặc quần áo mới đón mừng năm mới vậy, vội vàng đem y phục của mình khoe khoang cho Bảo Lam nhìn, còn Bảo Lam làm bộ ở bên cạnh vòng vo vài vòng.

Bảo Lam còn lại là giống như《 Trung Quốc tốt âm thanh 》giống như giám khảo, tay nhỏ bé nâng cằm lên, tỉ mỉ, quan sát lên lên xuống xuống một phen, sau đó nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn Băng Tịch căng thẳng "Thật. . . Đẹp mắt!"

"Hô!" Băng Tịch thật to thở một hơi, "Lam Lam người làm ta sợ muốn chết!"

"Ha ha! Đương nhiên là xinh đẹp rồi, người cũng không nhìn một chút là ai chọn y phục!"

"Tiểu Dạng!" Băng Tịch nói xong sờ sờ bóng loáng mũi nhỏ, nhân cơ hội chăm mút, trong mắt tràn đầy tất cả đều là cung chiều ngán chết người!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngoa Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: mặt của người rút gân sao

Cho tới trưa Băng Phong cũng cảm giác không yên lòng, làm cái gì cũng làm không xong, ngay cả lão sư giảng kiến thức mới cũng không có lực hấp dẫn.

Buổi trưa, Trầm Bạch nhìn chủ tử ăn không biết ngon, vội vàng đưa ra sáng kiến: "Chủ tử, nghe nói Nhất Phẩm lâu mới tới mấy món ăn địa phương đặc sắc, chúng ta có hay không muốn đi nếm thử một chút?"

Băng Phong phản ứng đầu tiên chính là lập tức đi, phản ứng thứ hai chính là thôi.

"Không, hiện tại chính là thời buổi rối loạn, nơi nào còn có thời gian đi nếm món gì."

Lần này ngược lại Trầm Bạch ngu sao mà không hiểu, đây là chuyện gì xảy ra chứ, theo lý thuyết ta chính là cho người tìm dưới bậc thang nha, chẳng lẽ bậc thang này không đủ cao?

"Trầm Bạch, ta có chuyện muốn giao cho người đi làm!"

Trầm Bạch đưa đầu qua, sắc mặt càng phát trầm trọng.

Băng Tịch cùng Bảo Lam có thể nói là chơi được tận hứng, không những ở Nhất Phẩm lâu ăn các loại món ăn đặc sắc, còn đem mấy con phở khác quét sạch một phen, trong đó Bảo Lam lại bị cho Băng Tịch mua một khối ngọc bội tinh xảo, một đôi giày thêu tay, nhưng làm Băng Tịch đặc ý đến choáng váng rồi, tuy nói là Băng Tịch cầm tiền thôi.

Bảo Lam cùng Băng Tịch ăn cơm tối mới trở về, khó được ra ngoài lần thứ nhất thế nào cũng phải đủ vốn nha. Trở về phủ, Bảo Lam cùng Băng Tịch cáo biệt, trở về trong phòng, vội vàng đem nệm trong phòng đập tắt, sau đó làm bộ ngủ, nằm ở trên giường, đợi đến thời điểm nửa đêm, mới dám đem mật thư lấy ra, đọc lại đọc, cuối cùng hóa thành thanh nồng đậm thở dài, cuộc sống như thế lúc nào thì đến cùng nha!

Tiểu Ngọc Nhi gần đây là như cá gặp nước, mặt mày hớn hơ. Thái tử Trị mỗi ngày đều sẽ thay đổi pháp dụ dỗ Tiểu Ngọc Nhi, có lúc đưa cho cái tram cài nhỏ, có lúc đưa mấy bộ quần áo mới nhất, có lúc thổi sáo, Tiểu Ngọc Nhi hoàn toàn bị lạc trong thế công dụ dăng thái tử Trị, không cách nào tự kiềm chế. Mặc dù có gì đó là công khai đưa, nhưng là đa số lên lên đưa, dù sao cũng không thể biểu hiện rõ ràng nha.

Lý Như Yên nhìn Tiểu Ngọc Nhi mỗi ngày đổi lại đa dạng y phục mặc các loại chất liệu mới, này tức giận cũng không đánh một chỗ, nàng Trương Kim Ngọc không phải chỉ là một tiểu thư Thái Phó ư, sao có thể cùng mình so, mình chính là nữ nhi Thừa Tướng đương triều nha, phải biết phụ thân hiện tại là kẻ nắm giữ hơn phân nửa giang sơn, trong hoàng cung có thứ mình cũng có, nàng Trương Kim Ngọc kém xa!

Ngày hôm đó sau khi lên lớp, Trương Thái Phó đã giảng đến Quan Thư, "Quan quan thư cư, tại hà chi châu. Yếu điều thực nữ, quân tử hảo cầu. Nhân sinh chuyện may lớn nhất là tìm được phu quân thuộc về mình, nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già!" Nói đến đây Trương Thái Phó không thể nghỉ ngơi là thỏa mãn, chính mình có hồng nhan tri kỷ, đời này cũng không uổng rồi.

Bất quá, lời này Lý Như Yên nghe vào trong lỗ tai rất không thoải mái, giọng điệu này cũng là chua chất đầy giễu cợt: "Lão sư ngài ý này không phải là đang nói quốc gia chúng ta chế độ không đúng sao, cần quanh co lòng vòng như vậy sao?"

"Hả? Không biết Lý tiểu thư tại sao nói lời ấy!" Trương Thái Phó duy trì thái độ nho nhã, cũng không tức giận.

"Người nói yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, còn nói nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già, đây không phải là rõ ràng chương mắt quốc gia chúng ta chế độ đa thê sao? Chẳng lẽ Lão sư đối với hoàng thượng bất mãn?"

Lời vừa nói ra, các vị đệ tử rồi rít đôi sắc mặt.

Chỉ có Trương Thái Phó còn duy trì vẻ mặt bình tĩnh: "Lý tiểu thư hiểu lầm. Cự thân chỉ là đang giảng thuật của mình hiểu, đây là trong phạm vi hoàng thượng cho phép."

"Người đắc ý cái gì, không phải là ý vào thái tử ca ở tại chỗ người học tập, thì ý lại có gì không sợ, đại nghịch bất đạo sao!"

Lời nói này cũng có chút nặng, Trương Thái Phó làm sao có thể chịu được những thứ chỉ trích này, chỉ là còn không có đợi Trương Thái Phó mở miệng, Tiểu Ngọc Nhi liền chen vào nói: "Ta nói làm sao người không tự trọng như vậy! Đồng dạng là nữ hài tử, đương nhiên là hy vọng có thể được một lang quân như ý, có thể cả đời không xa không rời, chẳng lẽ người lại còn hi vọng tướng công của người tương lai tam thê tứ thiếp hay sao?"

"Người! Người thì đắc ý cái gì, chỉ bằng người cũng muốn tướng công của người đối với một mình người được không? Người đi mà nằm mơ đi!"

"Lý Như Yên, chú ý lời nói của người!" Trương Thái Phó làm sao có thể chịu được bị người khi dễ về đến trên cửa nhà!

"Người không phải chỉ là một Thái Phó ư, cũng dám đối với ta gọi thẳng tên họ!" Lý Như Yên đã sớm chương mắt một nhà Trương Thái Phó rồi, giờ phút này chớp được nhược điểm, thế nào chịu có thể dễ dàng buông tay!

"Lý Như Yên người cũng đừng quên cha ta là Thái Phó, mà người cả cái rắm đều không phải!" Tiểu Ngọc Nhi làm sao có thể để phụ thân bị khinh bỉ?

"Chỉ bằng người cũng dám nói ta như vậy? Các người quá không đem phụ thân để ta ở trong mắt, ta lập tức trở về để cho phụ thân ta vạch tội phụ thân người một quyền, xem người còn cuồng cái gì cuồng!"

Trương Thái Phó thật là không cách nào tưởng tượng Lý gia dạy thế nào ra bọc này nữ nhi?

"Triều đình đại sự, há có thể trò đùa! Không cho hồ đồ!"

"Ta chính là hồ đồ thì sao, người cũng không nhìn một chút phụ thân ta là ai, ngay cả hoàng thượng đều muốn nhìn sắc mặt phụ thân ta, người tính là gì?" (tội nghiệp đúng là óc nhỏ mà, kung chết chắc rồi haha)

Băng Trị vốn là nổi giận càng thêm nổi con thịnh nộ!

Băng Phong vốn là đen mặt ngược lại bình tĩnh!

Băng Trạch vốn là xem trò vui mặt liền trầm xuống!

Băng Tịch về mặt một bộ nhà người chết chắc đùa giỡn ngược nhìn Lý Như Yên!

Lý Băng Niên, thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người lách vào, lần này xem ta như thế nào thu thập người!

Trương Thái Phó từ trong mắt tứ huynh đệ thấy được đoàn kết chưa từng có, hơi nở nụ cười! Đây chính là người Nhất Băng gia, dù nội đấu thế nào, tuyệt đối không cho phép có người tới chửi bới gia tộc của bọn hắn, đây là cảm giác trời sinh sự mạng, vì gia tộc mâu thuẫn lớn hơn nữa đều không phải là mâu thuẫn!

Lý Như Yên nhìn thư phòng đột nhiên lắng xuống, đầu óc vẫn nóng lên rồi cuộc cũng tỉnh táo lại, hồi tưởng mới vừa nói nói cái gì, này sống lưng liền lập tức cứng lại! Lần này nguy rồi!

Lý Như Yên vội vàng nghĩ giải thích, ai biết nhìn thái tử Trị một chút, lại nhìn Băng Phong một chút, nhìn Băng Trạch một chút, nhìn Băng Tịch một chút về mặt hoàn toàn giống như cái gì cũng không còn nghe được, bình tĩnh giống như mới vừa rồi lựa chọn mất thánh giá, cái gì cũng không biết.

Điều này làm cho Lý Như Yên càng thêm không nghĩ ra được, đây là tình huống thế nào? Còn giải thích hay không giải thích? Cuối cùng vẫn là tự mình an ủi, phải là cũng không có ai chú ý tới đi, cứ như vậy một câu nói có thể như thế nào đây? Nhất định là tự mình nghĩ nhiều, nhất định là!

Lý Như Yên bình tĩnh, treo lên tự cho là mỉm cười đúng mực: "Lão sư, mới vừa là Như Yên mạo phạm, Như Yên bị吓 hù sợ, tinh thần vẫn chưa ổn định, xin ngài thứ lỗi!"

Trương Thái Phó hết sức hài lòng phản ứng mới vừa rồi của tứ huynh đệ, giờ phút này đang vui mừng, nơi nào chú ý bên này tiểu thư vô dụng, cũng hết sức độ lượng: "Ha ha, không sao không sao a! Ha ha! Ha ha!"

Tất cả mọi người bị Trương Thái Phó cười làm cho hết sức không thoải mái, phải biết Trương Thái Phó nghiên cứu học vấn đó là nổi danh nghiêm cẩn,

chưa bao giờ sẽ bởi vì bọn họ là hoàng tử thủ hạ lưu tình, chứ đừng nói lộ ra ngoài nụ cười như vậy, xem ra mới vừa đã bỏ lỡ cái gì!

Khác thường tất quái lạ! Đây là ý tưởng nhất trí tứ huynh đệ!

"Phụ thân, mặt của người đây là rút gân sao?" (có nữ nhi dễ thương ghê kaka)

"Phốc phốc!"

"Ha ha ha ha!"

Vốn là không khí rất nặng nề bị Tiểu Ngọc Nhi câu nói đầu tiên phá vỡ, tứ huynh đệ rất vô lương nở nụ cười, không chút nào bận tâm hình tượng!

Trương Thái Phó nhìn Tiểu Ngọc Nhi mắt to ngây thơ nháy mắt a nháy mắt, thật là kích động học máu đều có, bảo bối cực cưng chính mình cũng là một nhân tài nha!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngao Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: người đang yêu

Thời gian như nước chảy cứ như vậy đến ngày hai mươi tháng tám, ngày mai sẽ là ngày nghỉ rồi.

Lý Như Yên từ sau lần trước chống đối Trương Thái Phó, bắt đầu thành thành thật thật phát dương quang đại, một chút việc cũng không trêu chọc, một chút việc cũng không đúc kết, điều này làm cho Tiểu Ngọc Nhi hết sức hoang mang, chỉ là thái tử nói nàng cũng không tạo nên thiêu thân gì lớn, liên an tâm

Mấy người này tình thông vẫn có thể đem tâm tư Lý Như Yên đoán tám chín phần mười, khẳng định chính là biết mình lỡ lời, hạ thấp cảm giác tồn tại cũng chính là hạ thấp tình toán nguy hiểm!

"Lão sư, vừa đúng ngày mai là ngày nghỉ, Hoàng Gia viên lâm cảnh sắc đang đẹp, nghe nói hoa sen mở rất đẹp nha, người xem một chút có thể hay không đề cho mấy người chúng ta đi ra ngoài du hồ một phen?" Lý Như Yên lần này thái độ nhưng hạ rất thấp, chỉ là du hồ hiển nhiên đối với Tiểu Ngọc Nhi thích chơi rất có lực hấp dẫn, nhìn Tiểu Ngọc Nhi hai mắt sáng lên đã biết.

Cũng chính bởi vì không đành lòng Tiểu Ngọc Nhi thất vọng, Thái tử trả lời "Nếu Tiểu Ngọc Nhi muốn đi như vậy, bản thái tử theo người chơi một ngày!"

Chú ý, là Tiểu Ngọc nhi muốn đi!

Lý Như Yên mặt của bỗng chốc một cái ở liền trắng, rung rung ánh mắt không tiếng động tố cáo, thái tử ca ca làm sao người có thể ác tâm như vậy!

Thái tử, làm như không thấy!

Tiểu Ngọc Nhi vui vẻ!

Tiểu tử này đầu lắc giống như là gà con mổ thóc: "Chúng ta cùng đi chứ, lại kêu Lam tỷ tỷ, thật lâu cũng không có đi chơi nha!"

Băng Tịch vừa nghe Bảo Lam cũng có khả năng đi, chỉ sợ chậm thì không thể đi, vội vàng bổ sung: "Ta cũng vậy muốn đi! Cùng với Tiểu Ngọc Nhi chơi sao!"

Giấu đầu lòi đuôi! Mọi người thường cho hắn một cái xem thường thật lớn!

Băng Tịch lần này cũng không nguyên ý: "Các người từng ta xong rồi sao? Chẳng lẽ các người không muốn đi sao? Không đi thôi, Tiểu Ngọc Nhi chúng ta đi!"

"Tiểu Ngọc Nhi mới không cùng người đi đâu, Tiểu Ngọc Nhi muốn cùng Lam tỷ tỷ cùng đi!" Tiểu Ngọc Nhi chính là cảm thấy Băng Tịch chơi đặc biệt rất tốt!

"Người Lam tỷ tỷ cùng đi với ta!"

"Xem đi xem đi, rốt cuộc nói ra người sắp tâm không tốt đi!" Tiểu Ngọc Nhi một bộ nét mặt đã sớm biết, chờ đòi thưởng !

Lời này rước lấy mọi người một trận vui vẻ, hai người bảo bối này, thật là không nói gì nha!

Vì vậy chuyện này cứ như vậy định xuống, này đoàn thiếu nam thiếu nữ cùng đi ra ngoài chơi!

Chỉ có Lý Như Yên quả thật muốn một hộp đem răng ngà cắn nát, Tiểu Ngọc Nhi, lại là Tiểu Ngọc Nhi, nhìn ta không giết chết ngươi khó giải mối hận trong lòng của ta!

Lý Như Yên sau khi trở về, vội vàng triệu lại tâm phúc của mình, cũng chính là Hoa Chi, cúi đầu ở bên tai nàng nói nhỏ, một lúc lâu sau, chỉ thấy Hoa Chi vội vã đi ra, sau khi trời tối, chỉ thấy Hoa Chi lén lút ra khỏi phủ Thái Phó!

Thời gian một ngày đủ chuẩn bị một chút gì!

"Tiểu Ngọc Nhi, các ngươi đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ tốt lắm, ta đi có thuận tiện không?"

"Ai nha, Lam tỷ tỷ có cái gì không thuận tiện! Này Hoàng Gia viên lâm nhưng cực kỳ xinh đẹp, không có Hoàng thất dẫn dắt, người bình thường không vào được !" Tiểu Ngọc Nhi lời nói này nhưng không có chút nào khoa trương, này Hoàng Gia viên lâm nếu là cho Hoàng thất chuẩn bị làm sao sẽ cho phép những người khác tùy ý ra vào đây? Cái này nếu thời khắc mấu chốt ngộ nhờ ra chút chuyện, ai cũng không kham nổi trách nhiệm nha!

Nhưng là, thiên hạ cảnh sắc xinh đẹp cũng không cách nào cùng so sánh với Thiên Yết Sơn, ở trong lòng Bảo Lam, Thiên Yết Sơn chính là nơi đẹp nhất!

Trong lòng mỗi người cũng đối với cổ hương có một loại tình cảm đặc biệt, loại tình cảm này ở một loại thời điểm cũng sẽ không bày ra, chỉ có sau khi rời đi, lòng đối mặt với những mưa gió bên ngoài mới có thể cảm nhận được quê quán đáng quý! Bầu trời này, mặt đất này, con suối này, mẫu ruộng này, những thứ kia chân chân thiết thiết đã trôi qua tất cả!

Tiểu Ngọc Nhi vừa nhìn bức này vinh dự Lam tỷ tỷ thế nhưng không chút cử động, trong lòng đối với Bảo Lam bội phục càng thêm mãnh liệt, Lam tỷ tỷ của mình thật không phải người đơn giản đâu!

"Lam tỷ tỷ, ngươi nếu không phải đi, khẳng định bọn họ liền đều không đi rồi !" Tiểu Ngọc Nhi cái miệng nhỏ nhắn vênh lên, dễ thương vô cùng!

"Tại sao nói như vậy nha!"

"Đây là khẳng định á! Đừng tưởng rằng ta không biết Băng Tịch đối với ngươi có ý tứ!"

"Ngươi tiểu nha đầu, đừng nói vậy!" Nói xong gõ gõ cái đầu nhỏ, thật vang!

"Ta không có nói vậy á! Ta nói là thật! Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra được sao?"

"Không nhìn ra!"

Tiểu Ngọc Nhi liếc nàng một cái: "Lam tỷ tỷ nha Lam tỷ tỷ, làm sao ngươi bình thường rất thông minh, hội này lại hồ đồ !" "

"Hả? Vậy ngược lại ngươi nói một chút cảm thấy ra sao ra?"

"Này còn không đơn giản? Đầu tiên, Băng Tịch mỗi ngày đều kẻ cận ngươi, ngươi đây biết chưa?"

"Chúng ta là bạn tốt nha!"

"Bạn tốt cũng sẽ không ngày ngày sau giờ học chạy tới ngươi chứ? Bạn tốt cũng sẽ không một ngày ba bữa cơm đều ở đây cùng nhau ăn đi? Bạn tốt cũng sẽ không vẫn cười cười nói nói chứ?"

"Này rất bình thường a, ta còn là nha hoàn của hần ! Vẫn đi theo hần không phải rất bình thường chỉ là sao!"

"Chủ tử nhà ngươi khiến nha hoàn cười trên đầu nha? Làm sao ngươi cứ như vậy không thông suốt đây?"

"Xem ngươi nói, ta thế nào ức hiếp hần?"

"Nơi nào cũng ức hiếp! Không đúng, không phải ngươi ức hiếp hần, là hần đánh sát dùng sức để cho ngươi ức hiếp!" Tiểu Ngọc Nhi cảm giác mình nói thật là đúng cực, mình tại sao cứ như vậy thông minh đây? (tính ranh thì có)

"Thôi đi! Ngươi lại cấp cho người khác khi dễ nha? Thấy ngươi ngu chưa!"

"Ta chắc chắn sẽ không á! Bằng không nói thế nào trong tình yêu mọi người là đũa ngọc !" "

"Nếu để cho hần nghe đến ngươi nói hần là đũa ngọc, hần không phải đánh ngươi một trận nha?"

"Xem đi xem đi, hần chính là đánh ta, sẽ không đánh ngươi! Quả nhiên nha, đây chính là chênh lệch nha!" Tiểu Ngọc Nhi nói xong làm như có thật lắc đầu một cái, rõ ràng một bộ bị ném bỏ!

"Ha ha, tốt lắm, ngươi nhất định hiểu lầm á!"

"Ta nói cái người này đầu gối làm sao lại không thông suốt đây?" Tiểu Ngọc Nhi dùng sức nhìn chăm chăm đầu Bảo Lam, Bảo Lam cũng cảm thấy Tiểu Ngọc Nhi muốn đem của mình bỏ ra!

"Vậy người muốn lý do để cho ta tin phục, ta liền tin tưởng người!"

"Này còn không đơn giản! Ngày đó Tịch có phải hay không mua cho người rất nhiều thứ? Không phải rất nhiều là cực kỳ nhiều siêu cấp nhiều!"

"Vậy làm sao rồi hả ?"

"Đây chính là chứng cứ trần trường nha! Người nghĩ nha, ai sẽ vì một người bạn hoặc là một đứa nha hoàn mua nhiều đồ quý trọng như vậy? Đây chính là năm phiên phổ ra ngoài nha, món món giá trị liền thành nha!"

Bảo Lam giờ phút này mới rút cuộc ý thức được cái gì, nếu là thật như Tiểu Ngọc Nhi nói như vậy, vậy.

Tiểu Ngọc Nhi nhìn Bảo Lam rút cuộc nghe lọt được, cũng không uống hôm nay mất như vậy một phen miệng lưỡi!

"Lam tỷ tỷ, người phải đi nha! Đi nha! Đi nha!"

Phải!

Tiểu nha đầu này trực tiếp liền bắt đầu làm nũng ăn vạ rồi !

"Lam tỷ tỷ. Người ngày mai hãy đi đi, người nhất định phải đi, Tịch khẳng định đang ở nhà bồi người, Tịch không đi, nhị ca hẳn khẳng định cũng không đi, nhị ca hẳn không đi, Trạch khẳng định thì càng không đi! Như vậy chỉ còn sót Lý Như Yên rồi, ta mới không cần cùng nàng đơn độc đi ra ngoài !"

"Tại sao là đơn độc đây? Không phải còn có thái tử cùng với người sao!" Bảo Lam đột nhiên liền muốn trèo cột tiểu nha đầu này, xem một chút mới vừa rồi còn nhanh mồm nhanh miệng tiểu nha đầu lần này nói thế nào!

Quả nhiên Tiểu Ngọc Nhi ngược ngừng: "Lam tỷ tỷ, người không phải hiểu á!"

"Vậy người ngược lại nói để cho ta hiểu nha!" Bảo Lam một bộ bảo bảo ngu ngốc, thật ra thì trong lòng đã sớm buồn cười rồi !

"Cái đó, cái đó, ta đột nhiên nhớ tới ta hôm nay bài tập còn chưa có viết đâu rồi, ta phải nhanh đi về làm bài tập ! Đúng, chính là như vậy, Lam tỷ tỷ gấp lại a!" Bên này nói qua vừa liền chạy, chờ Bảo Lam muốn lúc nói chuyện, liền cả ảnh đều không có!

Cái tiểu nha đầu này!

Bảo Lam lắc đầu một cái, mặc nàng đi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngoa Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Người không có phát sốt đi

Tình yêu là cái gì? Tình yêu giống như là béo phê, tới gần cũng gần không nổi!

Đau khổ là cái gì? Đau khổ là chất xúc tác tình yêu hoặc là thuốc hủy diệt, hoặc là bộc phát, hoặc là diệt vong!

Nhưng mặc dù như thế, như cũ sẽ có một đám nam nữ si tình phấn đấu quên mình, biết rõ phía trước đường xá khó khăn, cũng không có lùi bước.

Nhưng là, ngày mai chúng ta đang ở đâu vậy?

Đây mới thật là một thời tiết tốt, nhưng thời tiết tốt thông thường sẽ xảy ra chuyện không tốt, đây là kinh nghiệm nói cho chúng ta biết.

Sáng sớm phủ Thái Phó liền công việc lu bù lên, phải biết lần này lên đường nhưng phủ Thái Phó lần đầu tiên đại xuất hành, lại không nói nhân viên đồng đạo, cứ như vậy thân phận tôn quý cũng không tha cho phép có một tí một chút nào sai lầm!

Đại sảnh trên bàn cơm, Tiểu Ngọc Nhi rất cao hứng , phải biết hôm nay coi như là lần đầu tiên cùng nhiều người như vậy cùng đi ra ngoài du ngoạn đâu nha, hơn nữa, Tiểu Ngọc Nhi len lén liếc thái tử Trị một cái, nam nhân ưu tú đó nhưng cùng mình đi !

Lý Như Yên khó được phối hợp như vậy cùng Tiểu Ngọc Nhi cao hứng, phải biết hôm nay nhưng là ngày mình xoay người, nếu như thành công, hạnh phúc của mình đã tới rồi! Không nhịn được len lén ngấm ngấm thái tử Trị, nam nhân này vẫn ưu tú như vậy, vô luận tới nơi nào đều là như vậy hấp dẫn người đâu!

Rốt cuộc có thể cùng người ngày nhớ đêm mong đơn độc ở chung, đây chính là một cơ hội tốt, nhất định phải nắm lấy cơ hội, bắt được trái tim mỹ nhân, Bản Điện Hạ nhưng chuẩn bị xong rồi, Lam Lam người chính là thức thủ chịu trời đi!

Phải đưa Tiểu Ngọc Nhi cái gì kinh hi đây? Nữ hài tử thích lăng mạn đúng không, như thế nào mới đủ lăng mạn nha, nếu không liền. . . Thôi đi, mình đường đường thái tử, tại sao có thể khiến một tiểu nữ nhân trèo lên đầu đây! Nhưng là, không nói như vậy, tiểu nữ nhân kia phải làm sao đây?

Ha ha, nhìn nhiều người như vậy theo đuổi tâm tư của mình, hôm nay đồng ý ra ngoài tuyệt đối là chính xác, nhưng nhất định phải xảy ra chút gì, bằng không đã có thể thất vọng!

Xem ra hiện tại là thời buổi rối loạn a, nhất định phải cẩn thận phòng thủ! Nhiều người như vậy, luôn có vài người không thành thật như vậy, Hừ! Dám ở phía dưới mí mắt của ta động thủ, gọi các người tất cả có đi không có về!

Băng Phong ngoắc tay gọi tới thị vệ trưởng Tường Vũ: "Người hôm nay cần phải chú ý. Nhất định phải bảo vệ tốt."

Tường Vũ cũng biết việc này quan hệ trọng đại, không dám chút nào chậm trễ, vội vàng phân phó rồi. Đồng thời càng thêm bội phục chủ tử mình, này Phong hoàng tử thật không hổ công nhận là thiên tài, này suy tính chính là chu đáo! Ta cảm giác mình đã tương đối khá, nhưng cùng Phong điện hạ vừa so sánh với. . . Người nói đồng thời đầu, tại sao mình là có thể kém một mảng lớn như vậy!

Băng Phong vẫn cảm thấy không ổn, còn gọi là tới Trảm Bạch, Trảm Sát, phân phó nói: "Hai người các người chia ra coi chừng Tịch cùng Bảo Lam! Nhất định là một tác cũng không rời, tuyệt không thể xuất hiện bất cứ chuyện gì!"

"Nhưng là, người chủ nhân người?" Trảm Sát còn là đem lo lắng chính mình hỏi ra miệng.

Ai biết Băng Phong một cái ánh mắt qua, Trảm Bạch liền ngoan ngoãn ngậm miệng: "Ta liền như vậy bắt lực!"

"Không phải không phải, Trảm Sát tuyệt đối không phải là ý đó! Trảm Sát chỉ là không yên lòng thôi! Không phải không phải, không phải là không yên tâm, Trảm Sát đối với chủ tử tuyệt đối yên tâm!"

Nhìn Trảm Sát ở đó vẻ mặt càng đen, Trảm Bạch một chút ý tứ giúp một tay cũng không có, trong lòng vẫn là đắc ý, ai cho người ngày hôm qua thắng ta ba trăm lượng bạc, báo ứng tới rồi!

Băng Phong cũng vui vẻ phải xem kịch vui, phải biết này bốn huynh đệ nhưng phụ tá đắc lực của mình, đều là sống chết chỉ giao, không xem đùa giỡn bọn họ xem ai đây!

Phải thừa nhận, gia hỏa khó chịu này, vẫn là tương đối phúc hắc!

Mặt trời lên tới giữa không trung, chính là lúc chín giờ, đoàn người Bảo Lam rốt cuộc đã đi đến Hoàng Gia lâm viên! May là Bảo Lam thường thấy xa xỉ cũng là không nhận được há to miệng, cũng có thể nhét được một quả trứng gà rồi!

Nghênh diện là đại môn, đại môn rộng hai mươi thước có thừa, ngay chính giữa bốn chữ lớn bằng vàng sáng chói "Hoàng Gia lâm viên", nhìn một cái cũng biết đây tuyệt đối là vàng thật khắc! Bên cạnh đại môn tất cả là ba cửa nhỏ, nói là cửa nhỏ cũng đủ đủ dung nạp mười người cùng tiến vào!

Đại môn này chủ yếu toàn bộ là cẩm thạch đang chống đỡ, vào cửa đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ giống như vào rừng mưa nhiệt đới, kỳ hoa dị thảo phong phú, cây cối trần quý phong phú, thực vật phong phú đã gặp chưa từng thấy qua, đương nhiên phần lớn là không có gặp! Này đỏ, vàng, bạch, lục, thật là Vạn Tử Thiên Hồng(trăm hoa đua nở), kinh ngạc mắt đoàn người!

Đi vào trong ước chừng một thước là có thể loáng thoáng thấy này ẩn giấu 1 góc mái hiên, càng ngày càng gần, này cung điện bằng bạc cũng xuất hiện ở trong mắt mọi người. Cô đại có《 A Phòng Cung 》" Năm bước lại một lầu, mười bước lại một gác. Hành lang uốn cong như tấm lụa, mái nhà cao nhọn như mỏ chim. Đầu ôm địa thế, góc thì đầu vào nhau, giữa như cái móc. Quanh co chẳng chệch như tổ ong, như xoáy nước, không biết là mấy nghìn nóc. Cầu dài vắt ngang sông: chưa có mây sao có rồng? Đường đôi bắc trên không: không phải mưa tạnh, sao có cầu vòng? Cao thấp hỗn loạn, nào biết tây đông. Xuân quang ấm áp, tiếng ca vui vầy. Gió mưa lạnh lẽo, tay áo hết bay. Cùng trong một cung, cùng trong một ngày, khí hậu khác thay!", mà Hoàng Gia viên lâm cùng nhận hết muôn vàng sung ái so với A Phòng Cung, tuyệt đối là chỉ có hơn chứ không kém!

Bảo Lam thề, nàng thật chưa bao giờ nhìn thấy nơi đẹp như vậy, cung điện hào hùng như vậy, cũng không mất sự quyến rũ của nữ tử, lại bao hàm nhiệt huyết của nam tử, quả nhiên là không phụ lòng thù bốn chữ vàng lớn "Hoàng Gia lâm viên"!

Trị Phong Trạch Tịch vốn là không cảm thấy cung điện này thế nào, dù sao cũng là thường thấy đại khí hoàng cung, bức này kích thước "Tiểu hành cung" ở trong mắt bọn họ thật không tính là cái gì, hơn nữa cung điện này đã sớm không thích xem rồi, đi cũng như vậy.

Nhưng khi nhìn Bảo Lam Tiểu Ngọc Nhi này từ lúc vừa vào cửa cũng chưa có khép lại miệng nhỏ, bốn đại nam tử trong lòng lập tức bành trướng nổi lên tự hào tình, xem đi xem đi, này được rồi, tất cả đều là của chúng ta! (ngốc tử)

Dù sao ở trước mặt mỹ nữ biểu diễn thực lực nam nhân, cũng là việc làm yêu thích của mỗi người, nhất là tại trước mặt mỹ nữ quốc sắc thiên hương này!

Nam nhân đều là động vật cực kỳ tự tôn, cho nên thân là một nữ nhân, nhất định phải ở trước mặt người cho nam nhân mặt mũi, như vậy mới có thể làm cho nam nhân mình càng thêm tự tin, cũng có thể lấy được tôn trọng!

"Thái tử ca ca, nơi này thật là thật là đẹp nha, Yên nhi rất thích nơi này, vẫn là Thái Tử Điện hạ tốt, có thể mang Yên nhi mở ra rộng rãi tầm mắt!" Tương lai đây tất cả đều muốn trở thành của ta đấy, ta muốn tất cả nơi này!

Tiểu Ngọc Nhi vốn là thật vui mừng mặt lập tức liền sụp xuống rồi, người nói nữ nhân này làm sao lại như vậy sẽ mất hứng!

"Tiểu Ngọc Nhi người xem một chút thích phòng nào, ta cho người vội vàng dọn dẹp cho người đi vào! Chọn chậm, có thể bị người khác đoạt mất nha!" Thái tử căn bản không để ý Lý Như Yên, chỉ là thời điểm nói xong lời cuối cùng có thâm ý nhìn lướt qua, thật là thích làm hư Tiểu Ngọc Nhi.

Hừ! Để cho người ngông cuồng, Trị ca ca còn không phải là nghĩ tới ta sao!

Lý Như Yên lần này khó được không nổi giận, mà là kìm nén tính tình nói: "Tiểu Ngọc Nhi, người thật đúng là hạnh phúc nha, có này ca ca tốt! Hoa Chi, người còn đứng ngây đó làm gì, còn không vội vàng giúp đỡ Tiểu Ngọc Nhi đi chọn gian phòng!"

Đây thật là khiến đoàn người Tiểu Ngọc Nhi thụ sủng nhược kinh, hôm nay đây là thế nào?

Tiểu Ngọc Nhi nhất lời nói không để trong lòng : "Lý Như Yên, người không có phát sốt chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngoa Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Hai viên thịt heo

Đoàn người trước tiên ở trong hành cung chọn lựa gian phòng của mình, tất nhiên bọn họ cũng không tính ở lại đây, chỉ là, tìm gian phòng nghỉ ngơi một chút vẫn rất tốt.

Sau khi nghỉ ngơi chút, Tường Vũ hướng trong đại sảnh mọi người báo cáo hành trình trong ngày hôm nay: "Đầu tiên là dạo chơi công viên, Hoàng Gia viên làm trồng 9999 loại hoa cỏ cây cối trân quý, thái tử, hoàng tử, các tiểu thư có thể tận tình du ngoạn. Ở trong quá trình du ngoạn có đặc biệt hoa tượng làm bạn, giải đáp vấn đề. Sau đó đến "Hảo Vọng Giác" dùng cơm trưa, buổi trưa sau khi nghỉ ngơi, du Bích Vân hồ, trên thuyền đã chuẩn bị tốt vật phẩm liên quan, nếu như có yêu cầu đặc biệt, tùy thời có thể liên lạc cùng ta, Tường Vũ chắc chắn hết sức thỏa mãn yêu cầu."

"Tường Vũ không hổ là thị vệ trưởng, võ công trác tuyệt không nói, nói chuyện mạch lạc rõ ràng, thật là điển hình văn võ song toàn a!"

Băng Trạch luôn luôn đối với Tường Vũ có ý lôi kéo, chính xác mà nói, là mỗi người đều có ý lôi kéo, phải biết vị thị vệ trưởng này ba năm trước đây cũng bởi vì cứu đương kim thánh thượng một mạng, đương kim thánh thượng đối với hắn là hết sức sủng ái, mới hai mươi bốn tuổi liền cất nhắc đến vị trí thị vệ trưởng, trở thành thị vệ trưởng trẻ tuổi nhất Kiến Quốc tới nay, trước trẻ tuổi nhất cũng có ba mươi bảy tuổi !

Các vị đại thần đối với lần này cũng là có phê bình kín đáo, phải biết Tường Vũ dù sao quá trẻ tuổi, người như vậy nắm trong tay không tốt lắm, càng thêm không cùng bất luận kẻ nào qua tiếp xúc thân mật, thậm chí tặng quà liên cửa cũng không thấy được, đây càng là khơi dậy triều thần tức giận, chỉ là bản khoản đến lúc đó hoàng thượng tự thân bổ nhiệm, xuống tay không tốt thôi. Cho nên bọn họ một mực chờ đợi, chờ đợi thời cơ, nhất cử đem hắn diệt trừ!

Nhưng là, không như mong muốn!

Tường Vũ mặc dù trẻ tuổi, làm việc cũng là giọt nước không lọt, chẳng những không có ra sai lầm, còn nghĩ những thứ kia già đời , không phục lần lượt thu thập, để cho bọn họ là tâm phục khẩu phục đuổi theo thị vệ trưởng so với bọn hắn nhỏ hơn rất nhiều!

Tường Vũ hao tổn thời gian dài dùng ở luyện binh, bây giờ Ngự Lâm quân vô luận là từng binh sĩ tác chiến còn là toàn lực phối hợp thực lực đều không phải là ba năm trước đây có thể nhìn theo bóng lưng đấy! Hoàng cung thủ vệ lên không chỉ một bậc thang, hiện tại, thật sự là tường đồng vách sắt, liền con muỗi cũng bay không vào được rồi!

Tường Vũ càng được hoàng thượng sủng ái, hiển nhiên đã trở thành điển hình văn võ song toàn!

Này nguyên lai đã từng làm ít ngáng chân đại thần cũng bị lặng yên không tiếng động ẩn núp, rốt cuộc người thông minh biết được, này Tường Vũ, đã không phải là bọn họ có thể động được rồi!

Cứng rắn không được, chúng ta dùng mềm cũng có thể đi! Lại không nói này Tường Vũ tiền đồ vô lượng rất được lọt ánh mắt của các cha vợ, liền chỉ này củ ấu rõ ràng, mắt to mày rậm, tướng mạo giống như điêu khắc cũng là chưa từng thấy qua, để cho các thiếu nữ chưa từng nghe qua trái tim rục rịch ngóc đầu dậy!

Vì vậy tất cả các gia hộ chỉ cần có nữ nhi đều muốn đến Tường Vũ trong phủ một lần, bị cự tuyệt rồi, không sao, đi thứ hai, lại bị cự tuyệt, lại tìm cơ hội thử một chút!

Thay vào đó Tường Vũ cũng không phải là ghen , cả ngày trực sống ở hoàng cung, ta không trở về nhà các người còn có thể thế nào chứ?

Người không trở lại, chúng ta tìm lão phu nhân đi, lão phu nhân khẳng định cũng muốn mau để cho Tường Vũ thành thân sống chết kéo dài hương khói chứ? Nhưng là, đây cũng là khiến người đau đầu nhất đấy!

Muốn tìm lão nương ta, tốt, người tìm đi! Người tới trong phủ ta làm gì? Lão nương ta đã sớm cười hặc quy thiên rất nhiều năm! Người phải là để cho nàng đồng ý, ta lập tức liền kết hôn!

A, quên nói cho các người biết, lão tử từ nhỏ đã là cô nhi, khiến lệnh của cha mẹ gặp quỷ đi đi! (a cũng vô sỉ thik ^^)

Cái này là hoàn toàn không có chiều, này dậy sóng nhưng kéo dài một đoạn thời gian mới ngừng nghỉ!

Mà thị vệ trưởng đại nhân chúng ta bởi vì "Thân buộc trong hoàng cung, ngày đêm vất vả, nhà không trở về, do đó phong làm Nhất Phẩm đại tướng quân, hưởng thụ đãi ngộ hoàng tử!"

Đây là hoàng thượng lão nhân trước mặt mọi người tuyên bố!

Cuộc sống Tường Vũ không thể nghi ngờ trở thành trà dư tửu hậu đàm tư dân chúng Thánh Kinh!

Bực này ưu tú, bực này có tiền đồ, bực này người không có bang phái, tại sao có thể khiến thái tử, các hoàng tử động lòng? Thái tử cùng Trạch, Phong không chỉ một lần biểu hiện ý hữu nghị, chi tiết, cuối cùng đều không được mong muốn! Trong đó để cho thái tử cùng Trạch hài lòng chính là, Tường Vũ trước mặt mọi người cự tuyệt Phong hoàng tử lôi kéo, hơn nữa nói thẳng, hết sức phản đối Phong làm người lãnh khốc, cũng chính bởi vì Tường Vũ phản đối mãnh liệt, hoàng thượng hủy bỏ ý tưởng khiến Phong quân quân , cho nên Băng Phong xác thực có tài dụng quân, nhưng vẫn không có đất dụng võ!

Thái tử là cực kỳ hài lòng, Trạch là cực kỳ hả hê!

Nếu để cho Phong nắm được binh phù, phản thắng bọn họ không phải càng nhỏ một chút sao?

Như thế, rất tốt!

Tường Vũ đối mặt với Trạch tán dương, cũng chỉ là theo thường lệ hành lễ: "Tường Vũ cảm ơn Tam hoàng tử khen thưởng!" Âm thanh vang dội, tỏ rõ chủ nhân khí lực tráng kiện, giọng nói trầm ổn, chút nào nhìn ra tâm tình chủ nhân vui mừng, thật giống như chỉ là thói quen, không có biểu hiện đối với bất luận người nào thân cận!

Không kêu ngạo không tự ti, thật là càng thêm chói mắt!

Người này, tất yếu bắt lại! Không tiếc bất cứ giá nào!

Mặc dù nhỏ Ngọc nhi cùng Bảo Lam là hướng về phía du hồ tới, nhưng mà đối với an bài buổi sáng dạo chơi công viên không có chút nào là không vui, phải biết từ lúc vừa đến, Tiểu Ngọc Nhi cùng Bảo Lam cũng đã đắm chìm ở trong sắc đẹp, không cách nào tự kiềm chế rồi !

Ngược lại Lý Như Yên thoáng qua không vui, mềnh theo cái gì nha, tại đây mấy con rách hoa rách thảo, có cái gì tốt nhìn! Cho nên Lý Như Yên cũng lười nhìn Tiểu Ngọc Nhi sắc mặt sung sướng, trực tiếp tự mình lý do thân thể mệt nhọc, nằm ở trong phòng ngủ to rồi !

Đây là làm cho mọi người vừa cực kỳ hưng phấn a! Lý Như Yên đó ngủ như chết mới tốt! Giảm bớt ra ngoài ngại mắt người!

Thái tử vẫn phải là ý tứ một chút, phái qua Mạc Ngôn, bảo Mạc Ngôn truyền lời, nói Lý tiểu thư "Nghỉ ngơi thật tốt!"

Tiểu Ngọc Nhi lôi kéo Bảo Lam ở trong các loại bụi hoa đi tới đi lui , Tiểu Ngọc Nhi một thân bạch y, Bảo Lam một thân hoàng y, hai người mềm mại như sa (bông), tự do tự tại bình thường giống bướm bướm tại trong vương quốc chính mình du lịch, vô câu vô thúc, đương đương tự đắc!

"Ha ha, Lam tỷ tỷ người tới bắt ta nha! Ha ha!"

"Tiểu Ngọc Nhi xem đây! Ta tới đây a! Ha ha!"

Tiếng cười giống như chim hoàng oanh thanh thúy nhộn nhạo ở trong vườn, cười say mọi người, cười vào trong lòng mọi người!

"Lam Lam, người xấu lắm, tại sao có thể ném bản hoàng tử một mình chơi nha, xem bản hoàng tử thế nào trừng phạt người!" Tịch rốt cuộc không chịu nổi trong lòng tiểu miêu kia vẫn gãi ngứa rồi, cũng không quan tâm cái gì mặt mũi, liền gia nhập hàng ngũ Tiểu Ngọc Nhi cùng Bảo Lam!

"A a a! Tịch xấu nhất rồi ! Lam tỷ tỷ muốn tới bắt ta đúng á! A a a a!" Tiểu Ngọc Nhi nói qua bỏ chạy qua ngăn cản bước chân của Băng Tịch!

"Tiểu Ngọc Nhi, Bảo Lam tới giúp người!" Vì vậy nam nhân đáng thương này cứ như vậy bị hai nữ tử nghịch ngợm quần lấy!

"Tiểu Ngọc Nhi, ta ôm bắt đùi, người xông lên mặt!"

Bảo Lam trực tiếp liền hai tay ôm bắt đùi, mà Tiểu Ngọc Nhi là thừa dịp Băng Tịch "không chú ý" bước một bước dài xông lên người Băng Tịch, Băng

Tịch hiện tại giống như một bánh bao lớn, bị Bảo Lam cùng Tiểu Ngọc Nhi lấn áp .

"A a! Các người nếu không buông tay, bản hoàng tử phát uy a! Bản hoàng tử phát uy cũng không phải là người bình thường có thể chịu được nha!"

"Lam tỷ tỷ, không cho phép buông tay a!"

"Tiểu Ngọc Nhi kiên trì nha!"

Băng Tịch hết sức phối hợp trên người của bọc hai viên thịt heo, liền tại chỗ xoay vòng tròn, chỉ là trong cường thế lộ ra dịu dàng, cũng không thể thật đã thương hai người cục cưng này!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngao Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Liếc mắt đưa tình, nhìn trộm

Ba người cười đùa , Băng Tịch cuối cùng thật sự không chịu nổi Tiểu Ngọc Nhi cùng Bảo Lam hai người này dây dưa như thuốc cao bôi trên da chó, trực tiếp té lăn quay một bên trên cỏ, đáng thương Tiểu Ngọc Nhi còn treo ở trên người của Băng Tịch, cứ như vậy vĩnh quang làm đệm thịt cho Băng Tịch!

Về phần Bảo Lam, "Nói nhảm, chỉ có thể làm đệm cho Lam Lam nhà ta thôi?" Băng Tịch thật lâu về sau nhớ lại lời nói rầm thúi lúc đó, chỉ tiếc, Lam Lam đã trở thành người khác rồi !

"Ai u! Người mau dậy đi nha, người mau đề chết ta!" Tiểu Ngọc Nhi dùng sức đẩy vật khổng lồ trên người, nhưng Băng Tịch chính là cố ý cùng Tiểu Ngọc Nhi đối nghịch, chính là lớn tiếng kêu la, nhưng là vẫn như cũ không đứng lên, "Lam Lam, người mau đề chết ta, người mau dậy a! Người nếu không đứng lên, ta liền đề cho người đề ép rồi !"

Bảo Lam ". . . ." Người kêu ta đứng lên làm gì vậy còn sống chết ôm ta? Ta ngược lại thật ra nhớ tới, ta gãy giữa tách ra được sao! Người đúng là tiểu hồ ly giáo hoạt!

Thái tử vốn là không hèm đề ý, không thêm đề ý, không thêm đề ý, ta là không thêm đề ý, nhưng là, cuối cùng thái tử là đen mặt đi qua liền đem Băng Tịch trực tiếp từ trên mặt đất dựng lên, Bảo Lam vẫn duy trì tư thế đang trong ngực Băng Tịch, cho đến đứng lên cũng không có phản ứng kịp, cứ như vậy đã dậy? Ta chính là một chút khí lực cũng chưa dùng a!

Băng Tịch rất hài lòng, không tệ không tệ, ít đi đệm thịt, Lam Lam vẫn còn nguyên!

Tiểu Ngọc Nhi đang lúc ồn ào vui vẻ, đột nhiên bị người ta níu lấy cổ áo trực tiếp kéo lên, làm cho Tiểu Ngọc Nhi thích thú làm sao không phần uất?

"Người nào xen vào việc của người khác a!" Tiểu Ngọc Nhi đá chân khoát tay liền muốn tìm cái tên đầu sỏ tính sổ, chỉ là thấy níu lấy mình là một đôi tay tôn quý có lực mang theo ngọc ban chỉ hiếm thấy, Tiểu Ngọc Nhi lập tức ngừng công kích, chu cái miệng nhỏ nhắn, cúi đầu, im lặng triệt để rồi.

Thái tử Trị nhìn ba người này phản ứng bất đồng, bắt đầu nghiêm trọng chất vấn mình: "Ta tới là không đúng lúc? Tại sao vốn là cảnh tượng rất náo nhiệt, hiện tại một chút âm thanh cũng không có đây?"

Thái tử Trị thật sự là không rõ, nhìn trái nhìn phải, cũng không có người đề ý hắn, bất đắc dĩ đem ánh mắt hỏi thăm hướng tới không thể nào người biết nhất ——trên người của Băng Phong!

Băng Phong trả lại hắn một ánh mắt ngu ngu ngốc, này làm cho thái tử điện hạ trong con giận dữ, tiếp tục trừng lại "Người nói ai là ngu ngốc? Nói lại lần nữa!"

Lần này nhận được ánh mắt hai người ngu ngốc, Băng Phong cùng Băng Trạch đều ở đây khi dễ Băng Trị: "Người nào có phản ứng chính là người đó thôi!" (kaka)

Thái tử không chịu nổi, hôm nay không hiểu rõ quyết không bỏ qua: "Tại sao là ta?"

Hai người đáp lại: "Tại sao không phải người? Ai kêu người xen vào việc của người khác!"

"Ta xem đây không phải là Tiểu Ngọc Nhi bị khi dễ sao?"

"Ai nói nàng bị khi dễ?"

"Mới vừa Tiểu Ngọc Nhi kêu thê thảm như vậy!"

"....."

Băng Phong cùng Băng Trạch châm chọc một mối rồi, nhà người thê thăm chính là gào khóc ăn vạ đến vui vẻ?

Lần này Băng Phong cùng Băng Trạch muốn khi dễ thái tử cũng không có!

Thôi thôi, gỗ mục không thể đổ vậy!

Thái tử rút cuộc hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, lập tức sắc mặt này là xanh mét, xanh rồi tím, đừng nhắc tới nhiều đặc sắc!

Ở một bên ba người xem trò vui, này nhìn ra "Nhân chiến", rút cuộc thì không nhìn được "Ha ha ha ha!" Ba người cuồng tiếu, cười không có hình tượng chút nào, cười rơi nước mắt!

Vài năm sau, cho dù là mấy người nghèo túng đến bụng ăn không no, thời điểm áo rách quần manh, đang chạy trốn trên đường nhớ lại cảnh tượng hôm nay, trong lòng cũng sẽ xông ra một dòng nước ấm, nhìn bên cạnh bạn chí cốt là thê tử, huynh đệ, cùng với nhiều năm chiến hữu, cũng sẽ kiên định một loại tín niệm, hiện tại rất hạnh phúc, tin tưởng tương lai nhất định sẽ hạnh phúc hơn tín niệm!

Ba người nhìn thái tử mặt càng ngày càng đen, thật sự là ngượng ngùng cười nhạo nữa, phải biết người ta này hoàn toàn là từ quan tâm nha, không thể như vậy cô phụ ý tốt của người ta!

Bảo Lam cực lực nén lại nói: "Thái tử diện hạ, ngài thật là lợi hại, hai người chúng ta nha, lập tức bị ngài cho kéo lên!"

Sắc mặt của thái tử rút cuộc hòa hoãn chút, Bảo Lam nhìn vừa có hy vọng vội vàng nháy mắt cho Băng Tịch cùng Tiểu Ngọc Nhi.

Băng Tịch mở miệng trước, chỉ cần Lam Lam nói nhất định ủng hộ: "Đại ca, người thật là tấm gương cho ta học tập a!"

Này không còn sai biệt lắm, Băng Trì nghĩ, chỉ là, câu nói đầu tiên Tiểu Ngọc Nhi khiến thái tử Trì bùng nổ, chỉ thấy Tiểu Ngọc Nhi mắt to ngây thơ vẫn như cũ nhìn chăm chăm, hết sức vô tà mà nói: "Đúng vậy a! Người dạy dạy ta như thế nào cùng Phong ca ca còn có Trạch ca ca liếc mắt đưa tình, nhìn trộm đi!" (chết cười zoi pé này)

Phong: "....."

Trạch: "....."

Tiểu Ngọc Nhi a, chúng ta đều là nam nhân thanh khiết nha!

Bảo Lam đã cảm thấy cuộc sống như thế rất tốt đẹp, mặc dù cũng sẽ có tranh đấu, nhưng là không ảnh hưởng toàn cục!

Băng Phong trong lòng thoáng qua một tia dao động, có thật vì báo thù đem tất cả hủy diệt? Nhưng loại ý nghĩ này thoáng qua rồi biến mất, nghĩ tới một màn kia mẫu phi chết ở trước mặt mình, tàn nhẫn lại tràn ngập trái tim, cuộc đời của ta chính là vì báo thù mà tồn tại! Ta muốn khiến những người tổn thương ta muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong!

"Này Hoàng Gia lâm viên thật là thật là đẹp nha!" Bảo Lam lại một lần phát ra cảm thán.

"Lam Lam, người đây sẽ chưa từng thấy đi, phải biết này căn bản không coi là cái gì! Không cần phải nói hoàng cung, cung điện ta cùng nhị ca ở so nơi này hoa lệ không chỉ gấp mười lần!"

"Không phải đâu? Đây chẳng phải là tất cả đều là hoàng kim bạc trắng sao?"

"Người đây lại không hiểu đi, nhị ca của ta đem đồ tốt tất cả đều cho Băng Tịch, Tịch chỗ ở nói là tấc đất tấc vàng không có chút nào là quá!" Đây là Trạch lên tiếng, mặc dù đây là sự thật, nhưng là trong giọng nói thế nào cũng khó giấu ghen tỵ và. . . Hâm mộ!

"Lam Lam, người không cần nghe Tam ca nói bậy, nhị ca là cho ta một ít đồ vật á..., chỉ là không có khoa trương như Tam ca nói á..., chờ tháng này hồi cung người về sau sẽ biết!"

"Ta chỉ là một tiểu dân chúng tại sao có thể vào cung đây? Hội này khiến người khác chuyện cười người!" Bảo Lam hôm nay nhất định phải bắt được cơ hội này, phải biết bằng thương yêu Băng Phong đối với Băng Tịch, chỉ cần Băng Tịch trước mặt mọi người đồng ý, trên căn bản liền không có vấn đề!

"Người đương nhiên cùng ta vào cung! Người không biết trong hoàng cung có rất nhiều nơi để chơi, đến lúc đó người nhất định không muốn trở về!" Mặc dù ta biết rõ là người có mục đích, nhưng ta muốn để lại người ở đây bên cạnh, người nói này làm sao có cửa?

Bảo Lam trong lòng rút cuộc an định lại, đây là sẽ vào cung được rồi, đúng không? Khoảng cách tìm được "Băng Tinh lệ" lại gần một bước!

Băng Phong nhú này một cái, chẳng qua, vì ngại Băng Tịch, rất nhanh đem tâm tình này đè xuống, cho là chỉ cần vào cung là có thể tìm được "Băng Tinh lệ" ý nghĩ cũng quá ngây thơ, cung điện của ta há là tiêu oa nhi động tay? Chỉ là, chuyện sau này ai biết được!

Sáu người cũng là bình an vô sự, trên căn bản Trì, Phong, Trạch hay là tại nhìn Bảo Lam Tiểu Ngọc Nhi cùng Tịch ba người ở đó chơi đùa đùa giỡn. Có lần trước dạy dỗ, Trì lần này rất là bình tĩnh, mặc cho Tiểu Ngọc Nhi như thế nào la hét, cũng không lại nhúng tay. Sau đó, Trì rút cuộc hiểu rõ, mình

thật sự là người ngu ngốc, Tiểu Ngọc Nhi mặc dù vẫn gào khóc thảm thiết , nhưng vẫn luôn là chỉ có sấm mà không mưa, nàng này còn càng gọi càng hưng phấn !

Rốt cuộc, Trị cho ra một kết luận để đòi —— nữ nhân chính là động vật cao cấp ăn ở hai lòng! (a mún bị ăn đòn mà)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngoa Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Xưởng ca phong ba

Sau buổi cơm trưa, mấy tiểu nữ tử căn bản không để ý tới nghỉ ngơi, muốn lên thuyền du ngoạn, các nam nhân dĩ nhiên là không thể oán trách cái gì, cũng không có tư cách này nha, nếu là nói bởi vì không có nghỉ trưa liền trì hoãn thời gian, đoán chừng phải bị cười nhạo!

Lý Như Yên càng thêm vui mừng, phải biết, một hồi nhưng là phải

Hoàng Gia lâm viên cung cấp thuyền bè cũng là tốt nhất, đây là năm nay mới vừa tạo ra, đặc biệt vì các hoàng tử du ngoạn sử dụng. Chiếc thuyền này dài chừng 100 thước, khoang thuyền chia làm hai tầng, tầng dưới chót nhất là phòng bếp cùng nơi hạ nhân nghỉ ngơi. Thượng tầng có mười gian phòng, còn có một phòng đánh đàn, một phòng yến tiệc, mũi thuyền là một trống trái không lồ phòng ngoài lộ thiên, phía trên này đã sớm bày xong một bộ bàn ghế gỗ từ đàn.

Trái lại du thuyền, giống như là Cự Long, đây là tượng trưng Hoàng thất, Cự Long trải dài trên thuyền, đầu rồng giương cao lên, phách lối mở đường, thân rồng bao bọc thân thuyền, rầm rộ, đuôi rồng che giấu đuôi thuyền, toàn thân khí phách lộ ra ngoài, duy ngã độc tôn!

Bảy người đang mũi thuyền thật cao vừa uống trà, vừa quan sát cảnh đẹp chung quanh, thật là thoải mái tự tại!

"Lam tỷ tỷ, người hát cho chúng ta một bài đi!" Tiểu Ngọc Nhi chính là một người không an phận!

Nhắc tới đề nghị lập tức đưa tới sự chú ý của những người khác, hơn nữa ánh mắt Băng Tịch là nhiệt liệt nhất!

"Người nha, trà điểm tâm tốt như vậy cũng nhét không được miệng của người!"

Tiểu Ngọc Nhi là nửa điểm ngưng ngưng cũng không có: "Lam tỷ tỷ, này không giống nhau á..., không khí tốt như vậy, không nghe chút ca khúc thể nào nâng hứng đây?"

Băng Tịch cũng là không buông tha cơ hội tốt như vậy, phải biết Lam Lam nói chuyện giọng nói đều là thanh thúy uyển chuyển , hát ra ca khúc nhất định có thể ngây ngất, thật là kỳ vọng đó!

"Lam Lam, người tự nhiên hát một bài đi!"

Lý Như Yên không thể chịu được nhất chính là bị lơ là, phải biết, mình chính là nữ nhi Thừa Tướng, đến chỗ nào đều là ngàn vạn chú ý, lúc nào thì chịu qua bức này lạnh nhạt?(đúng là tự ki mà,mún chém chết ghê)

"Như Yên trước có bái một vị danh sư nhạc khí, học một ít khúc, Như Yên cảm thấy cũng liền bình thường đi, nhưng lão sư lại nói ta hát thiên hạ vô song nha, nếu Tịch hoàng tử muốn nghe, nếu không để ý Như Yên bêu xấu, khiến mấy vị hoàng tử cho đánh giá một cái như thế nào?" (thick wá nặng,bv hốt đi dùm đi)

Tiểu Ngọc Nhi tròn mắt nhìn thẳng, người muốn hát liền hát, nơi nào tìm nhiều có như vậy? Thật là phục người này tâm địa gian xảo rồi!

Lý Như Yên lời này mặc dù là đáp lại Băng Tịch, hỏi thăm bốn vị hoàng tử , nhưng ánh mắt lại là nhìn chăm chăm thái tử không nhúc nhích, có ý gì không cần nói cũng biết! (vô sỉ)

Cái khác ba vị vừa nhìn giá thể này, dĩ nhiên là không cần nhiều lời, hướng chi, Phong, Trạch, Tịch đều là hết sức mong đợi xem cuộc vui !

Thái tử tự nhiên có hấn suy tính, ít nhất Lý Như Yên có giá trị rất lớn, cũng không thể phật ý nàng, cho nên cũng liền mở miệng nhận lời: "Đã như vậy, như vậy thì khiến Như Yên hát trước đi, Bảo Lam người cũng không thể lại từ chối a!"

Thái tử mặc dù là cười nói, chẳng qua, bày ra tư thái vương giả, lời nói thâm vào uy nghiêm thế nào cũng không thể xem nhẹ.

Bảo Lam không có quyền lựa chọn!

"Phượng hề phượng hề quy cố hương, ngao du tứ hải cầu kì hoàng.

Thì vị ngô hề vô sở tương, hà ngô kim hề thắng tư đường!"

Hữu diễm thực nữ tại khuê phòng, thất nữ nhân hà độc ngã tràng.

Hà duyên giao cảnh vi yên ương, hồ hiệt hàng hề cộng cao tường!

Hoàng hề hoàng hề tông ngã tê, đắc thác tư vĩ vĩnh vi phi.

Giao tình thông ý tâm hòa hài, trung dạ tương tông tri giả thù?

Song dục câu khởi phiên cao phi, vô cảm ngã tư sử dư bi."

Lý Như Yên hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến, một bài《Phượng Cầu Hoàng》, lấy tình yêu nàng đối với thái tử trực tiếp biểu đạt ra, rõ ràng, lớn mật, cứ như vậy coi thường mọi người thẳng tắp nhìn chằm chằm thái tử, liền muốn thấy phản ứng thái tử, tiếng hát càng thêm uyển chuyển, tình cảm càng thêm kịch liệt, thế nhưng tất cả thái tử là có hay không nhìn trong mắt cũng không thể biết được, bởi vì thái tử từ đầu đến cuối cũng chưa có biểu hiện ra cái cảm xúc gì!

Tình cảnh kèm theo ca khúc cứ như vậy yên tĩnh kết thúc, không có người nói chuyện, có lẽ là tất cả mọi người đang chờ người nên nói!

Điều này làm cho Lý Như Yên rất là thất vọng, phải biết mình là lấy bao nhiêu dũng khí mới dám không giữ thể diện, ở trước mặt nhiều người như vậy lớn mật thổ lộ, mặc dù không có nói thẳng, thế nhưng ý tứ cũng rất rõ ràng đi, thái tử đây là vì ý gì?

Hôm nay thái tử nếu là không hứa hẹn, ngày mai mình sẽ phải trở thành chuyện hài hước dân chúng khắp thành đi, đây tuyệt đối không thể!

Từ nhỏ ở trong cung lớn lên, đối với nữ nhân đem đùa giỡn tranh thủ tình cảm thấy được quá nhiều, một cái là có thể nhìn thấu ý tưởng Lý Như Yên. Chẳng qua, thái tử làm sao lại không biết quan hệ lợi hại trong đó? Lý Như Yên cũng không gây sợ hãi, quan trọng là... như thế nào lôi kéo đại biểu thể lực sau lưng Lý Như Yên!

Yên lặng ba giây đồng hồ sau, thái tử cuối cùng mở miệng: "Yên nhi" chú ý là "Yên nhi", không phải "Lý Như Yên", cũng không phải là "Như Yên", "Thật không hổ là danh sư dạy, ta nghe qua nhiều lần《Phượng Cầu Hoàng》, nhưng tuyệt đối không có ai so với người cái bài hát này thanh hơn uyển chuyển nghe cảm động, càng có thể xâm nhập lòng ta được! Không tệ, hết sức không tệ!"

Lời nói này tuyệt đối là khoa trương, thái tử từ nhỏ chịu hết sủng ái, cái gì ca khúc chưa từng nghe qua, Lý Như Yên cấp bậc này đoán chừng chính là đệm lót, nhưng là, ai bảo người ta có gia cảnh!

"Người tới, đem trân châu Phi Thúy tiến cống ngày hôm trước mang lên!"

Nếu như nói trước mặt lời nói là động lòng, như vậy hiện tại vừa nghe trân châu Phi Thúy, chính là mở cờ trong bụng rồi! Đây chính là trân châu Phi Thúy tiến cống ngày hôm trước nha, lúc ấy nghe nói, mình chính là cầu xin phụ thân thật lâu mới âm thầm điểm lại một viên nha, lần này tốt lắm, thêm một viên nữa, này tuyệt thế một đôi liền đều là của ta rồi!(ăn cắp mà mừng wá ha, bị tóm thì chỉ có khóc thui nha kung)

Lý Như Yên lập tức liền khẳng định vị trí của mình: "Thái tử ca ca, người cho Yên nhi mang theo có được hay không? Yên nhi sợ sợ ý một chút đừng phải vật trân quý như thế, phải biết này trân châu Phi Thúy trên đời này đã có thể có này sao một viên!"

Lý Như Yên nói qua liền đưa tay phải ra.

Lời này đều nói đến nước này rồi, từ chối nữa cũng không thích hợp, thái tử từ trong hộp gắm lấy ra, cũng không quản như vậy sẽ có cái gì hậu quả, sẽ phải mang theo đi, chỉ là, lại thật giống như lơ đãng hỏi một câu: "Yên nhi quả nhiên là trông thấy nhiều biết rộng đâu rồi, này mới vừa tiến cống nha, ta đều không biết chỉ có một viên đâu, Yên nhi đã biết!"

Lý Như Yên bị nắm tay rõ ràng run lên, nếu không phải là thái tử còn cầm Phi Thúy, đoán chừng hiện tại liền biến thành mảnh vụn rồi!

Thái tử thông qua rung động Phi Thúy cùng sắc mặt của Lý Như Yên trắng bệch cũng biết quả nhiên là như vậy...

Đều là người thông minh làm sao liền điểm này cũng không nhìn ra được, Lý Như Yên đang suy nghĩ giải thích đâu rồi, Bảo Lam lên tiếng: "Lý tiểu thư bác học nhiều biết, thông hiểu đương kim thời sự, Bảo Lam mặc cảm, Bảo Lam cũng không thể không biết tự lượng sức mình hiển ca một khúc rồi!"

Người tiểu nha đầu! Thật là vô cùng dễ thương! Thế nào đầu liền chuyển nhanh như vậy đây? Nịnh nọt cũng có thể khen thành ra như vậy! Nếu như không phải là một đứa cô nhi, ta thu làm hậu cung ngược lại là một người ý kiến hay! Đáng tiếc đáng tiếc á!

Băng Trạch thở dài nghĩ tới.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Ngoa Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Theo kế hoạch làm việc

Bảo Lam đến từ thế kỷ hai mươi mốt, ở trong thế giới này, Bảo Lam không ít lần cùng các bằng hữu đi KTV, mặc kệ là Rock and roll, lãng mạn, vẫn là ôn nhu trữ tình, đều hát được!

Bảo Lam suy nghĩ lựa chọn đã nghĩ xong hát ca khúc:

"Không có một chút phòng bị

Cũng không có một tia băn khoăn

Ngươi cứ như vậy xuất hiện ở trong thế giới của ta

Tình cảm dâng trào không thể kiềm chế

Nhưng ngươi vẫn luôn như vậy vào lúc ta không hề hay biết

Lặng lẽ biến mất

Trong thế giới của ta

Không có tin tức chỉ còn lại những kỉ niệm

Ngươi tồn tại

Thật sâu trong tâm trí ta

Trong giấc mơ của ta, trong lòng của ta, trong tiếng ca của ta

Ngươi tồn tại

Thật sâu trong tâm trí ta

Trong giấc mơ của ta, trong lòng của ta, trong tiếng ca của ta

Còn nhớ rõ chúng ta đã từng

Vai kề vai cùng đi qua quãng thời gian nơi phồn hoa ấy

Mặc dù ngươi là người xa lạ, là người qua đường

Nhưng đối phương vẫn cảm nhận được nhau

Từng ánh mắt

Từng nhịp đập

Một niềm hạnh phúc không tưởng

Giống như

Một giấc chiêm bao

Ngươi tồn tại

Thật sâu trong tâm trí ta

Trong giấc mơ của ta, trong lòng của ta, trong tiếng ca của ta

Ngươi tồn tại

Thật sâu trong tâm trí ta

Trong giấc mơ của ta, trong lòng của ta, trong tiếng ca của ta

Thế giới rất to lớn vì sao chúng ta gặp nhau

Chẳng lẽ là duyên phận

Chẳng lẽ là ý trời

Ngươi tồn tại

Thật sâu trong tâm trí ta

Trong giấc mơ của ta, trong lòng của ta, trong tiếng ca của ta

Ngươi tồn tại

Thật sâu trong tâm trí ta

Trong giấc mơ của ta

Trong lòng của ta

Trong tiếng ca của ta

Ngươi tồn tại

Thật sâu trong tâm trí ta

Trong giấc mơ của ta

Trong lòng của ta

Trong tiếng ca của ta"

Giọng nói Bảo Lam vốn thanh thúy uyển chuyển, nhưng vẫn đem ca khúc của Khúc Uyển Đình hơi khàn khàn biểu hiện vô cùng tinh tế, vốn là tuyệt sắc mỹ nữ, đứng ở đầu thuyền, hai cánh tay giang ra, đón gió mà đứng, tay áo nhẹ bay, sợi tóc bay lên, thiên hoi bách chuyển đem nội tâm tình cảm cùng bướng bình hoàn toàn thả ra ngoài!

Giờ khắc này Bảo Lam giống như duy nhất trên thuyền!

Tất cả mọi người hoàn toàn chìm đắm trong tiếng ca đẹp đẽ, chìm đắm trong bức họa tuyệt đẹp này, không đành lòng tỉnh lại!

Một khúc hoàn thành, nhìn Bảo Lam vẫn như cũ đón gió mà đứng, tất cả mọi người cảm thấy đây chính là tiên nữ hạ phàm, thế gian vạn vật không sánh bằng một phần vẻ đẹp của nàng!

Băng Tịch trước hết tìm về âm thanh của mình, cũng là khàn khàn, triền miên: "Lam Lam"

Lam Lam vì sao giờ khắc này ta như có cảm giác sắp mất đi của ngươi? Lam Lam ngươi có thể hay không nói cho ta biết sẽ không rời khỏi ta, được không? Ta nguyện ý dốc hết tất cả, chỉ vì ngươi giữ ở bên người!

Bảo Lam xoay đầu lại, nhẹ nhàng cười một tiếng, biểu đạt giờ phút này tâm tình vui vẻ! Chỉ là, nụ cười này quá mê người, thừa dịp kim quang, vì quanh thân Bảo lam dát lên một tầng vàng sáng, càng thêm lộ ra vẻ không chân thật, giống như là từ trong họa bồng dung bước ra!

"Thế nào? Có phải ta hát không hay?" Bảo Lam thật sự không hiểu tại sao tất cả mọi người dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng?

Bài hát này không dễ nghe sao? Cảm giác cũng không tệ lắm nha!

Mình hát không tốt sao? Không có kém quá nhiều đi!

Vẫn là Băng Tịch hiểu rõ nhất nội tâm của mình, dẫn đầu đứng lên vỗ tay!

Mọi người lúc này mới phản ứng được, vội vàng vỗ tay phụ họa!

"Lam Lam, ngươi hát thật tốt quá, thật là nữ thần của ta!"

Băng Tịch đi qua giống như ca ca tốt ôm lấy vai Bảo Lam, ngoài mặt tỏ ra hết sức bình thường, thật ra thì không có ai hiểu rõ tim đập bịch bịch lòng của Băng Tịch!

Cuối cùng nhìn thấy Bảo Lam không có để ý, lúc này mới yên lòng lại!

Vì vậy cứ như vậy ôm vai Bảo Lam đi về phía bàn!

"Làm tỷ tỷ, người hát đây là ca khúc gì nha? Ta chưa từng nghe qua! Thật là dễ nghe!" Tiểu Ngọc Nhi là phái thuần túy thưởng thức, nghĩ như thế nào liền nói thế đó.

Đây là ca khúc thể kỷ hai mươi mốt, ta có thể nói như vậy sao? Hiển nhiên không thể, không có biện pháp, Bảo Lam chỉ có thể nói dối là được rồi !

"Đây là dân ca ở chỗ ta, thật là nhiều người cũng sẽ hát được vài câu."

Lúc này, Băng Phong đột nhiên đứng lên, tất cả mọi người kinh hãi sững sờ nhìn hắn, Băng Phong ý thức được mình quá vọng động rồi, "Quần áo của ta bị bẩn, đi về trước đổi bộ y phục." Nói xong, cũng không quản mọi người phản ứng gì rồi rời đi.

Mấy người ta nhìn người, người nhìn ta, cũng phát ra nghi vấn: y phục rõ ràng rất sạch sẽ a!

Băng Tịch vẫn phải là thay nhệ ca thân ái giải thích một chút: "Nhệ ca của ta ưa sạch sẽ!"

Mọi người: "."

Một lát sau, nhón nháo nói chuyện một chút, thật là khát nha, Tiểu Ngọc Nhi liền ngoắc: "Bưng trà tới đây!" Bên cạnh hầu hạ tiểu nha hoàn vội vàng bưng Bích Loa Xuân tới đây, nghĩ thầm nhất định phải biểu hiện tốt một chút, hôm nay nhưng bồi son phấn đắt tiền nhất nha, nhất định phải đưa tới chú ý mới được!

Vì vậy, cái tiểu nha đầu này thả chậm bước, bày ra tư thái mình tốt nhất, tự nhận là ưu nhã đi tới, "A!" Cả bình trà toàn bộ hất lên trên người của Tiểu Ngọc Nhi cùng Bảo Lam!

Tiểu nha hoàn hoàn toàn sợ choáng váng, tại sao sẽ như vậy chứ, làm thế nào a, lần này chết chắc!

Chung quanh tùy tùng chờ đợi lập tức rời thành một đoàn, trong lòng gấp nhưng căn bản không biết rốt cuộc nên làm gì bây giờ, vì vậy liền trực tiếp va vào nhau.

Thái tử Trị, Băng Trạch cùng Băng Tịch vội vàng đứng lên, thái tử Trị nhìn Tiểu Ngọc Nhi y phục đều ướt, vội vàng nâng lên cánh tay điên cuồng phui; Băng Tịch trực tiếp đem Bảo Lam ôm vào trong lòng, thận trọng vuốt nơi Bảo Lam bị phồng.

Này nước trà mới vừa rót quả nhiên rất nóng, trên lưng của Tiểu Ngọc Nhi, trên cánh tay Bảo Lam rất nhanh sưng đỏ lên, Băng Trạch tương đối là người tinh táo, lúc này tinh táo phát hiệu lệnh: "Tiểu Ngọc Nhi cùng Bảo Lam về phòng trước đi, Mạc Ngôn đi tìm thái y trực tiếp đi gian phòng xem bệnh, mấy nha hoàn các người đi tìm vài bộ quần áo mới !"

Những người còn lại giống như là tìm được người tâm phúc, vội vàng chia ra hành động, chỉ có sắc mặt của thái tử Trị âm trầm.

Đội người đều đi, Lý Như Yên cười nhạt một tiếng: "Làm tốt lắm." (mún đem kon nì bầm thay ghê)

Hoa Chi hết sức mừng rỡ: "Cám ơn tiểu thư!"

"Tất cả theo kế hoạch làm việc! Nhớ đem tiểu nha hoàn đó giải quyết."

"Dạ, tiểu thư yên tâm đi! Đã chuẩn bị tốt lắm!"

.....

Băng Phong cũng không biết mình đây là thế nào, nghe được tiếng hát của Bảo Lam, vẫn không cách nào phục hồi tinh thần lại, trong đầu câu kia :

"Người tồn tại

Thật sâu trong tâm trí ta

Trong giấc mơ của ta

Trong lòng của ta

Trong tiếng ca của ta" vẫn quanh quẩn, thế nào cũng biến mất không đi!

Tâm Băng Phong loạn rồi !

Băng Phong cường đại tuyệt đối không cho phép mình có một chút nhược, nếu không, sai một bước chính là vạn kiếp bất phục, cho nên vội vàng tìm viện có rút lui.

Băng Phong ngồi ở trước bàn đọc sách, cầm lên sách binh pháp yêu thích nhất, tuy nhiên nửa chữ cũng xem không vào, chỉ có Bảo Lam, âm thanh Bảo Lam, bóng lưng Bảo Lam, tóc dài Bảo Lam, Bảo Lam thon thả, tất cả của Bảo Lam, Bảo Lam, chỉ có Bảo Lam!

Băng Phong rốt cuộc nặng nề thờ dài một cái, có lẽ là có chút thích đi! Có lẽ so có chút thật nhiều đi, có lẽ rất ưa thích đi! (oy a ngây ngốc thật)

Nhưng vậy thì có thể như thế nào đây, đứa ngốc cũng nhìn ra được căn bản là Băng Tịch không có cách nào rời khỏi Bảo Lam nửa bước, thân là ca ca, cho dù thích thì có thể như thế nào chứ ? Huống chi, là tự mình hạ lệnh nói, Bảo Lam cả đời vì nữ tỳ của Tịch! Nàng nhất định là hận chết mình đi?

Thôi thôi, mình chính là người bị vút bỏ, cả đời này chỉ xúng quanh quẩn tại địa ngục, nhất định không cách nào có được hạnh phúc!

Chỉ cần nàng có thể hạnh phúc là đủ rồi! Tịch sẽ cho nàng hạnh phúc!

"Báo cáo chủ tử, Bảo Lam cô nương bị thương!"

Cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngao Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Tay phải vạn năng

Đã đã bao nhiêu năm? Đã bao nhiêu năm không có cảm nhận qua tư vị bức này trái tim hít thở không thông?

Chuyện đã nhiều năm, như cũ là hít thở không thông, như cũ là bận tâm!

Ít nhất chứng minh mình còn sống! Không phải sao?

Băng Phong bây giờ đã không để ý tới cái gì hoàng tử, cái gì thiên hạ, trong lòng chỉ có một ý nghĩ: Bảo Lam không thể có chuyện gì!

Vội vã chạy tới phòng của Bảo Lam, ngoài cửa hai thị vệ vội vàng hướng hoàng tử hành lễ, chỉ là, nhìn thấy chỉ là bóng lưng của Băng Phong, đến không kịp nói gì, cửa đã bị đánh mở ra.

"A a a a!"

Bảo Lam vội vàng kéo qua y phục bên cạnh che kín bộ vị quan trọng, bước xa mấy bước cách Băng Phong hô to: "Hỗn đản, lưu manh, Sắc Quỷ, mau đi ra a!"

Băng Phong tuyệt đối bảo đảm hẳn thật không phải là cố ý, chỉ là nghe được tin tức Bảo Lam bị thương liền sau vội vã tới đây rồi, ai biết. . . Ai biết. . . Bảo bối thể nhưng không có mặc y phục! (oy gọi ngta là bảo bối rồi ak hìhì)

Bảo bối then thùng đáng vẻ thật là đẹp cực kỳ, thời điểm bảo bối không có mặc quần áo càng thêm xinh đẹp hết thuốc chữa! Nhìn này da thịt bóng loáng, nhìn này xương quai xanh tinh xảo xinh đẹp, nhìn này vóc người ma quý! Nga! Trên đời này tại sao có thể có hoàn mỹ như vậy, hấp dẫn như vậy, mỹ nhân hấp dẫn như vậy! (gà: người thặc háo sắc, phong*ánh mắt giết người*,ak *bỏ chạy*)

Băng Phong trong lòng mãnh liệt kêu gào: đi qua, đi qua, ôm lấy nàng, nàng là của người, nàng chỉ có thể là của người!

Băng Phong khó có được một lần mất khống chế, theo dục vọng trong lòng hướng Bảo Lam đi tới. . .(có thịt nha ^^)

Bảo Lam là hoàn toàn ngây ngẩn, hiện tại chuyện gì xảy ra? Trong phim ảnh diễn vai nam chính không cần thận thấy nữ nhân trần truồng không phải cũng vội vàng che mắt, sải bước vọt ra khỏi phòng, sau đó gặp một lần đỏ mặt một lần, cuối cùng sinh ra JQ sao? Ai có thể tới nói cho ta biết tại sao Băng Phong chẳng những không có đi ra ngoài ngược lại không ngờ tự nhiên tiêu sái đi tới đây?

Chưa biết mùi đời Bảo Lam nơi nào chống được ánh mắt nóng bỏng của Băng Phong như thế, Bảo Lam cảm giác mình sẽ bị thiêu cháy rồi, sắp hòa tan trong ánh mắt dịu dàng nam nhân này. Này lời kéo quần áo tay không biết nên làm sao đây, chỉ là lời kéo này y phục có chút trong suốt cản trở càng hấp dẫn người phạm tội, hai tay nhỏ bé rồi nha rồi nha, hơn nữa là hai chân nhỏ trắng muốt khá ái, bất an rung rung, chân trái đầu ngón út không ma sát được chân phải, giống như là hai động vật triển miên vành tai và tóc mai chạm vào nhau.

Băng Phong cảm giác mình trái tim lập tức lao ra bên ngoài cơ thể rồi, lập tức cũng không khách khí, trực tiếp sải bước đi tới một tay bế ngang Bảo Lam liền hướng giường lớn!

Bảo Lam không có gãy giữa, chỉ là lo lắng, sợ hãi, khăn trương, lại mơ hồ mong đợi. . . Đưa ra đôi tay ôm lấy hông to lớn của nam nhân, đầu dính vào trên ngực, này tim đập biểu hiện chủ nhân tràn đầy sinh lực, chỉ là nghe đã cảm thấy an lòng. Nam nhân như vậy trời sinh làm cho nữ nhân cảm giác an toàn!

Đem Bảo Lam ném trên giường, Bảo Lam lên tiếng kinh hô: "Đau. . ."

Băng Phong cũng không cho Bảo Lam cơ hội gãy giữa, trực tiếp áp thân xuống, đem lời nói Bảo Lam nuốt vào trong bụng mình.

Bảo Lam cảm giác được phiến môi lạnh lẽo, lạnh băng, này mùa hè nóng bức, hôn lên đặc biệt thoải mái, Bảo Lam nhin không được đưa ra đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm. . .

Cảm nhận được Bảo Lam đáp lại, Băng Phong tựa như lấy được thuốc kích thích, trực tiếp mở ra hàm răng, bắt đầu ở trong miệng nhỏ nhắn của bảo bối công thành đoạt đất, càng thêm xấu xa quyến rũ lưỡi thom tho cùng múa. . .

Bảo Lam đại não lập tức quay cuồng, chỉ là ngượng ngùng tránh né hấn xâm lược, nhưng Băng Phong cường thế như thế nào lại cho tiểu nữ nhân cơ hội trốn tránh, trực tiếp quyến rũ lưỡi thom tho, cuốn tại một chỗ hút, ma sát, lay động. . .

"Uhm" thanh âm kiều mỹ kêu gọi làm hai người cũng ngây ngẩn cả người, Băng Phong thần kinh lập tức hưng hấn càng quấy, người là của ta, người là của ta, hôn càng thêm ra sức, đồng thời hai tay cũng không nhàn rỗi, xé ra y phục che ở trên người ném xuống giường, hai tay trực tiếp đặt lên đôi núi mê người này, xoa, vắn vể, nắm, lôi kéo, niết nhẹ, đè ép. . . Băng Phong đem ký xảo hấn có thể dùng tới tất cả thi triển ra, chỉ là vì khiến tiểu nữ nhân phía dưới vui vẻ, cảm thụ giống nhau hạnh phúc!

Nếu như nói bắt đầu còn có chút ý thức, hiện tại Bảo Lam là hoàn toàn vứt vũ khí đầu hàng, này cảm giác tê tê đại đại, này cảm giác trên dưới bị hành hạ rồi lại vui sướng như vậy muốn nhiều hơn làm cho nàng đã sớm mất đi năng lực suy tư, chỉ có thể băng vào bản năng loài người nguyên thủy nhất, phản ứng trực tiếp nhất!

Bảo Lam hai tay ôm chặt lấy đầu Băng Phong, giống như là người chìm nổi trên biển rồi cuộc bắt được gốc cây cọng cỏ cứu mạng, chỉ là vô cùng không lưu loát nàng lại không biết nên làm như thế nào, là nên tiếp tục hay là ngừng lại?

"Bảo bối, bảo bối, bảo bối của ta. . ." Hôn vụn vặt rơi xuống, trên mũi, trên gương mặt, trên lông mày, trên mắt, trên trán, cẩn thận, người trong ngực là tuyệt thế trần bảo của hấn!

"Phong"

"Bảo bối"

Băng Phong không nhin nổi, Băng Phong nhưng thật ra là nam nhân cấm dục, qua nhiều năm như vậy nữ nhân bên cạnh lui tới vô số, tuy nhiên chưa từng có một người có thể bắt được tâm cô độc lòng của hấn, dù là làm chuyện thân mật nhất, tâm lại càng thêm cô độc!

Nhưng là bây giờ, chỉ là ôm, hôn, cũng cảm thấy thỏa mãn, giống như ôm cả thế giới, không có báo thù, không có quyền thế, không có thiên hạ, nhưng tuyệt không cảm thấy trống không, bởi vì có nàng như vậy đủ rồi!

Băng Phong rốt cuộc hiểu rõ thì ra là nữ nhân này trong lúc vô tình chiếm cứ địa vị quan trọng như vậy, người bảo ta làm thế nào mới tốt?

"Phong, thật khó chịu"

"Ngoan, rất nhanh thì tốt rồi, một hồi cũng không khó chịu a!" Băng Phong sử dụng ngữ điệu dịu dàng nhất dụ dỗ bảo bối trong ngực, sau đó không kịp chờ đợi bắt đầu nắm kéo y phục của mình, phải biết mình nhin nhin quá khó chịu, nếu không phát tiết ra ngoài thật không biết về sau có thể hay không bắt lực. . .

"Phong"

"Ta ở đây, ta vẫn luôn ở đây!"

Đang hai người thăng thần thành thật chuẩn bị càn gân từng bước một thì ngoài cửa vang lên một âm thanh: "Lam Lam, nhanh lên một chút đi ra ăn cơm, ta mới vừa làm cho người ta hầm canh!"

Là Băng Tịch!

Động tác của Băng Phong lập tức dừng lại, lập tức liền khôi phục lý trí, nhìn mềm mại bảo bối phía dưới, trái tim xông lên khó tả cay đắng!

Đây chính là nữ hài tử Tịch thích nha!

Mình tại sao có thể!

Nhưng cứ như vậy buông tay sao? Đây chính là bảo bối mình thích nha! Đây chính là ánh mặt trời duy nhất trong đời, cứ thế từ bỏ sao? Tại sao trời cao lại tàn nhẫn như vậy!

Bảo Lam - ý thức cũng chậm chậm quay lại, nhìn ánh mắt Băng Phong khổ sở, Bảo Lam đột nhiên nổi lên thương cảm nam nhân này, hấn nhất định trôi qua rất vất vả đi!

Bảo Lam nhìn vào đáy mắt, nhìn thấy cũng là hoàn toàn hoang vắng, so sa mạc càng thêm hoang vu!

Hai người cứ như vậy lẳng lẳng ở đây, nhìn, Bảo Lam đưa tay kéo đầu Băng Phong xuống, nhẹ nhàng hôn lên!

"Bảo bối, giúp ta"

"Ta không biết nên làm như thế nào!"

"Ta dạy ngươi!"

Vì vậy tên phúc hắc nào đấy bắt đầu dạy , Bảo Lam đưa tay nắm, sau đó kéo ra bi kịch cuộc sống của nàng!

Băng Phong gầm lên, hải long phóng ra, từ đó không còn có dùng qua vạn năng tay phải chính hấn!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngoa Kiều Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Vật hi sinh cho quyền lợi

"Trời chiều đẹp vô hạn, chỉ tiếc gần hoàng hôn"

"Không biết Trạch hoàng tử Điện Hạ vì sao phát ra bức này cảm thán đây?"

"Ngươi không cảm thấy mặt trời là rực rỡ tươi đẹp nhất lấy phương thức này để kết thúc sinh mệnh là thực tàn nhẫn sao?"

"Bảo Lam không cảm thấy, Bảo Lam chỉ cho rằng tất cả đều là định số, hôm nay ngã xuống chỉ là vì ngày mai trọng sinh, vì ngày mai càng đầy đủ để tiếp tục làm lại lần nữa, bị thương một chút thì được xem là cái gì chứ?"

"Hôm nay dù sao đã biến mất rồi, vĩnh viễn không thể trở về nữa!"

"Nhưng mà hôm nay trao cho chúng ta, chúng ta có được một ngày này làm việc vì quyền lợi, hưởng thụ một ngày này vui vẻ tươi cười, tại sao có thể xem như là biến mất chứ?"

"Vui vẻ? Ngươi cho rằng hôm nay mỗi người đều là vui vẻ sao?"

"Phát sinh là do ý trời, mà vui vẻ lại do tự chúng ta!"

"Ha ha! Bảo Lam nha Bảo Lam, ta cuối cùng xem như hiểu được vì sao Tứ đệ luôn luôn xa lánh nữ nhân lại đối với ngươi nói gì nghe vậy rồi!"

"Hoàng tử Điện Hạ khen sai rồi!"

"Ngươi không cần khiêm tốn, ta là tin tưởng ánh mắt của Tịch đấy!"

"Đúng rồi, tay ngươi?"

"Được hoàng tử Điện Hạ quan tâm, Bảo Lam không có gì đáng lo ngại!"

Băng Trạch chậm rãi xoay người lại, nhìn người trước mặt mặc váy nữ tử liền thần mềm mại , quả nhiên là toàn thân tập hợp sự thông minh và xinh đẹp.

"Bảo Lam, ngươi có hứng thú vào cung?"

Bảo Lam chống lại ánh mắt của Băng Trạch, không khỏi chau mày nhíu mi, ý tứ của Trạch là gì?

Ai ngờ, Băng Trạch không có tiếp tục đề tài này, "Bộ y phục của ngươi ngược lại vô cùng xinh đẹp, rất tôn dáng của ngươi!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Lam bỗng dưng đỏ lên, nghĩ rằng: này còn không phải lỗi của nhị ca ngươi? Không phải muốn cho mặc y phục hồng hồng này, ta không mặc, thiếu chút nữa lau sừng cướp cô, cuối cùng vẫn bị uy hiếp hầu hạ, để cho người nào đó ăn hết đậu hủ!

Bảo Lam nghĩ đến đây, hai má lại càng phát ra hồng nhuận, hợp với y phục hồng nhạt tinh xảo, quả nhiên là sánh với hoa đào tháng ba!

Băng Trạch bỗng dưng cũng có chút ngây ngốc!

Bảo Lam thấy Băng Trạch nhìn mình ngẩn người, rốt cục thì nhin không được: "Hoàng tử Điện Hạ! Ngài làm sao vậy? Hoàng tử Điện Hạ!"

"Hả? Không có việc gì không có việc gì?" Nhưng trong lòng cũng thầm mắng mình lại bị một cô gái làm mê mẩn tâm trí! Chỉ là ngay sau đó bản thân lại

có thể bị một cô gái như vậy làm mê mẩn tâm trí? Lập tức cũng yên lòng!

"Nếu hoàng tử Điện Hạ không sao, Bảo Lam trước xin cáo lui!"

"Bảo Lam, người có việc gì phải làm sao?"

"Không có việc gì, chẳng qua muốn đi xem thương thế Ngọc nhi như thế nào!"

"Thái y vừa mới rời đi, tiểu Ngọc nhi cũng không có đáng ngại, nghỉ ngơi thật tốt là được! Người đi cũng là quấy rầy!"

"Vậy Bảo Lam sẽ không đi quấy rầy!"

"Bảo Lam người ưa thích uống trà?"

Bảo Lam còn lại là nghĩ tới, cho dù ta không nhìn tới tiểu Ngọc nhi, cũng không nên ở nơi này bởi ngài nói chuyện trên trời dưới đất đi? Bất quá nói làm sao cho nhân gia là ngài hiểu đây, quên đi vẫn là cùng nhẩn nại đi!

"Bảo Lam chỉ là một đứa cô nhi, cũng không hiểu gì về trà!"

Chẳng biết vì sao, thế nhưng Băng Trạch cảm thấy sự thật không phải là như vậy, Bảo Lam là một cô gái được bồi dưỡng vô cùng tốt, vừa nhìn là biết được bồi dưỡng từ trong một đại gia đình! Nhưng mà vừa nghĩ đến Bảo Lam đích thực là cô nhi, cũng đề xuống trong lòng không vui, chỉ là thầm than một tiếng thật là đáng tiếc!

"Trà này đúng là thứ tốt, có rãnh rồi tiếp xúc nhiều một chút, không nói tu thân dưỡng tính, mà đối với thân thể cũng vô cùng tốt!"

Vừa nói đến tu thân dưỡng tính, trong đầu Bảo Lam lại không tự giác hiện lên bóng dáng của Thái Tử Trì, đây cũng là một người cực kỳ yêu trà, lần đầu tiên gặp mặt hẳn chính là tác phong hưởng thức trà như đem mọi thứ nắm giữ ở bên trong lòng bàn tay!

"Hoàng tử Điện Hạ nói đùa, như chúng ta là nha hoàn, chỉ muốn làm thế nào để mỗi ngày hầu hạ chủ tử được tốt hơn, làm sao hiểu được tri thức uyên thâm của trà đạo đây?"

"Không, người có thể hiểu!"

"Bảo Lam không hiểu, kính xin hoàng tử Điện Hạ nói rõ!"

Băng Trạch cũng lại tránh né đề tài này: "Lá trà này nhìn như là giống nhau, nhưng giá cả lại chênh lệch quá nhiều! Trà rẻ một lượng bạc một hai, trà ngon một trăm lượng một hai, tốt nhất, có tiền mà không mua được, ngàn vàng khó cầu! Nhưng cho dù như vậy thoát nhìn từ bên ngoài vẫn giống nhau!"

Bảo Lam nghe được ý tại ngôn ngoại, thêm suy tư, lập tức trả lời: "Cho dù mặt ngoài thoát nhìn là giống nhau, chung quy vẫn là bất đồng! Cũng là lá trà, có lá vào nước liền chìm, còn có lá ở trong nước chìm nổi trôi dạt, không biết hoàng tử Điện Hạ lại nghiêng về loại nào đây?"

Băng Trạch đến cùng cũng không nghĩ đến Bảo Lam có thể cho ra câu trả lời như thế, lại có thể lấy loại phương thức sắc bén này mà hỏi ngược lại! Bảo Lam chung quy vẫn là Bảo Lam!

"Vô luận là loại nào, đều là vận mệnh quyết định, ví như trà kém, hắc tử nhỏ đã được định trước rồi chỉ có thể là một lượng bạc một hai, mà Bích Loa Xuân không cần đấu tranh, hắc tử nhỏ chính là để người đời tranh mua! Trời cao cũng không cho quyền lợi cạnh tranh công bằng, bởi vì từ hạt giống lúc đầu bọn họ đã định trước kết cục rồi! không phải sao?"

Đúng nha, vận mệnh chính là không công bằng, như Trì, Phong, Trạch, Tịch từ nhỏ chính là để vương tương tương, từ nhỏ chính là ngàn vạn sủng ái, mà không như nhiều người vì kẻ sinh nhai mà phải bốn ba cả đời, bọn họ chỉ mong muốn có thể đủ ăn một bữa cơm no mà thôi!

Nhưng mà, có thể nói như vậy sao?

"Ai nói thua ở bắt đầu, cũng có thể nhẩn nhục chịu đựng? Hoàng tử Điện Hạ, không biết ngài có biết là trà này có hương vị gì không?"

"Này? Rất thơm mát."

"Đúng nha, vô luận là trà kém hay là Bích Loa Xuân, vừa bắt đầu tiếp xúc với nước, liền liệu mạng lấy phương thức của chính mình tỏa ra hương vị của mình, hoặc là chìm mất, hoặc là trôi dạt! Một hai cũng tốt, một trăm lượng cũng thế, vậy thì thế nào? Đây chẳng qua là người đời không biết gì tự cho là đúng đánh giá mà thôi, giá trị thực sự những thứ này Phàm Phu Tục Tử làm sao mà biết đây?"

Tâm Băng Trạch nặng nề run lên, thật sự là như vậy sao? Thật sự là như vậy đi!

Bảo Lam thấy chân mày Băng Trạch khe khẽ run lên, giữa hai lông mày làm như nghi hoặc, lại làm như giải thoát, cuối cùng chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, thật ra thì cần gì quá để ý đây?

"Các người từ nhỏ đại phú đại quý, đều vững chắc kiên cố, mỗi ngày uống Bích Loa Xuân có thể có cảm giác uống ngon? Ta từ nhỏ chính là một đứa trẻ nhà nghèo, một hai lá trà kia đều là thứ xa xỉ phẩm, nếu là có thể uống một ngụm cũng cảm giác được vô cùng hạnh phúc! Vậy xin hỏi hoàng tử Điện

Hạ, người nói ở chỗ này trong miệng uống Bích Loa Xuân vẫn là một hai lá trà tốt có thể thỏa mãn ta đây?

Lần này chân mây Băng Trạch trực tiếp nhú lại cùng một chỗ, dường như đi vào mê hoặc bế tắc, lại giống như đánh tan tường rào thư thái, thật sự là không rõ!

Bảo Lam tiếp tục tiến lên, ném quả bom nặng ký: "Hoàng tử Điện Hạ, không nhìn được chân diện núi Lư Sơn, chỉ có duyên đang ở giữa núi này!"

Về mặt Băng Trạch cuối cùng biểu hiện vết nứt!

Lần này là hoàn toàn rung động, linh hồn rung động! Đúng vậy a, cuối cùng bế tắc này cũng tháo bỏ, như vậy thì sẽ không cần mỗi giây dựa quanh co không tiến lên được!

Bảo Lam, thật đúng là một cô gái thông minh hiếm có! Xiết bao may mắn, có thể nghe một lời này!

"Bảo Lam, nghe quân nói một buổi, hơn hẳn đọc mười năm thư! Trạch nơi này có lẽ!"

Không thể không nói, đúng là khí chất nam tử Nhất Băng gia, bức này ung dung, không phải người bình thường có khả năng bằng được! Dù cho gặp qua rất nhiều soái ca Bảo Lam vẫn bị một phen kinh diễm nhỏ!

"Hoàng tử Điện Hạ nói đùa, Bảo Lam chỉ là một người trần tục, cũng không biết cái gì nhân sinh, hôm nay chẳng qua là đánh bậy đánh bạ thôi!"

"Ta nói người làm được rất tốt, người chính là đảm đương nổi!"

"Vậy Bảo Lam chúc ngài may mắn! Hoàng tử Điện Hạ, Bảo Lam xin phép được cáo lui trước!"

Bảo Lam cũng không để ý Băng Trạch trả lời, xoay người bước đi!

Chỉ là, Bảo Lam không biết, hôm nay trong lời nói đã cứu vớt tánh mạng nàng, cũng cứu vớt tính mạng thiên hạ bá tánh!

Nhìn bóng dáng Bảo Lam càng lúc càng xa, Cuối cùng Băng Trạch cũng vẫn nhìn không được nói: "Muốn mạng sống, liền rời đi nơi này, ở bên cạnh Phong, nhất định trở thành vật hi sinh cho quyền lợi!"

Nhưng Bảo Lam không có động tác gì, không biết lời này có vào lỗ tai nàng, hay là theo gió mà biến mất...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Ngọa Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Xảy ra chuyện lớn

Bảo Lam đi đến trước phòng của Băng Tịch, gõ gõ cửa đi vào.

Băng Tịch ngẩng đầu nhìn lên thấy là Bảo Lam thì rất cao hứng, nhưng không biết lại nghĩ tới cái gì, thần sắc vui mừng liền ảm đạm xuống, xong cũng không có đuổi Bảo Lam đi ra, lại không có cùng Bảo Lam chào hỏi, cuối cùng cũng không có nói gì, giống như không có nhìn thấy, cúi đầu, đưa tay, nghiêm túc đọc sách.

Bảo Lam lắc đầu nhưng không nói gì, cũng không quan tâm sự lạnh nhạt của Băng Tịch, giống như mọi khi đi đến bên người Băng Tịch, bình tĩnh chăm chú nhìn sách trong tay Băng Tịch, sau đó lui về phía sau từng bước, đứng ngay ngắn, chờ đợi, bộc phát!

Quả nhiên, phát giác chính mình mất hồn Băng Tịch then quá thành giận, nhảy dựng lên hướng về phía Bảo Lam la to: "Tốt, Lam Lam, người thật là to gan mà, ngay cả ta cũng có thể hờ hững phải không? Ta phạm lỗi cũng có thể chỉ ra chứ?A!"

Bảo Lam nén cười thật sự là rất vất vả, nói, Bảo Lam thật muốn hỏi hỏi: Tịch, người không phát hiện người rất ngây thơ sao?

Bất quá, lời này hiển nhiên nói vào lúc này đúng là không thích hợp, ai bảo mình chọc vị tiểu gia này đây?

"Bảo Lam không dám, Bảo Lam thật sự sai lầm rồi, Bảo Lam cho tới bây giờ cũng chưa có đối diện!"

Hai tay dựa dưng, bộ dạng phục tùng thuận theo thật là thuần chất bộ dáng tiểu tửc phụ! Mặc cho Băng Tịch tức giận, đối với Bảo Lam cũng là không có phát cáu, chỉ là, như thế buông tha cho nàng chẳng phải là rất tiện nghi cho nàng sao? Như vậy đã nói lên mình dễ chọc, lần sau Bảo Lam càng thêm kêu ngạo! Mặc dù Bảo Lam kêu ngạo cũng không có gì, vấn đề là, Bảo Lam sẽ từ từ chán ghét mình! Nam nhân, đòi hỏi phải duy trì sức quyến rũ lâu dài, nên tức giận thì phải tức giận!

Ngồi đến Tường Vũ đối với mình nói những lời này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Băng Tịch căng thẳng, sau đó, có bộ mặt phớt tỉnh với Bảo Lam nói: "Nói đi, người sai ở chỗ nào?"

Bảo Lam thật sự rất muốn vươn hai tay ra hảo hảo chà đạp khuôn mặt của mỹ nam này một chút, đây chính là điển hình vạn năm chịu đựng a a a!

Bảo Lam cũng rất là thức thời, trước tiên coi như ghi nợ, sớm muộn gì cũng hảo hảo chà đạp người! Hôm nay xem tâm tình cũng không tồi, trước hết bỏ qua cho người!

"Hồi bẩm hoàng tử Điện Hạ, Bảo Lam tội đáng chết vạn lần, Bảo Lam không nên cự tuyệt ngài tiến vào phòng Bảo Lam, bởi vì Bảo Lam không nên không biết Tịch hoàng tử ngài đưa canh hầm qua đây cho Bảo Lam! Bởi vì trước đó Bảo Lam không có được thông báo! Bởi vì Bảo Lam bị thương mới có thể làm phiền ngài đến đây! Bởi vì Bảo Lam theo bản năng thay Tiểu Ngọc Nhi đỡ trà nóng! Bởi vì Tiểu Ngọc Nhi không phòng bị sẽ có người làm toàn thân nàng dính nước trà! Bởi vì người thị nữ kia không cẩn thận để trà đổ! Bởi vì sự tình luôn nằm ở ngoài suy nghĩ và dự đoán của con người!"

Bảo Lam vừa nói vừa nâng đầu lên, liền muốn biết nghe xong quá trình suy luận "Đổ, đầy, lễ" hoàn mỹ của mình, thì bộ dạng Tiểu Chính Thái này phản ứng ra sao!

Quả nhiên, Băng Tịch triệt để tròn mắt, xú nha đầu này, ở đâu ra nhiều đạo lý lớn như vậy? Cái này căn bản là ngụy biện, cuối cùng còn không phải là đẩy trách nhiệm không còn một mảnh? Còn luôn miệng nói mình sai lầm rồi, cho tới bây giờ sẽ không đối diện?

Chỉ là, chuyện này nghe qua hình như sự việc thật sự là như vậy...Lam Lam nói thật đúng là có đạo lý....

Bất tri bất giác, Băng Tịch đã tiến vào bên trong bẫy mà Bảo Lam thiết lập, kỳ thực căn bản cái này là đúng, bởi vì vô luận cái gì sai lầm, đến cuối cùng cũng có thể quy kết vì: "Sự tình luôn nằm ngoài suy nghĩ và dự đoán của con người!"

Bảo Lam nhìn thấy Băng Tịch đã có khuynh hướng nghiêng về mình, thật sự là nhện không được, mà bắt đầu bắt người "Ha ha ha!" Cười to! Một bên cười còn một bên ôm bụng, tay kia thì cầm cái bàn, thật sự là rất phô trương!

Băng Tịch coi như là đùa bé ngốc, giờ phút này cũng biết được là xú nha đầu đang trêu chọc, thật là ngay cả thẹn quá thành giận cũng lui, trực tiếp bắt đầu, đưa ra tiểu ma quỷ, một trận oanh tạc trên người cuồng tiểu Bảo Lam, Bảo Lam vốn đang cười, như thế nào chịu được Băng Tịch cố ý trêu đùa, thì cười né tránh Băng Tịch quấy rối, hai người liền cười đùa thành một đoàn!

Đột nhiên một đội Ngự Lâm quân xông vào phòng Băng Tịch, thành công làm hai người đang náo loạn ngưng đại!

Đội Ngự Lâm quân sắc mặt nghiêm túc, khí thế hung mãnh, thoáng cái mọi nơi đều quét qua tra xét, Tường Vũ hướng tới Băng Tịch cùng Bảo Lam đang ngăn ra nói: "Khởi bẩm Tịch hoàng tử Điện Hạ, Tường Vũ phụng lệnh Thái Tử tìm Trương Ngọc tiểu thư, không biết Điện Hạ và Bảo Lam cô nương có nhìn thấy Trương tiểu thư?"

Bảo Lam lập tức ngăn cản cả người, cũng không quan tâm có phải thời điểm mình nói hay không, liền vội vàng hỏi: "Người nói Tiểu Ngọc Nhi làm sao? Cái gì tìm kiếm Tiểu Ngọc Nhi, nàng đã xảy ra chuyện gì?"

Tường Vũ đương nhiên là biết Bảo Lam cùng Tiểu Ngọc Nhi tình cảm không nhỏ, cũng không che giấu, bình tĩnh nói: "Không thấy Trương tiểu thư, tìm khắp trên thuyền mấy lần, cũng không thấy bóng dáng, Thái Tử đã hạ lệnh trở về địa điểm xuất phát, ven đường tìm kiếm!"

"Cái gì?" Thoáng cái ý thức Bảo Lam liền mê mẩn, ven đường tìm kiếm? Đây đại biểu Tiểu Ngọc Nhi rất có thể đã bị...Bảo Lam đã không dám nghĩ thêm nữa, thất tha thất thủ chạy tới hướng chính sảnh, Băng Tịch cũng biết đây là đã xảy ra chuyện, hơn nữa còn là xảy ra chuyện lớn, cũng không thừa lời, đuổi theo Bảo Lam!

Phía trên đại sảnh, Thái Tử luôn luôn vân đạm phong khinh rốt cục khôi phục lại khuôn mặt vốn có, sắc mặt xanh mét, hai mắt sắc bén, vẻ mặt xơ xác tiêu điều!

Thái Tử nhìn thấy sắc mặt Bảo Lam liền biết Tiểu Ngọc Nhi không có ở chỗ nàng, một phần sắc mặt càng thêm chìm xuống, phía trên đại sảnh, lạnh ngắt như tờ, Bảo Lam vốn chất vấn lời nói kết ở tại trong cổ họng, một chữ cũng không nói ra được.

Lúc này Bảo Lam mới quan sát tình hình chính sảnh, Thái Tử cùng Băng Trạch cùng ngồi trên chỗ chủ vị, hai người sắc mặt đều hết sức khó coi, nhất là Thái Tử có một loại xúc động muốn hủy diệt!

Lý Như Yên ngồi ở một bên, thị nữ của nàng đứng một bên hầu, hai người một câu cũng không nói, sao đó chính là nhóm thống lĩnh Ngự Lâm quân đi đi tới tới lui lui, tiến vào chỉ nói một câu, sau đó đi ra ngoài: "Lầu một phòng bếp không có phát hiện!"

"Lầu một phòng thị nữ không có phát hiện!"

"Lầu một nhà kho không có phát hiện!"

"Lầu một cửa thang lầu không có phát hiện!"

... ..

"Lầu hai chính sảnh không có phát hiện!"

... ..

Mỗi tiếng vào một người bấm báo, sắc mặt Thái Tử cùng Băng Trạch liền lạnh xuống một phần, đến cuối cùng hận không thể đem những người này toàn bộ giết sạch!

Cuối cùng là Tường Vũ đâm đương tiến vào bấm báo: "Khoang thuyền đã thận trọng tìm kiếm ba lần rồi, cũng không có phát hiện bóng dáng của Trương tiểu thư!"

Lời này vừa nói ra, Thái Tử lập tức đem cốc nước trong tay "Ba!" hung hăng bễ nát! Trong phòng mỗi người thật sự thở mạnh cũng không dám.

Trong không khí yên tĩnh cực kỳ quý dị, đột nhiên truyền đến một tiếng rống giận chấn động trời đất: "Cút!...."

Trong lòng Bảo Lam như dây cung bị chặt đứt, đây là, đây là âm thanh của Băng Phong! Như thế bất lực cùng tuyệt vọng!

Ngay sau đó liền truyền đến tiếng nói quen thuộc hoa lệ: "Nhị ca, huynh bình tĩnh một chút! Có thể là Tiểu Ngọc Nhi ham chơi, không biết trốn ở đâu rồi đây, huynh không cần nghĩ quá xấu được không?"

Song âm thanh tuyệt vọng này càng thêm lãnh khốc: "Toàn thể nghe lệnh, hôm nay nếu là tìm không thấy Tiểu Ngọc Nhi, các ngươi hết thảy đều xách đầu đến đây!"

Bảo Lam cực kỳ đau lòng, Băng Phong nhất định rất lo lắng đi!

Bảo Lam chạy nhanh ra khỏi chính sảnh, hướng về phía phát ra âm thanh tìm kiếm, cuối cùng ở bong thuyền phát hiện Băng Phong, nhưng mà, Bảo Lam một bước cũng bước không được rồi, Băng Phong làm sao có thể....Làm sao có thể biến thành như vậy...Đáng sợ như vậy.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngoa Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Là nữ nhân quan trọng nhất

Bảo Lam chạy nhanh ra khỏi chính sảnh, hướng về phía phát ra âm thanh tìm kiếm, cuối cùng ở bong thuyền phát hiện Băng Phong, nhưng mà, Bảo Lam một bước cũng bước không được rồi, Băng Phong làm sao có thể....Làm sao có thể biến thành như vậy...Đáng sợ như vậy.....

Ở trong ấn tượng của Bảo Lam, Băng Phong vẫn đều là cao cao tại thượng, trời sinh khí chất vương giả, cho dù là mặc vào y phục tên khất cái cũng là thể hiện rõ không bỏ sót. Chính là lần đầu tiên gặp mặt như thế, ở trong đám người, Bảo Lam đầu tiên nhìn là có thể nhận ra người nam nhân này, lần đầu nhìn là biết người nam nhân này cũng người khác bất đồng!

Nhưng là hiện tại...Băng Phong bây giờ chính là trạng thái điên cuồng! Nếu như nói trước kia Băng Phong là lạnh nhạt, thì hiện tại Băng Phong chính là ma quỷ đến từ Địa Ngục, lúc nào cũng có thể vùng vẫy hái, hủy diệt hết thảy!

Bảo Lam cho dù nhìn thấy quen mặt, vẫn là rụt rè, không thể tiến lên từng bước!

Nhưng mà, người nam nhân này dù sao cũng là người mình từng trải qua âu yếm, mặc dù hiện tại quan hệ hai người chưa rõ, nhưng Bảo Lam cũng không nỡ nhìn người nam nhân này chịu khổ! Cuối cùng Bảo Lam vẫn không nệ được bước lên phía trước!

Chẳng qua, lại bị lực mạnh kéo lấy: "Lam Lam, trở về phòng!" Băng Tịch nhỏ giọng khuyên giải, kỳ thực thì là ra lệnh.

Nhưng Bảo Lam nhìn cũng không nhìn, trực tiếp bỏ quả trói buộc của Băng Tịch, đi từ từ hướng đến người nam nhân ngồi một mình sững sờ ở mũi thuyền, Bảo Lam không thấy được chính diện của Băng Phong, bất quá, bầu không khí chung quanh đây rất thấp to rõ chủ nhân tức giận....

Bảo Lam không do dự, trực tiếp đem tay nhỏ bé non mịn khoắc lên trên bờ vai cứng ngắc, cảm thụ chủ nhân thân thể căng thẳng, Bảo Lam từ từ lên tiếng: "Ngươi không phải luôn luôn tinh táo thậm chí lãnh khốc sao? Thế nào gặp phải chút chuyện liền hồng mắt? Ngươi nôn nóng thì có lợi ích gì, phát giận có lợi ích gì, có bản lãnh ngươi tìm Tiểu Ngọc Nhi mà đem trở về hoặc trực tiếp từ nơi này nhảy xuống tự mình đi tìm đi? Làm một người lãnh đạo, ngươi động một chút là muốn thuộc hạ đưa đầu tới gặp, tốt nhất, ngươi đều giết bọn họ đi, đều giết xem ai còn giúp ngươi tìm người!"

Thị vệ xung quanh đều hít mạnh một hơi khí lạnh! Nữ nhân này....Nữ nhân này nàng không muốn sống nữa sao? Nàng rốt cuộc có biết hay không vị này đến cùng là người nào a? Nàng có biết hay không vị chủ nhân này đến cùng có bao nhiêu tàn nhẫn a? Nàng có biết hay không vị chủ tử này giết người căn bản không cần lý do a? Nàng rốt cuộc biết hay không dựa vào trong lời nói này bất luận là câu gì là có thể muốn chín cái mạng của nàng a? Nàng có biết hay không, nàng có biết hay không a?

Băng Tịch lại càng hung hăng trực tiếp kéo Bảo Lam đến sau lưng, tư thế một bộ Lão Úng che chở gà con hướng về phía nhị ca đang đưa lưng về phía mọi người nói: "Nhị ca, Lam Lam không hiểu chuyện, nàng cũng chỉ là nhất thời nóng lòng, huynh không cần chấp nhặt với nàng!"

Tĩnh lặng, chung quanh không khí trầm lặng, thậm trí các vị tướng sĩ chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần Phong chủ tử ra lệnh một tiếng, lập tức liền lấy xuống đầu người này!"

Băng Phong lên tiếng: "Toàn thể tập trung binh lực điều tra tung tích Tiểu Ngọc Nhi !" Các vị tướng sĩ lập tức rối rít rút kiếm, chuẩn bị xử lý phản nghịch Bảo Lam, ai ngờ lúc đang muốn động thủ, chợt kịp phản ứng Phong chủ tử nói cái gì, sau đó tập thể hóa đá, liền duy trì tư thế giờ kiếm hóa đá!

Chủ tử mới vừa nói cái gì? Nói muốn tập trung binh lực điều tra tung tích Tiểu Ngọc Nhi? Người xác định chủ tử không phải là nói cho ta tiêu diệt Bảo Lam? Mọi người hai mắt nhìn lẫn nhau, ở trong mắt của nhau giống như không phân biệt, cuối cùng thì hiểu, chủ tử đây là đem lời nói của người ta nghe vào trong lòng đi!

Phản ứng nhanh lập tức thu hồi tư thế, bày ra tư thế đứng nghiêm lúc đầu, dù sao vẫn có mấy người xui xẻo, không có mắt, không kịp phản ứng, vẫn giờ kiếm lên nhằm phía Bảo Lam, trong miệng còn lớn tiếng la hét: "Cấp xông lên!"

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, mắt thấy bảo kiếm sắc bén gần đâm tới trên lưng Bảo Lam, Bảo Lam đã chuẩn bị phản kích tốt, ai ngờ trong điện quang hỏa thạch, bị một nguồn sức mạnh cường thế kéo qua, sau đó lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tay phát động hướng mấy người xui xẻo, "Vèo" lập tức bay đến dưới sông bơi lội!

Đây hết thấy xảy ra quá nhanh, rất nhiều người cũng không có kịp phản ứng, đợi đến khi phản ứng kịp, nơi nào còn có bóng dáng Phong chủ tử, chỉ có mấy người vừa rồi đứng ở bên cạnh đồng bạn ở trên sông lớn tiếng kêu la!

Trên thuyền xoa một chút mồ hôi trên trán, càng thêm may mắn mình phản ứng rất nhanh! Về phần mấy người trên sông kia...Luyện tập một chút kỹ năng bơi lội cũng là thập phần không tệ...

Phong trực tiếp lôi kéo Bảo Lam vào thư phòng của mình, đẩy cửa phía sau ra liền không thể chờ đợi hôn lên môi Bảo Lam, đây không phải là người yêu đang lúc dịu dàng lưu luyến, mà là một loại cắn xé của mãnh thú trút cơn giận! Băng Phong không chút nào cố kỵ, ôm thật chặt, điên cuồng cắn, dường như chỉ có như vậy mới có thể loại bỏ tuyệt vọng trong lòng! Chốc lát, Bảo Lam ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm, trên môi đau đớn cũng đang nhắc nhở nàng hiện tại mọi thứ đang xảy ra.

Chỉ là, cuối cùng Bảo Lam cũng không có phản ứng, mà là đang chậm rãi gỡ ra khỏi hai tay cứng như thép từ sao lưng của Băng Phong, một cái lại một cái từ từ vuốt ve, trong miệng còn tranh thủ lẩm bẩm "Không sao, hết thấy đều không có chuyện gì, không sao...", Băng Phong bình ổn lại xúc động.

Loại phương pháp này thật là có hiệu quả, Băng Phong hít thở từ từ chậm lại, nhịp tim từ từ gần như ổn định, miệng cùng miệng đang lúc cắn xé cũng trở thành dịu dàng liếm láp cùng hôn hòa nhã...

Ước chừng qua một khắc, rốt cuộc Băng Phong đem đầu để trên vai nhỏ nhỏ của Bảo Lam, sau đó buồn buồn lên tiếng: "Tiểu Ngọc Nhi không thể xảy ra bất cứ chuyện gì, nếu không ta sẽ phát điên!"

Bảo Lam nghe vào trong tai, trong lòng không có tư vị, Băng Phong có ý nói Tiểu Ngọc Nhi ở trong lòng Băng Phong là quan trọng nhất phải không? Băng Phong rời khỏi Tiểu Ngọc Nhi liền không có cách nào sinh tồn phải không? Ở trong lòng Băng Phong người quan trọng nhất là Tiểu Ngọc Nhi phải không? Bảo Lam tức giận, rất muốn bỏ đi, chỉ là cuối cùng không nỡ để một mình Băng Phong ở nơi này chịu khổ, chỉ có thể cố nén thống khổ, mặc cho Băng Phong ôm.

Thời điểm Băng Tịch tìm được Bảo Lam, Bảo Lam đang ngồi một mình ngăn người ở phòng. Băng Tịch chậm rãi đi tới, đưa tay ấn hai vai Bảo Lam, đem Bảo Lam quay lại, thấy được trên mặt Bảo Lam dày đặc nước mắt. Băng Tịch liền sốt ruột, vội vàng đưa hai tay nhẹ nhàng lau nước mắt: "Lam Lam người làm sao vậy? Có phải nhị ca khi dễ người? Lam Lam người chờ, ta sẽ đi tìm nhị ca tới đòi lại công bằng cho người!"

Băng Tịch vừa nói liền hướng ra ngoài đi, Bảo Lam vội vàng kéo tay Băng Tịch: "Tịch không có chuyện gì, người không cần hiểu lầm a, mặc kệ chuyện của hần!"

Mặc dù Băng Tịch buông tay nhỏ bé của Lam Lam ra chỉ là nhìn không quen Lam Lam bị khi dễ: "Lam Lam người không cần gật ta, ta cũng biết, nhất định là nhị ca, ngày thường nhị ca căn bản cũng không cho phép thuộc hạ đàm luận lỗi lầm của huynh ấy, chứ đừng nói trước mặt chỉ trích, cũng căn bản không có người dám nói xấu nhị ca. Chỉ là, nói cũng không thể nói như vậy, Lam Lam người là một nữ nhân, người cũng vì tốt cho nhị ca, nhị ca không thể đối với người như vậy!"

Trong lòng Bảo Lam tuôn ra một dòng nước ấm, gọi là cảm động! Ở địa phương xa lạ này, ở hoàn cảnh xa lạ này, chỉ có Băng Tịch thủy chung đối với mình không xa không rời, không để ý thân phận mình như thế nào! Đây chính là đã tu luyện mấy đời mới có may mắn a!

"Tịch, không phải như người nghĩ! Đây chính là chuyện của ta, chẳng qua là ta một mình cam chịu thôi, cùng người khác không có bất cứ quan hệ gì!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Ngạo Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Xuất hiện manh mối

"Lam Lam, ngươi không cần suy nghĩ vì ta, bất kể như thế nào, nhị ca cũng thật là quá đáng, ta nhất định phải vì ngươi mà đòi lại công đạo! Ngươi yên tâm đi, nhị ca sẽ không làm gì ta đâu!"

Bảo Lam một hồi kinh sợ, suy nghĩ vì ngươi? Đường như, không có nha!

Được rồi, Lam Lam không có lương tâm có chút chột dạ rồi!

Cũng không biết đáng về Bảo Lam ngồi đó ở trong mắt Băng Tịch lại có nhận xét là suy nghĩ vì mình! Nghĩ thầm, Lam Lam nhà ta là tốt nhất!

"Lam Lam, ngươi cũng phải thông cảm cho nhị ca một chút! Nhị ca như thế cũng không dễ dàng!"

Cảm giác áy náy trong lòng Bảo Lam lập tức tan thành mây khói, Bảo Lam đã nghĩ đây mới là Băng Tịch đi! Làm sao có thể vì chút chuyện nhỏ của mình mà lại đi tìm Băng Phong tính toán? Quả nhiên, đây không phải là đang giúp Băng Phong nói chuyện sao!

Bảo Lam trợn mắt một cái: "Ta cũng không nói gì nha? Ta cũng nói đi tìm nhị ca bảo bối của ngươi tính toán sao?"

Ai ngờ Băng Tịch cười như không cười: "Lam Lam, ngươi có phải là ghen hay không?"

Hoàn hảo Bảo Lam không uống nước, bằng không khẳng định phun đầy mặt Băng Tịch!

Ghen? Đó là cái gì? Ghen với ai? Băng Phong? Vì ai ghen? Băng Tịch"

Trời ạ, sét tới đánh chết ta đi!

Băng Tịch cũng là tức chết người không đền mạng tiếp tục bàn luận viển vông: "Lam Lam a, ngươi phải học rộng lượng một chút, mặc dù nhị ca tương đối có sức quyến rũ, bất quá, ta còn thích ngươi a, ngươi cũng không cần cùng nhị ca so đo! Hơn nữa, giống ta như vậy có sức quyến rũ nam nhân, hấp dẫn người cũng là bình thường đi! Ngươi phải quen a!"

Bảo Lam rõ ràng đã nhìn thấy một cái đuôi hồ ly nhỏ đang đong đưa a đong đưa, còn thiếu vểnh lên trời!

Bảo Lam cũng lười để ý đến hán, người này, trình độ tự luyện lại lên một bậc thang a! Không biết cùng Tiểu Ngọc Nhi thì người nào thấp người nào cao?

Nghĩ đến Tiểu Ngọc Nhi, về mặt Bảo Lam liền trầm xuống, giọng nói cũng rất thương cảm: "Ngươi nói Tiểu Ngọc Nhi có thể hay không....?"

Băng Tịch biết Bảo Lam là một người lương thiện, hiện tại cần chính là khích lệ, nhẹ nhàng đi tới, hai tay vòng quanh Bảo Lam, sau đó thâm tình nói: "Lam Lam tin tưởng ta, Tiểu Ngọc Nhi sẽ không có việc gì? Thái tử sẽ không để nàng có chuyện! Hơn nữa nhị ca ta cũng sẽ không để cho nàng gặp chuyện không may!"

Đúng vậy, có Băng Phong ở đó, làm sao sẽ để người quan trọng nhất trong lòng gặp chuyện không may đây? Đó là một nam nhân mạnh mẽ cỡ nào!

"Ngươi nói Tiểu Ngọc Nhi rốt cuộc đi đâu?"

"Đoán chừng...Không ở trên thuyền có khả năng tương đối lớn!"

"Đây chẳng phải là?"

"Tốt lắm, Lam Lam, những thứ này không phải là ngươi nên nghĩ! Hiện tại đã phải nhiều người đi tìm, cũng rất nhanh sẽ có kết quả!"

"Không phải như vậy, quan hệ giữa Tiểu Ngọc Nhi và ta rất tốt, nếu không phải là ta bị thương không coi chừng Tiểu Ngọc Nhi, Tiểu Ngọc Nhi sẽ không xảy ra chuyện! Đều do ta không tốt, cũng là lỗi của ta!" Bảo Lam vừa nói vừa dùng hai tay đánh lên đầu của mình, thực sự rất hối hận!

Băng Tịch thấy vậy, vội vàng ôm lấy Bảo Lam, giọng nói êm ái dụ dỗ Bảo Lam: "Lam Lam ngươi không nên như vậy, đây không phải là lỗi của ngươi, mọi người cũng không có dự liệu được, ngươi không cần tự trách!"

"Nếu ta ở đây, chắc chắn sẽ không rời Tiểu Ngọc Nhi mà đi, như vậy cũng sẽ không ở nơi này mà lo lắng suông!"

Sắc mặt Băng Tịch đột nhiên biến đổi: "Lam Lam không cho phép ngươi nói vậy! Không thấy Tiểu Ngọc Nhi đã làm cho mọi người lo lắng như vậy, nếu như ngươi cũng mất tích, ta sẽ sốt ruột phát điên!" Làm như sợ Bảo Lam không hiểu trong lòng mình chấn động nếu nghe được Bảo Lam gặp chuyện không may, Băng Tịch tiếp tục lắc lắc bả vai Bảo Lam, nôn nóng không chịu được nói: "Lam Lam, ngươi ngàn vạn lần không cần có chuyện, ngàn vạn lần không thể có chuyện!" Ngươi là trân bảo của ta, ngươi là linh hồn của ta, ta mất ngươi, ta nên sống tiếp như thế nào đây?

Rất cực lần đầu tiên Bảo Lam chấn động cảm nhận được tình cảm khắc sâu trong lòng của Băng Tịch! Trước kia không phải là không có cảm giác, chỉ là tự động đem nó quy làm tình bằng hữu, nhưng là, bằng hữu sẽ có thể yêu mến như mạng sao? bằng hữu sẽ có thể quyết một lòng sao? Bằng hữu sẽ có thể không tiếc mọi thứ sao?

Hiện tại Bảo Lam thật rối loạn, nếu là trước kia có lẽ còn có thể, nhưng bây giờ mình vừa cùng Băng Phong phát sinh sự tình như thế, như thế nào tiếp nhận Băng Tịch đây?

Lại nghĩ đến nam nhân lãnh khốc kia, đúng vậy a, đều tiếp xúc thân mật như vậy a, nhưng Băng Phong cũng không nói gì, giữa bọn họ được coi là cái gì chứ?

Nếu là người yêu, Băng Phong lại chưa bao giờ đem lời yêu nói ra khỏi miệng, huống chi người có màu lạnh có thể yêu sao? cho dù có yêu, coi như y chỉ có một nữ nhân là mình, nhưng là hoàng thất sẽ đồng ý cho một vương tử cao cao tại thượng ở cùng một chỗ với một dân thường sao? Này sợ chắc là sẽ không được thế tục chấp nhận đi! Huống chi hắn sẽ vì mình mà bỏ xuống danh lợi sao? Ha ha, Bảo Lam thật là khờ dại, người giống như hắn, vậy làm sao có thể?

Nếu là tình nhân, đây cũng không phải là mình có thể thỏa hiệp! Giống như người tình bí mật, vĩnh viễn sống trong bóng tối, tương lai hắn sẽ có Vương Phi, hắn sẽ có con cái của mình, vậy mình được coi là gì đây? Tiểu Tam? Tiểu Tứ? Điều kiện như vậy mình tuyệt đối sẽ không đáp ứng!

Tương lai của chúng ta vẫn còn thật là xa thật là xa!

"Lam Lam, ngươi không cần nghĩ nhiều như vậy, mọi thứ đều sẽ tốt!"

"Chỉ hi vọng như thế đi!"

Đột nhiên bên ngoài truyền đến hàng loạt tiếng chạy bộ, hai người vội vàng đi ra ngoài.

Phải biết trên thuyền này có văn bản qui định rõ, nếu không phải tình huống khẩn cấp, căn bản không cho phép chạy bộ! Hơn nữa, nghe âm thanh tới, còn không phải là một người, phải là một tiểu đội, chẳng lẽ có chuyện rồi?

Trên Boong thuyền, tụ tập rất nhiều người, thân phận Bảo Lam thấp kém, không thích hợp đặt câu hỏi, quan tâm thay Bảo Lam hỏi ra miệng: "Nhị ca, có đầu mối gì sao?"

"Phát hiện một chiếc hài thêu!"

Lúc này Bảo Lam cũng không nhịn được lên tiếng: "Ta xem một chút, ta có thể nhận ra y phục của Tiểu Ngọc Nhi!"

Băng Phong chỉ nhìn Bảo Lam một cái, liền dùng ánh mắt ý bảo thị vệ đem vớt hài thêu cho Bảo Lam.

Bảo Lam cầm trong tay, ánh mắt của mọi người đều tập trung trên mặt Bảo Lam. Phải biết rằng phải hay không phải trực tiếp liên quan đến tung tích của Tiểu Ngọc Nhi.

Bảo Lam cũng không dám nói lời vô nghĩa: "Đây không phải hài của Tiểu Ngọc Nhi!"

Lời này vừa nói ra, rõ ràng mọi người thở phào nhẹ nhõm, phải biết cao như vậy trên thuyền ngã xuống, cũng không phải nguy hiểm bình thường! Chỉ là, ngay sau đó chân mày Thái tử cùng Băng Phong nhíu chặt lại: Đây không phải hài của Tiểu Ngọc Nhi, nhưng rốt cuộc Tiểu Ngọc Nhi ở nơi nào? Hiện tại chính là mò kim đáy biển!

Bảo Lam cẩn thận đem hài lật sang nhìn một chút, sau đó nói lời kinh người: "Đây là hài của một thị nữ trên thuyền!"

Một câu nói đem lực chú ý của mọi người hấp dẫn tới đây, hiển nhiên là chờ nghe tiếp.

"Vật liệu chiếc hài này là năm nay mới sản xuất ra, đó cũng không phải là vải vóc bình thường, là năm phiên phổ, người bình thường căn bản dùng không nổi loại vải vóc đắt giá này! Các ngươi nhìn đây hài này, đây là năm phiên phổ "Ngân đế gầy" mới vừa đưa vào sản xuất năm nay, chỉ có tiệm này có bán. Mà hai loại này chính là năm nay do phủ Thái Phó vì nghênh đón Thái tử cùng các hoàng tử, đặc biệt đặt cho thị nữ trong phủ! Cho nên nói đây tuyệt đối là thị nữ trên thuyền không thể nghi ngờ!"

--- -----lời nói bên ngoài-----

Trung thu trăng trong treo cao, Thường Nga bắt đầu nhảy múa đùa giỡn bóng, hương hoa cúc theo đem thu tới, uống rượu ca hát thưởng cảnh đẹp. Người nhà đoàn tụ nói chuyện trước lúc từ biệt, nhất luật tương tư nguyệt minh trung, ngày hội đoàn viên người sum họp, cùng hưởng vui vẻ ăn bánh trung thu. Ngày hội trung thu, Tiểu Kim nguyệt nhà nhà đoàn viên, cửa nhà bình an!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngao Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Quân lệnh

Thái tử tuyệt đối là người sấm rền gió cuốn, lập tức không chút do dự: "Người tới, điều tra kỹ thị nữ trên thuyền cho ta, bất cứ người nào cũng không thể bỏ qua!"

"Dạ!"

Một đội Ngự Lâm quân lĩnh mệnh, còn lại mấy người đang ở đại sảnh chờ tin tức!

Không thể không nói, tốc độ của Ngự Lâm quân rất nhanh, thời gian một ly trà, Tường Vũ liền trở lại bẩm báo tin tức.

"Khởi bẩm Thái tử Điện Hạ, ba vị hoàng tử Điện Hạ, trên thuyền này có một thị nữ, chính là thị nữ ở một canh giờ trước đem nước trà hắc trên người Trương Ngọc tiểu thư, nàng có tên là Bản Nhật, bình thường trang phục luôn luôn gây sự chú ý."

Lần này mọi người hiểu được, xem ra nhất định là Bản Nhật không thể nghi ngờ.

Thái tử hạ lệnh: "Tường Vũ người điều động binh mã, dọc theo sông Ngạn tìm kiếm tung tích Tiểu Ngọc Nhi cùng Bản Nhật, bất luận hình thức nào, nhất định phải tìm được! Những người còn lại ở trên thuyền ở lại Hoàng Gia Lâm Viên. Ngự Lâm quân canh giữ nghiêm, bất cứ ai cũng không được đi ra ngoài, hơn nữa truyền lệnh xuống thuyền này nhất định phải giữ bí mật tuyệt đối, nếu như để lộ, nhất loạt chém! Mạc Ngôn người trở về bẩm báo Thái Phó nói rằng phong cảnh ở đây rất đẹp, lưu luyến quên về!"

"Dạ!" Hai người lĩnh mệnh đi, những người còn lại theo thái tử cùng ba vị hoàng tử xuống thuyền, vào ở hành cung! Tuy nói là vào ở, bất quá, tối nay sợ là không có ai ngủ được! Bất kể có liên lạc được hay không, bất kể có phải thật lòng lo lắng cho Tiểu Ngọc Nhi hay không, cũng không dám ngủ, chỉ sợ truyền đến tin tức không tốt nào đó, sáng mai đâu liền dọn nhà!

Đoàn người an vị ở trong đại sảnh Hoàng Gia Lâm Viên chờ đợi tin tức, Thái tử cùng Băng Phong ngồi ở chánh vị, một người một bên, Băng Trạch ngồi ở vị trí bên tay trái thứ nhất, vị trí bên tay phải thứ nhất vốn là chỗ Băng Tịch, chỉ là, giờ phút này Băng Tịch sốt ruột qua lại xoay vòng vòng, nơi nào có thời gian ngồi xuống, vì vậy vị trí này liền trống!

Lý Như Yên phải là vị trí bên tay phải thứ hai, chỉ là, ánh mắt Lý Như Yên lại liếc về phía vị trí Băng Tịch, phải biết nơi đó chính là tượng trưng cho địa vị, vị trí tay phải thứ nhất đúng là cùng vị trí tay trái thứ hai khác nhau xa không thể so sánh! Vì vậy, Lý Như Yên đang chờ đợi một thời cơ, chờ đợi một thời cơ đến!

Đèn rực rỡ mới lên, cảnh đêm Hoàng Gia Lâm Viên vốn là đẹp nhất, hiện tại có người ở, chẳng qua, cũng không có người thưởng thức!

Bảo Lam đứng ở bên phải trong lòng cầu nguyện, cầu nguyện người tốt có hảo báo, cầu nguyện người hiền có trời phù hộ! Đột nhiên nhìn thấy một người ăn mặc kiểu thái giám đang ở tại cửa, vẫn đứng hướng về mình ngắc, Bảo Lam nhìn người này rất quen mắt, vì vậy liền đi ra ngoài.

Ngoài cửa, vị thái giám này nói: "Bảo Lam cô nương, nô tài có chuyện muốn nhờ!"

Bảo Lam làm sao nhận được lễ lớn như vậy, vội vàng đỡ hân đang cúi lưng xuống: "Ngài có lời cứ việc nói thẳng, Bảo Lam nhất định cố gắng!"

"Lão nô là tổng quản của thái tử, người xem giờ này đã khuya lắm rồi, thái tử....Cùng ba vị hoàng tử còn không có dùng bữa. chuyện này...Lão nô cũng biết việc này quan hệ trọng đại, nhưng cũng không thể không ăn cơm nha! Cho nên lão nô kéo xuống mặt mũi tới nhờ Bảo Lam cô nương giúp nghĩ biện pháp mau để cho mấy vị đi dùng bữa!"

"Bảo Lam không phải không biết đạo lý trong đó, chẳng qua, hiện tại ngài xem tình huống này, Bảo Lam làm sao có đường nói chen vào?"

"Lão nô đời này nhìn người chưa từng nhìn sai, lão nô tin tưởng trừ Bảo Lam cô nương cũng không có ai có biện pháp nào!"

Trong mắt lão thái giám lóe lên ánh sáng sáng suốt, rõ ràng đây là đã trải qua năm tháng thử thách!

Bảo Lam nhìn đôi mắt dày dặn phong sương, cự tuyệt thế nào cũng không nói ra được, chỉ có thể gật đầu một cái: "Ta sẽ tận lực!"

Sau khi trở lại Bảo Lam vừa vặn nghe được Băng Phong đang khiển trách Băng Tịch, đây chính là khó thấy, Bảo Lam vội vàng về tai nghe.

"Trở về chỗ ngồi!"

"Nhị ca, trong lòng đệ phiền, huynh liền cho đệ đi dạo đi!" Băng Tịch chính là một bộ dáng tiểu hài tử.

"Phiền"

Trong lòng Bảo Lam suy nghĩ: "Phong lão nhị, người quả nhiên là đọc nhãn rõ từng chữ như vàng nha!"

"Nhị ca, huynh nói hôm nay có thể có kết quả hay không? Chúng ta đã phái nhiều người đi ra ngoài như vậy, chính là con cá nhỏ cũng có thể tìm được đi? Huynh nói có đúng hay không? Nhất định là!" Nói xong còn sợ Băng Phong dường như không tin, mình cầm nắm đầm, biểu hiện quyết tâm.

Băng Phong: "... Có phải là đệ nói tất cả không, đệ để cho huynh nói gì nha?

Băng Phong cũng lười phản ứng đến hần, nhắm mắt lại, làm như không thấy!

Băng Tịch cũng rất là im lặng, bất quá cho dù đụng vách, một chút cảm giác xấu hổ cũng không có, giống như bị Băng Phong khiển trách chính là bình thường như ăn cơm, cái gì mặt mũi, đều là phù vân!

Bảo Lam đi tới, hướng Thái tử Điện Hạ nói: "Thái tử Điện Hạ, thế này Ngự Lâm quân sẽ không có hiệu quả nha!"

"Hả? Người có ý kiến gì?"

Không chỉ là Thái tử, tất cả mọi người đều đem ánh mắt tập trung trên người Bảo Lam, bao gồm cả Lý Như Yên đang mơ mộng hão huyền, Băng Phong đều nhìn về phía Bảo Lam ngay cả khi nhắm mắt lại!

Chỉ thấy Bảo Lam bình tĩnh tự nhiên: "Kể từ buổi trưa dùng qua cơm, những Ngự Lâm quân này vẫn chưa từng ngừng nghỉ, buổi chiều càng thêm toàn lực lục soát, không bỏ sung năng lượng, dù là người sắt cũng không thể chịu nổi nha!"

Mọi người vừa nghe, hết sức đồng ý, Thái tử lại nói: "Người không tìm được, ăn cơm cái gì! Ngày mai không tìm được, đời này đều không cần dùng cơm!"

Bảo Lam chau mày, không nhịn được vì Ngự Lâm quân vất vả khổ cực kêu oan, bọn họ vẫn cẩn thận làm tròn hết bổn phận phòng thủ, cố gắng để bảo toàn Giang Sơn Hoàng Gia, vậy mà những người đang nắm quyền lại không đem bọn họ nhìn ở trong mắt, còn không bằng bọn họ nuôi một con chó! Đây chính là chế độ phong kiến bóc lột!

"Truyền lệnh xuống, tìm người quan trọng, thân thể cũng quan trọng, hiện tại dùng cơm đây chính là quân lệnh!"

Bảo Lam vội vàng nhìn hướng phát ra âm thanh, quả nhiên, là hần...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Ngoa Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Cả nhà người đều là côn trùng

Băng Phong ngồi vững như Thái Sơn, sừng sững bất động, dù cho tỏ rõ hài lòng, hoặc là nhìn căm thù, hoặc là ánh mắt ghen tị không chút kiêng kỵ gì đều đánh đến trên người của hần!

Trong lòng Bảo Lam tràn đầy cảm động, vô luận là hình dạng gì, người nam nhân này hiểu mình!

Bảo Lam tiếp tục nói: "Khởi Bẩm Phong hoàng tử Điện Hạ, tướng sĩ bên ngoài, biết các ngài khổ tâm, ngài không ăn cơm, bọn họ làm sao dám ăn trước?"

Băng Phong nâng mắt lên liếc nhìn Bảo Lam một cái, chỉ liếc mắt một cái, liền thấy trong mắt Bảo Lam nồng đậm chân thành cùng thương yêu!

"Truyền lệnh!"

Hai chữ là đủ!

Cuối cùng Bảo Lam hiểu ý cười, đây thực sự là khởi đầu tốt đây!

Bọn họ đều là người tinh thông, hôm nay làm sao không hiểu mục đích lời nói của Bảo Lam, chính là nghĩ biện pháp để cho những người tôn quý ở đây lấp đầy bụng!

Lý Như Yên âm thầm kêu đáng tiếc, thật là tiếc cho một cơ hội tốt như vậy, nếu lời này do tự mình nói ra thật là một chuyện đáng giá hưng phấn cỡ nào! Không khỏi oán hận nhìn Bảo Lam một cái, đều là do tiện nhân nhiều chuyện đáng chết này! Thật là đáng chết, vừa giải quyết một người, như thế nào lại xuất hiện một người?

"A, Bảo Lam muội muội thật là thông minh, cho nên nghĩ ra cái biện pháp này đến lấp đầy bụng, ha ha, người nói nếu tâm tư người đặt trên việc tìm người, thì còn có vấn đề khó khăn gì đây?"

Lời nói Lý Như Yên kẹp thương đeo gậy, chính là hãm hại Bảo Lam không chút lưu tình, cho là Bảo Lam nói dối vì mình không chịu được đói, cho nên mới dùng kế! Lại nói thẳng Bảo Lam có nhiều tâm tư, then chốt là không có hảo tâm, ngay cả thái tử cùng ba vị hoàng tử cũng bị ngầm ngầm mưu tính!

Lần này hình tượng Bảo Lam có thể nói là tràn ngập nguy cơ, phải biết phòng ngừa miệng người còn khó hơn ngăn dòng nước chảy, người người đang nghe, còn là nữ nhi Thừa tướng tự mình nói ra, một truyền mười, mười truyền trăm, có thể tưởng tượng được Bảo Lam ngày sau có danh tiếng xấu thế nào!

Nhất là Băng Tịch xem không được có người nói xấu Bảo Lam, đây chính là người mà mình luôn nâng niu ở trong lòng, càng không cần nhắc tới Lý Như Yên mà hấn luôn chán ghét!

"Lam Lam đề cho chúng ta dùng bữa thế nhưng trở thành người có mục đích, Lý tiểu thư, theo ý của ngươi mấy người chúng ta xác định là kẻ đói khát hả? Thật là to gan!" Một câu cuối cùng, lời nói run lên, vẻ mặt Băng Tịch lập tức nghiêm túc, điều này làm cho mọi người bên trong phòng nhú chân mày lên! Đặc biệt là Băng Phong!

Băng Phong đang suy nghĩ đã bao nhiêu năm mình chưa từng thấy qua đệ đệ tức giận? Đừng nói là tức giận ngay cả thời điểm xụ mặt, tựa hồ cũng rất ít, lần gần nhất cũng là rất nhiều năm trước đi! Nghĩ tới đây nhẹ nhàng thở dài một cái: Tịch đối với Bảo Lam mà nói, rất là bất thường a! Như thế nào mới tốt đây?

Lý Như Yên có thể nói là tình cảnh bi thảm, mình không phải là ứng phó một tiểu nha hoàn sao, thế nào lại đưa tới Tịch hoàng tử bất mãn đây? Phải biết rằng Tịch hoàng tử có tiếng là hữu hảo, nhiệt tình với mọi người, dù cho là nha hoàn cũng chưa từng lớn tiếng qua, thế nào đến nơi này liền...Hừ! Điều do hồ ly tinh Tiểu Ngọc Nhi, cùng nằng trợn lẫn đây người đều có mùi hôi của hồ ly!

Bất quá, dù cho Lý Như Yên mượn mười lá gan cũng không dám nói ra khỏi miệng, chỉ có thể là "Khéo hiểu lòng người" nói sang chuyện khác: "Tịch hoàng tử thật biết nói đùa, người nào không biết ngài xưa nay đối đãi 'Nô tài' rất đại lượng, cũng là Như Yên không đúng, ha ha, Như Yên còn không phải là vì 'Sống chết không rõ' của Tiểu Ngọc Nhi mà lo lắng sao!"

Lý Như Yên cố ý nhấn mạnh hai chữ "Nô tài" cùng "Sống chết không rõ", điều làm cho sắc mặt mọi người trong đại sảnh cũng hơi biến đổi, hiện tại tung tích Tiểu Ngọc Nhi là cấm kỵ nha, Lý Như Yên vừa nói như thế, không phải là rõ ràng nguyên rủa Tiểu Ngọc Nhi sao?

Bảo Lam liền nổi đóa ngay tại chỗ: "Ngươi mới sống chết không rõ, cả nhà ngươi mới sống chết không rõ!"

Lý Như Yên làm sao chịu nổi chèn ép này, tức giận đỏ mặt tía tai: "Ngươi tiện nhân này, bằng ngươi cũng dám nguyên rủa ta? Ngươi cũng không soi mặt vào trong nước tiểu mà xem chính ngươi có cái đức hạnh gì!"

"Bỏ cô nương xinh đẹp, hoa nhường nguyệt thẹn, ngươi ngay cả nước tiểu của ta cũng không sánh nổi!"

"Ngươi trời sinh chính là kẻ tiện, không trách được cả ngày vây quanh Tiểu Ngọc Nhi xoay tròn, không phải là muốn bay lên đầu làm Phượng Hoàng sao? Ta cho ngươi biết cho dù bay cao hơn nữa, ngươi cũng chỉ là con chim Điểu!"

"Ta là cái gì quân ngươi đánh rắm? Ta coi như là Điểu, cũng là hảo Điểu, ăn côn trùng cũng không ăn người có đức hạnh như ngươi!"

Khi người phụ nữ chanh chua gặp lời nói độc ác, so chính là miệng lưỡi bén nhọn! So chính là ai vô sỉ hơn!

Lý Như Yên đứng là bị chọc tức: "Ngươi là Điểu nhìn còn ghê tởm hơn ta là côn trùng đây! Ta chính là côn trùng...Ngươi TMD mới phải côn trùng! Cả nhà ngươi đều là côn trùng!"

Lý Như Yên thật là tức lý trí hoàn toàn biến mất, ngay cả lời nói mình là côn trùng cũng có thể nói ra!

Ngược lại Bảo Lam bình tĩnh: "Đúng nha, cả nhà ngươi đều là côn trùng, nhưng ta chỉ chạy theo con người, sẽ không coi trọng loài sinh vật ghê tởm này, cho nên ngươi không cần lo lắng, ngươi cứ thỏa thích làm người khác buồn nôn đi ha!"

"Ngươi...Ngươi...Người đâu, đem nâng trối lại ném vào trong nước bời Tiểu Ngọc Nhi làm mồi cho cá cho bọn tiểu thư!"

"Lớn mặt!"

"Ai dám động!"

"Ngươi phản!"

"Ngươi có lá gan nói lại lần nữa!"

Lời Lý Như Yên vừa ra, lập tức dẫn đến cùng chung mối thù với bốn vị hoàng tử, bốn vị hoàng tử tại chỗ nổi đóa, ánh mắt tựa như kiếm, nhìn thẳng Lý Như Yên!

Rốt cuộc Lý Như Yên cảm thấy Từ Thần là gần như thế nào, khiếp đảm rút về phía sau mấy bước, sau lưng đụng vào khay trà, chén nước "loảng xoảng!" Một tiếng bễ ở trên mặt đất, sắc mặt Lý Như Yên càng thêm trắng mất phần, rút lại cái cổ không dám mở miệng!

Bất quá, dễ nhận thấy có người cũng không muốn bỏ qua cho cơ hội tốt như vậy, vì vậy một người lãnh khốc lên tiếng: "Toàn thể nghe lệnh, nếu mà Tiểu Ngọc Nhi có một chút tổn thương, chắc chắn hoàn lại gấp mười lần trên người Lý Như Yên! Tiểu Ngọc Nhi mà uống một hớp nước, Lý Như Yên uống một bầu, Tiểu Ngọc Nhi bị tổn thương một đao, Lý Như Yên mười đao, trên mặt Tiểu Ngọc Nhi bị thương, trực tiếp đem Lý Như Yên hủy dung! Tam quân nghiêm túc thi hành, không được sai sót!"

"Không! ngươi không thể như vậy! Ngươi không có cái quyền này! Ngươi dám!" Lý Như Yên che mặt của mình hét lên, đây tuyệt đối không được, mình còn trông cậy vào gương mặt này mà gả cho Thái tử, tương lai trở thành Hoàng Hậu, nếu là hủy khuôn mặt...nếu là hủy khuôn mặt...Tuyệt đối không thể!

"Đừng tưởng rằng ngươi là một Hoàng tử thì ngươi muốn làm gì thì làm, ta cho ngươi biết, ta không sợ ngươi, cha ta cũng không sợ ngươi, cả nhà của ta cũng không sợ ngươi!"

"Đủ rồi!" Thái tử quát to một tiếng, ngăn trở chứng cuồng loạn của Lý Như Yên, "Hôm nay Lý tiểu thư mệt mỏi, người đâu, đưa tiểu thư trở về nghỉ ngơi thật tốt!"

"Không, ta không đi trở về! Ngươi để cho ta nói, ta..."

Thái tử hướng về người của mình nháy mắt, người Ngự Lâm quân kia tay mắt lạnh lẽo bưng kín miệng Lý Như Yên, Lý Như Yên còn hung hăng lại đá lại đánh, chết sống không chịu đi. Người Ngự Lâm quân này có lẽ mất rất nhiều sức lực mới mạnh mẽ đưa nàng nữa đẩy nữa cường nín đi ra ngoài! Thế nhưng vẫn bị Lý Như Yên cắn, đập không ít!

Nữ nhân! Thật là động vật đáng sợ!

Trải qua sự kiện lần này nam nhân thống nhất nhận thức!

Băng Phong đưa mắt hướng về người trong góc, nữ nhân này không giống nhau đi!

Băng Tịch thì đang suy nghĩ, quả nhiên là Lam Lam nhà ta là tốt nhất!

Bảo Lam đang ngẩn người, bởi vì Bảo Lam nhìn thấy vật này...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Ngoa Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Hết thủy đi gặp quỷ đi

Đêm này rất dài, thời gian tựa như không có bình minh!

Rõ đã là sáng sớm, nhưng vì sao không có ánh sáng?

Cuối cùng!

Cả đêm vô cùng lo lắng, đôi lấy chính là rạng sáng vô tận thất vọng!

"Khỏi bẩm Thái tử cùng ba vị hoàng tử Điện Hạ, chúng ta đã phái người dọc theo hai bên sông Ngạn tìm ba lần, không có...không có phát hiện tung tích Kim Ngọc tiểu thư!" Về mặt Tường Vũ hiện đây một mối, suốt đêm lục soát, đêm sức người dốc lòng tìm kiếm cả con sông này, gần như đã tiêu hao hết toàn bộ tinh lực của Ngự Lâm quân, cho dù là nam nhi bảy thước tốt cục cũng không di chuyển nổi bước chân. Nhưng bọn họ lại không thể dừng tiến độ, bọn họ biết Trương tiểu thư mất tích đại biểu cho cái gì, hoặc giả triều đình hỗn loạn, hoặc giả trăm họ thiên hạ bá tánh! Có thân nhân của hân, cũng có thân nhân của hân! Bọn họ cũng không gánh nổi trách nhiệm nặng nề này!

Nhưng, đối mặt với sự thật, bọn họ có thể có biện pháp gì đây? Nếu như có thể, bọn họ rất muốn lên núi đao xuống chảo dầu để tìm Tiểu Ngọc Nhi đem trở về! Nếu như có thể, cho bọn hân thêm một ngày nữa được không? Nếu như có thể, không cần xảy ra chiến tranh được không?

Những hân tử đỉnh thiên lập địa này, bọn họ vì bảo vệ quốc gia của mình, bảo vệ ruộng vườn nhà cửa của mình, không tiếc mất đầu, nhiệt huyết cao, đối mặt với chiến tranh bọn họ nguyện tuyệt đối sẽ không chớp mắt, nhưng mà người nhà của bọn họ?

Bọn họ cũng là nam nhân có máu có thịt, bọn họ cũng có mẹ sinh cha dưỡng, bọn họ cũng có người mới vừa cưới vợ vào nhà, bọn họ cũng có con cái khỏe mạnh kháu khỉnh, bọn họ cũng có người đang lúc khó có được chân tình! Có thể là vì thường thấy chiến tranh tàn khốc, hay là luyện tập huấn luyện nặng nề gian khổ, hiện tại bọn họ càng thêm quý trọng cuộc sống tốt đẹp!

Nhưng là, nếu như, chiến tranh lại xảy ra...

Bọn họ không thể tưởng tượng mình và những hân tử chính nghĩa cùng chung chí hướng vì quốc gia cùng nhau xông lên chiến trường, các nàng nên làm cái gì bây giờ? Các nàng nhỏ yếu như thế, các nàng cần che chở như vậy! Các nàng có đủ khả năng chịu được gánh nặng gia đình, các nàng có đủ kiên cường chờ ngày tương phùng?

Chiến tranh, xin thương xót chúng ta những người trần trọng hạnh phúc!

Mỗi ngày Tường Vũ cùng bọn họ sinh hoạt chung một chỗ, làm sao không biết suy nghĩ trong lòng họ? Chỉ bắt qua, vị cao cao tại thượng kia hoặc mấy vị kia, có thể hiểu rõ không?

Bảo Lam biết chuyện đã vô cùng khẩn cấp, có thể tới hôm qua cái vật kia có thể...nghĩ tới đây, lập tức Bảo Lam hạ quyết tâm, lặng lẽ hướng bên ngoài đi tới...

Giờ phút này trong lòng Lý Như Yên là cực kỳ kích động, tin tức như thế với nàng mà nói, là rất có lợi, ít đi một đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ, cái nha đầu Bảo Lam chết tiết kia còn có thể nhảy nhót mấy ngày! Nghĩ tới đây, theo bản năng Lý Như Yên nhìn về phía Bảo Lam, lại thấy Bảo Lam đi ra ngoài với vẻ mặt bản khuôn, Lý Như Yên chia tay gọi nha hoàn Hoa Chi bên cạnh: "Đi, dán mắt chặt chẽ Bảo Lam!"

Hai người này cứ như vậy một trước một sau đi ra ngoài, ánh mắt Băng Phong đi chuyển, cũng không có nói gì, chỉ là giống như những người khác, giả vờ như cái gì cũng không nhìn thấy!

Bảo Lam ra khỏi đại sảnh, vòng qua một tòa tiểu núi giả, liền thấy được ở phía trên một thân cây treo dấu hiệu lá cây màu xanh, đây là tín hiệu ngầm đặc biệt của tiêu cục đệ nhất Thiên Địa, chỉ có nhân sĩ cao cấp của tiêu cục đệ nhất Thiên Địa mới có thể biết, điều này cũng phỏng chừng có người tiết lộ bí mật.

Bảo Lam căn cứ tín hiệu chỉ thị, ở dưới tàng cây chờ đợi, chờ đợi người của mình tới...

Bảo Lam nhìn thấy một Ngự Lâm quân hướng bên này đi tới, nhưng là, cái bóng dáng này làm sao lại nhìn quen mắt như thế?

Đợi cho người đến gần, Bảo Lam kinh ngạc miệng có thể nhét một quả trứng gà: "Nhị sư huynh, tại sao là huynh?"

Ngược lại biểu hiện của Thiên Thạch rất điềm tĩnh: "Đương nhiên là ta!"

Bảo Lam cảm thấy âm thanh vừa rồi của mình quá lớn, vội vàng cẩn thận khôi phục, thế nhưng trong giọng nói lo lắng lại càng rõ ràng: "Nhị sư huynh, làm sao huynh lại vọng động như thế? chẳng lẽ huynh quên Băng Phong cùng Băng Tịch đều biết lai lịch của huynh, nếu như bị bọn họ phát hiện thân phận của huynh, huynh có thể nguy hiểm!"

"Ngược lại người gọi rất thân thiết đi!" Thạch Thiên nhỏ giọng lầm bầm.

"Huynh nói gì? Muội không nghe rõ."

"Ta nói không có việc gì, không phải bọn họ cũng biết thân phận của muội sao. Muội đã không có việc gì, huynh cũng không có việc gì." Thạch Thiên tin tưởng nói, thật ra thì trong lòng cũng không nắm chắc, phải biết rằng Bảo Lam thế nhưng rất được lòng người, điểm này ngay cả hắn cũng có thể nhìn ra, nhưng là mình? Quên đi, bất kể như thế nào, cũng muốn theo bên người Tiểu sư muội!

"Nhị ca, muội vẫn thấy không ổn, hiện tại huynh vẫn là thừa dịp đi nhanh lên đi, nơi này thật sự là quá nguy hiểm!"

"Lam Lam, nhiều Ngự Lâm quân như vậy, bọn họ sẽ không phát hiện được huynh! Huynh bảo đảm nhất định sẽ ản núp thật tốt, sẽ không để cho bọn họ phát hiện được huynh!" Thạch Thiên nhìn gương mặt Bảo Lam lo lắng trùng trùng, không nhìn được liền nộp vũ khí đầu hàng, "Lam Lam, thực lực của huynh muội còn chưa tin sao? Chút che dấu chính mình vẫn còn nắm chắc!"

Bảo Lam cũng cảm giác mình có chút kinh ngạc, thật ra có Nhị sư huynh ở bên cạnh, mình làm việc cũng rất nhiều thuận tiện, quan trọng hơn, Bảo Lam sẽ lại không có cảm thấy mình đơn độc, có Nhị sư huynh vạn năng sẽ bảo vệ mình! Nghĩ đến đây, Bảo Lam cũng không kiên trì nữa, bất quá, dặn dò vẫn là rất cần thiết: "Nhị ca, huynh làm việc nhất định phải cẩn thận, dựa vào mấy ngày muội quan sát, bốn người bọn họ đều không phải là nhân vật đơn giản, nhất là Thái tử và Băng Phong, một văn đàm phong khinh nhưng cái gì cũng nắm giữ, một mặt vô biểu tình nhưng lòng dạ cực sâu, hai người kia cũng rất đáng sợ! Huynh nhất định không nên cùng bọn họ xảy ra xung đột!"

Thạch Thiên cảm nhận được sự quan tâm của Bảo Lam, trong lòng tràn đầy vô cùng sung sướng, chỉ cần ở trước mặt Lam Lam thì có thể cảm thụ được giá trị tồn tại của mình, chút mạo hiểm này thì coi là gì đây?

"Lam Lam, muội cứ yên tâm đi, vì muội có bỏ ra sinh mạng huynh cũng sẽ không chút nào do dự!" Thạch Thiên trịnh trọng nói, đúng là giọng nói của nam tử hán đặt biệt bá đạo, là ánh mắt của nam tử hán đặt biệt kiên trì!

Bảo Lam nhất thời bị trấn trụ, không biết nên nói cái gì, Bảo Lam vẫn luôn xem đây đều là các ca ca của nàng, chưa từng có nghĩ đến chuyện nam nữ. Bảo Lam cũng không biết từ khi nào mình bắt đầu trở nên nhạy cảm vậy? Có lẽ là từ những rung động khi đối diện với Băng Phong.

Nhưng đây là Nhị sư huynh của mình a, mình vẫn luôn đối xử như ca ca ruột thịt nha, vậy phải làm như thế nào đây?

Thạch Thiên cũng chưa từng nghĩ sẽ lộ tình cảm của mình, ở trong mắt của Thạch Thiên, đây chính là một tiểu cô nương, ngay cả đi dạo tiểu cô nương này vẫn luôn luôn vây quanh huynh đệ bọn họ, bọn họ cũng đều kiên nhẫn chờ nàng, dung túng nàng, chờ đợi nàng lớn lên, nhưng là, kể từ khi xuống núi, từ lúc gặp Băng Phong cùng Băng Tịch, tất cả lại bất đồng, Thạch Thiên bắt đầu cảm thấy hoang mang, chỉ sợ cô gái xinh đẹp này cứ như vậy sẽ thuộc về người khác!

Ban đêm Thạch Thiên có cảm giác rất là xấu xa, như thế nào lại có tâm tư với Tiểu sư muội, tại sao lại có thể tồn tại ham muốn chiếm giữ Tiểu sư muội?

Nhưng mà lúc này hấn không có thể khổng chế, chỉ cần không có ở bên cạnh Lam Lam, hấn cảm thấy tâm trống rỗng, không có sức sống.

Hôm nay trở đi, quan trọng nhất chỉ muốn canh giữ Lam Lam bên cạnh, vĩnh viễn trông coi, không bao giờ rời đi nữa! Cái quái gì nguy hiểm hay không nguy hiểm, hết thấy đi gặp quỷ đi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngoa Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Hỗn Chiến

Cuối cùng Bảo Lam nhớ đến cái gì đó, nhân lúc thời gian quý giá này vội vàng đặt câu hỏi: "Nhị ca, huynh có biện pháp gì tìm được Tiểu Ngọc Nhi không?"

Rốt cục Thạch Thiên từ giữa hoàn cảnh vui mừng cũng tỉnh táo lại, hướng về phía ánh mắt Bảo Lam vội vàng nói: "Ta biết!"

Quả nhiên trong mắt Bảo Lam tràn đầy vui sướng, Bảo Lam tỏa ra sức sống sáng chói mắt Thạch Thiên!

"Ở đâu a? Ở đâu a? Tiểu Ngọc Nhi như thế nào? Có bị thương không?"

"Nàng rất tốt, đã được người của chúng ta cứu lên, người của chúng ta không tiện ra mặt đưa nàng trở về, không thể làm gì khác hơn là tạm thời đem nàng an bài trong một hộ nông gia."

"Vậy chúng ta mau mau đi xem một chút đi!"

Thạch Thiên sẽ không cự tuyệt bất kỳ yêu cầu nào của Bảo Lam, lập tức không do dự, liền cùng Bảo Lam hai người hướng về hộ nông gia đi tới.

Hai người vẫn đắm chìm trong vui sướng, không chút nào chú ý tới núi giả ở bên kia, Hoa Chi đem đối thoại của bọn họ nghe được một lúc, đây có lẽ là may mắn, lúc đầu Hoa Chi cũng không dám tiếp cận quá gần, cho nên không nghe được đối thoại lúc đầu của bọn họ, chẳng qua là chỉ nghe được bọn họ muốn đi tìm Tiểu Ngọc Nhi, bất quá, điều này cũng đủ cho Hoa Chi ở trước mặt Lý Như Yên biểu hiện thật tốt một phen.

Bởi vì lúc trước Thái tử hạ lệnh, không cho phép bất luận kẻ nào tùy tiện ra vào, lúc ở cửa Bảo Lam gặp phải ngăn cản, chỉ có điều Bảo Lam cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ nghĩ rằng phải tìm được Tiểu Ngọc Nhi, cho nên liền hướng về phía thị vệ canh phòng nói: "Các người đi thông báo Phong Điện Hạ một tiếng, nói lại Bảo Lam có việc gấp yêu cầu Điện Hạ đến cửa hàng thôn nhỏ mười dặm ở Thành Đông!"

"Bảo Lam cô nương cứ yên tâm đi đi, ta nhất định sẽ thông báo kịp thời."

Bảo Lam nói cảm tạ, liền cùng Thạch Thiên ăn mặc Ngự Lâm quân ra khỏi Hoàng Gia Lâm Viên hướng Thành Đông mà đi!

Thị vệ mặt chính trực cũng gấp gấp hướng đại sảnh đi, bất quá hấn cũng không có đi tìm Băng Phong, mà len lén gọi thị nữ Hoa Chi thiếp thân của Lý Như Yên ra!

Hoa Chi sau khi nghe xong, hướng về phía Ngự Lâm quân hải lòng nói: "Chuyện này làm phải vô cùng tốt, đây là tiền thưởng, trước tiên người đi nghỉ ngơi thật tốt, người yên tâm, đi theo Thừa Tướng, đi theo tiểu thư, sẽ không bạc đãi người!"

"Dạ, có thể làm việc vì Thừa Tướng cùng tiểu thư, đây là vinh hạnh của tiểu nhân!"

Tất nhiên Lý Như Yên không thể để cho Tiểu Ngọc Nhi an toàn trở lại, cho nên gọi một thái giám ở Hoàng Gia Lâm Viên, thấp giọng ở bên tai hấn nói gì đó!

Người nào cũng không biết thế lực của Thừa Tướng bao trùm khắp nơi như vậy, dù cho là Hoàng Gia Lâm Viên ít có người tới cũng có người của mình!

Lý Như Yên nhìn tâm phúc đi xa, phát ra một tiếng cười lạnh: Trương Kim Ngọc, từ trên thuyền té xuống người không chết là người mạng lớn, lần này xem người cùng cái tiểu tiện nhân nha hoàn Bảo Lam của người làm thế nào còn sống mà trở lại? Cùng ta đấu, hừ, kiếp sau đi!

Ôm tâm tình thấp thỏm khẩn thiết, Bảo Lam cùng Thạch Thiên một đường chạy như điên, rốt cục đến hộ ẩn náu, trách không được ngay cả Ngự Lâm quân cũng không tìm thấy, chỗ này thật là đủ bí mật!

Bảo Lam đẩy cửa đi vào, nhưng lại bị tình huống trước mắt cả kinh nói không ra lời!

Trong căn phòng nhỏ rách nát xấu xí, đặt một cái giường thường, trên giường là Tiểu Ngọc Nhi với sắc mặt tái nhợt đang nằm, trên lưng Tiểu Ngọc Nhi đang đắp một tầng băng gạc mỏng manh, trên băng gạc còn dính vết máu, Tiểu Ngọc Nhi cứ như vậy lẳng lặng ngủ, không biết còn tưởng rằng đã không còn sức sống!

Hốc mắt Bảo Lam đỏ lên, trong mắt không che giấu được đau lòng, đây là người từ khi xuống núi mình tiếp xúc tốt nhất thân thiết nhất. Thực sự mình coi nàng là muội muội ruột thịt, nhìn Tiểu Ngọc Nhi trước kia vui vẻ mà hôm nay bộ dáng yếu đuối, Bảo Lam cực kỳ đau lòng!

Bảo Lam từ từ đi qua, đứng ở mép giường nhẹ nhàng gọi tên của nàng: "Tiểu Ngọc Nhi, Tiểu Ngọc Nhi, Tiểu Ngọc Nhi..."

Tiểu Ngọc Nhi cảm thấy mệt mỏi, liền muốn ngủ một giấc thật ngon, tuy nhiên cũng là ngủ không được yên ổn, sau lưng một mực mơ hồ phát đau, muốn đưa tay bắt một cái nhưng lại không có khí lực, chỉ có thể như thế ngủ không thoải mái, giống như nghe được có người gọi mình, nhưng là mệt quá, ánh mắt căn bản không mở ra được, ai có thể tới giúp mình một chút a?

Bảo Lam đưa tay nắm hai tay lạnh như băng của Tiểu Ngọc Nhi, trong mắt vẫn đảo quanh nước mắt rốt cục không nhịn được rơi trên mặt Tiểu Ngọc Nhi, trong lòng âm thầm thì: Tiểu Ngọc Nhi, ngươi yên tâm, loại sự tình này sẽ không bao giờ phát sinh nữa, ta nhất định sẽ bảo vệ ngươi thật tốt!

Thạch Thiên không đành lòng quấy rầy Bảo Lam, chỉ có thể ở cửa lẳng lặng chờ đợi! Bất quá nhìn nước mắt Bảo Lam, trong lòng Thạch Thiên vẫn hung hăng chảy, nếu như có thể, thật hi vọng có thể đem đau thương của nàng chuyển dời đến trên người mình!

Đột nhiên, Thạch Thiên nhanh chóng di chuyển đến bên người Bảo Lam, sắc mặt nghiêm túc nói với Bảo Lam: "Lam Lam, có nhóm lớn người hướng bên này tới, nghe thanh âm là một quân đội chính tề, nhân số khoảng chừng năm mươi!"

Bảo Lam không thể không coi trọng, đầu óc nhanh chóng chuyển động phân tích cân nhắc: "Huynh nói có phải Băng Phong phái người đến?"

Mặc dù Thạch Thiên nghe rất là không vui, nhưng mà vẫn chân thành nói: "Cũng có thể! Nhưng cũng có thể nói là quân đội kẻ địch, phải biết rằng có vài người không cho Tiểu Ngọc Nhi an toàn trở về!"

Thông minh như Bảo Lam, làm sao không hiểu ngụ ý trong lời nói của Thạch Thiên, bất quá, nhiều người như vậy, một khi phán đoán sai lầm, đúng là vạn kiếp bất phục! Bảo Lam bình tĩnh hạ lệnh: "Trước đề cho người của chúng ta ẩn núp ở xung quanh, không phải vạn bất đắc dĩ không cần đá thảo kinh xà! Mặt khác thân phận của Tiểu Ngọc Nhi tôn quý, người còn bị thương nặng, không chịu nổi giày vò, nhị ca, huynh trước mang người hộ tống Tiểu Ngọc Nhi từ đường phía nam trở về, chỉ cần tìm được Ngự Lâm quân ở phụ cận liền an toàn!"

"Vậy còn muội?"

"Muội muốn lưu lại, nơi này không thể một người chỉ huy cũng không có, nói như vậy huynh muội chúng ta sẽ có nguy hiểm tính mạng!"

"Không được! Muội mang theo Tiểu Ngọc Nhi mà đi, huynh lưu lại!"

"Nhị ca, muội không có việc gì! Huynh không thể hành động theo cảm tình a, là muội không có cách nào tìm được đường ra, như vậy sẽ càng thêm nguy hiểm! Huynh nhấn tâm đẩy muội vào trong nguy hiểm sao?"

"Huynh..." đứng vậy a, hiện tại địch ta chưa rõ, tùy tiện đẩy Bảo Lam ra ngoài, nguy hiểm lớn hơn!

"Muội phải bảo trọng!" Thạch Thiên nói xong, đưa tay dùng chân bực Tiểu Ngọc Nhi lại, vác lên trên vai từ phía nam đi ra ngoài!"

Rốt cục Bảo Lam thở phào nhẹ nhõm: Nhị ca, huynh cùng Tiểu Ngọc Nhi nhất định phải bình an nha!

Những người lai lịch bất minh rất nhanh bao vây xông tới, Bảo Lam vừa nhìn liền biết đây là đội quân đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, khẳng định lực chiến đấu cũng không kém, nếu lấy cứng đối cứng, sợ rằng...

Bảo Lam còn đang tìm cách làm thế nào cùng bọn họ đàm phán, ai ngờ những người này căn bản cái gì cũng không nói, trực tiếp quơ múa đao kiếm xông lên!

Phòng thủ bốn phía nhanh chóng xuất hiện, cùng những người lai lịch bất minh mặc đồng phục Ngự Lâm quân đồng thời chiến đấu!

Tình thế vô cùng cấp bách, Bảo Lam cũng không nói nhảm, trực tiếp nhận lấy bảo kiếm mà một thủ hạ ném tới, hướng tới đám người kia chém giết!

Người Bảo Lam nhẹ như chim én, phản ứng hết sức nhạy bén, cứ như vậy quanh quẩn giữa ba Ngự Lâm quân, cũng không có biểu hiện cố hết sức. Đâm, đá, xoay, nhảy, tránh, phòng, đều là động tác tiêu chuẩn nhất, chỉ có lúc này Bảo Lam mới hiểu được cha mình yêu cầu nghiêm khắc mình khổ luyện! Nếu không phải Thạch Tôn từ nhỏ yêu cầu nghiêm khắc, giờ phút này sợ rằng Bảo Lam đã sớm là thịt vụn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Ngọa Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Chiến đấu đến tận cùng

Cả ngày Băng Phong đều có cảm giác đứng ngồi không yên, lúc nào cũng cảm thấy có chuyện gì lớn muốn xảy ra, bất quá, người Băng Phong trước nay trầm ổn, cho nên cũng không có biểu hiện ra, chính là vẫn ngồi ở chủ vị -- uống trà!

Về phần trong lòng phiền não, chỉ cho là do không tìm được nơi Tiểu Ngọc Nhi.

Băng Phong đưa mắt tìm đến vị trí Bảo Lam, chỉ cần nàng tồn tại, trong lòng liền ổn định! Bất quá, ngoài ý liệu là, Bảo Lam cũng không ở đó! Trong lòng Băng Phong lập tức hoảng, phiền não nghiêm trọng hơn, cơ hồ đã lấp đầy lòng dạ, Băng Phong cảm thấy hít thở không thông!

Băng Phong vung tay từ trong đại sảnh đi ra, ở thời khắc khẩn trương này, hành động này không thể nghi ngờ đưa tới sự chú ý của mọi người, nhất là Băng Tịch vội vàng hỏi: "Nhị ca, thế nào?"

Băng Phong từ trước đến nay chính là tùy tiện, cuồng phóng, cũng không để ý cái nhìn của người khác, cho nên chỉ hướng về phía Băng Tịch nói: "Huynh đi ra ngoài một chút!"

Băng Tịch luôn luôn nhạy cảm, thông minh, hơn nữa hiểu biết về Băng Phong, tự nhiên biết nhị ca nhất định là xảy ra chuyện gì, nếu không cũng không tại thời điểm đang toàn lực tìm cứu Tiểu Ngọc Nhi mà đi ra ngoài dạo, chỉ bất quá nhị ca nói như vậy tự nhiên có đạo lý của huynh ấy, Băng Tịch có thể làm chính là trợ giúp, Băng Tịch hướng về phía đã sớm không thấy bóng dáng Băng Phong mà nói: "Nhị ca, Tiểu Ngọc Nhi sẽ không có chuyện gì, huynh không cần quá khẩn trương!" chỉ là, lời này rốt cuộc nói với người nào, người nào nghe lọt được ai biết!

Nếu là áp lực quá lớn, không chống cự nổi cũng là dễ hiểu, áp lực này thì không được, thì ra Băng Phong cũng chỉ có như thế! Đây là nhật xét nhất trí của mọi người!

Băng Phong hỏi thuộc hạ Trảm Bạch: "Bảo Lam đi đâu?"

"Bẩm chủ tử, Bảo Lam đi ra ngoài, cùng..."

"Hả?" ánh mắt của Băng Phong, khiến cho Trảm Bạch nộ khí giới đầu hàng, chủ tử thật quá đáng sợ!

"Bảo Lam cô nương cùng Nhị sư huynh Thạch Thiên."

Ánh mắt Băng Phong rõ ràng nghiêm nghị, sắc mặt cũng là âm tình bất định, không biết trong lòng nghĩ như thế nào.

"Biết đi đâu không?"

"Biết!"

"Dẫn đường!"

"Dạ!"

...

Bảo Lam chưa bao giờ cảm thấy được chiến đấu tàn khốc là như thế nào, mắt thấy huynh đệ của mình cứ như thế một người tiếp một người ngã xuống trước mặt của mình, loại cảm giác vô lực này, loại cảm giác đau đến chết lặng này, trọn đời Bảo Lam khó quên!

Bảo Lam chỉ là liều mạng chém giết, lại chém giết, liên tục chém giết, hoàn toàn không có cảm giác chém giết, nhưng mà biết cần phải chém giết!

Không hơn!

Song, Bảo Lam và những nhân sĩ giang hồ làm sao có thể so sánh với năm mươi người Ngự Lâm quân được huấn luyện nghiêm chỉnh đây? Cứ như vậy Bảo Lam mất thấy ba mươi ba huynh đệ vì bảo vệ Bảo Lam từng người một phần đầu quên mình mà liều mạng! Bảo Lam nhìn tận mắt sinh mạng tuổi trẻ đang vật lộn, đang trôi qua...

Những người lỗ mãng này rõ ràng đều bị chặt đứt một cánh tay, còn kéo vết thương chảy máu đầm vào lồng ngực địch nhân, đang bị đao đâm vào sau lưng, thế mà cùng địch nhân đối diện ôm cùng một chỗ, cùng nhau quần lại hướng thẳng về trường kiếm, lựa chọn phương thức bi tráng nhất đồng quy vu tận!

Rõ ràng mới tránh thoát được đường kiếm, lại cam nguyện vì huynh đệ bị một đao trí mạng, cứ như vậy ngã xuống trước mắt đồng bạn!

Những người này bất luận là nhỏ tuổi hay lớn tuổi, vô luận là kinh nghiệm phong phú hay là còn non nớt, đều ở trong tình thế chiến đấu không thuận lợi vẫn một mực chiến đấu để bảo vệ một cô gái! Đây là Đại tiểu thư của bọn hắn, đây cũng là nữ thần trong lòng bọn họ! Tại sao có thể để cho tiểu thư bị một chút xú tổn thương đây? Có phải hay không, có phải hay không mình cố gắng một chút, mình giết nhiều hơn nữa một người là có thể bảo vệ nữ thần an toàn?

Làm cho chiến đấu ác liệt hơn chút nữa đi!

Những Ngự Lâm quân này rõ ràng cũng không ngờ rằng những nhân sĩ giang hồ này lại kiên trì như vậy, giống như là cỏ dại, nào sợ toàn bộ đều thiêu hủy, chỉ cần có chút cơ hội sống còn là sẽ lại phản công! Bọn họ vốn chỉ tính toán hành động qua loa, có thể giải quyết trong một khắc, ai biết trận này cứ chiến đấu kéo dài hơn hai canh giờ không có thắng bại! Hơn nữa, Ngự Lâm quân chết gần nửa! Vô luận kết quả cuộc chiến đấu này là gì, những hán tử này đều là anh hùng đáng được kính nể! Những Ngự Lâm quân này luôn mất cao hơn đầu, giờ phút này cũng thu hồi miệt thị, xuất ra trang nghiêm, thận trọng đối đãi đối thủ của mình, tôn trọng đối thủ của mình!

Bảo Lam đã tê dại, từng chiêu từng thức của nàng, nhất cử nhất động hoàn toàn là bản năng, nàng đã bị lạc vào trong cuộc chiến này, hoàn toàn mất đi lương tri! Nhưng là, hán tử dũng mãnh cũng có thời điểm mệt mỏi, nữa là thân thủ bén nhạy cũng có thời điểm chậm trễ, trải qua hơn bốn giờ chiến đấu, thân thể Bảo Lam đã sắp đến cực hạn, rõ ràng thể lực đã cạn kiệt, giờ phút này nàng chỉ là dựa vào tê dại để chiến đấu, một khi thần kinh thức tỉnh, nàng đúng là mặc cho người làm thịt!

Thời điểm Bảo Lam ở phương hướng cảm thấy không thể tiếp tục duy trì, đột nhiên một đội nhân mã gia nhập tiến vào, Bảo Lam không có sức phán đoán căn bản là không cách nào suy nghĩ là địch hay bạn, chỉ là muốn chém giết! Bảo Lam theo bản năng giờ lên bảo kiểm bố về phía người vừa tới, đột nhiên bị một đôi cánh tay có lực nắm ở vòng eo, tới gần cái ôm áp áp trong ngực, truyền đến bên tai âm thanh quen thuộc trầm thấp mang theo đau lòng: "Lam Lam, ngoan! Không sao, nhị ca tới, không sao! Sẽ không có chuyện gì nữa!"

Đại não Bảo Lam phút chốc trì độn, sau đó liền bất tỉnh, hoàn toàn hôn mê!

.....

"Thái ý, thân thể Lam tỷ tỷ thế nào?" Tiểu Ngọc Nhi ngồi ở mép giường, cõi lòng đầy hi vọng hỏi vị thái y quyền cao chức trọng, chính là vị thái y đem mình từ quỷ môn quan kéo về, Tiểu Ngọc Nhi cũng tin tưởng nhất định Lam tỷ tỷ sẽ không có chuyện gì!

"Tục ngữ nói không sai, tâm bệnh cần tâm dược trị, Quận chúa Bảo Lam đã đóng kín cửa lòng, mặc cho thế sự bên ngoài thay đổi cũng không nhích, dù cho thuốc tốt hơn, cũng là không thể ra sức nha!" Lão thái y ngụ ý sâu sắc nói.

"Vậy phải làm thế nào bây giờ a? Thái y đại nhân, Tiểu Ngọc Nhi tin tưởng ngài nhất định sẽ có biện pháp!"

"Ai! Cái gọi là sanh lão bệnh tử tất cả tự có trong định số, Quận chúa người hiền sẽ có trời phù hộ, lão phu tin tưởng Quận chúa nhất định sẽ qua lần ranh kia! Trương tiểu thư không cần lo lắng quá mức, hơn nữa ngài bệnh nặng mới khỏi, còn cần phải nghỉ ngơi thật tốt, không khỏi phần lưng lưu lại vết sẹo!"

"Lam tỷ tỷ như vậy, ta làm sao có thể an tâm nghỉ ngơi? Nếu không phải vì cứu ta, Lam tỷ tỷ sẽ không gặp chuyện tàn khốc này!"

Tiểu Ngọc Nhi nói xong, liền lại đem ánh mắt đặt trên người nằm trên giường đang mở mắt, không có tiêu cự không có thần thái, trong lòng Bảo Lam trống rỗng không có gì!

"Lam Lam nhất định sẽ không có chuyện gì! Chẳng qua nhất thời bị kích thích nghĩ không ra mà thôi! Ta tin tưởng Lam Lam là người kiên cường, nàng sẽ không để chúng ta chờ quá lâu!"

"Tịch ca ca, huynh hết tiết học?"

"Ta nhất định sẽ cố gắng, cố gắng trở nên mạnh mẽ, cố gắng bảo vệ ngươi!" Băng Tịch nhìn người dờ dẩn ở trên giường, tín niệm trong lòng cũng là chưa bao giờ trải qua kiên định, Lam Lam, ta nhất định sẽ bảo vệ ngươi thật tốt! Tại đây, ngươi trước hết nghỉ ngơi thật tốt đi!

"Bầm chủ tử, Bảo Lam Quận chúa vẫn hoàn toàn như trước đây... Bất quá thái y nói, thương thế Quận chúa đã không còn đáng ngại!" Trầm Bạch biết chủ tử mặc dù không đi xem Bảo Lam, nhưng là cầm tấu chương trên tay nửa ngày cũng không có động một cái, Trầm Bạch biết, chủ tử là đang chờ đợi cái gì!

Về mặt Băng Phong trước sau như một, chỉ bất quá, trông rỗng sinh ra tiếng thở dài: Bảo Bảo, đã hai mươi một ngày, nàng có biết xảy ra rất nhiều chuyện? Mau tỉnh lại đi, ta sẽ đầu đuôi gốc ngọn nói cho nàng biết!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngoa Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Vương gia tử tình

Thời điểm đêm khuya vắng người, Băng Phong một cái lắc mình liền tiến vào gian phòng Bảo Lam, trong gian phòng yên tĩnh, chỉ có vài ngọn đèn còn đang lẳng lặng bốc cháy.

Thị nữ Tiểu Liên canh giữ ở mép giường Bảo Lam thấy Băng Phong đến, cũng không có biểu hiện ra vẻ khiếp sợ, chỉ là trước sau như một đứng dậy, hướng về phía Băng Phong một lễ, sau đó theo thường lệ bắt đầu báo cáo tình hình Bảo Lam ngày hôm nay: "Sáng sớm hôm nay tám giờ một khắc Quận

chứa mới tỉnh ngủ, buổi sáng ăn một trứng gà, còn có một chén canh ngọc mễ hạt sen, canh ngọc mễ hạt sen là do tự Quận chúa bung ăn, đây là một tiến bộ cực lớn! Sau khi com nước xong, dẫn Quận chúa đi dạo một vòng hồ sen, lúc đó Quận chúa tự mình ngồi xuống ngay trên hành lang, trước đây Quận chúa chưa từng có loại phản ứng này! Sau khi trở về liền đi nghỉ trưa, chỉ là, ngủ được hai canh giờ sau đó Kim Ngọc tiểu thư tới, Quận chúa tự mình tỉnh, nhưng vẫn duy trì tư thế ngủ, cũng không nói gì, sau khi thái y xem mạch tiểu thư, nói..., buổi trưa Kim Ngọc tiểu thư dùng com cùng Quận chúa, Kim Ngọc tiểu thư nói rất nhiều chuyện cười, có...thật đáng tiếc, Quận chúa không có phản ứng, sau đó..."

Tiểu Liên rất bình tĩnh tiếp tục nói, cố gắng hồi báo cặn kẽ hành động một ngày của Bảo Lam, cụ thể đến Bảo Lam chớp mắt mấy lần, chuyện gì làm Bảo Lam có phản ứng bất đồng, cùng ngày hôm qua Bảo Lam có cái gì khác biệt!

Nếu là người bình thường nhìn thấy một màn này, thế nào cũng bị hù chết, đây là Tiểu Liên trước mặt người khác không nói một lời sao? Đây là một thị nữ có thể một chữ không sai báo cáo ra hành trình của Bảo Lam sao? Đây là tài nghệ của cung nữ hoàng cung sao?

Dĩ nhiên chuyện này những người khác vĩnh viễn không nhìn thấy, Băng Phong sẽ tuyệt đối không để thế lực bại lộ ở trước mắt người khác, cái gọi là thâm trầm, chính là ở địa phương người không nghĩ đến, cho người một kích chí mạng!

Băng Phong ngồi ở mép giường, lấy tay tỉ mỉ miêu tả gương mặt Bảo Lam, tỉ mỉ nghe, tựa như chỉ là như vậy nghe, là có thể tưởng tượng ra Bảo Lam hoạt động bình thường, như vậy thỏa mãn!

Trải qua nửa canh giờ một chữ không ngừng báo cáo, Tiểu Liên tự giác lui xuống, thời gian bây giờ không thuộc về mình nữa rồi, là thời gian của chủ tử mình!

Băng Phong như cũ cỡi xuống trường bào, cỡi bỏ giày, từ từ, cẩn thận vén chăn lên, nằm xuống hướng vào trong, ôm Bảo Lam nói thì thầm

Băng Phong nói: "Bảo Bảo, có phải hay không nàng rất mệt? Cũng phải a, trường hợp như vậy chính là bi thương cả đời nàng, những việc này cũng đã qua, sau này ta sẽ bảo vệ nàng, sẽ không để cho nàng đối mặt với những thứ máu tanh này nữa!"

Băng Phong nói: "Bảo Bảo, nàng có thể hay không ghét bỏ ta đây? Ta chính là một lần lại một lần từ giữa máu tanh chịu đựng mà sống được, nàng có thể hay không sẽ không thích ta?"

Băng Phong nói: "Bảo Bảo, nàng không biết thời điểm nàng cầm dao uy hiếp ta, lòng của ta có bao nhiêu đau đớn, Bảo Bảo cho dù là vì cứu Nhị sư huynh nàng, nàng cũng không thể tàn nhẫn với ta như vậy a! Ta cũng sẽ đau"

Băng Phong nói: "Bảo Bảo, tại sao nàng không tin ta đây? Nhị sư huynh nàng quan trọng như vậy, cho dù ta có oán hận hấn, cũng tuyệt đối sẽ không tổn thương hấn nha! Tại sao thời điểm phát sinh, nàng lựa chọn vì hấn mà hi sinh ta chứ?"

Băng Phong nói: "Bảo Bảo, nàng có muốn biết Nhị sư huynh nàng thế nào không? Thật ra thì ta rất oán hận hấn đấy! Chẳng lẽ nàng không sợ ta giết chết hấn sao?"

Băng Phong nói: "Bảo Bảo, đây cũng là lần đầu tiên nàng thấy ta giết người đi, máu lạnh như thế, tàn khốc, không tình cảm chút nào, giết chết mọi người, ha ha, nếu nàng tỉnh, sợ là giữa chúng ta cũng đi đến bước cuối cùng này!"

Băng Phong nói: "Bảo Bảo, ta không khống chế được tâm ma của mình, nàng cũng không biết là ta rất thích khoái cảm giết người đi?"

Băng Phong nói: "Bảo Bảo, chuyện này bất kể là lỗi của ai, cũng không có cách nào tra xét được, chúng ta cũng biết là lỗi của ai, nhưng mà có biện pháp gì đây, bây giờ còn không phải lúc!"

Băng Phong nói: "Bảo Bảo, nàng nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ đi, nhưng mà xin chờ có trách ta ngăn cản nàng truy xét được không? Dù là biết nàng sẽ trách ta!"

Băng Phong nói: "Tịch hiện tại rất cố gắng, ta biết là đệ ấy bị kích thích, ở trong mắt của đệ ấy ta thấy được nồng đậm tự trách, hấn là đệ ấy tự trách không có bảo vệ nàng tốt đi! Hoặc giả đệ ấy căn bản không có năng lực bảo vệ nàng!"

Băng Phong nói: "Hiện tại Tiểu Ngọc Nhi rất tốt, Tiểu Ngọc Nhi đã không sao, hiện tại mỗi ngày Tiểu Ngọc Nhi đều tới thăm nàng, sẽ phụng bồi nàng, ta biết ta là vui mừng, dù sao nàng cũng vì Tiểu Ngọc Nhi mà không để ý tánh mạng!"

Băng Phong nói: "Với loại biến hóa này ta thật không biết cần phải như thế nào đối mặt với Tịch, ta vừa thân là ca ca vui mừng, lại vừa thân là nam nhân khổ sở, kỳ thật Tịch là nam nhân rất ưu tú, ở trong lòng của nàng hai chúng ta người nào quan trọng hơn đây?"

Băng Phong nói: "Phụ hoàng biết chuyện này, đương nhiên phụ hoàng dễ dàng nhận thấy là người từng trải cố tình chèn ép chuyện xưa, bây giờ nàng là Quận chúa rồi đó, lại thành muội muội của ta, ha ha, nàng nói đây có phải là đang cùng ta đùa giỡn hay không?"

Băng Phong nói: "Thái tử làm như vậy rõ ràng là cố ý, ta biết rất rõ dụng ý của hấn, mà ta còn là nghĩa vô phần cố ủng hộ hấn, nhảy vào bầy rập của hấn, nàng nói ta có phải hay không rất ngu?"

Băng Phong nói: "Bảo Bảo, nếu như có thể ta thật hi vọng cũng không biết nàng, như vậy nàng sẽ không bị cuốn vào trong cuộc phong ba này! Ta có năng lực ngăn cản, nhưng là ta thật rất muốn để cho nàng gần ta!"

Băng Phong nói: "Bảo Bảo, nàng nhất định sẽ không yêu thích cái danh Quận chúa này đi, Bảo Bảo của ta làm sao để ý những thứ vinh hoa phú quý này

chứ, Bảo Bảo của ta là một người rất đặc biệt!"

Băng Phong nói: "Bảo Bảo, ta rất mong đợi nàng làm thế nào với vị trí Quận chúa này a? Ha Ha, tiếp tục giáo hoạt. Hay là bình tĩnh chấp nhận.

Băng Phong nói: "Bảo Bảo kỳ thật ta không muốn nàng bước vào vương thất, trong này nước bao sâu, người ngoài chắc sẽ không biết, gặp phải trở ngại xin nàng nhất định kiên trì.

Băng Phong nói: "Bảo Bảo à, từ lúc gặp nàng, ta gắng sức ẩn nhẫn, tính nhẫn nại của ta, liên tục xông vào ranh giới cuối cùng của ta, nhưng mà ta xác thực hăm sâu trong đó không thể tự thoát ra được, nói cho cùng, ta thật sự không đành lòng tổn thương nàng nha!"

Băng Phong nói: "con đường tương lai của ta ở đâu đây? Thành công? Thất bại? Nàng nguyện ý cùng ta cùng nhau đối mặt sao? Ta nguyện ý nàng và ta cùng nhau đối mặt sao?"

Băng Phong nói: "nếu như ta thất bại, như vậy ta sẽ không sống tạm bợ, ta có tự ái của ta, ta có kiên trì của ta, nếu mà như thế, xin nàng kiên cường sống tiếp!"

Băng Phong nói: "sau này ta sẽ làm bị thương nàng, chúng ta thật không phải là người cùng đường, nàng còn có thể cùng với ta sao? Nếu như, ta muốn đối phó phụ thân nàng? Nếu như, ta muốn hủy diệt Đế Nhất Tiêu Cực?"

Băng Phong nói: "Bảo Bảo, cho dù như thế nào, ta cũng không hối hận!"

Băng Phong nói: "Bảo Bảo, cho dù như thế nào, xin đừng trách ta!"

....

Đêm vẫn còn, vị vương giả cao cao tại thượng này tiếp tục chưa xót cùng kiên trì, những lời này là duy nhất thuộc về đêm này, là duy nhất thuộc về Bảo Lam ngây ngô, là duy nhất thuộc về không muốn người biết tỏ tình!

Trời đã sáng, lại là Tiểu Liên tự mình chuyên tâm bảo vệ Bảo Lam...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngao Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Tuyệt vọng

Lý Như Yên phái người canh giữ nơi khuê phòng nàng, sau đó vỗ vỗ tay, một trang phục Ngự Lâm quân, một trang phục hắc bào hai người liền từ bên trong phòng đi ra.

"Trương Chí, Lý Cao bái kiến tiểu thư!"

Lý Như Yên ngồi thật cao ở trên chánh vị, vươn tay ra, ý bảo hai người ngồi xuống, không nhanh không chậm lên tiếng: "Ta, đối với hành động lần này...rất không hài lòng!"

Lý Như Yên không ngoài sở liệu thấy được rất rõ sự khủng hoảng ở trên mặt hai người, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái, mặc cho các người cao cao tại thượng, còn không phải là thuần phục ở dưới váy của ta!

Lại tiếp tục nói: "Chút việc nhỏ thế này đều có thể hoàn thành như vậy, ta, còn có phụ thân ta đối với biểu hiện năng lực của các người vô cùng hoài nghi!"

Trương Chí lần này thế nào cũng không ngồi yên, vội vàng quỳ một chân trên đất, giải thích: "Tiểu thư, lần này ty chức làm việc đúng là bất lợi, nhưng mà các huynh đệ của chúng ta không có một người còn sống trở về, đều bỏ mạng, tuyệt đối là tận tâm tận lực làm việc vì ngài và Thừa Tướng a, lòng trung thành của chúng ta có đất trời chứng giám a!"

"Hừ! Các người không nói đến việc này thì tốt, nói đến việc này, ta cũng muốn hỏi người Trương Chí, nhà chúng ta thật vất vả mới nuôi dưỡng những hạ nhân này, các người lại là ó, liền vì một Tiểu Ngọc Nhi lại đem toàn bộ người của ta ném hết vào, phải nói những hạ nhân này chết thì chết hết đi, ta cũng không quan tâm mấy cái tiền mệnh kia, nhưng là, Tiểu Ngọc Nhi đâu rồi, người thế nhưng để cho Tiểu Ngọc Nhi còn sống sót trở lại! Hiện tại cả ngày ở trước mặt ta vui vẻ, ta cũng muốn hỏi người, người chính là làm việc như vậy hay sao?"

"Thuộc hạ không dám! lần này thật là thất trách, vốn chính là chuyện rất đơn giản, một Trương Kim Ngọc bị thương cùng một thị nữ Bảo Lam, ta phải tình anh đi như thế nào một đi không trở về? Thuộc hạ cho rằng trong này e rằng có nhiều bí ẩn!"

"Người làm việc còn nói là có nhiều bí ẩn? Ta xem người chính là không có năng lực đi!! Người nói người không biết? Vậy ta còn lưu cái mạng chó của người dùng để làm gì?"

"Tiểu thư tha mạng a! Cầu xin tiểu thư cho ta thêm một cơ hội, tiểu nhân nhất định vì ngài vào nơi nước sôi lửa bỏng, không chối từ!" Trương Chí vừa dập đầu, vừa dùng khoe mắt dư quang hướng Lý Cao bên cạnh cầu cứu.

Rốt cục Lý Cao sâu xa lên tiếng: "Tiểu thư, theo như suy nghĩ nông cạn của thuộc hạ, giữ lại Trương Chí vẫn có chỗ dùng."

Cuối cùng Lý Như Yên ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Lý Cao, chỉ là mắt của nàng lại cũng không có chút nào thương thức Trương Chí còn đang liều mạng dập đầu, điều này làm cho Trương Chí vất vả chịu khổ trong lòng vô cùng cảm phần, chỉ bất quá, bọn họ những người này trong lòng nghĩ gì cũng sẽ không biểu hiện ra ngay, bằng không chết thế nào cũng không biết!

Lý Cao cũng sẽ không chủ động đề cập đề cho Trương Chí dừng lại, ngược lại vẫn là mặt mày tươi cười, hết sức đắc ý lấy lòng Lý Như Yên: "Tiểu thư ngài thông minh hào phóng, xinh đẹp như hoa, bản lĩnh cao minh, đã định trước là nữ chủ nhân cung Thái tử, chẳng qua vấn đề sớm hay muộn thôi!"

Quả nhiên, Lý Như Yên cười, nàng thích nhất chính là những người nịnh nọt ra vẻ thanh cao, trong lòng hết sức đắc ý.

Lý Cao không ngừng quan sát biến hóa của Lý Như Yên, nhìn vẻ mặt này, giống như thấy được vàng bạc châu báu kếp sù, thấy được các loại báu vật quyền rũ tòa sáng, trong lòng càng thêm quyết định phải phục vụ tốt Đại tiểu thư cao ngạo này!

"Tiểu thư ngài thân là nữ nhi của Thừa Tướng, vừa là cháu gái Thái Hậu, địa vị đương nhiên không ai bằng, nhưng ngài phải biết nữ nhân trong cung mỗi ngày đều là tranh thủ tình cảm, trong này không thiếu người không biết điều, lúc này ngài cần phải vận dụng thủ đoạn phi thường để cho các nàng nhận rõ tình thế! Mà lúc này ngài động thủ bất tiện, ngài cần có người động thủ, cho nên ngài không cảm thấy Trương Chí đại đội trưởng Ngự Lâm quân là thí sinh tốt nhất sao?"

Quả nhiên, Lý Như Yên tưởng tượng ra tương lai mình phải đối mặt với một đám người nhìn chằm chằm Thái tử ca ca hoặc những nữ nhân sau này của hoàng thượng, trong lòng chính là không nhịn được tức a! Thật là hận không được hiện tại đem toàn bộ nữ nhân trong thiên hạ giết sạch!

Lý Cao có thể nhận thấy mình được Thừa tướng khen ngợi a, thấy được những cảnh tượng quan lại quyền quý tiền hô hậu ủng, liền đến tận nơi giẫm đạp lên cửa chính sang trọng chỉ tặng lễ vật cho mình!

"Tiểu thư ngài tất nhiên là cao quý tao nhã, sẽ không tính toán chi li với những người tầm thường, nhưng dù sao cũng phải cần người đến nói cho các nàng biết ngài đại nhân đại lượng biết bao! Ngài sẽ không so đo không có nghĩa là ngài dễ bị khi dễ! Những người khác động thủ bất tiện, người nói Trương Chí vẫn gặp khó khăn sao? Nhưng là hần ngày ngày đi loay quanh ở hoàng cung, dọn sạch chướng ngại cho ngài không phải là dễ dàng sao? Chính là nói lui vạn bước, đến lúc đó năng lực Trương Chí vượt ra ngoài như thế, không phải là ăn nhiều phần cơm sao, ngài coi như nuôi con chó được rồi!"

Trương Chí cúi đầu nghĩ muốn hung hăng đánh Lý Cao, Lý Cao giỏi nhất chính là đức hạnh nịnh hót, hôm nay càng thêm phách lối tự cùng, hẳn là người lính, có tôn nghiêm của người lính, phần tôn nghiêm này chính là chết cũng tuyệt đối không để mặc cho người sỉ nhục!

Chỉ là, Trương Chí vừa định ngẩng đầu lên, liền nghe được một thanh âm để cho hắn đau đến không muốn sống!

"Đây thật là quá đúng! Nói quá tốt! Cứ làm như thế, cứ làm như thế! Trương Chí, hôm nay bốn tiểu thư liền lưu lại mạng chó của người, ngày sao người nên thu dọn đám tiện nữ nhân kia thật tốt cho ta!"

Lý Như Yên phảng phất như đã gặp được đám nữ nhân ở hậu cung kia chính mình thủ đoạn cao siêu, mọi người cũng như một dạng chó giữ nhà, cúi đầu cúi người tôn trọng hiểu kính mình, hậu cung này sẽ là của Lý Như Yên, thiên hạ này sau này sẽ là của Lý Như Yên!

"Ha ha ha!" suy nghĩ suy nghĩ cũng không chế không được bật cười ha ha, căn bản không có lo lắng đến thị vệ trung thành vừa bị thương thương tích khắp người!

"Các người nhất định phải dán mắt thật chặt Tiểu Ngọc Nhi cùng con tiện nhân Bảo Lam kia, phải sử dụng hết thảy các thời cơ có thể, trảm thảo trừ căn (nhỏ cỏ nhổ tận gốc)! Ngoài ra còn phải cẩn thận tra một chút chuyện lần này không thấy có phải hay không chộc phải người nào, tra được kiên quyết..."

Tiếp sau nói cái gì Trương Chí cũng không có nghe lọt, chẳng qua là trong đầu không ngừng hồi tưởng cảnh tượng bị vũ nhục, cùng với lời nói làm người ta đau lòng! Trương Chí không biết mình là như thế nào đi ra gian phòng làm người ta hít thở không thông, chẳng qua là ở trên đường đi dạo khắp nơi không có mục đích, giương mắt nhìn, Thánh Kinh lớn như thế này lại không có chỗ cho mình dung thân, thật rõ là thâm thương cực kỳ!

Trương Chí cười tuyệt vọng, trong tiếng cười tràn đầy bi thống!

Đột nhiên bị một người đàn ông đụng ngã xuống đất, thế nhưng toàn thân Trương Chí lại vô lực, nhũn như con chi chi ngồi dưới đất, không chút nào ý nghĩ đứng dậy. Người đi đường hoặc là không hiểu hoặc là cười nhạo hoặc là nhìn Trương Chí giống như nhìn kẻ điên, chính là không có một người tới đây thăm hỏi người tuyệt vọng này một cái! Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Trương Chí cứ như vậy ngồi yên một ngày, gần tới lúc chạng vạng, trên phố người nhiều hơn, chỉ thấy một chiếc xe ngựa trang hoàng sang trọng đánh thẳng về phía trước chạy tới, mắt thấy đi đến gần trên người Trương Chí, ngược lại Trương Chí thoải mái nhắm hai mắt lại, khoe miệng nâng lên một chút cười giải thoát, hoặc giả cứ như vậy nhắm mắt cũng không sai!

Dự tính đau đớn không có phù xuống ngược lại là bị lực mạnh đẩy ra, trực tiếp bị người trang phục lại lịch không rõ trên xe ngựa, mang đi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Nga Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Quân tử báo thù

Trương Chí mở ra cặp mắt mờ mịch, là một căn phòng xa lạ, một bàn trà xa lạ, một nền nhà xa lạ, một khung cảnh lạ lẫm. Trí nhớ từ từ quay về, Trương Chí nhớ lại cỗ xe ngựa xa lạ kia, đường phố kia, trên đường phố ngoại trừ người đi đường, tại sao mình lại đi trên đường phố đó? Lại tiếp tục hồi tưởng chính là lời nói của Lý Như Yên!

Trương Chí như bị sét đánh, phải a, mình đã bị vứt bỏ!

"Xem dáng vẻ muốn chết muốn sống của ngươi này, làm sao còn là một người lính kiên cường?!" Trên đỉnh đầu vang lên âm thanh lạnh nhạt là chuyện gì xảy ra?

Ngẩng đầu lên thấy được một đôi giày màu đen bề mặt tinh tế, lại hướng lên trên là trường bào màu đen tinh xảo, lại hướng lên thấy một khuôn mặt hoàn mỹ mà cả đời này Trương Chí khó quên!

Là hắn!

Nhất Băng Phong!

Âm thanh chấn động không chút nào tình cảm của Nhất Băng Phong, lại truyền vào lỗ tai mơ hồ của Trương Chí: "Quên thân phận của ngươi? Quên sứ mạng của ngươi? Thống lĩnh Ngự Lâm quân ngay cả đả kích này cũng chịu không được?"

Trương Chí chợt giật mình, ánh mắt hung mãnh bắn về phía Nhất Băng Phong.

Nhất Băng Phong lại hoàn toàn không cảm giác chút nào, ánh mắt như vậy, người khác sẽ sợ, nhưng đối với hắn chính là động tác trẻ con!

"Xem kiểu dáng mạnh mẽ của ngươi này! Bây giờ mới có chút chuyện, sống nửa đời người, thế nhưng ngay cả chút chuyện này thật cũng không tiếp nhận nổi, ta xem ngươi còn sống cũng là lãng phí không khí, còn không bằng sớm một chút đầu thai thôi!"

Đây cơ hồ là lời nói nhục nhã người nhất mà Trương Chí từng nghe, trong lòng oán khí từ từ tăng lên, căn bản cũng mặc kệ đây là Hoàng tử bình thường mình kính yêu tôn kính nhất, quả dám trực tiếp giáng tới!

Nhất Băng Phong một chút cũng không thêm để ý, quả dám trước mặt giống như là đang biểu diễn, không có chút nào lực sát thương!

Giờ phút này Trương Chí hoàn toàn là đánh mất phán đoán, chỉ dựa vào một chút sức mạnh của dã thú, hướng kẻ địch phát động công kích nguyên thủy nhất!

Tại thời điểm Trương Chí đánh vào trên mặt Nhất Băng Phong, Trương Chí giống như điều đứt dây bay ra ngoài!

Đến lúc nặng nề đụng vào tường, lăn mấy vòng quăng xuống đất miệng phun máu tươi Trương Chí cũng không hiểu mình tại sao sẽ bại! Cũng không hiểu Nhất Băng Phong là thế nào xuất thủ đem mình đánh bay! Nhưng đúng là Nhất Băng Phong ra tay! Bởi vì bên trong phòng trừ hai người bọn họ ra thì không có ai khác! Dĩ nhiên đây chỉ là suy nghĩ của hắn thôi!

"Hừ! Ta xem quyền thuật chơi đùa của ngươi cũng đem bản lĩnh chính mình tiến vào chơi đùa đi! Đến như ngươi, ở trong Ngự Lâm quân đầy một bó to, ta ngược lại muốn biết nếu như thủ hạ của ngươi biết ngươi có cái đức hạnh này thì sẽ có phản ứng gì!"

"Không!" Không có mục đích từ cổ họng Trương Chí vọt ra tiếng gầm lên giận dữ! Hắn không có những thứ phản ứng khác, chỉ là tuyệt đối không thể, tuyệt đối không thể ở trước mặt bọn họ mất mặt! Kia là huynh đệ của hắn a!

"Phong Hoàng tử, cầu xin ngươi không cần, cầu xin ngươi không cần!"

"Ta xem ngươi thật là nhút nhát! Không phải ngay cả mệnh của ngươi cũng không cần sao? Còn để ý những giả tạo này, thật là mở rộng tầm mắt!"

"Không! Không phải như thế! Ta..." Ta chỉ có những huynh đệ này thôi!

"Còn dự định bán mạng cho Lý Bằng Niên, hả?" Âm cuối cất lên thật cao, không giận tự uy!

"Phong Hoàng tử ngài không biết, mạng của ta là do Thừa tướng cứu! Cũng là Thừa tướng cho ta cơ hội sống lại, không có Thừa tướng sẽ không có ta ngày nay a!"

"Người vì cái mạng này, là có thể quên nợ máu vợ con, vì kẻ thù bán mạng mưu cầu sống tạm?"

"Người...người nói gì? Ý của người là vợ cùng con ta là bị...giết? Điều đó không thể nào, đây tuyệt đối không thể nào! Làm sao có thể! Tại sao có thể như vậy? Rõ ràng Thừa tướng đã cứu ta nha! Rõ ràng kẻ địch của ta đuổi giết ta nha! Vợ con của ta rõ ràng là kẻ địch giết nha! Không phải như thế, nhất định không phải như thế! Người nói a, không phải như thế!"

Trương Chí vừa nói vừa kéo thân thể bị nội thương, giùng giàng tiến lên bắt được y phục của Nhất Băng Phong cứ dùng sức mạnh mẽ đấm: "Người nói a, không phải như thế, người nói a!"

Nhất Băng Phong khó có được không có ngăn cản hấn, tùy ý để người bên bờ tuyệt vọng phát tiết tâm tình của hấn!

Nhưng, người thân tín canh giữ ở xung quanh cửa điện rồi!

Chủ tử chí cao vô thượng của bọn họ nha!

Chủ tử vĩ đại nhất của bọn họ nha!

Chủ tử võ công cái thể của bọn họ nha!

Ngay thời điểm các vị thân tín trung thành thật sự không nhìn nổi chuẩn bị cho một người không hiểu tốt xấu là gì một chút dạy dỗ, Trương Chí đột nhiên giống như là trái cà héo thông thường, trực tiếp ngồi sững trên đất bất động!

Mà Nhất Băng Phong vẫn như cũ duy trì tư thế ban đầu, bình tĩnh uống trà!

Các vị thân tín không thể không gia tăng mức độ bội phục đối với chủ tử mình, chủ tử của mình chính là giỏi!

Bầu không khí an tĩnh một lúc, bất luận kẻ nào cũng không nói gì, thời điểm yên tĩnh bước chân đơn độc rảo bước tiến lên...

"Có thể hay không cho ta một ít thời gian? Ta cần thật tốt tra rõ ba năm trước đây rốt cuộc là chuyện như vậy!"

"Người đã có quyết định, cần gì phải hỏi ta?" Dường như Trương Chí có bất kỳ quyết định gì cũng không có quan hệ gì với mình, thật ra thì, hết thấy đều tiến hành theo kịch bản của Nhất Băng Phong, không có bất kỳ sai lầm!

Như thế, rất tốt!

Lần nữa đứng lên, ánh mắt Trương Chí rõ ràng sắc bén lên, đổi lại quyết tâm báo thù, cả người phát ra một loại lạnh nhạt người lạ chó đến gần, hoàn toàn đã không còn thần sắc chán chường!

Tinh thần đúng là có sức mạnh lớn như vậy!

Tinh thần có thể trong nháy mắt đánh sụp một người, cũng có thể trong nháy mắt làm một người trưởng thành!

Trương Chí cứ như vậy đi ra ngoài, chẳng qua ở thời điểm đẩy cửa, nghe được một câu nói hữu ích nhất cả đời hấn, để cho hấn không đến nỗi bị thù hận che mờ mắt, ở chân tướng trước mặt lựa chọn ân nhân, lựa chọn kiên trì!

"Quân tử báo thù mười năm không muộn!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Ngạo Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Quân tử cùng tiểu nhân

Ban đêm, yên tĩnh!

Tiểu Liên như trước hồi báo tình hình một ngày của Bảo Lam, trên căn bản vẫn là như cũ, bất quá, cứ như vậy nghe, Băng Phong cũng cảm thấy thỏa mãn!

Băng Phong nhìn Bảo Lam ngủ say trong ngực, trong ánh mặt hiện lên đầy nồng đậm cung chiều cùng nhàn nhạt sầu bi, Bảo Bảo, khi nào thì nàng mới có thể tỉnh lại đây? Nàng có biết ta đợi rất lâu rồi!

Nên đến lúc rồi, thời điểm để cho nàng đối mặt với thực tế!

Ngày thứ hai vừa rạng sáng Băng Tịch hấp ta hấp tấp đến ăn sáng với Bảo Lam, Băng Tịch vẫn kiên trì chuyện trò như thế, cứ như vậy nhìn Lam Lam cùng mình ăn cơm, Băng Tịch đã cảm nhận được thỏa mãn trước nay chưa từng có, chỉ có thể giới hai người thật tốt, nếu là vĩnh viễn tiếp tục như vậy, thì càng tốt!

Băng Tịch hài lòng ăn xong bữa sáng sau đó rời đi, Tiểu Liên vừa quay đầu lại liền thấy được Băng Phong đã đứng bên cạnh Quận chúa, Tiểu Liên vỗ vỗ tay, hừ chết nha hoàn rồi! Làm thế nào còn tới vô ảnh đi vô tung. Để cho Tiểu Liên cảm thấy rất là kỳ quái, cho tới bây giờ chủ tử của mình cũng là tới vào buổi tối nha, chủ tử của mình luôn luôn đều là tránh nghỉ ngơi nha, hôm nay đây là thế nào? Không kiềm chế được tình cảm nhộn nhạo trong lòng a?

Băng Phong liếc mắt đã biết trong đầu tiểu nha đầu này đang suy nghĩ không lành mạnh, trực tiếp một câu lạnh như băng đi tới: "Làm xong chuyện của người là được!"

Nguy rồi, bị phát hiện rồi! Thật nguy hiểm a!

"Dạ, Tiểu Liên đã biết!"

Băng Phong nhẹ nhàng nâng hai tay của Bảo Lam dậy, Tiểu Liên mở mắt thật to, nha nha, tình huống thú vị a, thật sự có chuyện a!

Băng Phong mới không cố kỵ cái ý tưởng của tiểu nha đầu này, hần vốn là người không kiêng nể gì cả, cả đời này có thể đưa tới chuyện để hần chú ý vốn cũng không nhiều, có thể chủ động đề cho hần quan tâm đã ít lại càng ít, những người còn lại-- giống như người qua đường Giáp!

Tiểu Liên khó được nhìn thấy loại tình huống này, chính là không dám chút nào chậm trễ, chỉ sợ bỏ lỡ bất luận cái gì tương lai có thể kể chi tiết cho các huynh đệ tỷ muội, đây chính là tin tức độc nhất vô nhị của chủ tử a a!

Bất quá, làm Tiểu Liên thất vọng là, Băng Phong cứ như vậy nắm tay Bảo Lam, còn lại cái gì cũng không có làm, có thể làm cái gì đó đi, nhưng mà thật không có nhìn thấy, này thật không phải là mất thường có thể nhìn thấy!

Từ từ, Băng Phong vẻ mặt không thay đổi, chẳng qua là cái trán Bảo Lam từ từ rịn ra mồ hôi lấm tấm! Đợi đến một khắc sau, Băng Phong nói lỏng tay, Bảo Lam thì nhắm mắt lại, ngủ ở trong ngực Băng Phong!

Này thì xong rồi? (๖o๖) a, cái gì cũng còn không có nhìn thấy đâu> Thế nào cứ như vậy xong rồi? Thôi đi, thật là không có ý tứ a! Điều này làm cho ta thế nào khoe khoang đây! Cho đến cực kỳ lâu về sau, Tiểu Liên mới biết cái này gọi là nội công liệu pháp (chữa bệnh bằng nội công), chỉ là, tựa như cái gì cũng không nhìn thấy, Tiểu Liên vẫn là thành công bị các vị huynh đệ tỷ muội cười nhạo một trận!

Băng Phong nhẹ nhàng một bàn tay ôm vai Bảo Lam, một bàn tay từ dưới đầu gối ngang qua, ôm ngang đem Bảo Lam đưa vào trong phòng, đặt lên giường, Băng Phong ngồi ở mép giường, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên cái trán của Bảo Lam, "Hoan nghênh nàng tỉnh lại, công chúa của ta!"

...

Trong lớp, thế nhưng Băng Phong phá lệ tới trễ!

Băng Tịch dĩ nhiên là người không an phận, vừa đứng lên, vội vàng hấp ta hấp tấp thân thiết kéo nhị ca ngồi xuống ghế, vừa biểu hiện thân thiết vừa oán trách nhị ca: Nhị ca nha, huynh còn có thể đến trễ nha? Đây thật là trời hạ mưa đỏ a!"

Băng Phong cực kỳ phối hợp thưởng cho Băng Tịch một ánh mắt, đây quả thật là làm cho trái tim bé nhỏ của Băng Tịch nhộn nhạo a! Vội vàng đảm bốp vai nhị ca thật tốt, xoa xoa cổ, cái đuôi nhỏ thậm chí cũng vênh lên tận trời!

Mọi người đối với những biểu hiện của Băng Phong cùng Băng Tịch là không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị, hai người này cứ như vậy, Băng Tịch không có ngâm nga bài thơ trữ tình tự nghĩ ra ngay tại chỗ để biểu đạt một chút tâm tình của mình hiện tại vô cùng vui vẻ thì thật là tốt a!

Tiểu Ngọc Nhi vô cùng phối hợp đi qua đẩy Băng Tịch một cái, khiến cho tình trạng luyến luyến nghiêm trọng Băng Tịch lập tức đọng vào trên người Băng Phong, còn hô to: "Nhị ca, huynh xem Tiểu Ngọc Nhi lại khi dễ người ta..., nhị ca, huynh đi báo thù cho người ta nhé!" Băng Tịch thật giống một dạng chuột túi, dính vào trên người Băng Phong không nhúc nhích, mọi người cười đùa: "Băng Tịch, người quá là không có khí phách! Chỉ biết tìm nhị ca người!"

Da mặt Băng Tịch cũng không phải là người bình thường có thể địch nổi, chẳng qua là đem mọi người cười đùa xem như khích lệ, nghe được rất là hứng thú, còn có thể phối hợp đem tay ôm cổ Băng Phong, la to: "Nhị ca a, đệ đối với huynh sùng bái giống như nước sông cuộn cuộn, liên miên không dứt, đệ đối với huynh kính ngưỡng (kính trọng và ngưỡng mộ), giống như chim nhỏ thấy Phật Như Lai, không thể địch nổi! Huynh là Thiên của đệ, huynh là Địa của đệ, trong lòng đệ huynh là độc nhất vô nhị! Huynh tốt với đệ, huynh đối với đệ là thần kì, huynh chính là kim phiếu vạn năng! Huynh làm ra tiền, ta tiêu tiền, ta xài tiền của huynh, huynh làm ra tiền cho ta, trên đời này huynh chính là vô tư nhất thiện lương nhất khả ái nhất dịu dàng nhất cực kỳ tốt nhất nhị ca!"

"Nôn mửa!" Mọi người thật là ngẩn ngang!

"Trời ạ, mang Băng Tịch cái người không biết xấu hổ này đi đi! Trái tim nhỏ bé của ta a, đều muốn phun ra á!" Tiểu Ngọc Nhi luôn là người khoa trương nhất, cũng là cùng Băng Tịch có quan hệ tốt nhất, dĩ nhiên lại càng không chút kiêng kỵ người kia!

"Ta nói Tứ hoàng đệ nha, ở trong lòng ta vừa khen người không có đọc thơ trữ tình, người liền phá hỏng, người như vậy làm cho vi huynh như thế nào tốt a!" Thái tử Điện hạ luôn là người có bộ dáng hiền lành, nhưng chỉ là vỏ bọc bề ngoài, thật sự là ca ca được người chọn có một không hai!

"Ta xem nha, Tam ca nên ban thưởng cho ngươi một phần thưởng về trình diễn tốt nhất, lần này để cho ngươi ở bên trong thư phòng của căn nhà nhỏ bé này, thật là nhân tài không được trọng dụng a a!" Băng Trạch rất là thực tâm thực lòng tán thưởng thiên phú của Tứ đệ, bất quá chỉ có hấn tự biết trong lòng mình là mạnh mẽ ghen tỵ, tại sao Băng Phong một người không có mẫu hậu là một đã hài tử có thể được Băng Tịch trong sáng chân thật đối đãi? Tại sao Băng Tịch chỉ vây xung quanh Băng Phong lạnh nhạt chứ? Chẳng lẽ Băng Tịch không để ý Băng Phong đoạt mẫu hậu của hắn sao? Ta cũng không tin hắn không để ý!

"Chao ới, Tịch Hoàng tử thật là thông minh khả ái, sẽ khiến người quan tâm đây, không trách được Phong Hoàng tử Điện hạ luôn xem là bảo bối! Nếu là đối người khác, khẳng định Phong Hoàng tử làm cho người tiếp cận phải hối hận vì làm người, yêu thương Tịch Hoàng tử như thế, cũng chiều duy nhất Tịch Hoàng tử, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên là danh bất hư truyền a!"

Băng Phong ngay cả ánh mắt cũng lười phải cho, một câu nói nháy mắt giết người: "Hôm nay gặp mặt, ngươi như vậy là cho người ta chán ghét, càng thêm danh bất hư truyền!"

Một lời ra, toàn bộ yên tĩnh!

Sắc mặt Lý Như Yên càng thêm khó coi không có cách nào nhìn, răng ngà cắn nát, thật là hận không thể tại chỗ nuốt Nhát Băng Phong!

Ngươi ngông cuồng, để cho ngươi ngông cuồng! Chờ coi đi, không quá mấy ngày, ta sẽ để cho ngươi chỉ có đến mà không có về!

Vẫn là Thái Phó đại nhân có kinh nghiệm xử lý hết thấy tình huống khẩn cấp, chỉ thấy ông ôn hòa cười cười: "Không từ nói, quân tử hòa với mọi người mà không về hòa với ai, tiểu nhân về hòa với mọi người mà không hòa với ai. Như vậy xem ra giữa các ngươi xảy ra tranh chấp, liền chứng minh các ngươi là quân tử! Ngược lại, nếu như các ngươi không dám nói ra ý kiến của mình cùng giải thích, đích thực chính là kẻ nịnh hót, bợ đỡ, hòa theo người khác, chính là tiểu nhân! Các ngươi thân là hoàng tử hoặc tiểu thư trong phủ, nhất định phải cẩn thận phân biệt người bên cạnh các ngươi, luôn là người tranh luận, là người chánh trực, là người có thể tin, là người có năng lực giúp ngươi đạt ước nguyện! Bảo sao hay vậy, luôn là người đối với các ngươi cúi đầu khom lưng, là người có ánh mắt thiên cận, là người ham vinh hoa, là người không có cốt khí! Các ngươi cần phải con mắt tinh tường nhận thức anh hùng a!"

Thái Phó nói một câu, có tài khổng chế, để cho bốn vị hoàng tử đang ngồi rơi vào trong trầm mặc, bắt đầu kiểm lại người bên cạnh, đối với người chỉ huy lại có hiểu biết mới!

Chỉ là, luôn có một người như vậy, luôn là ở bất cứ thời điểm nào cũng có thể tăng sự hài hước: "Ta đây luôn là nịnh hót, bợ đỡ, hòa theo nhị ca, vậy ta chẳng phải là tiểu nhân?"

"Ngạch..."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Ngọa Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Hạnh phúc Tử Thần

Xong tiết học Băng Tịch liền vội vàng chạy đến dùng cơm cùng Bảo Lam!

Tiểu Liên sẽ chờ Băng Tịch tới, phải biết Tịch Điện hạ chính là một ngày ba bữa đều ăn cơm ở đây, dần dà Tiểu Liên sẽ chờ Băng Tịch đến sau đó mới ăn cơm.

Dĩ nhiên điều kiện tiên quyết này là --Băng Phong cho phép

Băng Tịch cẩn thận đỡ, tay trái vịn cánh tay trái Bảo Lam, tay phải ôm vòng eo mềm mại, duy trì ý vị mười phần

"Lam Lam Quận chúa, hôm nay ta lại tới bồi ngươi ăn cơm! Ngươi thế nào cũng phải có chút bày tỏ đi, bằng không người ta thực là thương tâm a!"

"..."

"Lam Lam Quận chúa a, ta hôm nay đi học thật là chăm chỉ, ai, đúng rồi, ngươi không biết nhị ca ta thế nhưng hôm nay đến trễ! Ngươi cũng không nên xem thường chuyện này a, đây tuyệt đối là chuyện tình xưa nay chưa từng thấy! Ngươi có thể không biết nhị ca của ta đi học chưa từng đi đến muộn, đã nhiều năm như vậy, kiên trì nghiêm túc! Nhất là đối với Trương lão sư, đối với nhị ca có thể không xóa nhòa ảnh hưởng, cho nên bất kể nhị ca thế nào lạnh nhạt, chỉ cần là lão sư yêu cầu tuyệt đối là mười phần nhiệt tình! Thế nhưng, ngay cả một người có tính tình bèn bi vậy mà cũng học được đến muộn, nhất định là có mờ ám! Lam Lam Quận chúa ngươi nói có đúng hay không? Ngươi nhất định là ủng hộ ta rồi, ngươi không cần phải nói ta cũng biết rõ mà!"

"..."

Băng Tịch thong thả ung dung đem thức ăn đến bên miệng Lam Lam, Bảo Lam ngoan ngoãn ăn hết, nếu như không phải cặp mắt đờ đẫn như thế, nếu như động tác không phải cứng nhắc như vậy, Băng Tịch nhất định sẽ hết sức vui mừng!

"Lam Lam a, mặc dù ngươi bây giờ là một Quận chúa, nhưng ngươi vẫn ở trong trái tim của ta đây, vĩnh viễn là công chúa của ta! Là công chúa độc nhất vô nhị của ta!"

"..."

Trong mắt Băng Tịch đôi lại thần sắc trang nghiêm, trong mắt của hắn chỉ có một nữ nhân này, kiếp này chỉ có người này có thể làm cho hắn buông tha vinh hoa, cam nguyện rửa tay làm canh!

Tim của hắn rất lớn, có thể bao dung tất cả Bảo Lam, Bảo Lam nghịch ngợm, Bảo Lam xảo nguyệt, Bảo Lam tùy hứng, Bảo Lam lý trí, Bảo Lam ưu thương, Bảo Lam nở nụ cười!

Tim của hắn cũng rất nhỏ, chỉ có thể dung nạp một người như thế, một Bảo Lam độc nhất vô nhị như vậy, không bao giờ có thể tiếp nhận người khác!

Nhưng nếu....nhưng nếu, Lam Lam công chúa rời khỏi hắn...hắn không thể tưởng tượng cảnh tượng kia như thế nào xảy ra!

"Lam Lam không cần rời khỏi ta, không phải rời khỏi được không?" Băng Tịch nhẹ nhàng nắm lên khuỷu tay mảnh khảnh của Bảo Lam, đặt ở bờ môi của mình, từ từ hạ xuống một nụ hôn, "Ngươi rời đi, ta sẽ nổi điên, ta sẽ không chế không được mà hủy diệt! Hủy diệt ngươi, hủy diệt hắn, hủy diệt cái thế giới này, sau đó ta sẽ tự hủy diệt ta!"

"..."

"Lam Lam ngoan, ngươi xem ta thật là nhớ ngươi nhớ ngươi nổi điên, ngươi căn bản là không nghe được a! Bảo bối Lam Lam, ngươi bây giờ cái gì cũng đều không muốn, ngươi liền ngoan ngoãn dưỡng bệnh là tốt rồi, chờ ngươi khỏe lại, chúng ta cùng đi ra ngoài chơi đi, ừ, đi đâu thì tốt đây? Tùy ngươi đi đâu cũng được, dù sao ngươi ở đâu ta sẽ ở đó!"

...

Băng Tịch ăn cơm xong, dụ dỗ Bảo Lam từ từ ngủ thiếp đi, mới nhẹ nhàng đi ra khỏi gian phòng, hướng thư phòng đi tới!

"Ai!" Trong phòng nhỏ không thể nghe thấy truyền đến một tiếng thở dài, sau đó liền khôi phục yên tĩnh thường ngày!

Bắt đầu từ buổi tối hôm nay, Băng Phong cũng chưa có nửa bước vào gian phòng này...

Chỉ có Tiểu Ngọc Nhi luôn đến xem Bảo Lam, phải biết rằng từ khi Tiểu Ngọc Nhi biết Bảo Lam liều mạng đem nàng tìm trở về, kiếp này Tiểu Ngọc Nhi đã xem Bảo Lam chính là tỷ tỷ ruột thịt của mình!

Tối hôm đó Tiểu Ngọc Nhi lại tới, vẫn là giống như thường ngày phụng bồi trò chuyện cùng Bảo Lam, thái độ nói như vậy là trợ giúp ý thức tỉnh của Lam tỷ tỷ, Tiểu Ngọc Nhi chính là đang cố gắng vì Bảo Lam tỉnh lại!

Chẳng qua, ngày hôm nay Tiểu Ngọc Nhi cảm thấy Lam tỷ tỷ có điểm không giống, chỉ là nơi nào không giống nhau đây? Giống như là vừa không có chỗ nào không giống nhau!

"Tiểu thư, tâm tình Quận chúa hôm nay hình như có chút không tốt lắm!"

"Hả! Lam tỷ tỷ có ý thức rồi sao?" Tiểu Ngọc Nhi vui mừng nhảy lên, Lam tỷ tỷ tốt rồi sao?

"Hôm nay Quận chúa thỉnh thoảng sẽ nhìn một chỗ ngẩn người, Tiểu Liên cảm thấy Quận chúa là có ý thức rồi đó!"

"Vậy thật sự là quá tốt! Lam tỷ tỷ rõ là heo lười, ngủ lâu như vậy còn không tỉnh lại, đúng là đệ nhất thiên hạ trư trư! Có phải hay không hả, Lam tỷ tỷ?"

Tiểu Ngọc Nhi còn không quên lấy tay sờ sờ cằm Bảo Lam, mười phần là hình ảnh ác bá đùa giỡn gái nhà lành!

"Lam tỷ tỷ ngươi cũng không biết, ngươi bộ dạng này, ta xui xẻo nhất! Ta đến bây giờ cũng không biết là người nào đẩy ta xuống thuyền, có người nói việc ấy là nha hoàn chăm trà, nhưng mà đến nay cũng không có tìm được tung tích của nàng. Ta cảm thấy không có khả năng, nàng ta không cần thiết vì một chút chuyện nhỏ như vậy mà phạm phải loại sai lầm lớn này, ta hoài nghi là sau lưng có người sai khiến, nhưng mà vừa rồi không có chứng cứ. Lần này chính là đem phụ thân ta dọa sợ, hiện tại ta đi đâu đều có một đám người đi theo, thật là chán chết, ta lại không thể cự tuyệt ý tốt của phụ thân, ta muốn tìm ra một cái gì đó, đoán chừng phụ thân ta một tác cũng không rời trông coi ta! Ngược lại Lý Như Yên lại khôi phục bản tính, cả ngày chỉ biết nổi giận, một chút chuyện nhỏ cũng muốn xử phạt thật mạnh, thật là không hiểu người như vậy như thế nào trở thành Đệ Nhất Danh Viện mà người trong Thánh Kinh khen tặng đây? Ta xem là Đệ Nhất Ác Phụ vẫn còn không sai biệt lắm!"

Đang tắm Lý Như Yên phối hợp hắt hơi một cái, một phòng thị nữ cả người cũng đang run lên, lần này nguy rồi!

Quả nhiên, Lý Như Yên gầm thét: "Các ngươi một đám tiện nhân không biết tốt xấu, đem nước ấm đều lạnh như vậy muốn chết công ta có phải hay không? Các ngươi biết ta mà ngã bệnh, phải kinh động bao nhiêu người đây? Người Thánh Kinh này một người một ngụm nước bọt là có thể đem các

ngươi dìm chết! Nếu như Thái tử ca ca là vì thân thể ta khó chịu cùng ta sinh ra khoảng cách, mạng ti tiện của các ngươi hoàn toàn liên lụy cũng chết không có gì đáng tiếc! Ta xem gần đây là gan các ngươi cũng càng lúc càng lớn, chỉ bằng đức hạnh này của các ngươi, đứng ở chỗ này ngăn chặn ngược ta cũng đâu! Ngươi cái nha đầu chết tiệt kia động cái gì mà động! Ngươi không phục có phải hay không? Ngươi đâu, kéo ra ngoài đánh một trăm đại bản thật mạnh cho ta!"

"Tiểu thư tha mạng a! Tiểu thư nô tỳ sai rồi, van cầu người không cần đánh nô tỳ! Ô ô, nô tỳ làm trâu làm ngựa đều được, cầu xin van xin ngài! Ô ô!

"Không cần nha, ô ô, van xin ngài, cứu mạng a! Cầu xin các người cứu cứu ta a!..."

Người thị nữ này liền như vậy bị kéo ra ngoài, những người khác nghe được tâm lạnh, nhưng là không người nào dám cầu xin tha thứ, người nào cũng không đem tính mạng của mình đi cứu một người không liên quan!

Không bao lâu, trong sân liền truyền đến tiếng cầu cứu tuyệt vọng!

"A! Tiểu thư tha mạng a! Tiểu thư nô tỳ sai lầm rồi! A!"

"Ô ô! Tiểu thư nô tỳ nguyện ý làm trâu làm ngựa!"

"Van xin ngài! A! Ô ô! Ta sắp chết rồi, cầu xin ngài tha cho nô tỳ một mạng đi!"

"Nô tỳ cũng không dám nữa! Thật sự không dám nữa! Ô ô! Cầu xin ngài không cần đánh!"

"..."

Chỉ là, những người hành hình này là không có cảm tình! Ở trong cung muốn sinh tồn thì có nghĩa là không có tình cảm!

Tình cảm, đó là thứ xa xỉ!

Lúc này, Tiểu nha hoàn đã ngất đi! Nàng đã thấy được tử thần hướng nàng ngoắc, nàng cảm thấy rất -- hạnh phúc!

"Dừng tay! Đây là chuyện gì đã xảy ra?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngao Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Thái tử ba lần thử dài (1)

Ở nhà ngang ngược thế nào cũng đều không có vấn đề, thế nhưng âm ỉ ra đến bên ngoài giống như đem chuyện xấu trong nhà ra! Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, chính là nói một hồi!

"Cầu xin người...cứu nô tỳ!" Tiểu nha hoàn dùng hết một ngụm sức lực cuối cùng nói xong cũng lâm vào trong hôn mê!

"Tổ...tham kiến Thái tử Điện hạ!"

Thái tử vẫn cảm thấy hậu cung đúng là cần có một người lòng dạ độc ác có thể trấn áp bất cứ nơi nào, nhưng chính mắt thấy cảnh tượng máu chảy đầm đìa như vậy, trong lòng của hắn không khỏi dâng lên ngọn sóng: Cái kế hoạch này đến tận cùng là đúng không?

Thái tử cũng không nhìn nơi này, cho dù là trong lòng có một chút đồng tình với nha hoàn này, nhưng cuối cùng cũng vẫn không nói gì?

Bọn họ, hắn, không cần đồng tình!

Hắn không cần tình cảm!

Lý Như Yên thật đúng là không thể không đắc ý!

Đêm tối đưa tay không thấy được năm ngón, Thái tử ca ca đến nơi này!

Đây không phải là rõ ràng sao!

Lý Như Yên đầu tiên nghĩ đến không phải đi nghênh giá, mà là bỏ bớt xuống hai tầng sa y đang khoác trên người. Cúi đầu xem một chút bộ dáng tắm rửa của mình, hết sức hài lòng! Phải biết có tài không chê, một người phụ nữ có ham muốn là hấp dẫn nhất!

Nghĩ tới đây, Lý Như Yên vội vàng vớt một vốc nước vỗ vào mặt và tóc của mình!

"Yên Nhi tham kiến Thái tử ca ca!"

Thái tử ngây ngẩn cả người, trước mắt người thiếu nữ che chắn ở giữa ánh đèn làm cho người đàn ông nổi lên phản ứng nguyên thủy nhất!

Thái tử Trì càng phát ý nghĩ kiên định của mình!

Nam nhân trong thiên hạ đều khó có thể kháng cự được dung nhan của nữ nhân này, có người thì khao khát đáng người, với một đầu óc thông minh, nàng biết cái gì là nên làm, cũng biết cái gì là không nên hỏi! Tiến lui có mức độ, luôn luôn là nam nhân thích nhất!

Quan trọng nhất là: giá trị thân thể của nàng!

Thái tử cho tới bây giờ cũng rất hiểu mình nếu là muốn từ nơi này giành chiến thắng trong cuộc cạnh tranh vương vị ngày càng rõ ràng, nhất định phải lôi kéo một thế lực hậu thuẫn hùng mạnh! Mà Lý Băng Niên không thể nghi ngờ chính là lựa chọn tốt nhất!

Nữ nhân của hắn nhất định thân thể phải cường đại! Nếu không như thế nào tăng cường trợ lực?

Nữ nhân của hắn nhất định phải lòng dạ độc ác! Nếu không như thế nào quản lý hậu cung to lớn?

Nữ nhân trước mặt này, rất tốt!

"Yên Nhi, đã trẻ thế này còn không mặc nhiều một chút?" Thái Tử Trì đưa tay tới đem sa y Lý Như Yên vừa mới cởi ra khoác ở trên người của nàng.

Chỉ là, tay này cũng không có từ bả vai của nàng bỏ xuống, ngược lại là vững vàng đè xuống.

Xem xét lại hai người này đều là hết sức tự nhiên, tựa như động tác này đã làm trăm ngàn lần.

Lý Như Yên nói: "Còn không phải người ta đang tắm sao! Ai biết người bây giờ lại tới đây a! Thật là ghét!" Còn không quên lấy tay đâm vào lồng ngực Thái tử hai cái, ý vị làm nũng mưòi phần!

"Ha ha, đều là Bản Thái tử không đúng, lần sau Bản Thái tử nói trước tới đây", ánh mắt Lý Như Yên sáng lên, Thái tử cúi đầu dán lên lỗ tai nhỏ của nàng, "Cùng người cùng nhau tắm, ái phi thấy được không?"

Mặt Lý Như Yên chuyển sang đỏ, trong trắng lộ hồng, càng thêm hấp dẫn động lòng người, "Ghét người ta không để ý tới người"

"Các người cũng đi xuống!"

Mệnh lệnh của Thái tử đại nhân nói dám không nghe?

"Yên Nhi tới hầu hạ ngài tắm rửa thay quần áo!"

Tuyệt nhiên không cho Thái tử có cơ hội phản bác, bàn tay nhỏ trực tiếp chạm vào lồng ngực, suy nghĩ cái miệng nhỏ nhắn làm thế nào nhàn rỗi đây?

"Yên Nhi mới vừa nghĩ ra được một loại phương pháp hưởng thụ cởi quần áo, Thái tử ca ca người có muốn thử một chút hay không đây?"

Mặc dù là câu hỏi, chỉ là miệng này làm thế nào thích hợp bộ dáng trung cầu ý kiến đây?

Thái tử cũng đã sớm thập phần mong đợi!

Nữ nhân này trời sanh chính là yêu tinh, mỗi lần đều là đa dạng chồng chất, to gan, liều nhân (trêu chọc), ngượng ngùng, quyến rũ, xinh đẹp, động tình, khả trường...

Có một chút rất là khẳng định, thân thể của mình mỗi lần có thể thấy được thỏa mãn cực lớn!

Nam nhân mà, tại sao muốn ủy khuất mình đây?

Cái miệng nhỏ nhắn của Lý Như Yên đã không thể chờ đợi cắn mở ra đai lưng, đã không kịp đợi, trực tiếp liến cách áo sơ mi, chậm chậm liếm lên bụng mềm.

Thái tử không kiềm hãm được rên lên một tiếng, mỗi lần cũng không nhịn được sự mê hoặc của yêu tinh này, thôi, theo nàng đi.

Hay tay Lý Như Yên đã sớm phối hợp với miệng xâm nhập vuốt ve, lúc lên lúc xuống, nhất nhẹ nhất trọng, thật sự không phải là một loại hưởng thụ!

Hai tay của nàng xoa bóp lồng ngực nóng bỏng, nghĩ đến những động tác gần đây tận tình luyện tập, chỉ là, bởi vì không có thực chiến, tay này còn không nghe lời, nàng lại không biết thao tác không lưu loát là quyết rũ mê người nhất! Miệng là tham ăn nhất, bình thường thấy gà vịt thịt cá liền không chế không được, giờ phút này còn thể nào không chế? Chỉ có thể là tận tình phóng túng cắn, liếm, chà, nút.. (/ * Ặc, edit đoạn này mà ta muốn chảy máu

mãi*/)

Lúc này con mắt Thái tử co rút nhanh!

Nữ nhân này, nằng thế nhưng, thế nhưng...đứng dựa sát...bắt quá, mình rất là được hưởng thụ!

Thái tử là nam nhân bá đạo làm sao có thể chịu được động tác quá chậm của yêu tinh này? Thật sự là cặp mắt sung huyết, nếu không dập lửa thì không được!

Cũng không nói nhầm, trực tiếp một thanh nâng lên làm cho nữ nhân nào đó, hung hăng ngã ở trên giường, bóng dáng cao lớn vội vàng bao phủ lên, tiến hành dã thú đang lúc chém giết. (*ta không có kinh nghiệm edit cảnh thịt thà này, mong mọi người thông cảm nha*/)

Một canh giờ sau, Thái tử rốt cục hài lòng đem người mệt mỏi ôm vào trong ngực, tay vuốt ve tơ lụa bóng loáng, rốt cục thì nặng nề thờ dài!

"Ai!"

Lý Như Yên mệt mỏi hận không thể ngay lập tức đi vào giấc ngủ thì nghe thấy tiếng thờ dài liên giật mình, nâng đầu lên đánh vào trên ngực, lo lắng hỏi: "Thái tử ca ca, người làm sao vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngoa Kiều Ngao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Thái tử than thở (2)

Lý Như Yên mệt mỏi hận không thể ngay lập tức đi vào giấc ngủ thì nghe thấy tiếng thờ dài liên giật mình, nâng đầu lên đánh vào trên ngực, lo lắng hỏi: "Thái tử ca ca, người làm sao vậy?"

"Yên Nhi, ta thật sự cảm thấy ủy khuất cho nàng!"

"Thái tử ca ca, người nói gì vậy? Yên Nhi không có cảm thấy ủy khuất, chỉ cần có thể ở bên người Thái tử ca ca, Yên Nhi cảm thấy thỏa mãn!"

"Yên Nhi, nàng thật là...Ta quả nhiên là không có nhìn lầm người!"

Một nụ hôn in lên trên trán sáng bóng!

"Thái tử ca ca, Yên Nhi chỉ muốn làm phi tử của người!"

Ai biết lại đổi lấy một tiếng thờ dài!

"Ai! Yên Nhi nha, ta làm sao không muốn như vậy đây? Chỉ là...nàng cũng biết tình huống bây giờ, căn bản không cho phép ta có chút sai lầm, chỉ có thể ủy khuất nàng!"

"Thái tử ca ca, chẳng lẽ chúng ta cũng không có biện pháp nào sao?"

"Biện pháp không phải không có, chỉ là..." Thái tử vè mặt buồn thiu.

"Người nói nha? Chỉ cần có biện pháp, bất luận là cái gì, Yên Nhi cũng có thể với tay làm được!"

"Chỉ cần, Băng Phong không phải là có quá nhiều tinh lực tới tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, chúng ta có thể Nhất cổ tác khí (*), chẳng qua, nàng cũng biết thực lực của Băng Phong..."

(*) NHẤT CỔ TÁC KHÍ một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm ("Tả Truyện" Trang Công thập niên: 'phụ chiến, dùng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt'. Khi đánh trận dựa vào dùng khí, đánh một tiếng trống, dùng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dùng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dùng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

"Thái tử ca ca người không cần nói, thật ra thì việc này rất đơn giản!"

Thái tử nhìn Lý Như Yên để lộ ra nét mặt hưng phấn, phối hợp với nàng khiêm tốn hỏi: "Yên Nhi của ta có thể có diệu kế gì?"

"Chỉ cần Bảo Lam xảy ra chuyện, Phong Hoàng tử có thể còn có tinh lực trông nom chúng ta sao?"

"Nhưng bây giờ Bảo Lam là Quận chúa, thân phận không tầm thường, nào có thể dễ dàng hạ thủ?"

"Thái tử ca ca, người chờ quên hiện tại Hoàng Thượng còn chưa có thấy qua Bảo Lam đấy! Nếu Hoàng Thượng đến, si ngốc Bảo Lam làm ra chuyện đại nghịch bất đạo, Hoàng Thượng sẽ bỏ qua cho nàng sao? Phong Hoàng tử lợi hại thế nào cũng sẽ không cùng Hoàng Thượng xung đột đi, đến lúc đó không phải..."

Lý Như Yên dường như đã thấy được cảnh Hoàng Thượng hạ chỉ đem Bảo Lam hành quyết, không khỏi ha hả bật cười!

Hai mắt Thái tử cũng sáng lên, trực tiếp cấp cho nàng phần thưởng chân thật nhất, cười liêu liếm bất lấy cái miệng nhỏ hôn xuống!

"Yên Nhi của ta quả thật thông minh! Nhưng đây cũng không phải là một chuyện dễ dàng, ngộ nhờ thất bại, hậu quả thực rất nghiêm trọng! Truy xét được trên người của nàng, ta thật là đau lòng!"

"Thái tử ca ca, có những lời này của người, Yên Nhi như vậy đủ rồi!"

"Nha đầu ngốc, nói ngốc cái gì vậy!"

Lý Như Yên cảm động, đôi mắt đầm lệ mông lung, Thái tử vừa hết sức săn sóc vừa hôn lên nước mắt, đúng là hình ảnh cảm động lòng người.

"Thái tử ca ca, người cứ yên tâm đi, lần trước không giết chết được Tiểu Ngọc Nhi cùng Bảo Lam là sai lầm của ta, lần này nói gì cũng sẽ không thất bại nữa!"

"Nàng còn nói, nàng cũng không biết ta vẫn vì nàng mà lo lắng đề phòng, rất sợ bọn họ tra ra độc thủ phía sau màn! Yên Nhi, nàng không thể phát sinh ra một chút bất trắc nào nha!"

"Thái tử ca ca yên tâm đi, Yên Nhi sẽ không để cho mình gặp chuyện bất trắc! Đúng rồi Thái tử ca ca, lần trước sự kiện ám sát có đầu mối rồi sao? Ta đến nay cũng không hiểu rõ ràng cũng chỉ có hai người Bảo Lam cùng Tiểu Ngọc Nhi, tại sao ta phải đi nhiều sát thủ như vậy cũng không có trở về? Dựa vào thân thủ Bảo Lam, cũng không đến nỗi nha?"

"Chuyện này khẳng định mặt ngoài không phải đơn giản như vậy!"

"Người nói là?"

"Hắn là Băng Phong đem bọn họ giải quyết! Nàng nghĩ nha, Băng Phong quan tâm Bảo Lam như vậy, nhìn thấy Bảo Lam chém giết, làm sao có thể đứng yên!"

Phong Hoàng tử có thể hay không hoài nghi chúng ta? Vậy chúng ta làm gì bây giờ? Chúng ta đây chẳng phải là rất bị động sao?"

"Yên Nhi, cho nên chúng ta mới phải nhanh chóng giải quyết Bảo Lam nha!"

"Thái tử ca ca ta biết, người yên tâm đi, vì hạnh phúc sau này của chúng ta, ta nhất định sẽ mau chóng động thủ!"

Thái tử nhìn Lý Như Yên thề son sắt, rốt cuộc lại một tiếng thở dài

"Ai!"

"Thái tử ca ca, chuyện cũng giải quyết, người còn buồn cái gì nha?"

"Những chuyện này cũng làm cho nữ nhân nàng đắm nhận, Yên Nhi, ta chỗ này thật chịu không được a!"

Thái tử lôi kéo tay nhỏ bé của Lý Như Yên sờ lên vị trí trái tim của mình, cặp mắt chân thành có thể chảy ra nước!

"Vậy người sau này nên đối đãi với người ta thật tốt a!"

Lý Như Yên cảm thấy hạnh phúc cứ như vậy đột nhiên đến, giống như là năm trăm vạn đột nhiên nện xuống trên đầu của nàng, đập nàng choáng váng, đã không còn lý trí đi suy nghĩ, choáng váng liền vì Thái tử lên núi đao xuống vực dầu!

Lý Như Yên cũng chưa kịp suy nghĩ: Thái tử là người thế nào lại vì tình cảm mà liêu liếm?

Chỉ tiếc tình ngộ quá muộn, thời điểm thực tế đối mặt máu chảy đầm đìa, mới có thể không có dấu hiệu nào sụp đổ!

Chuyện này rốt cuộc giải quyết, Thái tử nhìn một chút người trong ngực ngủ thoải mái, trên mặt lộ ra một nét cười lạnh, ngược lại làm cho người ta cảm thấy chân thật!

Nữ nhân ngốc này, sớm biết dễ đánh lừa như vậy, thì sớm một chút chiếm hữu nàng rồi!

Thái tử không có chút nào lưu luyến mặc quần áo rồi đi, môi vừa còn nhiệt tình trong lạc thú khuê phòng, lập tức liền khôi phục hân vận dĩ lạnh lùng!

Đây mới là chân thật!

Lý Như Yên sáng sớm tỉnh lại, thẹn thùng sờ sờ dấu vết trên người, tâm tình thật là vui vẻ!

Chỉ cần giải quyết Bảo Lam cùng Nhất Băng Phong, mỗi ngày tỉnh lại là có thể thấy khuôn mặt tuần tú của Thái tử ca ca, xem ra phải tăng nhanh tiến độ mới được!

Ngày thứ hai, một đạo thánh chỉ từ cung điện truyền đến Phủ Thái Phó yên ả: Bảy ngày sau, Hoàng Thượng tự mình đến Phủ Thái Phó khảo sát tình hình học tập của Thái tử cùng ba vị Hoàng tử!

Bảo Lam Quận chúa cần phải tiếp giá!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngao Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Băng Tịch chân thành

Ngày thứ hai, một đạo thánh chỉ từ cung điện truyền đến Phủ Thái Phó yên ả: Bảy ngày sau, Hoàng Thượng tự mình đến Phủ Thái Phó khảo sát tình hình học tập của Thái tử cùng ba vị Hoàng tử!

Bảo Lam Quận chúa cần phải tiếp giá!

Mấy nhà sung sướng mấy nhà buồn!

Băng Tịch nói: "Nhất định là có người động tay chân, băng không phụ hoàng như thế nào đột nhiên lại đưa ra việc này?"

Tiểu Ngọc Nhi vô cùng phối hợp: "Nhưng người nào sẽ vô duyên vô cớ nói việc này nha?"

Băng Tịch nói: "Vấn đề bây giờ là làm thế nào! Phụ hoàng chính là không biết tình hình của Lam Lam, đến lúc đó Lam Lam phạm lỗi thì thật phiền toái!"

"Ta xem chúng ta chính là lo sợ không đâu, trực tiếp nói rõ tình hình với Hoàng Thượng chẳng phải được sao!"

"Nói thế nào?" Băng Tịch cho là có chủ ý tốt, vội vàng hướng Tiểu Ngọc Nhi làm ra ánh mắt cầu cứu.

"Chính là nói thật thôi! Thì nói Lam tỷ tỷ bị thương thần trí còn chưa có khôi phục chẳng phải được sao!"

Băng Tịch trực tiếp cho Tiểu Ngọc Nhi một ánh mắt khi dễ: "Nếu nói đơn giản như ngươi vậy, Bản Hoàng tử anh minh thần võ vẫn còn ở nơi này phiền não sao! A! Ta nói ngươi có đầu óc hay không a?"

"Ngươi không cần quá đáng vậy a! Ngươi nói người nào không có đầu óc đây! Ta chính là không có đầu óc cũng không thể so với ngươi cái người tự đại cuồng (ngạo mạn điên cuồng)! Hừ" Ngoài ra còn tặng kèm theo một cái liếc mắt!

"Ngươi nói gì? Bản Hoàng tử tự đại cuồng? Bản Hoàng tử đây là ăn nói ngay thật có được hay không? Có vài người nha chính là như vậy, luôn luôn không đủ dũng khí đối mặt thực tế! Thật ra thì người trong thiên hạ cũng biết, cần gì chứ! Chắc chắn!"

Băng Tịch thập phần phối hợp lắc đầu một cái, không biết nhất định sẽ bị bộ dáng như vậy làm cho mê hoặc!

"Ta không đủ dũng khí? Những lời này còn nguyên tặng cho ngươi, ngươi làm rõ ràng có được hay không, ngươi mới là không đủ dũng khí đối mặt thực tế!"

Tiểu Ngọc Nhi thế nào chịu được người khác khiêu khích, tại chỗ vỗ bàn một cái, có khuynh hướng dốc lòng đập chất.

"Bản Hoàng tử nói chính là chân lý nha, xem đi xem đi, ngươi đã không kìm hãm được lại trích dẫn lời triết lý của Bản Hoàng tử!"

"Nôn! Nói ngươi một đại nam nhân không nên hơi một tí liền bày ra một bộ tư thế dâm đẳng như thế có được hay không!"

Nhìn sắc mặt Băng Tịch tựa như trư, Tiểu Ngọc Nhi cuối cùng cũng hòa nhau một ván, tâm tình thật tốt a!

"Bản Hoàng tử thế này gọi là hấp dẫn! Hấp dẫn có hiểu hay không! Cũng là, người không có phẩm chất như ngươi làm sao hiểu được từ ngữ cao siêu đây?"

"Người cũng đừng quên, Bản Tiểu thư thế nhưng Thái Phó đại nhân, chính là nữ nhi bảo bối của sư phó người, ta thuở nhỏ mưa dầm thấm đất học vấn cao thâm, làm sao hiểu được những lời nói thấp kém này của người đây?"

Tiểu Ngọc Nhi vội vàng dùng ngón tay gãi gãi lỗ tai, rất sợ những thứ đông đông này tiến vào trong lỗ tai, cổ tình còn là bộ dáng hết sức thành kính, điều này nhìn làm sao đáng yêu!

Không nhìn thấy ánh mắt Băng Tịch sắp phun lửa sao?

Giận quá hóa cười, Băng Tịch thay đổi vẻ mặt bức bối, đổi lại bộ dáng ngày thường bất cần đời phong lưu thiếu gia, hai chân nhếch lên, ánh mắt tà mị liếc nhìn về phía Tiểu Ngọc Nhi vẫn còn đắc ý.

Tiểu Ngọc Nhi vừa nhìn qua lập tức chuông báo động mãnh liệt, dị thường chính là yêu quái a!

Đúng như dự đoán, Tiểu Ngọc Nhi hôm nay nghe được một câu nói của Băng Tịch chịu đựng đủ ngược đãi làm nàng nổi điên:

"Ít ngày trước ta nghe nói thực ra 'Gỗ mục không thể đẽo', ta vẫn không rõ tại sao có thể không có một chút tiền đồ, nghe tiếng không bằng gặp mặt, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền a! Trương Kim Ngọc tiểu thư quả nhiên đảm nhận được rất tốt hai chữ 'Gỗ mục' này nha!"

"A a a a! Hôm nay ta muốn đánh chết người tên khốn hỗn đản này! A a a! Xem chiêu!"

Tiểu Ngọc Nhi nơi nào còn nhớ được cái gì là hình tượng thực nữ, trong lòng của nàng chỉ có một ý niệm: tên tiểu tử này quá đáng đánh đòn rồi!

Hảo hán không ăn thua thiệt trước mặt, huống chi là Băng Tịch luôn luôn co được dân được!

Hắn vừa tìm kiếm che chở vừa vẫn không quên kích thích tiểu nha đầu nổi điên: "Thẹn quá thành giận đi? Ta đã nói rồi, không phải miếng gỗ nào hóa trang cũng có thể thành thực nữ! Xem đi xem đi, lộ ra nguyên hình sao!"

"Người có gan đừng chạy! Hôm nay Bản tiểu thư sẽ để cho người biết cái gì là thực nữ!"

Tiểu Ngọc Nhi là cặn tào ráo máng nha, nếu không chinh đốn không bỏ qua tư thế!

Vì vậy khó được thấy hình ảnh một bộ dáng "Nữ đuôi theo nam"

Nhìn nhìn lại những người khác -- mừng rỡ xem cuộc vui!

Băng Tịch trực tiếp hô to: "Ô oa, các người đều không cứu người nhà a, người ta da mìn thịt mềm"

Mọi người nổi da gà phui xuống đầy đất!

Không người nào chú ý ở góc, khéo miệng Bảo Lam quát thẳng tới!

Cái này!

Băng Tịch thật sự bị đánh không chịu nổi, tất cả mọi người cho là thế!

Bởi vì không cần lo Tiểu Ngọc Nhi phải chăng là đánh rất đau, Băng Tịch kêu hết sức đau thương!

Đáng vẻ kêu loạn "A a a! Gào khóc gào khóc!"

"Các người không nghĩ Bảo Lam sao?"

Một câu nói của Băng Phong thành công để cho người đang đùa ầm ĩ ngưng đùa giỡn.

Quả nhiên, Băng Phong chính là có lực sát thương nhất!

Băng Tịch cùng Tiểu Ngọc Nhi vẻ mặt hưng phấn lập tức ảm đạm!

Đúng vậy a, Lam Lam làm sao bây giờ?

Trong góc Bảo Lam mặc dù rất kiềm chế, nhưng mà vẫn như cũ kiềm chế không được động dung (lộ vẻ xúc động)!

Đây chính là tình cảm!

Băng Tịch, người thật là dự định để cho ta áy náy chết sao?

Tiểu Ngọc Nhi, ta nhận định muội muội này!

"Như vậy đi, trực tiếp nói Lam Lam ngã bệnh, không thích hợp tiếp giá! Nhị ca huynh thấy thế nào?"

"Đệ nếu đã quyết định, cần gì phải hỏi ý ta?"

"Nói như vậy nhị ca huynh cũng đồng ý ý kiến này sao? Thật sự là quá tốt, đệ cũng biết có nhị ca huynh ở đây khẳng định không có chuyện gì!"

Băng Tịch cứ như vậy không chút lưu tình biểu đạt tình cảm ái mộ với Băng Phong!

Mặc dù Băng Phong luôn luôn biết, nhưng mà vẫn là không nhìn được động dung, ánh mắt nhú chặt gần như không thể nhận ra đã buông lỏng ra rất nhiều!

Băng Tịch, vẫn luôn là người chân thành nhất!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngao Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Đoạn kia đã từng

Ngày mai sẽ là một ngày đáng được ăn mừng!

Trương Thái Phó gác tay mà đứng, nhìn trên trời trăng sáng, lúc này lời nói cũng là hướng về phía người trong phòng nói: "Ngày mai có thể nắm chắc?"

"Lão sư yên tâm!"

"Ai! Vất vả cho ngươi!"

"Học trò không ngại!"

"Bây giờ là thời điểm mấu chốt, ngàn vạn lần không thể xuất hiện bất kỳ sai lầm!"

"Học trò ghi nhớ dạy bảo của ngài!"

"Cuối cùng bọn họ một chút cũng không đợi được! Chúng ta đã ẩn núp lâu như vậy, lâu đến tóc của ta đều đã bạc!"

"Chẳng qua là ủy khuất cho Tiểu Ngọc Nhi!"

"Hắn là nhi nữ của ta, hy sinh những thứ này là nhất định, nếu biết nó cũng sẽ thông cảm! Khá tốt cờ cao một chiêu của ngươi, hết thấy đều ở trong lòng bàn tay của ngươi!"

"Học trò thời khắc nom nớp lo sợ, không dám có chút lười biếng!"

"Như thế rất tốt!"

Một phòng yên tĩnh, Thái Phó vẫn như cũ nhìn trên trời trăng sáng, biết hắn đã đi rồi

"Ai! Cuộc sống thế này lúc nào thì mới không lo nghĩ?"

.....

Băng Trạch biết mình là điên rồi, bằng không cũng sẽ không mặc cho ác ma trong lòng này sinh, thế nhưng thật tìm đến Bảo Lam!

"Khởi bẩm Trạch Hoàng tử Điện hạ, Bảo Lam Quận chúa đã ngủ!" Tiểu Liên tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận, sẽ không để cho cá tính của mình bày ra, cũng tuyệt đối không tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, mặc cho người chém giết!

"Sớm như vậy? A, Tiểu Liên đúng không? Phiền toái người đi đánh thức nàng được không? Ta có chuyện quan trọng!"

Tiểu Liên nghĩ thầm: Chủ nhân của mình quả nhiên dự liệu như thần, ngay cả tối hôm nay Trạch Hoàng tử nhất định tới cũng biết! Quên đi, chính là dựa theo kịch bản của chủ nhân thôi!

Tiểu Liên ra về một bộ dáng ba phần oán khí, ba phần vẻ mặt bất đắc dĩ, mang theo bốn phần rối rắm đi về phía nội thất.

Băng Trạch cau mày: Quyết định của ngày hôm nay thật sự là chính xác sao?

Quên đi, sống ở đâu thì yên ổn ở đấy!

Bảo Lam được Tiểu Liên nâng đỡ đi ra, như cũ là biểu cảm gương mặt thờ ơ, duy trì bước chân đều đều, đối mặt với Băng Trạch ánh mắt không hề duy trì xem xét, thông dong không thay đổi!

Tiểu Liên ngơ ngác đi xuống trước đi! có chuyện bốn Hoàng tử sẽ gọi ngươi!"

Băng Trạch nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn mỹ không tỳ vết của Bảo Lam, tâm vẫn luôn bất an cuối cùng cũng có thể thả lỏng xuống, nhưng chân mày Băng Trạch cũng sít sao nhíu lại: Chẳng lẽ mình đối với Bảo Lam? Đây chính là không được nha, người nào không biết Băng Tịch thích Bảo Lam? Dựa vào sự sùng ái của Băng Phong đối với Tịch, sợ là mình sẽ phải rước họa vào thân a!

Huống chi -- thái độ Băng Phong đối với Bảo Lam!

Ngươi khác không biết, nhưng mà mình biết rất rõ Băng Phong thích Bảo Lam!

Đó là một cái ánh mắt vạn năm, người chưa từng trải qua yêu sai đắm khắc cốt ghi tâm sẽ không hiểu!

Vạn trí nhớ mở ra, Băng Trạch rốt cục vẫn phải nhớ lại bóng dáng tươi cười thương yêu, đã nhiều năm như vậy, không biết đã từng thuộc về riêng mình phải chăng nàng như vậy hận mình?

Xin như vậy hận đi, ít nhất ngươi vẫn còn ở một góc nào đó hận!

Hai người nhìn nhau không nói gì, đều có tâm sự riêng, cứ như vậy ngồi, hắn nhìn nàng, nhưng trong mắt của hắn không có nàng! Nàng nhìn hắn, trong mắt của nàng cũng không có hắn!

Quý dị rồi lại hài hòa!

Một canh giờ đã qua, rốt cục Băng Trạch vẫn bị tiếng gõ cửa nhẹ nhàng kéo trở lại với thực tế thống khổ.

"Trạch Hoàng tử Điện hạ, Bảo Lam Quận chúa cần phải ngủ!"

A, thì ra cứ như vậy ngồi hai canh giờ!

Trong lòng Băng Trạch nhắc lên sóng to gió lớn! Đã bao nhiêu năm mình không có phóng túng qua như vậy? Cho dù tự tay mai táng tình yêu một năm kia, hắn cũng vẫn như cũ thông dong!

Nhưng mà, hôm nay đây là thế nào? Đối mặt với một cô gái chỉ có qua vài lần duyên phận, thế nhưng không có ý thức mở ra trái tim!

Đây là đại kỵ a!

Bản thân không muốn sống nữa sao?

Sau khi hết khiếp sợ, nhìn về cô gái đối diện vẫn không hề động, Băng Trạch buông lỏng quả đấm đang nắm chặt, cuối cùng nhớ ra hiện tại đã khuya lắm rồi, nên là lúc rời đi!

Thôi, nàng chỉ là một người đầu gối hoàn toàn không có tư tưởng, đối với mình hoàn toàn không tạo uy hiếp, cho nên mình sẽ không cần đề phòng với nàng!

Đúng vậy, nhất định là như vậy!

Tâm Băng Trạch cuối cùng ấn định tư tưởng lừa mình dối người, đứng dậy, nện bước chân hốt hoảng rời đi!

Quá khứ của người đàn ông này nhất định có một đoạn tình yêu khắc cốt ghi tâm!

Nhưng là, đã qua!

Bảo Lam khẳng định ý nghĩ trong lòng!

"Tôi nay có thể để cho ngươi hài lòng?"

"Người nào? Người nào ở đó?"

"Tam đệ luôn luôn tâm ngoan thủ lạt mà cũng có thời điểm buông lỏng như thế, ngươi nói ta có phải hay không bỏ qua một cơ hội thật tốt đem ngươi đưa vào chỗ chết? Há?"

Khuôn mặt Băng Trạch tái nhợt đã nói cho hắn đáp án, qua nhiều năm như vậy, hắn vẫn không quên?

Lại là một chuyện tình bi thương của nam nhân!

Rốt cục Băng Trạch thấy rõ bóng dáng rắn rỏi ẩn sâu trong vườn trúc!

Một thân trường sam màu đen, thừa dịp trong bóng đêm rừng trúc càng thêm bí ẩn, tuần nhan nghiêm túc, ngược lại cùng cây trúc hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, đây là một vị trúc mà sinh người! Không, phải nói những cây trúc này chính là vì người đàn ông tối nay này mà sinh! Cuối cùng sinh mệnh của bọn họ, chỉ là vì tối nay hoàn thành lòng trung thành với người đàn ông này! Cho dù là một cái chớp mắt, vậy là đủ rồi!

Chỉ có thể nói tối nay Băng Trạch rất không trấn tĩnh, vừa bị ý nghĩ trong lòng làm kinh hãi!

Làm sao có thể? Tại sao có thể?

Làm sao lại nghĩ muốn trung thành với hắn?

Hắn chính là chướng ngại vật trên đường thượng vị của mình a!

Chẳng lẽ mình đã e ngại hắn sao?

Chẳng lẽ mình muốn thuận phục sao?

Không! Tuyệt đối không thể!

"Đây chính là thái độ nguoi đối đãi với ân nhân cứu mạng? Há?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Ngoa Kiều Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Tập mãi thành thói quen

Rốt cục Hoàng Thượng ở giữa đám người Phủ Thái Phó thiên hô vạn hoán (ngàn tiếng hô, vạn tiếng gọi).

Bên người Hoàng Thượng Nhất Băng Thác vây quanh năm nữ nhân trang phục tỉ mỉ, Hoàng Hậu đầu đội mũ phượng sít sao vây quanh Hoàng Thượng, một thân phượng bào óng ánh biểu hiện địa vị cùng quyền thế mà nữ nhân thiên hạ đều hâm mộ!

Bốn vị khác chia ra mặc màu hồng, màu tím, màu đỏ, có thể xanh lá, vàng nhạt áo mỏng, thật đúng đều là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành!

"Tham kiến Hoàng Thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

"Hoàng Hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!"

"Yết kiến Minh Quý Phi, Ngọc Quý Phi, Lý Quý Phi, Cầm Quý Phi!"

Đoàn người Hoàng đế bị vây quanh tiến vào Phủ Thái Phó, chẳng qua cũng là một bộ hiện tượng quý dị!

Bên trái Hoàng Đế là Hoàng Hậu không thể nghi ngờ!

Mà bên phải...

"Phụ hoàng nha, nhi thần cũng biết người nhớ nhi thần, chỉ có điều người thế nào lại tới trễ như thế a? Người có thể hay không không thương người ta nữa..."

Trừ Băng Tịch ra, còn có người nào da mặt dày?

Hoàng Thượng anh minh trong truyền thuyết hết lần này tới lần khác vẫn còn ăn một bộ này!

"Người cái tiểu tử thái không có lương tâm, trăm không nhớ người thì nhớ người nào nha?"

"Vậy người không đến nhìn người ta, người cũng không biết người ta nhớ đến người cũng gầy!"

"Ai nói? Trăm không thấy như vậy?"

"Người xem một chút, nhìn kỹ!"

Băng Tịch vừa nói liền ngẩng đầu giương lên khuôn mặt hại nước hại dân đến trước mắt Hoàng Đế Lão Tử!

Hoàng Thượng cũng không có chút nào hèn giận, ngược lại là tay thập phần phối hợp siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn!

Băng Tịch vui vẻ!

Cái đuôi tiểu hồ ly vênh nha vênh, còn kém vênh lên trời!

Hoàng Thượng vui vẻ!

Tiểu hồ ly vênh vào nha vênh vào nha, còn kém vênh vào trời cao!

Không biết sự tình hiển nhiên là bị một màn này dọa sợ!

Tại sao có thể như vậy? Nếu bên trái Hoàng Thượng tượng trưng cao quý là Hoàng Hậu, bên phải nói thể nào cũng phải là Thái tử không phải sao? Hoàng Hậu hết sức thương yêu con trai duy nhất này, cơ hồ đối với Thái tử là hữu cầu tất ứng (cầu được ước thấy), làm sao sẽ không tranh thủ vị trí tay phải địa vị tôn quý này đây?

Chẳng lẽ Thái tử thất sủng?

Nhìn lại Thái tử ngược lại là một bộ dáng tập mãi thành thói quen, tuyệt không quan tâm sao?

Xem xét Tịch Hoàng tử cũng là tập mãi thành thói quen, không chút nào cảm thấy như vậy là có gì không ổn, cùng Hoàng Thượng nên nói nói, nên cười cười, hết sức tự nhiên, người sáng suốt liếc mắt cũng biết nhất định là kết quả trải qua thời gian dài tích lũy tháng ngày. người không nhìn thấy có rất nhiều người bình tĩnh sao?

Đoàn người ngồi ở trên đại sảnh mới vừa quét dọn đổi mới hoàn toàn, nói việc nhà, không khí hết sức hòa thuận!

"Trương Thái Phó, trong khoảng thời gian này khổ cực cho người! Không biết các hoàng nhi ta gần đây biểu hiện như thế nào?"

Tiếng "khổ cực" này đúng là để cho rất nhiều người lần nữa cảnh giác cao độ, bắt đầu từ hôm nay không thể không lần nữa xem kỹ thể cục hiện thời!

Trương Thái Phó tại triều làm quan mấy chục năm, tự nhiên cũng là hiểu được ý Thánh Thượng, lòng càng thêm kiên định trung thành với Hoàng Thượng!

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, Thái tử cùng ba vị Hoàng tử biểu hiện vô cùng xuất sắc! Nhất là Tịch Hoàng tử Điện hạ càng biến đổi cực lớn, học tập khác khổ không nói, tâm tính cũng an định rất nhiều!"

Ánh mắt Hoàng Thượng sáng lên: "Hả? Trương Thái Phó người cũng không nên đem lòng riêng, người nói là Phong Nhi ta còn tin, nếu là Tịch nhi, chính là nói Trẫm không thể tin dùng nha!"

Thái Phó vội vàng quỳ ở đại sảnh, khấu đầu hành lễ: "Hồi bẩm Hoàng Thượng, những câu của thần là thật, không dám lừa gạt Thánh Thượng!"

Trong đại sảnh không khí đột nhiên theo Thái Phó quỳ xuống mà yên tĩnh!

Không ít người bắt đầu âm thầm suy nghĩ trong lời nói đó, càng thêm dự đoán Hoàng Thượng có dụng ý gì, một nhóm người vì Thái Phó lo lắng, cũng có một nhóm người âm thầm vui mừng.

Gần vua như gần cọp!

"Phụ hoàng, lời này của người chính là đã thương tâm của người ta rồi! Người cũng không biết người ta gần đây rất là cố gắng, phụ hoàng tại sao có thể không tin hải nhi đây, người ta tan nát cõi lòng, trái tim tan nát đầy đất nha!"

"Phốc" Hoàng Thượng liền bật cười!

Một câu nói của Băng Tịch phá vỡ cục diện bế tắc! Thậm chí không ít người đều là ngấm có ý vui vẻ, hướng Tịch Hoàng tử âm thầm giơ ngón tay cái lên!

Căn bản Băng Tịch không quan tâm người khác thấy thế nào, chỉ là nhìn về Băng Phong đang ngồi an ổn, cho đến khi nhận được thoáng nhìn nhàn nhạt của Băng Phong, lập tức Băng Tịch liền mở cở trong bụng!

Người khác như thế nào ta cũng sẽ không quan tâm, ta quan tâm chỉ có nhị ca!

"Trương Thái Phó mau mau đứng lên đi, người cũng không nhìn thấy trái tim nhỏ của hoàng nhi trẫm tan nát sao? Người nếu không đứng lên, trẫm có thể có lỗi lớn rồi!"

Một đám người theo Lý Bằng Niên vô ý thức nhìn về Thái tử, chỉ bất quá, nhìn thấy chẳng qua là một màn Thái tử từ từ uống trà, Thái tử cuối đầu không thấy rõ nét mặt!

Hiện tại thế cục này đối với Thái tử rất không có lợi, Tịch Hoàng tử được sủng ái, được lợi chính là Băng Phong nha! Cứ theo đà này, nhất định sẽ có không ít người bắt đầu trở giáo, nhưng như thế nào cho phải đây?

Trong lòng Thái tử hoàn toàn không phải là muốn như vậy, nghĩ thầm Băng Tịch không phải là đang ra sức sao? Băng Phong thậm chí ngay cả Băng Tịch cũng mưu hại, thật là thâm trầm nhà!

Người khác không biết, Nhưng Thái tử rõ ràng nhìn thấy một khắc Thái Phó quý xuống Băng Phong cho Băng Tịch một ánh mắt! Giữa bọn họ một ánh mắt là đủ rồi, bằng không sẽ không có một màn này của Băng Tịch. Băng Tịch coi là cái gì, còn không phải là một tiểu hài tử? Chân chính nên lo lắng người ở bên cạnh giả chết!

"Nếu ngay cả Thái Phó cũng khen người, xem ra thật đúng là có chút tài năng, có dũng khí để phụ hoàng kiểm tra người a?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Ngoa Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Tài năng hé lộ

"Nếu ngay cả Thái Phó cũng khen người, xem ra thật đúng là có chút tài năng, vừa rồi không có dũng khí để phụ hoàng kiểm tra người nha?"

Băng Tịch kiêu ngạo vung đầu nhỏ: "Đến đây đi đến đây đi, để cho phụ hoàng nhìn xem bản lĩnh thật sự của nhi thần!"

Bất kể kết quả như thế nào, trên mặt Hoàng Thượng hiện lên vui mừng! Quay đầu về phía Ngọc Quý Phi đang ngồi bên dưới, mắt đầy yêu thương!

Còn lại bốn vị mù quáng, thật là hận không được Ngọc Quý Phi cứ như vậy biến mất!

Đây chính là hoàng cung! Đây chính là hoàng quyền cảm dỗ! Đây chính là Nhất Vinh Câu Vinh!

Hoàng Thượng hơi trầm tư một chút, buột miệng nói ra:

"Đại Giang đông đi, lăng đào tấn, thiên cổ người phong lưu.

Cổ lũy phía tây, nhân đạo là, tam quốc chu lang Xích Bích.

Loạn thạch xuyên không, kinh đào phách ngân, cuốn lên ngàn đồng tuyết.

Giang sơn nếu như vẽ, nhất thời bao nhiêu hào kiệt."

Tạm dịch

"Sông đại giang chảy về đông, lăng đào tấn, thiên cổ người phong lưu.

Cổ lũy phía tây, nhân đạo dạ, tam quốc Chu lang Xích Bích.

Đá vụn bắn tung trời, sóng biển xô bờ, cuộn cuộn nổi lên ngàn đồng tuyết.

Giang sơn như họa, nhất thời bao nhiêu hào kiệt."

Sáng tác cao ngạo như thế, chỉ có bộ hạ ngài lòng dạ phóng khoáng mới có thể ứng khẩu ra!" Lý Bằng Niên vội vàng phụ họa biểu đạt sự ái mộ cùng sùng kính của mình!

Tiếp theo chính là một đám đại thần quý xuống đất lễ bái: "Như thế thiên hạ may mắn, Ngõ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Long tâm cực kỳ vui vẻ!

Chân mày Băng Phong thoáng nhíu một cái, có thâm ý khác liếc nhìn Băng Tịch.

Băng Tịch nhận được thông tin, nghĩ thầm sẽ để cho các người nịnh hót, chờ coi!

"Phụ hoàng nha, người xem Lý Thường Tượng có phải hay không là cố ý cùng phụ hoàng đối nghịch a?"

Lý Bằng Niên tâm cả kinh, nhất thời có loại dự cảm xấu!

Hoàng Thượng đang cao hứng, cũng không biết này có ý từ đâu mà đến nha: "Hoàng Nhi có gì nói ra lời ấy!"

Như thế nào Băng Tịch lại bỏ qua ưu thế của mình đây?

"Phụ Hoàng, người đều nói là muốn kiểm tra nhi thần, nhi thần vốn nghe ngài có thâm ý câu thơ như vậy, trong lòng là khản trương nha, chỉ sợ đáp không tốt, thế nhưng, Lý Thường Tướng khen ngài, văn võ bá quan sao có thể không theo sát triều bái? Đó không phải là vô hình trung không cho nhi thần thời gian suy nghĩ sao? Như vậy ngài không phải không thu được hiệu quả khảo sát nhi thần sao?"

Lời nói của Băng Tịch làm cho Băng Phong rất là hài lòng gật đầu một cái, Tịch Nhi chẳng những uyển chuyển tán dương phụ hoàng, còn âm thầm biểu lộ bách quan đối với Thừa Tướng như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, càng thêm nhắc nhở Lý Thường Tướng ngay cả Hoàng Thượng đều không tôn kính! Một hòn đá hạ ba con chim, thực sự tuyệt vời!

Tịch Nhi, quả thật là trưởng thành!

Làm sao Lý Băng Niên lại không nghe ra trong lời nói hàm ẩn ý tứ, vội vàng quỳ gối đường tiền, chỉ có thể là phóng tay một cái!

"Thần sợ hãi Tứ Hoàng tử Điện hạ không cách nào giải đáp ra vấn đề của Thánh Thượng, mới chọn lựa phương pháp để cho Tứ Hoàng tử có đầy đủ thời gian, thần không thể nghĩ ngờ làm trái ý chỉ của Thánh Thượng, thần đối với ngài trung thành, thiên địa chứng giám, Hoàng Thượng!"

Làm sao Nhất Băng Thác lại không hiểu mình tranh ám đấu trong này? Hắn cũng là từ giữa lục đục đấu đá của vương giả giành thắng lợi trở về, điểm này tâm tư một cái liếc mắt cũng hiểu!

Bất quá, hiện tại Nhất Băng Thác còn muốn nhìn xem Tịch Nhi nên như thế nào ứng đối tình trạng trước mắt này? Cho nên giả chết là nhất định phải!

Băng Tịch không vui!

"Thừa Tướng ngài nói như vậy thì thật là quá đáng đi! Ngài muốn thụ chi lấy đào, cũng phải một chút ta đây có muốn hay không đòi đi! Bản Hoàng tử thiên tư thông minh, thông minh khả ái, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, còn cần người tới vì Bản Hoàng tử tranh thủ thời gian? Bản Hoàng tử cũng không dám thỉnh giáo ngài vì Bản Hoàng tử -- khi quân!"

Sau hai chữ cắn rất nặng, đem mặt Lý Băng Niên biến sắc không còn chút máu, quan viên cứ như vậy tại chỗ quỳ đầy đất, hiện tại cũng đang hối hận không nên theo Thừa Tướng, người nhìn xem một nhóm người Trương Thái Phó ngồi vô cùng trầm tĩnh!

"Thần oan uổng! Dù cho thần mười lá gan thần cũng không dám! Thánh Thượng anh minh!" Lý Băng Niên thật là gặp trở ngại tư tưởng đều có, chụp cái vô nông ngựa đến trên vô ngựa, thật là ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo!"

Bây giờ còn không phải lúc!

"Tịch Nhi đáp án của ngươi đâu? Thời gian dài như vậy, nếu ngươi trả lời không tốt có thể phải chịu phạt!"

Thái độ Băng Tịch khác thường, sắc mặt nghiêm túc, gương mặt căng thẳng rõ ràng là sức quyến rũ của nam tử trưởng thành:

"Đại Giang đông đi, lãng đào tần, thiên cổ người phong lưu.

Cổ lũy phía tây, nhân đạo là, tam quốc chu lang Xích Bích.

Loạn thạch xuyên không, kinh đào phách ngàn, cuốn lên ngàn đồng tuyết.

Giang sơn nếu như vẽ, nhất thời bao nhiêu hào kiệt.

Xa muốn Công Cẩn năm đó, tiểu Kiều sơ gả cho, oai hùng anh phát.

Quạt lông khăn chít đầu, đàm tiếu nhân gian, tường lỗ hôi phi yên diệt.

Cổ quốc như đi vào cõi thần tiên, đa tình ứng với cười ta, sinh ra sớm tóc bạc,

Nhân sinh như giấc mộng, một pho tượng còn lỗi Giang Nguyệt."

Tạm dịch

"Sông đại giang chảy về đông, lãng đào tận, thiên cổ người phong lưu.

Cổ lũy phía tây, nhân đạo dạ, tam quốc Chu lang Xích Bích.

Đá vụn bắn tung trời, sóng biển xô bờ, cuộn cuộn nổi lên ngàn đồng tuyết.

Giang sơn như họa, nhất thời bao nhiêu hào kiệt.

Nghĩ lại Công Cẩn năm đó, tiểu Kiều sợ gả cho, oai hùng anh phát.

Tay cầm quạt lông lấy khăn buộc đầu, đàm tiếu nhân gian, tường lở tan thành mây khói.

Cổ quốc Thần Du, đa tình ứng cười ta, sinh ra sớm tóc bạc,

Cuộc đời như giấc mộng, một pho tượng còn lỗi Giang Nguyệt."

"Hay!" Mạnh mẽ quát, trong nháy mắt ánh mắt Băng Tịch đột sáng lên, Băng Phong không chút nào keo kiệt biểu đạt ý khen ngợi!

Mọi người còn không có phản ứng kịp giọng trầm thấp của Băng Tịch, bị thanh âm Băng Phong hù dọa!

Phong Hoàng Tử chưa từng để lộ ra ngoài tình cảm như vậy!

Nhưng là, không thể không nói, Tịch Hoàng tử trả lời thật sự là quá tốt!

Chỉ có Hoàng Thượng Nhất Băng Thác lộ ra vẻ mặt trầm tư, Tịch Nhi này chờ một thời gian nữa nhất định không phải là vật trong ao! Nên làm thế nào cho phải đây?

Tâm của Thái Tử cùng Băng Trạch cũng trầm xuống một đoạn, xem ra trước kia chỉ đối phó Băng Phong, đối với Tử Hoàng đệ quá mức sơ sót, tại sao có thể để cho tiểu Hoàng tử lớn lên đây?

Băng Tịch vốn là rất được Hoàng Đế yêu thích, nếu hẳn lại bộc lộ tài năng, chẳng phải là so với Băng Phong còn phiền phức hơn? Nếu như người muốn can thiệp vào, vậy cũng đừng trách ca ca vô tình!

Tinh táo như Băng Phong giờ phút này cũng không khỏi không lo lắng thế này có phải hay không có chút quá đường đột, nhìn vẻ mặt Thái tử cùng Băng Trạch rõ ràng âm u, cũng biết sau này Băng Tịch nhất định không yên ổn! Quá sớm để cho Tịch Nhi va chạm những thứ này, có thích hợp hay không đây? Hiện tại nên làm thế nào cho phải đây?

Lúc này bỗng nhiên Ngọc Quý Phi lên tiếng!

"Vô luận là Đại Kiều Tiểu Kiều, cuối cùng khó thoát được số mệnh! Sinh tử có mệnh, Phú quý có mệnh, hết thảy đều theo ý trời! Phong Nhi người đã hao tâm tổn trí nhiều cho Tịch Nhi!"

Ánh mắt Băng Phong lập tức sáng lên, chỉ là chột lóe lên, cơ hồ không có cách nào bắt giữ! Đúng vậy, mẫu phi nói đúng, Thái tử thì thế nào, Băng Trạch thì thế nào, cho dù đuổi đến đây! Chỉ cần ta còn sống, Tịch Nhi tuyệt đối không phải là người để các người động vào!

Cảm kích, hâm mộ, vui mừng, Băng Phong không nói gì nhìn về Ngọc Quý Phi cao quý dịu dàng!

Đây là mẫu phi của Tịch Nhi, cũng là mẫu phi của mình!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngoa Kiều Ngao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Mời các bạn xem chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngoa Kiều Ngao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 81: Chuyện nhỏ

Sóng gió yên ổn, sóng gió dao động! Giữa những thăng trầm, thời gian trôi qua!

Băng Tịch cũng không có nhiều tâm tư phức tạp như vậy, hẳn chẳng qua là thấy chuyện đúng đắn thì sẽ kiên trì, chuyện sai lầm thì sẽ ngăn chặn, sự việc có thể để cho người thân vui vẻ thì sẽ không chút do dự! Tính cách của Băng Tịch là theo tích lũy tháng ngày chung sống với nhau, hiểu rõ người của hẳn sẽ vì hẳn chân thành cảm động! Không nhất định là phải việc làm vĩ đại kinh thiên động địa, có lẽ chỉ là trong nháy mắt, có thể làm cho mọi người chấp

nhận sự chân thành từ trái tim của hân!

Đĩ nhiên Hoàng Thượng rõ như lòng bàn tay!

Cho nên Băng Tịch có thể không chút kiêng kỵ làm nũng như vậy, trừ ở ngoài được phụ hoàng sủng ái, ngoài ra nguyên nhân quan trọng là hân muốn phụ hoàng vui vẻ! Trong suy nghĩ của hân phụ hoàng là anh hùng, là hân kiên cường dựa vào! Mặc dù người ở bên ngoài nhận thấy phụ hoàng làm một số chuyện hồ đồ!

Phụ thân có vai trò đặc biệt như vậy, sẽ không quan tâm cái nhìn của người khác, nhưng phía sau sự lặng lẽ của mình lại vì con cái mà chống đỡ một bầu trời xanh!

"Tịch Nhi nha, mấy ngày không thấy, người quả thật dễ cho phụ hoàng nhìn với cặp mắt khác xưa nha! Ha ha, tốt! Thật tốt!"

Hai chữ tốt, còn là từ trong miệng Hoàng Thượng nói ra, mấy người nghe được trong lòng đánh bàn tính vang bành bạch, không ít người lo lắng có phải hay không nên lần nữa chọn đội!

Có thể đi theo bên người Hoàng Thượng, không phải là đại phú quý, quyền to thế lực có thể không! Bất cứ nhân vật nào đi ra ngoài cũng khiến cho người Thánh Kinh run rẩy, càng quyền thế ngập trời, lại càng đòi hỏi đứng trong đội!

Hôm nay, tình thế có chút không thích hợp nha!

Trong không khí căng thẳng tràn ngập khói thuốc súng, Băng Phong vẫn bình tĩnh như cũ, chút chuyện nhỏ này vẫn là không cần mình phải động, Băng Tịch vậy là đủ rồi!

Mặc dù Băng Tịch hiểu được ít kiến thức sách vở, nhưng thế thái nhân tình cốt lõi không có không biết, lúc này ý lại cung chịu mà kiêu ngạo không nghi ngờ gì chính là hành động tìm đường chết!

Liên tục cân nhắc, Băng Tịch vẫn cố tỏ ra ung dung mà lên tiếng: "Phụ hoàng, nhi thần có thể làm cho ngài cao hứng chính là vinh dự lớn nhất của nhi thần!"

Hoàng Thượng cười mà không khép được miệng, trước kia thế nào không có phát hiện tiểu nhi con mình chỉ biết làm nũng bây giờ lại hiểu chuyện đây?

"Nếu hoàng nhi nói như vậy, người nghĩ muốn cái gì cứ việc nói ra đây, phụ hoàng nhất định sẽ thỏa mãn người!"

Điều này càng làm cho quần thần phía dưới đứng ngồi không yên, đây không phải Hoàng Thượng công khai muốn nghiêng về vây cánh Nhất Băng Phong Hoàng tử sao? Băng Phong vốn đã rất ưu tú, nếu là lại được Hoàng Thượng trọng dụng, sợ rằng... nghĩ tới đây, quần thần không khỏi nhìn về phương hướng Thái tử cùng Trạch Hoàng tử, nhị vị đây còn có thể ngồi được?

Băng Phong biết mục đích hôm nay đã đạt đến, bằng vào phụ hoàng anh minh, nên dừng lại đúng lúc, những chuyện này không gấp được!

"Phụ hoàng, người có thể vui vẻ cười một tiếng chính là ban thưởng lớn nhất đối với Tịch Nhi!"

Một câu nói là đủ!

"Đúng nha, đúng nha, chính là nhị ca hiểu rõ đệ, phụ hoàng ngài sau này muốn vui vẻ, nhi thần cũng sẽ cố gắng làm cho phụ hoàng vui vẻ!"

Hoàng Thượng vốn là mặt to hữu thần sáng ngời lúc này đã híp lại thành một đường, giờ phút này ai cũng có thể cảm nhận được tâm trạng tốt của Hoàng Thượng!

Mặt Rồng cực kỳ vui vẻ!

Tình cảnh này, Hoàng Thượng nổi lên ý định trêu đùa Tịch Nhi "Tịch Nhi dự định cố gắng thế nào để cho phụ hoàng vui vẻ nha?"

Đây cũng là kỹ thuật sống!

Nói nhẹ không có thành ý, nói nặng ngược lại có vẻ lòng muốn dạ thú, một số phe thân Thái tử cùng phe thân Băng Trạch liền nhìn có chút há hê, chờ bắt nhược điểm đây!

Người còn lại bên Băng Phong là mặt ngưng trọng, rất sợ Tịch Hoàng tử nói cái gì không thỏa đáng, xúc phạm mặt Rồng, có người chính là không ngừng suy nghĩ thế nào hóa giải lúng túng của Tịch Hoàng tử! Phần lớn người còn lại là không ngừng đem lực chú ý đặt ở trên người Băng Phong, nếu là Phong Hoàng tử nói, nhất định có thể biến nguy thành an!

Băng Phong ngay cả mí mắt cũng lười phải nâng, chút chuyện nhỏ này cũng đánh giá để ta nói chuyện? Các người cũng quá coi thường Tịch Nhi đi!

Thôi, hôm nay liền để cho các người lĩnh giáo một chút Tịch Hoàng tử của các người lợi hại không!

Đang lúc ánh mắt mọi người mong đợi, cuối cùng Tịch Nhi lên tiếng!

"Một ngày chi kè (hướng về tính toán) là ở sáng sớm, phụ hoàng, sau này nhi thần sáng sớm dậy sớm một khắc là được rồi! Còn có nha, sau này nhi thần quyết định ngủ trễ một khắc, như vậy mỗi ngày nhi thần có thể tiết kiệm nửa giờ! Ngài mỗi ngày Nhật Lý Vạn Ky (ngày kiếm tỷ bạc), khẳng định càng thêm hiệu nửa giờ này có thể làm việc! Tích lũy tháng ngày, nhi thần sẽ học tập kiến thức nhiều hơn, như vậy phụ hoàng ngài liền vui vẻ!"

Trên đầu chúng đại thần bay qua một đám quạ đen!

Tịch Hoàng tử của ta nha, ngài gọi cái này là cái gì phương pháp làm nha? Người nào không biết ngài mỗi ngày là mặt trời phơi cái mông mới rời giường nha?

Những người khác nghĩ như thế nào không quan trọng, chỉ cần Long Y người này cao hứng là tốt!

Quả nhiên, Hoàng Thượng nghe xong kích động còn kém lệ rơi đầy mặt, trên khuôn mặt này là xúc động nha!

"Tốt! Tốt! Tốt! Tịch Nhi của trăm quả nhiên trưởng thành, tư tưởng quả nhiên thành thực! Tịch Nhi nha, mỗi ngày nhiều hơn nửa giờ đây là không phải chuyện tình nha, tích lũy tháng ngày tương lai phải có thành tựu!"

"Dạ, nhi thần cần tuân dạy bảo!"

"Nếu tốc độ trưởng thành của ngươi không có nhanh như vậy, không đủ sức san sẻ phụ hoàng làm thế nào?"

"Phụ hoàng ngài không cần phải lo lắng nữa! Ngài không phải là còn có nhị ca nhi thần đây sao! Ngài cũng không biết nhị ca nhi thần mỗi ngày thức dậy so với gà còn sớm, ngủ được so với cú mèo còn muộn, cả ngày đừng nhắc tới nhiều khác khổ á! Có nhị ca nhi thần ở đây, ngài có thể vô tư lự!"

Về mặt Thái tử cùng Băng Trạch vạn năm không thay đổi cuối cùng thì xuất hiện tương tự với về mặt khủng hoảng, cả sảnh đường vẫn vô bá quan càng thêm mỗi người có tâm tư riêng!

Hôm nay đây mới là đề tài chính đi!

Băng Tịch dù hồ nháo như thế nào cũng không cần cấp bách, hẳn chỉ là một đứa trẻ, không thành được việc lớn, coi như là có phụ hoàng sủng ái cũng chỉ là nuôi dưỡng ở trong lòng chim Hoàng Yến, không đáng giá nhắc tới!

Nhưng mà, Băng Phong thì lại không giống nhau!

Sự thông minh, thâm trầm, mưu kế, tâm kế, quyết đoán, lãnh khốc, lạnh lùng nghiêm nghị, không có chỗ nào là không phải đứng đầu, trước đây đã làm cho Thái tử cùng Băng Trạch áp lực bội phần, nhưng bây giờ thì sao? Lại có phụ hoàng thương yêu nhất tiểu nhi tử thổi gió bên tai, đây không phải là biểu hiện thế lực rõ ràng của Băng Phong sao? Đây không phải là công khai cho Băng Phong đoạt quyền sao? Đây không phải là công khai buộc cả triều vẫn vô trở giáo sao?

Tại sao có thể như vậy? Tại sao để cho Băng Phong chiếm hết tiên cơ?

Yên tĩnh! Yên lặng như tờ! Người nào cũng biết đây là thời điểm chờ đợi Hoàng Thượng tỏ thái độ!

Nhưng mà, có vài người có làm sao có thể dễ dàng khoan nhượng sự tình mưu tính trước hướng Băng Phong phát triển đây?

Vẫn đám đương bối cảnh Hoàng Hậu nói chuyện!

"Tịch Nhi quả nhiên là thương nhị ca ngươi, cũng không uống ngày thường nhị ca ngươi có đồ tốt toàn bộ hướng ngươi!"

Một câu nói, ngăn chặn thiên quân vạn mã!

Hoàng Hậu này quả nhiên là nhân vật hung ác!

Đây không phải là rõ ràng nói Băng Phong ngày thường hối lộ Tịch Nhi sao? Cứ như vậy lời Tịch Nhi nói coi như không phải thật!

Sự tình phát triển cùng tình cảm thân sơ gắn liền không thể xóa nhòa!

Tịch Nhi tại sao có thể để cho mình nửa ngày cố gắng uổng phí đây?

"Mẫu hậu nha, ngài không biết ba vị ca ca cũng đều thương ta, ba vị ca ca của ta có vật gì tốt đều là hướng Tịch Nhi mà đưa! A, ta biết, ngài đây là ghen tỵ ba vị ca ca đối với Tịch Nhi tốt? Ngài không nên nghĩ như vậy, dù sao vật này của ta cũng chất đống không ít, ngài nếu là thích, chính ngài tới chọn mấy món đi, chỉ cần là ngài thích, nhi thần cũng đưa cho ngài còn không được sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diêu Ngoa Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Minh tranh ám đấu (1)

"Mẫu hậu nha, ngài không biết ba vị ca ca cũng đều thương ta, ba vị ca ca của ta có vật gì tốt đều là hướng Tịch Nhi mà đưa! A, ta biết, ngài đây là ghen tỵ ba vị ca ca đối với Tịch Nhi tốt? Ngài không nên nghĩ như vậy, dù sao vật này của ta cũng chất đống không ít, ngài nếu là thích, chính ngài tới chọn mấy món đi, chỉ cần là ngài thích, nhi thần cũng đưa cho ngài còn không được sao?"

"Ngươi!" Hoàng Hậu kiều diễm thoáng chốc biến thành trư can sắc (máu gan heo)!

Ngươi đây là nói ta ghen tỵ ngươi tiểu tử thối chưa dứt sữa?

Ngươi là hướng ta đây khoe khoang ngươi đây có nhiều bảo bối?

Ngươi là khoe khoang ngươi có ba vị ca ca yêu thương ngươi?

Ý tứ kia của ngươi chính là Bản Cung trắng trợn cướp đoạt vật yêu thích của ngươi?

Bản Cung là người quá hẹp hòi?

Hỗn trướng!

Bản Cung chính là Nhất Quốc Chi Mẫu, muốn cái gì mà không có! Sẽ coi trọng những đồ vật rách nát của ngươi?

Thật là không biết sống chết!

Ngươi không phải là ý vào chỗ dựa của Nhất Băng Phong sao?

Ngươi không phải là ý vào mẫu hậu ngươi được Hoàng Thượng sủng ái sao?

Ngươi có gì tốt mà đắc ý! Thậm chí ngay cả Bản Cung cũng không coi vào đâu! Ngươi chờ, đợi khi Thái tử lên ngôi, nhìn Bản Cung không rút da của ngươi!

"Tịch Nhi thật là hiểu chuyện!" Hoàng Hậu ngoài cười nhưng trong không cười.

Chẳng qua giờ phút này Hoàng Hậu chỉ bận tâm đến thể diện của nàng, không có quay đầu nhìn Thái tử quăng tới ánh mắt thâm ý, lại hoàn toàn không chú ý trong lời nói sâu hơn một tầng hàm nghĩa của Băng Tịch.

Hoàng Thượng nghe được ý là:

Ba con trai đối với Tịch Nhi là giống nhau!

Tịch Nhi không có bởi vì Băng Phong gì đó mà thiên vị!

Phong Nhi đích thực là mỗi ngày khác khổ học tập!

Tịch Nhi còn có một lòng bác ái, vì người khác vui vẻ, không tiếc bỏ qua thứ yêu quý gì đó của mình!

Hôm nay Tịch Nhi biểu hiện cũng là đầy đủ nói rõ Tịch Nhi cũng là vẫn cố gắng!

Phong Nhi cùng Tịch Nhi quả nhiên là giỏi!

Hoàng Thượng hoàn toàn bỏ quên phản ứng của Hoàng Hậu, hoặc giả có thể là cố ý coi thường!

"Các Hoàng nhi cũng đã trưởng thành, có khả năng một mình đảm đương công việc của nam tử hán! Thật là làm cho Trẫm có bội phần vui mừng nha, chính là bởi vì các ngươi không ngừng cố gắng, phụ hoàng mới có kiên trì đừng khí! Các khanh nghe lệnh!"

"Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Trên có Hoàng Hậu Thái tử, dưới có thị nữ, tất cả quỳ trên mặt đất, chờ thánh chỉ Hoàng Thượng!

Thái tử thâm nghĩ, xong rồi!

Băng Trạch biết rút lại phía sau xa hơn!

Không thể cứu vãn!

"Tứ Hoàng tử Phách Băng Quốc Nhất Băng Tịch, thiên tư thông minh, tâm tư sâu sắc, bây giờ khởi sắc phong làm Tịch Vương, đất phong Tây Quận, trông coi hết thấy sự vụ!"

"Tê!" Một tầng hút không khí vang lên!

Tứ Hoàng tử vô dụng nhất lại là người đầu tiên được phong Vương! Đây cũng là sự kiện từ khi khai quốc tới nay không thể tưởng tượng nổi nhất!

Cùng các vị đại thần giết mình so sánh, ngược lại Ngọc Quý Phi chân mày nhíu lại, sau đó nhẹ nhàng lên tiếng!

"Hoàng Thượng, người xem Tịch Nhi còn rất nhỏ, nhỏ như vậy liền phong Vương đối với Tịch Nhi lớn lên cũng không có lợi nha!"

Hoàng Thượng rất có thâm ý nhìn nữ nhân yêu mến một cái, thấy được trong mắt nàng là lo lắng, vốn muốn biết thời biết thế, bây giờ nhìn lại vẫn phải giải thích một phen nha!

"Vi Nhi, Tịch Nhi đã không còn nhỏ! Người cũng thấy hôm nay con của chúng ta biểu hiện đấy, Tịch Vương này hẳn có thể đủ sức đảm nhiệm!"

"Nhưng là...Hoàng Thượng, người xem Tịch Nhi nếu phong tước Vương không phải là cách xa Thánh Kinh sao? Ta thật sự là không nỡ bỏ Tịch Nhi!"

Lần này người cũng có thể bãi bỏ phong hào đi?

Làm sao Hoàng Thượng không hiểu ý nghĩ của người bên gối đây? Vi Nhi chính là không muốn để cho Tịch Nhi trở thành mục tiêu công kích của mọi người nha!

Hoàng Thượng mới vừa muốn mở miệng, bên cạnh Lý Quý Phi giành trước.

"Hoàng Thượng, người xem nhi tử của Ngọc tỷ tỷ như vậy, nếu là nhỏ như vậy liền cách xa Thánh Kinh thật sự là không nói được nha!"

Lý Quý Phi nghĩ thầm: Con trai của ta là Tam Hoàng tử còn không có thụ phong đây, tiểu nhi tử người tại sao nhanh như vậy được thụ phong? Người nào không biết Tây Quận đó là vùng đất trù phú giàu có!

Có đôi lời nói thật hay: Người hồ đồ nghe mình nói, người thông minh nghe lời trung nói!

Hoàng Hậu như thế nào không thể hiện địa vị nàng là Nhất Quốc Chi Mẫu đây?

"Hoàng Thượng, theo ý kiến thần thiếp, Tịch Nhi thông minh lanh lợi, hôm nay vừa chịu học tập, tiền đồ bất khả hạn lượng, chỉ thống trị một Tây Quận vẫn là dư sức có thừa! Ngài phong hào này, là tốt nhất!"

"Hà! Hoàng Hậu cũng cảm thấy trăm làm tốt lắm?"

Chú ý, là làm tốt lắm! Không phải là làm đúng!

Từ trong tư tưởng Hoàng Thượng cho là mình làm tất cả quyết định đều là đúng!

Diện mạo Hoàng Hậu mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu!

Hoàng Thượng không khỏi vì Hoàng Hậu biết rõ đạo lý mà cảm động! Nhiều năm lão phu thê, không cần nhiều lời!

"Vi Nhi nha, này có cái gì, Tịch Nhi có thể ở trong cung, giống như lúc đầu, đợi đến lúc nào Tịch Nhi muốn đi, lúc nào sẽ rời đi!"

Vinh dự bậc này, tuyệt đối là xưa nay chưa từng có!

Ngọc Quý Phi há miệng, cuối cùng cũng không nói gì!

Quyết định của Hoàng Thượng cho tới bây giờ không phải các nàng có thể thay đổi! Mặc dù mỗi lần đều là giọng nói thương lượng, nhưng mà điều không phải là dựa theo kịch bản an bài trước của Hoàng Thượng sao? Đây chính là dâng hiến cả đời Hoàng Thượng, được hàng vạn hàng nghìn sủng ái thì thế nào? Năm đó Tĩnh Diễm cũng không phải là muôn vàn cung chiêu duy nhất sao? Quay đầu lại còn không phải là rơi vào cái kết quả bi thảm!

Chẳng qua là tội nghiệp Phong Nhi từ nhỏ liền nhận hết âm lạnh nhân gian!

Hoàng Hậu quả nhiên là am hiểu sâu đạo lý này!

Chuyện này chấm dứt, trong lòng Hoàng Hậu hết sức thoải mái! Lý Quý Phi cũng chưa có cao hứng như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngao Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 83: Minh tranh ám đấu (2)

"Tam Hoàng Tử Phách Băng Quốc Nhất Băng Trạch, làm việc trầm ổn, tâm bình tĩnh, hôm nay khởi phong làm Trạch Vương, đất phong Đông quận, khu vực tự trị, được hưởng quyền sở hữu! Kiểm quân Lễ bộ, trông coi cả nước giáo hóa!" (giáo dục cảm hóa)

"Hi!" Này này này! Quyền sở hữu a! Quân đội cũng là tự đi bồi dưỡng đi!

Băng Trạch cũng là ngây ngốc nửa ngày, dĩ nhiên chưa có phục hồi lại tinh thần!

Chẳng những được phong Vương, còn có thể bồi dưỡng gây dựng quân đội của mình, này là thật sao?

Lý Quý Phi vui vẻ!

Nhi tử của mình cũng là Vương gia a! Từ hôm nay trở đi có vật chất cùng quyền lợi bảo đảm! Chi cần không phải Tịch Nhi một người làm chim đầu đàn là được! Này Tịch Nhi chẳng qua là Tiêu Dao Vương Gia, ngược lại là an toàn.

"Mai Nhi muội muội, chúc mừng nha!" Ngọc Vi cười một tiếng, khuynh quốc khuynh thành! Nhất thời ánh mắt cả triều đại thần choáng váng! Ngay cả Hoàng Hậu cùng hai vị Quý Phi cũng không khỏi ngây ngẩn cả người, nụ cười chân thành như vậy, không trách được nhận được ngàn vạn sủng ái của Hoàng Thượng!

Ngay cả nữ nhân đều là chỉ có thể ngưỡng mộ dung nhan!

Tuyệt sắc như thế, chỉ có ở trên trời, nhân gian kia mấy lần nghe thấy nha!

Hoàng Thượng thật là hận không được đem con người bọn họ khốn kiếp kia đào đi!

"Mẫu phi nha, người xinh đẹp đều muốn choáng váng mắt bảo bối!"

Ngạch? Cái đứa nhỏ tinh nghịch này!

Hoàng Thượng viên mãn!

Tịch Nhi nha, người quả nhiên không có để phụ hoàng thất vọng! Trở về phải trọng thưởng!

"Thái tử Phách Băng Quốc Nhất Băng Trì, làm việc chừng mực quả cảm, là người khoan dung đôn hậu cẩn thận, võ công trác tuyệt, tài văn chương càng sâu, trong lúc tại vị chuyện lớn chuyện nhỏ, chưa bao giờ xuất ra sai lầm, đưa ra sách lược kinh tế càng thêm giải thích độc đáo, lời nói sắc bén, ba năm trước đây chính sách thủy lợi, năm nay mùa mưa Hồng Phong thuận lợi giải trừ, giải cứu trăm ngàn lê dân bá tánh; đưa ra thống nhất chính sách tiền tệ càng thêm sâu sắc nâng cao tài nghệ quốc nội kinh tế, hôm nay mưa thuận gió hòa, cùng nỗ lực của Thái tử không thể tách rời, Thái tử Nhất Băng Trì, bây giờ phụ trách quản lý quốc khố, trông coi sự vụ kinh tế của Phách Băng Quốc!"

Lần này thật giống như là bùng nổ, mọi người phản ứng ngược lại không có lớn như vậy, trải qua hai đã kích lớn mới vừa rồi, hiển nhiên sức đề kháng đã kích dần dần mạnh! Dù sao không có việc gì Nhất Băng Trì Hoàng tử cũng phong Vương, trăm mặc Nhất Băng Trạch Hoàng tử cũng đều có quân đội của mình, Thái tử như vậy ngược lại là cực kỳ bình thường!

Bất quá, kinh tế cả nước a a a! Này tương đương với trông coi mạch sống kinh tế của cả nước, này ngân khố quốc gia đều ở trong lòng bàn tay của hắn a!

Rốt cục thì Thái tử là người giàu nhất của cả nước!

Thái tử biết, thời đại mình đã trở lại!

Khóe miệng nâng lên nụ cười nhất mạt không dễ phát giác!

Bất quá, rất nhanh đặc ý liền bị xóa sạch thay thế là lo lắng!

Hôm nay chỉ còn sót lại Băng Phong là không có thụ phong! Theo khuynh hướng hôm nay, đối với Băng Phong tương thưởng chỉ có thể càng thêm tốt!

Hôm nay, còn có cái gì so quốc khố càng thêm hấp dẫn người đây?

Chỉ còn lại một dạng!

Chẳng lẽ...

Không cần, ngàn vạn lần không nên như vậy!

Quả nhiên, Thái tử suy đoán là chính xác, hắn cũng chưa từng có như vậy hận qua dự cảm của mình!

"Nhị hoàng tử Phách Băng Quốc Nhất Băng Phong, mười mấy năm giống như một ngày, quyết chí tự cường, văn thao vũ lược, mọi thứ tinh thông, tài thống trị, vì trăm dân giải lo âu, hôm nay phong làm Phong Vương, kiêm nhiệm Phiếu Kỳ Đại Tướng quân, trông coi Hồ Phù!"

Dù là trải qua đã kích lớn nhóm văn võ bá quan cũng là không nhìn được trọn to mắt, trong miệng có thể nhét vào một quả trứng gà!

Hồ Phù! Hồ Phù a!

Ai không biết, tướng ở bên ngoài, quân lệnh có thể không nghe!

Nhưng là Hồ Phù vừa ra, trăm vạn hùng binh, không dám không nghe!

Ý vị này là như thế nào, không có không biết đi!

Cuối cùng Hoàng Hậu là cảm nhận được cái gì là từ Thiên Đường rớt xuống Địa Ngục! Còn không có theo Thái tử trong vui sướng chuyển đổi tới đây liền trực tiếp bị Nhất Băng Phong ném vào Địa Ngục!

Hoàng Thượng, người thật là nhẫn tâm...!

"Hoàng Thượng nha, Phong Nhi năm nay mới hai mươi tuổi, hiện tại liền trông coi Hồ Phù có phải hay không có chút sớm nha?" Hoàng Hậu cố gắng để cho thanh âm của mình nghe ưu mỹ uyển chuyển, bây giờ không phải thời điểm cùng Hoàng Thượng xé rách mặt!

"Hai năm trước đã có người hướng trăm đề nghị, chỉ là, khi đó thật là gần liền với thời gian còn sớm! Trải qua hai năm khảo nghiệm, Phong Nhi hiển nhiên đã thông qua các vị tướng quân lựa chọn, có thể!"

Hoàng Hậu vội vàng hướng Lý Quý Phi nháy mắt, không cần nói cũng biết!

"Hoàng Thượng nha, ngài trải qua nhiều năm thống trị như vậy, quốc gia phú cường thịnh vượng, quân đội càng thêm bách chiến bách thắng, phân bổ lớn như vậy, Phong Nhi một người bận rộn phải đối diện sao? Có muốn hay không để cho Trạch Nhi...hoặc là Thái tử giúp một tay nha?"

Trời mới biết nàng không có nhiều nguyện ý thêm vào tên tuổi Thái tử, chẳng qua, người đang dưới mái hiên, không thể không cúi đầu!

Hoàng Thượng liền không nghĩ ngợi, trái lại hướng về phía Băng Tịch đang vui mừng hơn hỏi: "Tịch Nhi, người sẽ cùng Nhị ca người tách ra sao?"

"Dĩ nhiên sẽ không rồi! Nhị ca đi đâu, con phải đi đó!"

"Này chẳng phải được sao, có Tịch Nhi giúp đỡ, không có vấn đề!"

Gi? Ý này chính là thiên hạ bình quyền đều ở trong tay Băng Phong cùng Băng Tịch? Cái này cùng Băng Phong một người trông coi có cái gì khác nhau sao? Người nào không biết Băng Tịch chính là theo đuôi Băng Phong a!

Ngọc Quý Phi rất là đắc ý, bất quá bây giờ không phải là thời điểm đắc chí, không thể nghỉ ngơi hôm nay Phong Nhi trở thành then chốt, bất quá, nếu là lời nói của Phong Nhi liền không cần lo lắng, băng vào tài trí cùng mưu lược của Phong Nhi hẳn không tính kẻ người khác cũng không tệ rồi, những người khác nếu như đưa tới tìm phiền toái, ha ha, thật là mong đợi biểu hiện của Phong Nhi đây!

Tĩnh Diễm, người thấy không? Người thấy được con của người có bao nhiêu ưu tú không? Người trên trời có linh thiêng có thể nghỉ ngơi!

"Các người còn ngây ngốc làm gì! Còn không mau tạ ơn!"

Không ngờ một câu nói của Ngọc Quý Phi kết thúc không khí quý dị trong đại sảnh!

Rất cực Thái tử cùng ba vị Hoàng tử phản ứng kịp, quỳ xuống đất tạ ơn!

Trong đại sảnh chỉ có khuôn mặt Hoàng Thượng tươi cười, những người còn lại ngay cả giả bộ cũng không thể ra sức!

Đến đây, tạo thế chân vạc, ngôi vị hoàng đế tranh giành chính thức từ chỗ tối chuyển thành chỗ sáng!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diêu Ngoa Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Vòng Xoáy

Hồ Bách Liên này thật là xinh đẹp, không trách được các hoàng nhi luôn quyến luyến quên về, vui đến quên cả trời đất!"

"Hoàng Hậu tỷ tỷ, tại sao tỷ không ngăn cản Hoàng Thượng phong Vương cho Tịch Nhi? Tỷ biết rất rõ là Hoàng Thượng lúc ấy cũng do dự, chỉ cần tỷ nói thêm vài câu nữa, như vậy hôm sau cũng sẽ không để cho Phong Nhi cùng Tịch Nhi đắc ý như vậy!"

Hoàng Hậu về mặt không thay đổi, như trước đi từ từ dọc theo hàng lang dài!

"Hả? Lý muội muội vì sao nói ra lời này nha?"

"Hôm nay tỷ tỷ không nhìn ra cái gì sao? Tịch Nhi có nguyện ý hay không nói sau, rõ ràng chính là Ngọc Vi không muốn Tịch Nhi được phong Vương, Hoàng Thượng đương nhiên không muốn làm khó Ngọc Vi! Người nào không biết hoàng thượng sủng ái Ngọc Vi?"

Lý Quý Phi nói xong, lập tức dùng bàn tay bưng kín miệng mình lại, thật là hận không thể tát vào mồm mình hai cái, nói gì không nói, nói Hoàng Thượng độc cung chiều Ngọc Vi làm chi?

Lý Quý Phi cẩn thận nhìn Hoàng Hậu, quả nhiên thấy được sắc mặt Hoàng Hậu không tốt, sắc mặt lúc này so với lúc nghe được đề cho Phong Nhi trông coi Hồ Phủ càng thêm khó coi!

Giờ phút này Lý Quý Phi cái gì cũng không dám nói, người bên cạnh cũng đều tự biết rõ, ai cũng không dám đi đụng hòng sủng!

"Hoàng Hậu tỷ tỷ anh minh!"

Đột nhiên một tiếng cực kỳ tương phản, nhất thời hấp dẫn tầm mắt mọi người, nghi ngờ, không hiểu, hoang mang, chỉ có một mình Hoàng Hậu thần sắc lộ vẻ hứng thú.

"Không biết Minh muội muội vì sao nói ra lời này?"

Minh Quý Phi biết, đây là cơ hội ngàn năm một thuở, đây cũng là cơ hội hiếm có để đối phó Lý Quý Phi!

"Theo thần thiếp nhận thấy, Hoàng Hậu tỷ tỷ ủng hộ việc làm của Hoàng Thượng phong Tịch Nhi, là hành động sáng suốt!"

Minh Quý Phi thấy được ánh mắt khích lệ của Hoàng Hậu, tâm thần âm thầm ổn định, tiếp tục nói: "Hoàng Hậu tỷ tỷ đi theo Hoàng Thượng thời gian dài nhất, nếu bàn về trình độ hiểu rõ về Hoàng Thượng, ai cũng không sánh bằng tỷ!"

Quả nhiên, những lời này nói đến đáy lòng Hoàng Hậu đi, quả nhiên sắc mặt Hoàng Hậu dễ nhìn rất nhiều!

"Theo muội muội nhận thấy, hành động hôm nay của Hoàng Thượng nhất định là cân nhắc đã lâu, đây chính là phong Vương a, chuyện lớn như vậy, bằng vào chư vị tỷ tỷ đối với Hoàng Thượng hiểu rõ, ngài sẽ cảm thấy Hoàng Thượng sẽ xử lý theo cảm tính người khác sao?"

Là nữ nhân có thể đứng vững chân trong hậu cung, há là đồ ngốc? Trải qua Minh Quý Phi nhắc như vậy như người tỉnh con say, thần trí Lý Quý Phi cũng trở về!

Minh Quý Phi tiếp tục nói: "Hoàng Thượng chờ đợi chỉ là một cơ hội thôi, hôm nay vừa đúng Tịch Nhi biểu hiện như thế làm cho người ta hài lòng, vừa ngay trước mặt cả triều văn võ, càng có thể có cái gì so với hôm nay càng thêm thích hợp đâu? Như thế, Thiên thời! Địa lợi! Nhân hòa! Hoàng Thượng làm sao sẽ bỏ qua cho?"

Lý Quý Phi tỉnh ngộ, ánh mắt nhìn Minh Quý Phi cũng là không giống nhau, nữ nhân này không đơn giản a!

"Ngọc Quý Phi ngăn trở là không có ích lợi gì, chỉ có thể là để cho các đại thần càng thêm thấy rõ quyết tâm mình muốn phong Vương thôi! Vào lúc này, Lý tỷ tỷ cũng là theo lời nói của Ngọc Quý Phi, đây không phải rõ ràng là nghịch quân tâm sao?"

Lập tức sắc mặt Lý Quý Phi trở nên trắng bệch! Thầm mắng mình hồ đồ!

"Hoàng Hậu tỷ tỷ chẳng những không theo lời nói của Ngọc Quý Phi, còn là hoàn toàn chính chính trợ giúp Hoàng Thượng trấn an lòng nghi ngờ của các vị đại thần, cũng trước mặt Hoàng Thượng phô bày ngài thân là Nhất Quốc Chi Mẫu khoan dung độ lượng, Hoàng Hậu đây thật là một công ba việc nha!"

Hoàng Hậu được tăng bốc đương nhiên là thật cao hứng, nhưng đây tuyệt đối không thể để cho nàng cao hứng đến mất đi phòng bị!

Trong hoàng cung, kiêu ngạo tự mãn, vậy khoảng cách tử vong cũng không xa!

"Bản Cung dù lợi hại thế nào, cũng kém so với Minh muội muội nha! Muội muội không lên tiếng thì thôi, Nhất Minh Kinh Nhân (*), Bản Cung thật là bội phục bội phục a!

(*) NHẤT MINH KINH NHÂN bỗng nhiên nổi tiếng, gáy một tiếng ai nấy đều kinh ngạc ("Sử ký, Hoát kê liệt truyện": 'thử điều bất phi tắc dĩ, nhất phi

xung thiên: bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân'. Ví với bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng khi làm thì có thành tích khiến mọi người kinh ngạc).

Đối mặt với Hoàng Hậu phòng bị cùng ghen tỵ, tuyệt đối không thể cao ngạo, Minh Quý Phi ổn định tâm thần, dựa theo kịch bản luyện tập trước, bình tĩnh ứng đối.

"Tỷ tỷ ngài nói đùa, ta chính là lợi hại hơn nữa, cũng không phải vì ngài và Thái tử sao? Thiếp thân chỉ nguyện ý vì ngài, trần thuật hiển kế!

"Bản Cung trông coi hậu cung to lớn, ngày thường sự vụ bận rộn, khó tránh khỏi có thời điểm không thể chú ý đến, lời nói này của muội muội thật đúng là giúp Bản Cung đại ân! Bản Cung đại diện cả hoàng cung cảm tạ muội muội nỗ lực!"

Lý Quý Phi rút cuộc minh bạch tại sao Hoàng Hậu có thể nhiều năm như vậy vững vàng chiếm giữ đại ấn hậu cung! Suy nghĩ lấy đại cục làm trọng, nói chuyện giọt nước không lọt, làm việc nhìn trước ngó sau, vô luận thế nào cũng là một người nắm quyền hậu cung nên có đầy đủ phẩm chất.

Rõ ràng chính là lời kéo Minh Quý Phi vì nàng sử dụng, nhưng trong tất cả lời nói này đều là vì hoàng cung suy tính, một câu nói cũng chọn không mắc lỗi!

Hoàng Hậu thật không hổ là hoàng hậu!

Minh Quý Phi hiểu, Hoàng Hậu đây là khả nghi, nữ nhân quá thông minh, Hoàng Hậu không thích!

"Hoàng Hậu tỷ tỷ, muội muội có một chuyện thế nào cũng không nghĩ ra, tỷ tỷ ngài lấy đại cục làm trọng, chẳng biết có được không có thể vì muội muội giải thích nghi hoặc?"

"Muội muội có lời cứ nói thẳng không sao!"

"Phong Vương này là chuyện rất tốt, vì sao Ngọc Quý Phi vẫn bằng mọi cách từ chối đây? Nếu là kiểu cách cũng không đến nỗi cảm vương vị tới kiểu cách nhà, nàng sẽ không sợ vạn nhất hoàng thượng thật sự thu hồi mệnh lệnh đã ban ra sao?"

Cảm xúc Hoàng Hậu chỉ vì hai người dao động, hôm nay một là Ngọc Vi, một người khác...

"Hừ! Thương đã người dẫn đầu, nàng so bất luận kẻ nào cũng rõ ràng! Ngọc Vi cũng không phải là đèn đã cạn dầu!"

"Thương đã người dẫn đầu?"

"Nay hoa sen này thật là không tệ, bọn muội muội khó được xuất cung du ngoạn, cần phải hảo hảo nắm chặt thời gian tươi đẹp này!"

"Dạ! Cẩn tuân Hoàng Hậu chỉ bảo!"

Không nên hỏi, thì không nên hỏi!

Cao thủ so chiêu, thắng thua chỉ ở một ý niệm!

Hoàng Thượng thật vui mừng, đại thần thật vui mừng, thiên hạ dân chúng cũng rất vui mừng!

Hôm nay ai nấy đều thấy được, Hoàng Thượng thật vui mừng, nụ cười trên mặt cũng chưa có dừng lại, giữa các đại thần bất kể có phải thật vậy hay không hài hòa, ngoài mặt nhìn qua rất hài hòa, đó chính là hài hòa! Nếu như người không phải là hài hòa, vậy người chỉ có thể bị hài hòa về nhà trồng khoai lang!

Không khí hài hòa này làm cho mặt mọi người đều là chảy đầy mồ hôi, chẳng qua đây là mồ hôi lạnh!

Mỗi một câu nói đều là cẩn thận ứng đối, cho dù là một chữ cũng muốn ở bên trong ruột lượn quanh mười tám chỗ ngoặt mới có thể nói ra lời!

Thái Phó nhìn cả sảnh đường đều ôm ấp ý nghĩ quyền quý, trong lòng cũng là trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Một năm trước rất nhiều người còn là bằng hữu cùng nhau chuyện trò vui vẻ, hôm nay trên mặt của mỗi người cũng tràn ngập đề phòng, đúng vậy a, dưới tình hình bây giờ, người nào có thể tin dùng đây? Ta có thể tin ai đó?

Đều nghĩ làm như thế nào đứng đội, nên đứng chi đội nào, những thứ này ngoài mặt tinh thần nhộn nhạo, trong lòng là hay không cũng là vui sướng đây? Chỉ sợ không phải đi!

Lục đục đầu đầu, người lừa ta gạt, gần vua như gần cọp, chẳng qua là, cho dù là những người cao cao tại thượng này, cũng chỉ là muốn sống sót, sống sót mà thôi!

Như vậy mình đây?

Thái Phó không khỏi nhìn về phương hướng Thái tử, sau đó là Băng Phong, miệng đầy khổ sở, hai đứa bé này đều là mình nhìn lớn lên a, đều là nhân trung chi long a, nhưng là...

Thiên hạ to lớn, chỉ có thể có một con Rồng!

Sợ là không quá hai năm chiến tranh lại nổi lên, dân chúng lầm than a!

"Đạt được là cả thiên hạ, nghèo là chỉ lo thân mình!"

Mình là hoặc là cuốn vào vòng xoáy đoạt quyền trong khổ khổ giãy giụa, hoặc bo bo giữ mình giữa sông núi đây? Bo bo giữ mình có hay không thật có thể ẩn vào sông núi?

Thái Phó luôn luôn bình tĩnh tỉnh táo lần đầu tiên trầm mặc, lần đầu tiên do dự!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Nga Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Hoàng hậu già rồi đi

Đi đến phủ Thái Phó lúc nào cũng không tránh được một phen ca múa giúp vui, mặc dù đây không phải là chủ ý của Thái Phó, lễ bộ cũng sẽ đem chuyện này bố trí!

Hôm nay Hoàng Thượng rất vui vẻ, đối với khảo sát bốn con trai khiến cho tâm Rồng cực kỳ vui mừng, nhi tử học có thành tựu, đây là niềm tự hào của bậc làm cha mẹ trong thiên hạ!

Trong lúc ca múa, Hoàng Hậu lộ ra cái đuôi hồ ly: "Hoàng Thượng nha, thần thiếp nghe nói Lý Như Yên con gái của Thừa Tướng cũng ở nơi đây học tập, nha đầu kia cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, được mệnh danh là Đệ Nhất Đại Mỹ Nữ Thánh Kinh đấy, người xem Thái tử tuổi cũng không còn nhỏ nữa, người có phải hay không nhìn xem?"

"Há? Lý Thừa Tướng, Hoàng Hậu nói đúng là thật chứ?"

Hoàng Hậu nói có thể không thật sao?

"Bẩm Thánh Thượng, tiểu nữ tài sơ học thiển, nào dám cùng so sánh với mấy vị công chúa? Chỉ là vì công chúa hàng năm ở trong cung, không cho người ngoài biết thời, bằng không làm sao đến lượt Yên Nhi?"

Băng Tích cũng là lạnh lùng hừ một tiếng, ý người là trừ công chúa, nhất định là nữ nhi người! Người đúng thật là nói khoác mà không biết ngượng, ngay cả Tiểu Ngọc Nhi cũng giỏi hơn người gấp trăm lần!

"Nếu như vậy, trăm không ngại tiếp kiến

"Thánh Thượng, người có điều không biết, Kim Ngọc tiểu thư con gái của Thái Phó cũng là mỹ nữ thế gian khó gặp, thông minh lanh lợi, hoạt bát đáng yêu, chính là cùng mấy vị Hoàng tử chung đụng đều hết sức tốt!"

Trương Ôn Tân, hôm nay ta sẽ để cho người chịu không nổi!

"Trẫm đã sớm nghe nói ái nữ của Thái Phó, lần trước thụ thương trở về, trăm sự vụ bận rộn, cũng không có thăm viếng xem một chút, không biết thân thể Tiểu Ngọc Nhi khỏe chưa?"

"Cự thần sợ hãi! Tiểu Ngọc Nhi nào dám làm phiền Hoàng Thượng tự mình thăm! Ngài phái đến ngự y y thuật cao minh, trị liệu thích đáng, Tiểu Ngọc Nhi sớm đã không còn chuyện, hiện tại đúng là tiểu miêu nghịch ngợm, ngày ngày nhảy múa đây!"

Trương Thái Phó nhắc đến nữ nhi, trên mặt kiêu ngạo tất nhiên không cần nói cũng biết, tràn đầy tình cảm cưng chiều!

"Trẫm nhưng là không thể chờ đợi muốn nhìn xem thật kỹ Thái Phó đại nhân tự mình dạy nên tiểu dã miêu (tiểu mèo hoang)!"

Câu nói đùa, để cho cả triều đại thần không khỏi cùng vui cười, tình thế này bỗng nhiên rõ ràng, hiển nhiên Hoàng Thượng đối với nữ nhi nhà Thái Phó càng thêm coi trọng!

Xem ra từ nay trở đi muốn cùng Thái Phó xây dựng tốt quan hệ!

Cũng không biết Thái Phó thích gì đây? Kim ngân châu báu? Đồ cổ tranh chữ? Mỹ nhân xinh đẹp?

Hoàng Hậu làm thế nào quên mục đích hôm nay tới đây? Vậy cũng cần phải hoàng thành băng giao phó đây!

"Hoàng Thượng, người còn nhớ rõ một tháng trước người phong cái gì Quận chúa sao? Hình như là cái gì Bảo Lục ấy nhỉ? Nàng cũng ở nơi đây đấy, thần thiếp còn chưa từng gặp qua người đó đấy, hôm nay chính là cơ hội tốt nha!"

"Mẫu Hậu, là Bảo Lam, cái gì Bảo Lục, nếu người không rõ ràng lắm vẫn là không nên nói chuyện lung tung thật là tốt, nói sai chính là ảnh hưởng hình tượng của người trong cảm nhận của phụ hoàng!"

Đề cho người cố ý nói Lam Lam nhà ta, hừ hừ!

"Tịch Nhi nha, Bản Cung chưa từng gặp qua người đó, vừa không có ấn tượng, nhớ không rõ không phải là rất bình thường sao!"

Hoàng Hậu ngoài cười nhưng trong không cười, không phải là phong Vương sao, hiện tại liền cuồng lên, sớm muộn gì người cũng biết tay ta!

"Mẫu Hậu, theo luật lệ, người hẳn gọi ta là Tịch Vương!...Phụ hoàng nha, ta liền không rõ, Hoàng Hậu thế nào ngay cả tên của Quận chúa mà người cũng không nhớ được đây? Người nói mẫu hậu có phải hay không già rồi?"

Một lời nói ra, cả sảnh đường kinh động!

Hoàng Hậu bộc phát, vỗ bàn một cái, "Cần rõ! Chỉ bằng người cũng dám dạy dỗ Bản Cung! Bản Cung hôm nay nhất định..."

"Mẫu hậu!" Thái tử quát to một tiếng, đè ép lời nói Hoàng Hậu muốn bật thốt lên, "Người thất lễ!"

Giờ phút này Hoàng Hậu nhìn xung quanh xa lạ, giễu cợt, ánh mắt sáng tỏ, hận không được tìm một cái lỗ ở dưới đất mà chui xuống!

Cứng ngắt, chậm chậm, quay đầu nhìn về quân vương bên cạnh, thấy được xa lạ lạnh lẽo!

Sắc mặt Hoàng Hậu "Bá" trắng!

Lần này sợ là gặp khó khăn! Minh đây là thế nào? Tại sao có thể ở trước mặt cả triều văn võ mà luống cuống như vậy! Đây rốt cuộc là thế nào? Đều là do Băng Tịch, tất cả đều là do Băng Tịch hỗn trưởng (đồ khôn, khôn nạn), nếu không phải là hắn nói già rồi, tại sao mình có thể luống cuống như vậy? Hậu cung nữ nhân tranh đoạt cả đời, dựa vào cái gì tranh thủ tình cảm? Không phải là dựa vào gương mặt này sao? Cuối cùng có bao nhiêu mỹ nữ cả đời, ngay cả cơ hội nhìn thấy Hoàng Thượng cũng không có, chỉ có thể lãng phí cả đời trong bức tường hoàng cung lạnh lẽo! Thật vất vả đem những người này đều giam ở dưới chân, tại sao có thể dễ dàng tha thứ bị người nói già rồi?

Hoàng Hậu ngồi cũng không xong, tiếp tục đứng cũng không phải, chỉ có thể là lúng túng mặc cho người dùng các loại ánh mắt quan sát!

"Mẫu hậu, sắc mặt người không được tốt, chắc là tối hôm qua ngủ không được ngon giấc đi, sau này cần phải nghỉ ngơi thật tốt! Vẫn là ngồi xuống đi, không nên quá mệt mỏi!"

Rốt cuộc có bậc thang, sắc mặt Hoàng Hậu vui vẻ, vội vàng ngồi xuống, nhìn về nơi phát ra âm thanh, thế nào không phải là Thái tử? Tại sao là Băng Phong?

Mới vừa rồi về điểm này vui sướng biến mất hầu như không còn, Băng Phong này là cố ý làm nhục ta? Người nào không biết hiện tại Hoàng Thượng độc sủng một mình Ngọc Phi, gần như hàng đêm ở chỗ Ngọc Vi, mình làm sao có thể ngủ ngon?

Tốt, tốt, cũng tới xem ta là trò cười đúng không?

Mặt Băng Tịch là tràn đầy sùng bái Tiểu Tinh Tinh, chính là nhị ca lợi hại nhất!

Băng Phong vô tội, ta thật không có ý nghĩ này, thật không có!

Băng Tịch hồi báo, cái này có thể có, cái này thật có thể có!

Băng Phong cúi đầu, được rồi, hiện tại thật có thể có!

"Lý Đức, tuyên Bảo Lam Quận chúa, Lý Như Yên, còn có Trương Kim Ngọc yết kiến!"

"Phụ hoàng, Lam Lam còn không có tốt, bây giờ còn không thể tùy tiện ra khỏi phòng!" Băng Tịch khẩn trương, vội vàng lên tiếng khuyên can.

"Tứ đệ, xem người che chở, nhưng ta thường nhìn thấy Bảo Lam ra ngoài phơi nắng nha, chẳng lẽ ta nhìn nhầm rồi?"

"Phụ hoàng, là thật, Lam Lam thật ngã bệnh!" Băng Tịch gấp gáp.

"Tứ đệ nha, mặc dù mọi người đều biết người che chở Bảo Lam, nhưng cũng không cần biểu hiện rõ ràng như vậy đi, người cũng không thể để cho Bảo Lam cả đời trừ người ra thì bất luận kẻ nào cũng không gặp đi?"

Cái gì? Thái tử lời này nói là Tịch Vương cùng Bảo Lam Quận chúa có tư tình?

Bộ mặt các vị đại thần tỏ ra kinh ngạc, ngay cả vẻ mặt của Hoàng Thượng cũng là không thể tin tưởng, xem ra chuyện này không đơn giản a!

"Đại ca, ngươi có ý gì? Ngươi tại sao có thể..."

"Tịch Nhi, cầm miệng! Lý tổng quản người nên tuyên chỉ đi!"

"Tam ca?" Mặc dù Băng Tịch không hiểu tại sao Băng Trạch muốn làm như vậy, nhưng là từ trực giác, Băng Tịch vẫn lựa chọn tin tưởng, đây là tam ca, có một số việc huynh ấy sẽ không làm khó hấn!

Trong lòng Băng Tịch cũng là bất mãn, một lúc nhất định Bảo Lam sẽ tới, nhưng mà phụ hoàng nhìn thấy thần kinh Bảo Lam không bình thường, nhất định sẽ tức giận! Phách Băng Quốc không cho phép sắc phong một Quận chúa không có suy nghĩ, một khi bóc trần, Bảo Lam chính là phạm tội khi quân!

Bây giờ nên làm gì nha?

Gặp phải khó khăn, Băng Tịch luôn là tìm kiếm bóng dáng nhị ca, nhị ca là không gì làm không được, nhất định là có biện pháp!

Bốn mắt nhìn nhau, Băng Tịch thấy được bình tĩnh, thấy được tỉnh táo! Tâm Băng Tịch liền an định, nhị ca nhất định có sách lược vẹn toàn, nhị ca chắc là sẽ không để cho Bảo Lam gặp chuyện không may!

Nghĩ tới đây, trong lòng Băng Tịch có một chút không thoải mái, có một loại cảm giác mất mát, nếu là nhị ca muốn tranh đoạt, mình nhất định không phải là đối thủ, huống chi nhị ca bây giờ còn là trông coi quân đội cả nước!

Nhị ca, huynh ngàn vạn lần không cần cùng ta giành Lam Lam, nàng là của đệ!

Nhị ca, huynh ngàn vạn lần không cần cùng ta giành Lam Lam, đệ sẽ hận huynh!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điêu Ngoa Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Tài nghệ cô nhi

"Bảo Lam Quận chúa, Lý Như Yên tiểu thư, Trương Kim Ngọc tiểu thư vào điện!"

Thanh âm Lý Đức vừa hô, lập tức liền hấp dẫn lực chú ý của tất cả người trong đại điện, mấy vị đại thần trong nhà có nhi tử càng thêm trợn to hai mắt, chỉ sợ là bỏ lỡ lần đầu gặp gỡ ba vị mỹ nhân!

Dù là trong nhà nhi tử đã cưới thê, cũng là cố gắng giương cổ đến, đưa đến một loạt ánh mắt khinh bỉ!

Những người này phải làm như không thấy chứ, ai nói nhi tử chỉ có thể cưới lấy một người!

Cái ánh mắt này thiếu chút nữa khiến cho những người này máu tung tóe tại chỗ!

Ý của ngươi là người chúng ta nâng niu ở trong lòng bàn tay, để cho các ngươi cưới về làm thiếp? Ngươi đây không phải là muốn chết đó sao?

Các ngươi thế nào có thể nhìn thấy ta có ý tưởng này? Nhìn thấy không? Nhìn thấy không? Nhà ta không phải là còn có tiểu nhi tử đó sao? Không có tiểu nhi tử, ta không phải là còn có chất tử đó sao? Không có chất tử, ta không phải là còn có thể nhận thức làm con gái nuôi sao? Tóm lại ta là nhận thức!

Mọi người ngay cả khinh bỉ cũng lười phải!

Làm thế nào ngươi chắc chắn người ta sẽ coi trọng gia đình...ngươi đây? Cũng không mở mắt to ra một chút mà xem, người nào không phải là ngàn dặm mới tìm được một!

Tâm Băng Tịch cũng gào to, Lam Lam nha, làm thế nào mà ngươi vẫn còn tới đây? Nơi này là địa ngục đứng đầu ăn thịt người không nháy mắt ngươi có biết hay không nha!

Băng Tịch chỉ có thể kinh hồn bạt vía, cẩn thận, vẫn quan sát Bảo Lam, tùy thời chuẩn bị cứu người!

"Thần Lý Như Yên| Trương Kim Ngọc| Bảo Lam tham kiến Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Hoàng Hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế, tham kiến Ngọc Quý Phi, Lý Quý Phi, Minh Quý Phi, Cầm Quý Phi!"

Không biết có phải hay không Lý Như Yên nóng lòng thể hiện thanh âm quá vang dội, còn Tiểu Ngọc Nhi âm thanh trong vắt nghe rất cảm động, tóm lại

không có ai chú ý tới Bảo Lam có phải hay không nói như vậy!

Băng Tịch còn âm thầm buồn bực, thân thể Lam Lam vậy mà thuận theo khom lưng! Đôi mắt vừa vận giống như lay động!

"Ngẩng đầu lên, cho trẫm nhìn xem thật kỹ!" Thanh âm Hoàng Thượng vang dội cả đại sảnh, uy nghiêm như vậy, chấn nhiếp như vậy! Chẳng qua là nghe thanh âm có thể kết luận đây không phải là một người bình thường!

Ba vị thiếu nữ xinh đẹp chậm rãi đứng thẳng người, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên!

Nhất thời, lần át tất cả ánh mặt trời đi qua trong phòng!

Ba vị mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành, lại biểu hiện phong cách khác biệt: Lý Như Yên đứng ở bên trái phía trên, y phục màu đỏ, vóc người yếu đuối, eo nhỏ nhắn, diện mạo ả tình, nụ cười yêu mị, trời sinh chính là một tội phạm ưu tú quyến rũ nam nhân! Nhất thời để cho hai mắt của một phần đại thần sáng lên, nữ nhân này chỉ có cất giấu ở nhà mình mới là lựa chọn sáng suốt!

Bên phải Tiểu Ngọc Nhi mới mười bốn mười lăm tuổi, vóc dáng ước chừng một thước sáu, y phục xanh nhạt, khuôn mặt phù hợp nét ngây thơ hồn nhiên, khi cười hiện rõ ra má lúm đồng tiền, có thể nói nữ tử này là cớ nào hồn nhiên ngây thơ, cớ nào đơn thuần đáng yêu! Điều này làm cho các đại thần chường mắt vẻ đẹp già dặn của Lý Như Yên nhất thời đại phát tình thương của cha, thật là hận không được đem tất cả bảo bối tàng bốc tiền lên đây, chỉ vì lưu lại một chút trong sáng chân thật này!

Bọn họ đang ở vị trí người trên, đã không có bao nhiêu lương tâm đáng nói, chính là bởi vì như thế, "Thanh Thủy xuất Phù Dung, Thiên Nhiên khứ Điều Khắc" cảm giác mới này làm cho bọn họ cảm động!

Lại hướng nhìn chính giữa Bảo Lam, tất cả mọi người không nhịn được ngừng lại hô hấp, chỉ cảm thấy trái tim đã không phải là của mình, làm thế nào thế gian có thể kết hợp giữa yêu mị cùng tinh khiết, phức tạp cùng đơn giản, đã tính cùng dịu dàng, lạnh lùng cùng ấm áp ở trên một người? Rõ ràng là tồn tại mâu thuẫn, nhưng lại để cho người cảm thấy thuận lý thành chương (hợp lẽ) như vậy!

Bảo Lam lựa chọn màu tím yêu thích, đây là màu sắc mị hoặc, cũng là cực ít có người đem màu tím mặc thỏa đáng giống như Bảo Lam! Bên hông phối hợp chính là đai lưng thiêu hoa sen màu hồng trẻ trung, đai lưng rất dài, nhẹ như lụa, nhàn nhã tung bay trên đôi chân thon thả, cho đây vốn là thù người ra ở đại sảnh, một chút tức giận! Đôi mắt này là lạnh lẽo, làm cho người ta không dám nhìn thẳng, nhưng đợi đến người quyết định hảo hảo tìm tòi một phen, nhưng lại thấy được trống rỗng, cái gì cũng không có, không có vui mừng, không có ưu sầu. Nhưng lúc người cảm thấy trống rỗng không có gì, rồi lại thấy được rộng lớn, giống như là vạn vật, thân ở trong đó, vĩnh viễn cũng không thấy được giới hạn!

Đây là một cô gái từng trải, giống như là một ly rượu ngon lâu đời, không nở nhảm nhí, rồi lại là không ngừng tịch mịch, không nhịn được muốn nhắm nháp, càng thưởng thức chính là thời gian vô tận!

Bảo Lam Quận chúa này tuyệt đối không phải là một nhân vật đơn giản, một nữ nhân cực kỳ thông minh, thường thường là then chốt quyết định chuyển biến, chỉ cần nhìn vào nữ nhân này là lựa chọn gặp sao hay vậy hoặc người khôn giữ mình!

Nữ nhân như thế nhất định là trở thành hồng nhan họa thủy, cũng nhất định là vật hy sinh của chính trị, chủ tử nhà mình cũng không nên làm đường lối bước mới phải!

Hoàng Thượng cười nhẹ nhàng, hình như là nhìn hiểu một chút, lại giống như cái gì cũng không có chẳng qua là đơn giản thưởng thức thôi.

"Không tệ, người đâu, ban thưởng ngồi!"

"Tạ chủ long ân!" Ba người nhẹ nhàng bước chân trở lại chỗ ngồi, cả sảnh đường ánh mắt đại thần cũng theo vòng xoay chuyển động, ba người mặt không đổi sắc bình tĩnh ngồi xuống!

Hoàng Thượng không khỏi lại âm thầm gật đầu một cái, Lý Như Yên cùng Tiểu Ngọc Nhi từ nhỏ là thấy các mặt của xã hội lớn lên, trong nhà giáo dục càng thêm tốt nhất, sớm thành thói quen ánh mắt đuổi theo, điều này cũng chẳng có gì lạ, thế nhưng Bảo Lam này không những có bản lĩnh, cử chỉ càng thêm tự nhiên hào phóng, đây không phải là tiêu chuẩn của một đóa cô nhi nên có ỉ? Cô nhi nước ta lúc nào thì có đầy đủ tài nghệ, ta cũng liền có thể an tâm...ngao du thiên hạ

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngao Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Không hấp bánh bao tranh khẩu khí

Mục đích hôm nay không có đạt tới, Hoàng Hậu không an phận lại bắt đầu gây sóng gió!

"Yên Nhi, Bản cung nghe nói người chẳng những là diễm tuyến thiên hạ, thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa, chính là mọi thứ tinh thông nha, không biết hôm nay Bản Cung có may mắn thưởng thức một chút đây?"

Như đội một cái mũ cao, khuôn mặt Lý Như Yên lộ vẻ thẹn thùng, dưới phụ trợ của phấn, mặt mũi gò má càng thêm trắng mịn đáng yêu, đem tiểu nữ từ thẹn thùng hiện ra vô cùng tinh tế!

"Yên Nhi gần đây mới học một thủ khúc, phối đàn tranh cũng không tệ lắm, không biết Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu nương nương có hứng thú không?"

"Hôm nay có vẻ như trầm ra ngoài rất thích hợp, đại thần các ngươì cũng có thể thưởng thức giọng hát của thiên kim Thừa Tướng chúng ta một chút! Lý Như Yên cần phải thể hiện thật tốt nha!"

Bất kể ca khúc như thế nào, có phải là thật hay không nghe cảm động, Hoàng Thượng tán thưởng liền là chân lý, Lý Bằng Niên tựa hồ đã thấy được ngày mai này Thánh Kinh đàm luận khẳng định đều là biết nữ nhi tài nghệ vô song, rất được Hoàng Thượng sủng ái!

Nghĩ tới đây Lý Bằng Niên chỉ thiếu chút nữa vênh lên cái đuôi, xem đi, đây chính là ái nữ của mình, tuy nói đây là nhân tài kiệt xuất trên dưới cả nước, nhưng giờ phút này còn không phải là bị nữ nhi chính mình câu hồn đi?

Lý Như Yên đứng lại trong sảnh, cổ tự trấn định. Đây là lần đầu tiên Lý Như Yên ở trước mặt cả triều văn võ biểu diễn tài nghệ, phía trên còn có Hoàng Đế chỉ tôn, còn có Thái tử ca ca mà mình thầm yêu, nói không khẩn trương vậy khẳng định là giả. Nhưng Lý Như Yên cũng hiểu, hôm nay là cơ hội của mình, chỉ cần hôm nay nắm chắc thật tốt, dựa vào quyền thế phụ thân, khẳng định Thái Tử Phi trừ mình ra không còn có thể là ai khác!

Khiêu chiến cùng kỳ ngộ cùng tồn tại!

"Đem ngươì nâng ở trên tay, thành kính dâng hương,

Cắt xong một đoạn ánh nến, Trương Kinh Luân thấp sáng,

Không cầu rung động đến tâm can, chỉ đi yêu một cuộc,

Yêu đến cuối cùng bị thương, khóc tốt tuyệt vọng!

Ta dùng hết một đời một thế tướng đến ngươì cung dưỡng,

Chỉ chờ đợi ngươì dùng lại lưu chuyển ánh mắt,

Xin ban cho ta vô hạn yêu cùng bị sức mạnh của tình yêu,

Để cho ta có thể an tâm ở Bồ Đề hạ lắng lắng quan tương,

Đặt ngươì ở trong lòng, đóng lại rãnh tay chường,

Yên lặng cầu xin trời xanh, chỉ dẫn phe ta hướng,

Ta cầu khẩn lâu ngày dài, chỉ cầu ở bên ngườì ngươì,

Một môi say khướt dịu dàng hương, nhẹ nhàng Phạn xướng!

Ta dùng hết một đời một thế tướng đến yêu cung dưỡng,

Chỉ chờ đợi ngươì dùng lại lưu chuyển ánh mắt,

Xin ban cho ta vô hạn yêu cùng bị sức mạnh của tình yêu,

Để cho ta có thể an tâm ở Bồ Đề hạ lắng lắng quan tương,

Ta dùng hết một đời một thế tướng đến ngươì cung dưỡng,

Trong cuộc sống có quá nhiều phiền não muốn quên,

Trong biển khổ phiêu đảng ngườì kia trước đây bộ dáng,

Vừa quay đầu lại phát hiện đã sớm bước ra hồng trần vạn trượng!"

Ca khúc du dương, âm thanh buồn, không thể không nói, Lý Như Yên đem bài hát Chân Đế giải thích rõ ràng, hát đến cuối cùng, Lý Như Yên càng thêm không kìm hãm được chảy xuống mấy hàng lệ trong suốt, đẹp đến động lòng ngườì, quả nhiên là làm vỡ trái tim đầy dất!

Thấy phản ứng của mọi ngườì, Lý Như Yên biết mình thành công, mặc dù vừa bắt đầu thanh âm tương đối khẩn trương, nhưng chính mình đúng là trải qua huấn luyện giọng hát chuyên nghiệp, làm sao có thể bắt không được lòng của bọn họ?

Lý Như Yên cực kỳ đặc ý nở nụ cười, nhưng từ nhỏ trải qua giáo huấn nghiêm khắc ở phủ Thừa Tướng, nói cái gì nên nói, cái gì không nên nói, lúc nào thì có thể cười, lúc nào thì phải cười đã sớm xâm nhập cốt tủy, không cần cố ý, bởi vì đã sớm quen giả dối, ngược lại tập thành thói quen! Vì vậy nụ cười này lại ẩn dấu bên trong nước mắt, vì vậy mọi người chính là thấy được một hình ảnh cô gái thương tâm rơi lệ đấu tranh cho tình yêu nhưng lại cam tâm tình nguyện tình si!

Đây càng phù hợp với Phách Băng Quốc Quốc Phong! Ở Phách Băng quốc hữu giống nhau là vô cùng tốt, đó chính là chung tình, người bình thường nhà chỉ có một thê tử, hơn nữa sẽ tỉ mỉ che chở thê tử của mình. Mặc dù cũng có một chồng nhiều vợ, nhưng là giới hạn ở một số ít người quyền quý, đại đa số người đối đãi tình yêu còn là phi thường một lòng!

Cho nên, Phách Băng Quốc đến nay chỉ có bốn vị Hoàng tử cùng hai vị Công chúa!

Một khúc kết thúc, không biết là người nào dẫn đầu vỗ tay, ngay sau đó chính là tiếng vỗ tay nhiệt liệt tràn đầy cả đại sảnh, các loại tiếng ngợi khen hướng Lý Băng Niên cùng Lý Như Yên tuôn ra, đều là đang nói Thừa Tướng thật là có phương pháp dạy nữ nhi, nữ nhi Thừa Tướng quả nhiên là điểm tuyệt thiên hạ...khỏe miệng Lý Băng Niên nhô lên cao hơn!

Tiểu Ngọc Nhi thập phần bất mãn bĩu môi, cái gì đó, không cũng chính là như vậy!

Trương Thái Phó thấy bộ dáng tiểu nữ nhi khả ái, thật là thương yêu đến trong xương cốt đi, tiểu nha đầu của mình làm sao lại đáng yêu như thế đây? Không nhịn được vươn tay xoa xoa cái đầu nhỏ một cách tình quái, thật là không biết ở bên trong này cả ngày lẫn đêm đều đang suy nghĩ gì đây?

Quan hệ giữa Tiểu Ngọc Nhi cùng phụ thân mình chính là rất vững chắc, lập tức cùng đại bằng hữu nhóp nhép cái lưỡi: "Phụ thân nha, người xem một chút cũng không cứ như vậy thôi! Có gì đặc biệt hơn người nha!"

Trương Thái Phó giả vờ không hiểu, "Phụ thân cảm thấy cũng không tệ lắm, dù sao khẳng định so với con tốt hơn!"

Tiểu Ngọc Nhi không vui, "Nào có như vậy đã kích bảo bối nha?"

Trương Thái Phó nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận, thật là nhìn đến nội thương a!

"Con chẳng lẽ còn có thể ca hát? Phụ thân thế nào không biết?"

Tiểu Ngọc Nhi chớp chớp mắt to, cẩn thận đi vòng vòng, dường như thật đúng là sẽ không! Nhưng là ta không hấp bánh bao được tranh khẩu khí đi!

"Phụ thân, người thật là hiếm thấy vô cùng, không phải là cái thù khúc sao, nữ nhi chính là tùy tiện khê ngâm nga, cũng bỏ nàng cách xa vạn dặm!"

"Phụ thân xem con là khoác lát bỏ nàng cách xa vạn dặm đi!"

"Phụ thân người đáng ghét! Người quá đã kích bảo bối, trái tim bảo bối nha, đều vỡ nát, người xem một chút nha ——"

Trương Thái Phó đối với tiểu nữ nhi này thật là không có biện pháp rồi, làm sao lại đáng yêu như vậy đây?"

"Thái Phó, người cùng Tiểu Ngọc Nhi đầu cũng đụng vào cùng nhau, các người nói thầm cái gì đấy?"

Ngạch?

Bị phát hiện rồi đó!

"Thần sợ hãi!" Trương Thái Phó chính là am hiểu đạo lý này!

"Nói một chút đi, trăm cũng muốn nghe một chút lời nói lạng lẽ của các người!"

Hoàng Thượng cũng bát quái sao? Thì ra là Hoàng Thượng cũng bát quái! Tiểu Ngọc Nhi đắc chí!

Chi nữ chi bằng phụ (hiểu con không ai bằng cha), Trương Thái Phó liếc mắt cũng biết cái tiểu nha đầu này đang vô hạn YY rồi, thật là im lặng hỏi ông trời! Người nói ta đây một người ôn văn nho nhã, thế nào sinh ra một quái thai như vậy? Lúc trước ôm sai lầm rồi?

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, thần đang cùng Tiểu Ngọc Nhi thảo luận nữ nhi Thừa Tướng thật không hổ là đệ nhất tài nữ Thánh Kinh, ca khúc này quả nhiên dư âm còn vang vọng bên tai ba ngày, bất tận!"

Trương Thái Phó còn làm bộ chấp tay, thật đúng là có một bộ dáng vẻ như vậy!

Bất quá, người sáng suốt ai cũng nhìn thấy ánh mắt giáo hoạt mới vừa rồi của Trương Thái Phó cùng Tiểu Ngọc Nhi, rõ ràng chính là mèo trộm thịt, nói là khen ngợi mới là lạ?

"Trương đại nhân không cần đa lễ, tiểu nữ ở Thái Phó phủ làm phiền Trương đại nhân chiếu cố, mới có thể như thế, Trương đại nhân không thể không có công nha! Lão phu ở chỗ này cảm tạ Trương đại nhân!"

Lý Băng Niên cũng là vẻ mặt tươi cười chấp tay, thật là một bộ dáng vẻ thông tình đạt lý!

"Đâu có đâu có, Lý Thừa Tướng khách khí, lệnh ái thiên tư thông minh, dịu dàng hào phóng, làm người khác vô cùng yêu mến, có thể ở hàn xá học tập, thật là khiến cho hàn xá bỗng tất sanh huy (về vang cho kẻ hèn này) nha!"

"Đâu có đâu có, còn không phải là Trương đại nhân có phương pháp dạy!"

... ..

Mọi người thấy Lý Băng Niên cùng Trương Ôn Tân người một câu ta một câu đánh Thái Cực Quyền, thật là mồ hôi ướt đầm, đây chính là cao thủ độ sức a!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngoa Kiều Ngao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Mở rộng tầm mắt

Cuối cùng vẫn là Hoàng Thượng một lời cắt đứt "Khiêm nhượng" bằng hình thức giữa Thái Phó cùng Thừa Tướng!

"Như Yên không tệ, trăm cũng rất mong đợi biểu hiện của thiên kim nhà Thái Phó đây, Tịch Nhi thế nhưng luôn luôn tại bên tai trầm nhắc tới Tiểu Ngọc Nhi đấy!"

Tiểu Ngọc Nhi một mắt dao găm liền bắn về phía Băng Tịch đang ở một bên dương dương tự đắc, Băng Tịch không nhịn được sờ sờ lỗ mũi, không có đắc tội Tiểu Ngọc Nhi đi?

"Hoàng Thượng nha, theo thần thiếp xem ra, theo danh phận mà nói, Bảo Lam Quận chúa cũng ở phía trước! Huống chi Tiểu Ngọc Nhi nhỏ như vậy, cần phải có thời gian chuẩn bị!"

Mặt Tiểu Ngọc Nhi đen lại!

Ý người là thân phận ta so với Lam tỷ tỷ rất kém đúng không? Mặc dù đích thật là như vậy, nhưng người thế nào sớm không nói? Chẳng lẽ ở trong mắt người địa vị Lý Như Yên có thể so sánh đường đường Quận chúa cao quý?

Ngồi ở địa vị Hoàng Hậu, tự nhiên có thể coi thường một số người, giống như Tiểu Ngọc Nhi mặt âm trầm!

Băng Tịch cũng không nghĩ tới những thứ này, duy nhất chuyện hấn lo lắng rốt cuộc đã tới, Lam Lam chính là không có ý thức, bây giờ nên làm gì nha?

Đang lúc Băng Tịch muốn ngăn cản, nhưng lúc này lại không có biện pháp nào, Bảo Lam đã từ chỗ ngồi đứng lên!

Dọa cho ánh mắt của Băng Tịch cùng Băng Trạch ngay tức khắc trùng to!

Nhìn về phía Bảo Lam hướng về trung tâm đi, cặp mắt Băng Tịch đỏ bừng, ngay cả Băng Trạch cũng là gấp đến độ không được, mặc dù tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng Băng Trạch cũng còn nhớ cô gái thông suốt này đem mình từ bên sườn dốc vách đá kéo trở lại. Băng Trạch vì ngôi vị hoàng đế mà ích kỷ, thậm chí là tàn bạo, nhưng chưa mất lương tâm!

Không để ý ánh mắt hoảng hốt của mọi người, Tiểu Ngọc Nhi quyết định thật nhanh, bá lập tức đứng lên, theo sát Bảo Lam, sau đó chờ lệnh: "Khởi bẩm Hoàng Thượng, Tiểu Ngọc Nhi cùng Lam Lam mới học một vũ điệu, đây chính là vũ điệu vô cùng mới mẻ độc đáo, Tiểu Ngọc Nhi bảo đảm Hoàng Thượng ngài chưa từng thấy qua, hiện tại để cho Tiểu Ngọc Nhi và Lam Lam vì ngài cùng nhau biểu diễn đi!"

Tiểu Ngọc Nhi nghĩ thầm, chỉ cần Lam tỷ tỷ đứng ở đó không cần cử động, tự mình nghĩ biện pháp một người biểu diễn là tốt, người nào cũng không thể nói gì là thất lễ? Hoàng Thượng người dĩ nhiên chưa từng thấy qua vũ điệu như vậy!

Trương Thái Phó cũng là tròn to hai mắt, mình vừa mới nghe được cái gì? Nha đầu này thế nhưng nói muốn biểu diễn vũ điệu? Không có nghe lầm chứ? Điều này sao có thể?

Bất quá, thấy Bảo Lam không nói một lời, ngay sau đó Trương Thái Phó cũng liền yên lòng, nha đầu này là vì giải vây cho Bảo Lam đi? Mặc dù là trong lòng vẫn là vì tiểu nha đầu này mà toát mồ hôi đầm dề, bất quá, nữ nhi hiểu chuyện như vậy, mình vẫn là hết sức vui mừng!

Danh lợi không quan trọng, quan trọng là...học biết làm người!

"Đúng!"

Thanh nhạc vang lên, Băng Tịch cũng không đành lòng nhìn biểu diễn thê thảm, trực tiếp cúi đầu uống rượu, đoán chừng quý linh tinh ranh ma Tiểu Ngọc Nhi có thể ứng phó!

Băng Trạch cũng là âm thầm lắc đầu một cái, cuối cùng vẫn còn nhìn phía bóng dáng Bảo Lam, nữ tử này lúc nào thì có thể tỉnh lại đây?

Thái tử cũng không có bao nhiêu phản ứng, chỉ là bộ dáng vẻ thờ ơ, kì thực đối mặt ánh mắt lo lắng Lý Như Yên, hung hăng trừng, chuyện như thế nào? Chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong!

Lý Như Yên ủy khuất vô cùng, người nào cũng không nghĩ tới Tiểu Ngọc Nhi lại đột nhiên chen một chân vào a, bằng không Bảo Lam đàn độn này cũng đầu thân hai nơi rồi! Bất quá, ta sẽ không cứ như vậy!

Băng Phong duy trì tác phong trước sau như một, trầm mặc không nói! Thật ra thì từ đầu đến giờ trừ tiếp nhận thụ phong ở ngoài, Băng Phong một câu nói cũng không có nói qua, lười phải ứng phó với những đại thần a dua nịnh nọt này, cũng là hiểu -- bộc lộ tài năng, ắt gặp người đố kỵ! Trầm mặc ngược lại là thủ đoạn ngoại giao tốt nhất, không quá phận thân thiện, cũng sẽ không mất lễ tiết, ai cũng tìm không ra lỗi xấu!

Cho dù là đối mặt với Bảo Lam ngây ngô, trong mắt cũng là không nữa điểm dao động, hình như là cái gì cũng không quan tâm, lại giống như trong lòng ngực tự có Càn Khôn!

Âm nhạc vang lên, vậy mà ngoài Thái tử, Băng Trạch, Băng Tịch, Lý Như Yên dự liệu chính là -- Bảo Lam thay đổi thần sắc cứng ngắc, hai mắt khác hẳn phát sáng, khuôn mặt ần ần, theo gió di chuyển, nhẹ nhàng khởi múa!

May là bình tĩnh như Thái tử cũng bị Bảo Lam từ "Cương thi" đến "Người sống" biến chuyển cả kinh ném ly rượu trong tay!

Chứ đừng nói chỉ là Băng Tịch định lực không có xuất chúng như vậy, càng thêm trực tiếp "Ca" đứng lên, giơ tay phải lên chỉ vào giữa đại sảnh tay áo vũ động, từ y tung bay, bóng dáng thướt tha xoay tròn, làm từ y tiên nữ nhảy lên, đá chân, khom lưng, xoay tròn, thân cánh tay, nhảy lên, quay đầu lại... Vẫn cứng ngắc, ánh mắt càng thêm thẳng tắp nhìn chăm chăm Lam Lam, cứ như vậy đứng thành một tòa điêu khắc!

Lý Như Yên cũng không khá hơn chút nào, nàng thế nào cũng nghĩ không thông nàng tân tân khổ khổ bố trí ván cờ thế nhưng lại là kết quả như thế này! Đang nhìn chính giữa vũ đài tinh linh, Lý Như Yên rốt cục hối hận, thật là muốn tát mình hai cái tát! Đối thủ lợi hại nhất không phải là Tiểu Ngọc Nhi, mà là ung dung thần nhiên ần núp Bảo Lam này!

Bị xem nhẹ Tiểu Ngọc Nhi hoàn toàn không có ý thức đã bị đối thủ một mắt một còn Lý Như Yên coi thường, hiện tại Tiểu Ngọc Nhi vẫn không rõ Lam tỷ tỷ vẫn ngây ngô vì sao lại nhẹ nhàng khởi vũ? Còn là múa xinh đẹp như vậy! Chính mình hoàn toàn không múa!

Bảo Lam đối với mình gây ra tràng diện hết sức hài lòng! Chẳng qua là Tiểu Ngọc Nhi có muốn hay không vẽ mặt hoa si cứng đờ nhìn mình chăm chăm nha? Bị cùng giới nhìn chăm chăm, Bảo Lam tỏ vẻ áp lực rất lớn!

Âm nhạc vẫn còn tiếp tục, vũ điệu vẫn còn tiếp tục, chỉ bất quá không khí của hiện trường cũng là phân làm hai phái!

Nhất phái này đây Hoàng Hậu, Lý Như Yên cầm đầu thuần túy vô cùng đau đớn phái! Không hiểu những gì đã xảy ra, lại hận không nuốt được Bảo Lam!

Một phái khác này đây Hoàng Thượng, Băng Phong, Băng Tịch cầm đầu thuần túy thương thức phái! Đây âm nhạc không phải chọn! Đây vũ điệu không phải chọn! Người này càng thêm không phải chọn!

Ở giữa không khí quỷ dị này, Bảo Lam bình tĩnh kết thúc biểu diễn!

Bảo Lam thập phần không hiểu biểu diễn không tốt sao? Tại sao đại sảnh to lớn ngây ngô giống như gà gổ, yên lặng như tờ?

"Khụ khụ!" Tất cả đều nằm ở trong lòng bàn tay Băng Phong thật sự là không nhìn nổi, dùng loại phương thức không quá sở trường kéo trở về lực chú ý!

Ngay sau đó chính là tiếng vỗ tay như sấm, hơn nữa lấy Hoàng Thượng đứng đầu, vừa bốp bốp, vừa cười lớn: Tốt tốt tốt! Bảo Lam thật không hổ là Quận chúa Phách Băng Quốc ta, thật là Thiên Hạ Vô Song! Bảo Lam thật sự làm cho trăm mở rộng tầm mắt! Bảo Lam người nghĩ muốn cái gì cứ mở miệng!"

Long Tâm cực kỳ vui vẻ!

Bảo Lam thông minh chớp chớp đôi mắt to, một bộ dáng hoạt bát: "Yêu cầu gì cũng có thể sao?"

Các đại thần vốn là thương thức tâm đột nhiên có chút trầm xuống, vũ điệu có khá hơn nữa, lại là người không biết điều!

Bản dân chính là bản dân! Mặc vào Kim Lũ Y, cũng không bay được lên đầu cảnh làm Phượng Hoàng!

Bảo Lam hiển nhiên cũng đem những ánh mắt này đều nhìn ở trong mắt, nhất là Hoàng Hậu cùng Lý Như Yên kia rõ ràng cho thấy ánh mắt nhìn có chút há hê!

Đối với người không quan tâm, làm gì phải quan tâm tới ánh mắt của họ?

Băng Phong hoàn toàn không lo lắng, thậm chí là đang mong đợi, Bảo Lam sẽ nói lên yêu cầu gì đây?

"Hồi Hoàng Thượng, Bảo Lam trước đó vài ngày may mắn theo Thái tử cùng ba vị Hoàng tử đi du ngoạn Hoàng Gia Viên Lâm, trên đường Bảo Lam phát hiện dọc theo đường có một ít hài tử ăn xin, xanh xao vàng vọt, quần áo lam lũ! Số tuổi bọn họ lưng không nên đeo gánh nặng trần trọng như vậy!" Giọng nói Bảo Lam đột nhiên trở nên đau thương, ngữ điệu cũng trầm thấp rất nhiều.

Nói tới chỗ này Hoàng Thượng đã đại khái đoán được yêu cầu của Bảo Lam, trong lòng yêu thích càng thêm dày đặc ba phần!

"Hoàng Thượng, ngài biết Bảo Lam cũng là cô nhi, từ nhỏ không chỗ nương tựa, có thể sâu sắc cảm thụ khổ sở của bọn họ nhất! Bảo Lam lớn mật thỉnh cầu ngài có thể lựa chọn các biện pháp, cứu vãn những hài tử đang giãy giụa trong nghèo khổ!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngoa Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Một chút cũng không đáng yêu

"Hoàng Thượng, ngài biết Bảo Lam cũng là cô nhi, từ nhỏ không chỗ nương tựa, có thể sâu sắc cảm thụ khổ sở của bọn họ nhất! Bảo Lam lớn mật thỉnh cầu ngài có thể lựa chọn các biện pháp, cứu vãn những hài tử đang giãy giụa trong nghèo khổ!"

Hoàng Thượng nhìn đầy mắt Bảo Lam đích thực chân thành, đột nhiên cũng không biết nên nói những gì, hài tử như vậy, hiện tại thật là không nhiều lắm a!

Rất cực phục hồi tinh thần lại Tiểu Ngọc Nhi mới bắt kể đây là trường hợp gì, trực tiếp nhảy tới ôm cánh tay Bảo Lam, đồng đưa a đồng đưa!

"Lam tỷ tỷ, người thật là thiện lương nha, không những lúc ấy quyên tặng nhiều quần áo như vậy, bây giờ còn đang vì bọn họ bôn ba, bọn họ nhất định sẽ cảm nhận được sự quan tâm của người! Người nói ta thế nào cũng không có nghĩ tới đây?"

Thái Phó thật sự im lặng "khụ khụ" hai tiếng, nữ nhi bảo bối này thế nào cứ như vậy không xem sắc mặt đây?

Ngọc Quý Phi còn lại là hết sức quan tâm "Hoàng Thượng, khó được Bảo Lam Quận chúa như vậy thương cảm dân gian khó khăn, người cũng không nên đa thương tâm người ta mới phải!"

Hoàng Thượng không vui: "Vi Nhi, trăm lúc nào thì nói không đồng ý? nàng liền oan uổng trăm!"

Hoàng Hậu mặt trực tiếp tái biến! Dù cho hiểu rõ Hoàng Thượng sủng ái nhất chính là Ngọc Vi, thật là chẳng kiêng nể tán tỉnh như vậy, nàng vẫn là không tiếp thụ nổi!

Tiểu Ngọc Nhi nhanh nhẹn nhanh miệng nhất: "Hoàng Thượng ý của ngài chính là đáp ứng yêu cầu của Lam tỷ tỷ sao? Thật sự là quá tốt! Mùa đông đến, những cô nhi này cũng không cần chịu đựng đói khổ lạnh lẽo nữa!"

Lại là một người có lòng nhiệt tình a!

"Quân vô hí ngôn, đương nhiên là thật! Thái tử hiệp trợ Bảo Lam cùng nhau xử lý chuyện này, nhất định phải làm được xinh đẹp!"

"Nhi thần Bảo Lam tạ chủ long ân!"

Chánh sự nói xong, Hoàng Thượng cũng bắt đầu vui đùa một chút!

"Tiểu Ngọc Nhi nha, thì ra là người nói cho trăm kinh hi (kinh ngạc vui mừng) chính là người vẫn ngây ngốc nhìn Bảo Lam khiêu vũ nha! Hi không có, kinh ngược lại thật có!"

Tiểu Ngọc Nhi thật là hận không được chui vào trong động đi! Lần này mất hết cả mặt mũi rồi!

"Hoàng Thượng nha, ngài liền quên đi, được không? Người xem nhìn người ta cũng không phải có ý nha, ai bảo Lam tỷ tỷ múa thật sự là quá hoàn mỹ, Tiểu Ngọc Nhi muốn chen vào cũng không chen vào lọt nha!"

"Ha ha!"

Trêu chọc Tiểu Ngọc Nhi để cho cả triều văn võ không khỏi nở nụ cười! Cái tiểu nha đầu này thật là đáng yêu nha!

Nhưng mà Hoàng Thượng cũng nổi lên hứng thú chế nhạo, "Vậy cũng không được, người xem Lý Như Yên cùng Bảo Lam cũng biểu diễn qua, người cũng không thể cái gì cũng không làm đi?"

Hoàng Thượng thế nào cũng là người gây sự nha?

Tiểu Ngọc Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, "Vậy ngài muốn thế nào mới có thể bỏ qua cho Tiểu Ngọc Nhi đây?"

"Ha ha ha!"

Cả sảnh đường đại thần lần nữa bị Tiểu Ngọc Nhi bộ dáng ngây thơ chọc cười, thật là quá đáng yêu!

Hoàng Thượng ra vẻ suy nghĩ, nhưng chuyển động trong con ngươi cũng là tiết lộ ra khôn khéo, "Nếu không ngươi nhảy điệu nhảy đi!"

Gi? ta lúc nào sẽ khiêu vũ? Ta thế nào không biết?

"Hoàng Thượng người xem đi, Lam tỷ tỷ múa hay như vậy, Tiểu Ngọc Nhi có khổ luyện tám năm mười năm nữa cũng so ra kém Lam tỷ tỷ nha, ngài không phải là để cho Tiểu Ngọc Nhi bêu xấu trước mặt mọi người sao? Nếu không chúng ta có lẽ đổi một cái khác đi?"

"Ồ! Trẫm thiếu chút nữa thì làm người xấu!" Hoàng Thượng vừa nói giọng hướng bên cạnh mấy vị "Ái phi" oán trách, một màn này thật sự là hòa thuận vui vẻ hoà thuận vui vẻ!

"Trương Kim Ngọc lớn mật! Ngươi lại dám nói xấu Thánh Thượng, còn không quỳ xuống!" Minh Quý Phi gầm lên giận dữ, dọa cho Tiểu Ngọc Nhi sợ đến run, thật sự là không hiểu mới vừa rồi là thật tốt trời trong nói thế nào mây đen liền trời mưa!

Đột nhiên đại sảnh yên lặng như tờ, chỉ có Tiểu Ngọc Nhi người vẫn còn đang suy nghĩ mình rốt cuộc nói cái gì rồi. Nhưng cũng không có nói thừa lời nào nha?

Bảo Lam tiến lên hành lễ: "Minh Phi nương nương, Tiểu Ngọc Nhi trẻ người non dạ, cũng không phải là cố ý mạo phạm Thánh Thượng, xin ngài giờ cao đánh khẽ!"

"Thế nào, ngay cả ngươi một Quận chúa cũng muốn đối với Hoàng Thượng bất kính sao?" Minh Phi biết Hoàng Hậu nhìn Bảo Lam không vừa mắt, lần này một công đôi việc, khiến cho Hoàng Hậu vui vẻ, chẳng phải là tốt hơn?

Minh Phi chỉ lo tính toán nhỏ nhặt của mình, cũng là bỏ quên Hoàng Thượng kia ánh mắt càng thêm bất mãn!

"Minh Phi, nàng đang để trứng gà bên trong xương, thật sự là quan tâm trẫm đây!"

Minh Phi kinh hãi, lập tức bộ dạng phục tùng: "Thần thiếp không phải là cố ý! Hoàng Thượng xin thứ tội!"

"Trẫm thật tốt hứng thú cũng làm cho ngươi cấp giáo! Sau này hướng Vi Nhi học nhiều một chút!"

"Dạ! Thần thiếp tuân chỉ!"

Băng Phong thế nhưng không có bỏ qua Minh Phi mặt ngoài phục tùng trong ánh mắt kia lại tràn đầy hận ý!

"Tiểu Ngọc Nhi nha, ngươi xem một chút Lam tỷ tỷ ngươi có tri thức hiểu lễ nghĩa, ngươi làm sao lại nghịch ngợm như vậy?" Tuy là giọng nói cười đùa, bất quá ai cũng có thể hiểu giọng nói sùng ái của Hoàng Thượng, xem ra Hoàng Thượng thật sự là thích Tiểu Ngọc Nhi đây!

Cái nhận thức này càng thêm xác định một ít đại thần suy nghĩ chọn đội!

"Hoàng Thượng nha, ngài không biết ngày thường Lam tỷ tỷ rất tinh nghịch, đều là Tiểu Ngọc Nhi đi theo Lam tỷ tỷ mới không có để cho Lam tỷ tỷ phạm sai lầm! Tiểu Ngọc Nhi đúng là làm tròn bổn phận!"

Tiểu Ngọc Nhi không chút nào keo kiệt khen ngợi bản thân, còn làm như có thật phồng lên khuôn mặt nhỏ nhắn dùng sức gật đầu một cái, dường như rất sợ Hoàng Thượng không tin!

"Phốc! Ha ha!"

Hoàng Thượng cùng Băng Tịch thật sự là không nhịn được!

Thế nào có Tiểu Ngọc Nhi cái kẻ dở hơi như vậy đây!

Không để ý hình tượng cười to trừ Hoàng Thượng đoán chừng cũng chỉ có Băng Tịch! Hai người đàn ông này nhìn nhau một cái, trong mắt lại không có chút nào ý kiến, Băng Tịch cũng không sợ phụ hoàng mình, Hoàng Thượng cũng là thật thương yêu Hổn Thế tiểu Ma Vương này, cũng không có cảm thấy nhĩ tử ở chỗ này có cái gì bất nhã!

Xem xét lại Thái tử, Băng Phong cùng Băng Trạch, nét mặt co quắt! Một chút cũng không đáng yêu!

Chính mình vẫn còn một tiểu nhĩ tử đáng yêu

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngao Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 90: Dân mù đường

Ở lần gặp mặt đầu tiên Hoàng Thượng hải lòng cùng Hoàng Hậu oán hận trải qua không khí mùi phẫn quý dị!

Đang lúc nghỉ trưa

"Lam Lam, Lam Lam, ngươi đây thật xấu! Ngươi khi nào thì thanh tỉnh? Thế nào không nói cho ta a, ngươi cũng không biết ta có bao nhiêu lo lắng!"

Băng Tịch rốt cuộc bắt được cơ hội, bắt đầu phát huy tinh thần quán quít dây dưa, quyết tâm đem sự kiện này truy xét rõ ràng! Lam Lam thế nhưng gạt mình, một lòng lừa gạt tình, thật sự thật sự quá đáng! Hừ hừ!

Xanh ngọc trong lòng cũng là hết sức áy náy a, lại nói mấy ngày nay Băng Tịch đối với mình thật đúng là không hay ho! Nay tuyệt đối không tốt nha!

Chột dạ tím tím vạt áo, Bảo Lam nói: "Băng Tịch, ta cũng không biết tại sao tỉnh lại, dù sao chính là mơ mơ màng màng!"

"Lam tỷ tỷ, ngươi liền treu chọc đi, ngươi tới cùng là tỉnh lại lúc nào?"

Tiểu Ngọc Nhi ta cũng không phải là ăn cơm khô! Muốn lừa gạt ta, không có cửa đâu!

"Cái này. Cái này. Thật ra thì cũng không có thời gian bao lâu, chính là. chính là."

Là nói láo đây nói láo đây chính là nói láo đây?

"Chính là cái gì nha? Ta nhưng cũng là hết sức tò mò đây?"

"Trạch hoàng tử? Ngài thế nào cũng tới?"

"Lớn mật! Bây giờ đang ở trước mặt ngươi chính là Trạch Vương Gia, còn không mau hành lễ?"

"Cái này thì có cái gì nha? Trạch ca ca mới sẽ không tự cao tự đại với chúng ta !" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Ngọc Nhi hơi ngẩng lên, thập phần chắc chắn!

Băng Trạch cuối cùng mở miệng: "A Kim, ở tại trước mặt tịch Vương cùng Bảo Lam Quận chúa, không được càn rỡ!"

Bảo Lam nghe lời này bỗng nhiên cảm thấy có cái gì đó thay đổi!

Hình thức hiện tại này không rõ ràng, Bảo Lam cũng chỉ là đề xuống hoài nghi trong lòng, toàn tâm ứng phó trước mắt!

"Không biết Trạch Vương đột nhiên đến đây, có nhận xét gì?" Nghi thức xã giao vẫn phải làm, tránh cho rơi vào miệng lưỡi thiên hạ!

"Bảo Lam cần gì khách khí như vậy đây?" Băng Trạch cười nhạt.

Cảm giác mới vừa rồi lại trở lại rồi, Băng Trạch làm cho người ta cảm giác thay đổi, không còn là ngày hôm qua đơn thuần quan tâm mình của Trạch Hoàng tử, thân phận thật quan trọng như vậy sao?

"Thân phận tượng trưng cho nhiều trời buộc, lễ tiết là không thể vứt bỏ, việc này tai vách mạch rừng, tránh làm cho người ta nhiều chuyện đi!" Bảo Lam mặt lạnh quét qua ở sau núi giả hai cung nữ vẫn nghe trộm, hai cung nữ bị dọa cho sợ đến vội vàng cúi đầu đi!

Ánh mặt Băng Trạch nhú lại, mặc dù Băng Trạch cũng đã sớm phát hiện, chỉ là không nghĩ tới năng lực phản ứng của Bảo Lam mạnh như vậy, xem ra Bảo Lam không đơn giản a!

Nhìn diễn trò một hồi rốt cuộc thì Băng Tịch mở ra lời vàng : "Tam ca, trùng hợp như vậy ngươi cũng đến nơi này nha?"

Băng Tịch nhấn mạnh hai chữ "trùng hợp", Thái Phó phủ này mặc dù so ra kém hơn hoàng cung, nhưng cũng là không nhỏ, thật sự là trùng hợp như thế sao? Sợ rằng ý vị sâu xa đi!

Băng Trạch như thế nào lại nghe không ra trong lời nói hàm nghĩa của Băng Tịch, rõ ràng giả bộ hồ đồ ai không biết nha?

"Ta đây không phải vừa lúc muốn đi đến xem Bảo Lam sao? Ai biết vẫn chưa đi đến liền gặp ngươi ở cửa rồi, thật là thật đúng lúc a!"

Băng Trạch vốn tưởng rằng tính toán rất tốt, người thông minh nói chuyện căn bản cũng sẽ không so đo quá nhiều, rất nhiều việc trong lòng mọi người

biết rõ sẽ không nói ra!

Nhưng rõ ràng cho thấy Băng Trạch tính sót một bước!

Tiểu Ngọc Nhi tràn đầy nghi ngờ: "Trạch ca ca, không đúng rồi, người từ viện người đến trong viện Lam tỷ tỷ căn bản cũng không đi qua nơi này! Người không phải trống đánh xuôi, kèn thổi ngược sao? Oa, trạch ca ca sẽ không phải là hôm nay vui mừng cháy hồng đầu óc chứ?"

Băng Trạch nhìn bộ dáng vẻ mặt lo lắng của Tiểu Ngọc Nhi, này gương mặt tuần tú vận vận vẹo vẹo nữa! Tiểu Ngọc Nhi người là cố ý đi?

Băng Tịch biết lúc này không thích hợp cười, nhưng là nhin thật vất vả a!

Bảo Lam đưa tay sờ sờ đầu Tiểu Ngọc Nhi, nữ nhi của chúng ta đã bắt đầu trưởng thành a!

"Các người thi thể nào? Ta nói không đúng sao? Này ban đầu là a, Trạch ca ca thể nào cũng không thể từ nơi này đi tới tìm Lam tỷ tỷ nha! Có phải hay không các người cũng phát sốt lên? Ta xem ta phải đi gọi thái y đi!"

Này nếu kêu thái y, Băng Trạch đều có xúc động đặng chết!

Bảo Lam hết sức đồng tình liếc sắc mặt biến thành màu đen của Băng Trạch một cái, vuốt cái đầu nhỏ của Tiểu Ngọc Nhi giống như là đang sờ sủng vật một dạng nói lời thâm thúy, "Tiểu Ngọc Nhi nha, Trạch ca ca người đây, chính là lạc đường!"

Tiểu Ngọc Nhi biểu lộ nét mặt bừng tỉnh hiểu ra: "Thì ra là Trạch ca ca lại là dân mù đường a!"

Nói xong không để ý tới mặt của Băng Trạch lại đen một tầng, vỗ vỗ hai cái ở bả vai Băng Trạch, mặt nghĩa khí nói: "Trạch ca ca, người không cần sợ nữa á, Tiểu Ngọc Nhi không phải dân mù đường, sau này người đi đâu, Tiểu Ngọc Nhi dẫn đường cho người đi!"

Dựa vào! Bảo Lam, người nha đầu chết tiệt kia!

Người thế nào thấy Bản vương là dân mù đường hả?

Ta nói chẳng qua là người lạc đường a! Ta không nói người là dân mù đường!

Vậy là ai nói?

Tiểu Ngọc Nhi!

Còn không phải là người nói gạt!

Đây cũng là lỗi của ta à? Được rồi, là lỗi của ta đi!

Băng Tịch nhìn hai người này trình diễn kịch câm, thật là rất có hi cảm! Không được, một hồi trở về cùng nhị ca hảo hảo nói một chút!

Tiểu Ngọc Nhi đột nhiên liền nhớ lại chánh sự.

"Lam tỷ tỷ người còn chưa nói người cuối cùng như thế nào tốt đấy?"

Đứa nhỏ này, làm thế nào còn muốn nhắc lại nữa?

Nhìn chằm chằm không chớp mắt chờ câu trả lời của mình, Bảo Lam im lặng vỗ trán!

"Cũng không có thể nào nha. Chính là cảm giác ngủ một giấc, không có cảm giác những thứ khác!"

Tiểu Ngọc Nhi rõ ràng là không tin: "Có người một giấc ngủ hơn hai mươi ngày nha? Người cũng quá lười đi?"

"Ha ha! Ha ha!" Cái trán Bảo Lam nha, mồ hôi lạnh chảy ào ào, Tiểu Ngọc Nhi người có thể lại làm rõ ràng một chút nha?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Ngao Kiều Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: không tưởng được

"Ồi chào, đầu ta có chút choáng!" Bảo Lam không còn hơi sức mở miệng, còn dùng tay nhỏ bé nhẹ nhàng xoa cái trán bóng loáng!

Lần này chính là làm Băng Tịch cùng Tiểu Ngọc Nhi sợ rồi !

"Mau! Mau! Trờ về phòng!"

"Nhanh đi tuyên ngư y!"

Ở một phen luống cuống tay chân, Bảo Lam cuối cùng thoát khỏi huyền não, yên lặng thông thả nằm ở trên giường lớn!

Uổng cho Bảo Lam một đời thông minh, đối mặt với Tiểu Ngọc Nhi giống như Bạch Khai Thủy (Bạch Khai Thủy=nước lọc) , cũng là cảm thấy thật sâu thất bại!

Nhưng, Bảo Lam cuối cùng cũng là Bảo Lam, làm sao sẽ bị điểm khó khăn này đánh ngã?

Này không, lược thi tiểu kế, cũng đủ rồi!

An tĩnh lại từ từ quanh thân Bảo Lam bao trùm lên một tầng ưu thương nhàn nhạt !

Hiện tại không giả bộ được rồi, làm như thế nào đối mặt người nam nhân kia đây?

Cái đó vẫn đi cùng mình, tuy nhiên lại không cách nào quên được nam nhân!

Dạng người cao ngạo giống như hắn, sợ là sẽ không cho phép bị người uy hiếp đi!

Nhưng là, sớm muộn là muốn gặp mặt nha! Cơ bản nhất cũng cần phải biết nhị ca có phải hay không an toàn?

Nếu là bị hắn bắt lại làm sao bây giờ? Đã qua gần một tháng a!

Trí nhớ Bảo Lam lại trở về một ngày cứu vớt Tiểu Ngọc Nhi

Băng Phong ở trong lòng thầm mắng hắn không có tiền đồ, không biết làm thế nào liền đi tới phòng của Bảo Lam?

Thật là càng sống càng quay về, thế nhưng không yên lòng một người dùng chủy thủ cắt cổ mình! Thật là một người ngu ngốc!

Nhưng là, không biết nàng ngủ chưa nha? Không biết nàng là hay không thích ứng thân phận Quận chúa? Không biết nàng là hay không cảm thấy quen thuộc cuộc sống như thế?

Không biết, nàng vừa không có. nghĩ mình?

"Phi phi!" Nhìn cửa sổ an tĩnh, Băng Phong vẫn là nhìn không được phi nhỏ mình!

Như vậy nương nam nhân là người nào? Khẳng định không phải là mình!

"Vương Gia, ngài đã tới!" Tiểu Liên dĩ nhiên là hết sức hiểu rõ chủ tử của mình, tuy nói vừa bắt đầu cũng biết Băng Phong đã đi tới, nhưng là, nàng một nô tỳ cũng không thể quấy rầy mộng đẹp của chủ tử phải hay không?

Dĩ nhiên những người đi theo Băng Phong, đều là điển hình miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo, mới không thừa nhận là cố ý nhìn chuyện cười của chủ tử đấy!

Bị phát hiện, chủ tử thế nào mặt cũng không có một chút ngượng ngùng đây?

Băng Phong làm sao sẽ để cho khuyết điểm của mình bại lộ dưới ánh mặt trời? Mặc dù bây giờ là ban đêm, cũng là không được!

Chủ tớ hai người cứ như vậy ở tại cửa ra vào mắt to trừng mắt nhỏ, cũng không có ai nói chuyện, vậy mà mỗi người đều muốn nghĩ đến chuyện tình trong lòng, không chút nào cảm thấy như vậy có cái gì không ổn!

Cho đến!

"Tiểu Liên, lấy cho ta chút khối băng tới đây!"

Băng Phong trực tiếp tròn mắt: "Còn không mau đi, lo lắng cái gì? Ngủ à?"

Tiểu Liên: "."

Bất hòa thẹn quá thành giận nam nhân nổi cáu!

"Vương Gia, ngài đi vào chờ chốc lát, Tiểu Liên phải đi ngay!" Người cuối cùng đi, Tiểu Liên nói là cần răng nghiền lợi!

Đêm mùa hè, tiếng ve kêu, chim hót, trong yên tĩnh tăng thêm một phần ấm áp!

Băng Phong đột nhiên cũng không nhận được đi vào gian phòng này so với chủ nhân là nàng còn muốn quen thuộc hơn ! Làm như thế nào vượt qua khoảng cách này đây?

"Tiểu Liên, người ở bên ngoài mà nghe cái gì nha? Còn không mau lấy đi vào, ta đều nhanh nóng đến chết rồi!"

Băng Phong bản thân mình cũng không có ý thức nghe đến âm thanh nũng nịu trên mặt biểu cảm cứng chịu!

Bảo Lam nghĩ tới hơn mười loại tình huống lần đầu tiên hai người gặp mặt, lại cô đơn không nghĩ tới sẽ là một loại này!

Ai có thể nói cho nàng biết tại sao Băng Phong lại đột nhiên xông vào khuê phòng thuộc về nàng? Ai có thể nói cho nàng biết tại sao là tại chính mình chỉ mặc một y phục lót dưới tình huống này? Ai có thể nói cho nàng biết tại sao ý phục của mình mỏng như vậy như vậy hiện ra?

Băng Phong nhìn hai gò má đỏ thắm của Bảo Lam, rồi rầm cái gì nha, oán hận gì nha, trực tiếp bị ném đến ngoài chín tầng mây, hiện tại ý niệm duy nhất chính là chạy tới, ôm lấy nàng, hôn nàng!

Động lòng trực tiếp biến thành hành động!

Vốn đang là cách chân trời góc biển hai người cứ như vậy trực tiếp hòa tan ở lẫn nhau trong hô hấp, trong lòng Băng Phong phòng tuyến vừa tiếp xúc này âm áp mềm mại môi, "Oanh" lập tức vỡ vụn, nụ hôn lại càng sâu hơn, nam nhân bá đạo này căn bản không thỏa mãn với lướt qua rồi dừng, càng thêm dùng sức dùng hàm răng cứng rắn trực tiếp thẳng vào miệng anh đào nhỏ điển cuồng không bao giờ nữa chịu lùi bước trong khoảnh khắc, nắm lấy cái lưỡi thơm sâu triển miên!

Bảo Lam có điều cũng không biết hôn môi cũng sẽ làm cho người ta hít thở không thông! Nhưng là, đối mặt với cái thực tế máu dầm dề này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Lam kim nên đến đỏ bừng, rốt cuộc trong liều chết triển miên cảm thấy đầu lưỡi chết lặng cùng đại não càng ngày càng không tỉnh táo!

Mà bụng cảm giác nóng rực càng thêm trực tiếp khiến cho tâm Bảo Lam muốn chết cũng đều có, mặc dù hiện tại áo quần nửa lui đi, nhưng nàng cũng không có ý thức được tình cảnh thanh sắc trước mặt thôi!

"Bảo bảo, cho ta!" Băng Phong bây giờ thật sự không thỏa mãn với cái hôn trước mắt, môi mỏng càng thêm trực tiếp hôn lên cổ trắng, lại hướng xuống phía dưới trực tiếp bao trùm lên bộ ngực trắng mịn!

"Ừ——" Bảo Lam không kiềm hãm được rên rỉ ra tiếng!

Cái thanh âm kiều mỹ này là của ai? Cái âm thanh mềm mại này là của ai? Cái miệng phát ra âm thanh không đúng này là của ai?

Bảo Lam lập tức thức tỉnh, nhìn nam nhân vẫn còn vật vả cần cù canh tác, trực tiếp một chân đá!

Nghe âm thanh kiều mỹ, ôm trong ngực nữ nhân yêu mến, tên đã lấp vào cung, nếu là còn có phòng bị, vậy thì không phải là nam nhân!

Vì vậy, nam nhân kích động, trực tiếp cùng cả vùng đất tới tiếp xúc thân mật!

Cho đến té xuống đất, Băng Phong đều không rõ ràng rõ ràng tiến công rất tốt, tại sao đột nhiên liền bị tiêu diệt hết? Hơn nữa vẫn là khởi khắc nguy hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Ngoa Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Yêu thấp hèn

Cho đến té xuống đất, Băng Phong đều không rõ ràng rõ ràng tiến công rất tốt, tại sao đột nhiên liền bị tiêu diệt hết? Hơn nữa vẫn là khởi khắc nguy hiểm!

"Cái đó, ta không phải là. Không phải cố ý, thật! Ta bảo đảm, ta thề!" Bảo Lam thế nào cũng không có nghĩ đến một kích động thế nhưng phạm vào quần bách sai lầm như vậy!

"Cái bên trong, nơi đó của người không có sao chứ?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Lam rồi rầm nhũ chung một chỗ, thỉnh thoảng dùng khóe mắt dư quang xem một chút mới vừa "Chịu khổ độc chân" tiểu huynh đệ, làm thế nào còn là hùng dũng oai vệ đây?

Băng Phong quả thực không biết nên hình dung thế nào loại cảm giác biệt khuất này, nghĩ mình đường đường một Vương Gia, lúc nào thì đến tình cảnh bị nữ nhân khinh bỉ?

Hậu quả thẹn quá thành giận, người nam nhân kích động là một hóa thân trực tiếp của một con sói hoang dã, duỗi chân tay dẻo dai, từ từ chui lên

giường!

Mắt thấy đại sói xám giường nanh múa vuốt vọt tới, Tiểu Bạch Thỏ nháy nháy mắt, di trượt lăn đến giữa giường, đại sói xám thất thủ, thẹn quá thành giận, thử răng hàm, sẽ phải lần nữa khởi xướng tiến công!

Bảo Lam cuối cùng đã từ chối thừa nhận thất bại, phát huy sở trường giang hồ nhi nữ, một tiểu cầm nã thủ đi qua, trực tiếp cắm ở xung động trên cổ!

Đôi mắt Băng Phong lập tức lạnh, nhớ lại những thứ bất kham kia cường ép chui vào trong óc!

Bảo Lam cũng mất hơi sức, trong mắt chứa đầy thật sâu tự trách.

"Nếu như một lần nữa, nàng vẫn sẽ làm như vậy?" Giọng Băng Phong trầm thấp trong, đè nén nồng đậm chờ đợi cùng thật sâu thất vọng!

Bảo Lam biết lúc này nên nhận sai, lời nói dối có ý tốt cũng là sinh hoạt điều hòa tốt, chỉ cần câu nói đầu tiên của mình có thể an ủi tâm linh bị thương này, mà bọn họ có thể vượt qua cái khoảng cách này!

Nhưng là, nhìn ánh mắt Băng Phong tràn đầy mong đợi, câu nói láo này lại là thế nào cũng nói không ra được!

Giữa người yêu không nên có giấu giếm! Cho dù là lời nói dối có ý tốt!

"Dạ!" Bảo Lam cúi thấp đầu xuống, không phải là trốn tránh, chỉ là không cách nào đối mặt trong mắt bị thương của người yêu!

Chiến tranh hết sức căng thẳng!

Tâm bị thương phá thành mảnh nhỏ!

Băng Phong tự giấu cười cười, thật là không hiểu mới vừa rồi tại sao mình còn có thể mong đợi, cái kết quả này đã sớm nằm trong dự liệu rồi sao? Đây chính là trời cao trừng phạt, mình chính là một người bị vứt bỏ, vô luận cố gắng thế nào cũng tiếp xúc không tới ánh mặt trời!

Nhớ lại nhiệt tình bị một lời vô tình tàn khốc đánh nát, chỉ còn lại cả người mềm nhũn cúi đầu "tiểu đệ đệ" gấn bó làm bạn!

Băng Phong không biết nên thế nào như vậy đối mặt trong lòng mình không có Bảo Lam, xoay người sẽ phải rời khỏi!

"Chờ một chút!" Bảo Lam không biết thế nào liền tóm lấy ống tay áo Băng Phong, chỉ là từ bản năng, nhưng khi nhìn trong mắt Băng Phong lập tức dâng lên hi vọng cũng không biết nên mở miệng như thế nào, tâm loạn như ma chỉ có thể là hoảng hốt chạy bừa mà nói một câu: "Người không có đem nhị ca của ta như thế nào chứ?"

Vừa ra khỏi miệng, nhìn trong mắt Băng Phong sững sờ, Bảo Lam hận không được cho mình hai bạt tay, mở miệng thế nào lại không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì đây?

"Ta...ta không phải, không phải ý này, chỉ, chỉ là."

"Chỉ là trong mắt ngươi nhị ca vượt qua tất cả phải không?" Âm thanh lạnh lẽo trực tiếp xua tan nóng bức tàn bạo của mùa hè, lòng bàn chân sinh lạnh.

"Không, không phải như thế." Thật không phải là như vậy, ta chỉ là muốn lưu lại ngươi.

"Không đúng? Bảo Lam nàng quả thật là nữ nhân nghĩ một đằng nói một nẻo a! Trong mắt nàng ta chính là người máu lạnh như vậy, ta làm sao có thể lưu lại một người đối với ta có uy hiếp? Trảm Thảo Bất Trừ Căn (chém cỏ chưa diệt tận gốc), nhất định lưu hậu hoạn, đạo lý này ta sẽ không hiểu sao?"

Bảo Lam tròn to hai mắt, thế nào cũng không tin tưởng loại lời nói lạnh nhạt này lại là từ trong miệng Băng Phong nói ra được!

"Ngươi nói cho ta biết, đây không phải là thật, nhị ca của ta còn rất tốt, ngươi nói a, ngươi nói cho ta biết a!" Đã bị kích thích Bảo Lam chỉ nghe được trong giọng nói giấu cợt của Băng Phong lại hoàn toàn bỏ quên Băng Phong tự giấu, điều này cũng đưa đến năng lực phán đoán cơ bản nhất của Bảo Lam!

Nhìn mình dùng sức tổn thương Bảo Lam, Băng Phong đè xuống nặng nề mắt mác trong lòng, chỉ có một ý niệm: Mọi người cùng nhau tại trong địa ngục bồi hồi đi!

Băng Phong không nhịn được vươn cánh tay hướng Bảo Lam, giọng nói lạnh lẽo, lại trở về cao cao tại thượng Vương Gia!

"Thế nào? Chẳng lẽ nàng cho rằng ta sẽ xuống tay lưu tình? Nàng có hơi tự coi trọng nàng! Chỉ bằng nàng còn chưa có quan trọng đến Bản vương buông tha nguyên tắc!"

Nếu như nói bắt đầu bị kích động là bởi vì nhị ca tung tích không rõ, như vậy hiện tại thuần túy chính là bị tình yêu gây thương tích rồi !

"Không phải như vậy, ngươi là gạt ta, ngươi nói cho ta biết a!" Bảo Lam hiện tại chỉ biết là nam nhân ở trước mắt là chỗ dựa của mình, là duy nhất của mình, duy nhất này là không thể mất đi!

Hiện tại biết đau rồi sao? Vậy nàng có biết ta nhận lấy đau đớn là nghìn lần vạn lần của nàng ! Nếu như vậy, mọi người liền cùng nhau đau khổ đi!

"Thế nào? Ta là người như thế nào nàng không biết? Bảo Lam có phải hay không ta đối với nàng thật quá tốt, để cho nàng cũng không biết mặt trời từ đâu mọc lên? Nàng không phải là rất ưa thích ta sao? Vì ta vứt bỏ những vật này đều làm không được, còn nói cái gì thích đây? Nàng thích chính là thấp hèn như vậy sao?"

Không phải vậy, nhị ca không phải là hàng hóa tùy tiện trao đổi, hẳn là người thân của ta a!

Nhưng nhiều hơn nữa lời nói, Bảo Lam cũng không cách nào nói ra khỏi miệng! Nàng là Bảo Lam, là đại tiểu thư Đệ Nhất Tiêu Cục, nàng có tự ái của nàng, có kiêu ngạo của nàng!

"Người nói ta yêu thấp hèn, như vậy người thì sao? Người không phải là cũng khẩu khẩu thanh thanh (khẩu khẩu thanh thanh=luôn mồm luôn miệng) mà nói yêu ta sao? Nhưng chỉ vì vương vị của người, người không phải như cũ hướng về phía người thân của ta xuống tay? Người có tư cách gì nói ta đây? Băng Tịch đối với ta hơn người gấp mười gấp trăm lần, nhưng cho tới bây giờ Băng Tịch cũng đều vì ta suy nghĩ, cho tới bây giờ cũng chưa có tổn thương qua ta, thậm chí ngay cả chân mày cũng không nở để ta nhíu một cái, người thì sao?"

Nhìn Bảo Lam trầm tĩnh lại chăm chọc mình, Băng Phong đột nhiên đã cảm thấy cái gì cũng thay đổi, có chút quan hệ vào giờ khắc này bắt đầu trở nên bất đồng, có chút tình cảm vào giờ khắc này từ trái tim lặng lẽ chạy trốn, hơn nữa càng ngày càng xa!

Băng Phong không biết là như thế nào rồi đi Bảo Lam, chẳng qua là trong mắt mất đi sắc thái, bầu trời không còn có sắc thái nữa !

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngao Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Kịch bản trong tình yêu

Còn có ba ngày chính là thời gian rời khỏi Thái Phó phủ, ở nơi này trong thời ngắn gọn, có vài người là nhất định phải làm một số việc!

Trong tiểu đình nhỏ trên hồ Bách sen

"Tiểu Ngọc Nhi, người thật quyết định không cùng ta cùng nhau vào cung sao?" Thái tử hàm tình mạch ý nắm tay Tiểu Ngọc Nhi, nâng niu trong lòng bàn tay, chân thành tha thiết nhìn người đối diện .

"Thái tử ca ca, người cũng biết, ta chỉ là nữ nhi Thái Phó, là không có tư cách vào cung." Tiểu Ngọc Nhi cũng là rất rối rắm.

"Tiểu Ngọc Nhi, người quên quan hệ của chúng ta sao?" Thái tử thử mở miệng, đây cũng là mục đích cuối cùng ngày hôm nay.

"Quan hệ? Chúng ta quan hệ thế nào nha?" Tiểu Ngọc Nhi chớp mắt to ngây thơ, thật sự là bị tư duy của Thái tử làm cho suy nghĩ theo không kịp.

Thái tử trừng mắt, trong nháy mắt thất thần, ngay sau đó lại đề xuống phản ứng quá kích động, đổi một phương thức hỏi: "Tiểu Ngọc Nhi, người còn nhớ rõ đêm hôm đó chúng ta ở một chỗ sao?"

Phản ứng chậm lụt của Tiểu Ngọc Nhi rút cuộc đỏ mặt, hình như là có một chuyện như vậy. "Cái này cùng người hỏi cung có quan hệ gì sao?" Ta liền cảm thấy không có gì quan hệ nha!

Thái tử dần nén tính khí, nhẹ giọng mà nói: "Tiểu Ngọc Nhi, ta không phải đã nói sẽ đối người phụ trách sao? Lần này người liền cùng với ta cùng nhau hỏi cung đi."

Tiểu Ngọc Nhi trong lòng bốc lên tình yêu mềm mại, "Thái tử ca ca, người nói là người phải cưới Tiểu Ngọc Nhi thật sao?" Thật sự là quá tốt, về sau mà có thể ngày ngày cùng Thái tử ca ca ở cùng một chỗ.

Nhìn cặp mắt đơn thuần tiểu tính tình Tiểu Ngọc Nhi lóe, trong lòng thái tử cũng là hết sức nhẹ nhõm, cô gái thiện lương này là của mình!

Thái tử khe khẽ gật đầu, nụ cười trên mặt Tiểu Ngọc Nhi càng thêm rực rỡ. Tiểu Ngọc Nhi cảm giác rất hạnh phúc, Thái tử ca ca vẫn là luôn luôn nghĩ tới của mình!

"Thái tử ca ca, nhưng ta có thể hay không gặp khó khăn nha? Thời gian ngắn như vậy quá vội vàng đi?" Thời gian ngắn như vậy, Thái tử ca ca nhất định sẽ rất mệt mỏi, không muốn làm cho Thái tử ca ca quá cực khổ!

"Sẽ không, người hãy yên tâm đi. Mẫu hậu trong cung cái gì cũng có, y phục đồ trang sức người đều không cần mang theo, cần gì trực tiếp cùng mẫu hậu ta nói một tiếng là tốt rồi!" Thái tử cho mình làm tốt vô cùng, chuyện này căn bản cũng không cần phí chút hơi sức liền làm xong nha! Dựa vào mê luyến của Tiểu Ngọc Nhi với mình, sẽ là kết quả như thế một chút đều không ngoài ý muốn!

Tiểu Ngọc Nhi lẳng lẳng nghe nghe đã cảm thấy không được bình thường, từ từ rút tay nhỏ bé của mình ra, tay lấy được một khắc buông lỏng kia, Tiểu Ngọc Nhi cảm thấy hết sức nhẹ nhõm, "Thái tử ca ca, ta phải đến chỗ ở của Hoàng Hậu sao?"

Thái tử chỉ cho là Tiểu Ngọc Nhi không thích mẫu hậu của mình, dù sao Hoàng Hậu vẫn rất có uy vọng.

"Người không phải lo lắng, mặc dù ngày thường mẫu hậu nghiêm khắc một chút, nhưng là tuyệt đối sẽ không khi dễ người, ta cũng vậy sẽ bảo vệ người."

Mẫu hậu không phải là không biết rõ đạo lý làm người, nàng biết hiện tại nhi tử cần trợ giúp của Thái Phó, cho nên coi như Tiểu Ngọc Nhi làm không đúng, mẫu hậu cũng sẽ nhân nhượng, dù sao ngôi vị hoàng đế mới là quan trọng nhất!

Tiểu Ngọc Nhi có chút thất vọng, hai cái tay nhỏ bé thật chặt nắm vào nhau, chỉ là ngoài mặt vẫn là kèm chế tâm tình của mình, sẽ giả bộ không thêm để ý mở miệng, "Nhưng thái tử ca ca, cha ta chỉ sợ sẽ không để cho ta đi? Vậy nên làm thế nào đây?"

Thái tử bây giờ đã tương đương đến chẳng bao lâu nữa Thừa Tướng cùng Thái Phó cũng sẽ vì mình sử dụng, tình cảnh xung bá vua và dân, đối với cái đề tài này của Tiểu Ngọc Nhi cũng là không lắm để ý, "Này còn không đơn giản nha, Lão sư thương người như vậy, người đã nói muốn vào cung theo mẫu hậu ta mấy ngày, Lão sư không thể không đồng ý đấy!"

Tiểu Ngọc Nhi giọng nói càng thêm bình thản, "Thái tử ca ca, Tiểu Ngọc Nhi không dám nói!" Tại sao là ta chủ động hướng phụ thân nhắc tới, tại sao không phải là Thái tử ca ca chủ động đi nói đi? Hơn nữa như vậy vào cung, cũng là thất bại đi vào, cái này cùng nữ nhân khác trăm phương ngàn kế muốn vào cung leo lên đầu cành làm Phụng Hoàng có cái gì khác nhau? Thái tử ca ca, trong mắt người, Tiểu Ngọc Nhi chính là người tùy tiện vậy sao?

Thái tử sắc mặt cũng có không vui vẻ, thân ở địa vị cao, cho tới bây giờ cũng chưa có người dám không vâng lời của mình, chút chuyện này cũng làm không xong, có gì hữu dụng đâu? Cho nên giọng điệu này cũng liên nhiều hơn một điểm không kiên nhẫn: "Cái này thì có cái gì không dám! Không phải là một câu nói của người sao? Người khi nào thì nhất gan như vậy?"

Tiểu Ngọc Nhi cũng không nói gì, chính là như vậy lẳng lẳng nhìn trước mặt Thái tử ca ca, thì ra là Thái tử ca ca không phải như thế a!

Tiểu Ngọc Nhi rốt cuộc đề xuống nỗi khổ khó chịu trong lòng, chỉ là hỏi một câu thực tế nhất cũng là vấn đề sâu sắc nhất: "Vậy Thái tử ca ca dự định Tiểu Ngọc Nhi lấy thân phận gì vào cung đây?"

Thái tử đã sớm nghĩ xong, tương lai vị trí thái tử phi nhất định là sẽ không cứ như vậy tùy tiện nói ra, Lý Như Yên hết sức hứng thú với vị trí thái tử phi này, cho nên cái này muốn dùng thực lực nói chuyện, dĩ nhiên cũng không phải thực lực của Tiểu Ngọc Nhi cùng Lý Như Yên, mà là thực lực Thái Phó cùng Thừa Tướng trong quá trình tranh đoạt ngôi vị hoàng đế! Người nào xuất lực lớn hơn, ai có giá trị lợi dụng hơn Thái tử phi chính là của người đó! Phải biết đây là rất công bình, dù sao hai phe đều là người rất có thực lực, vì nữ nhi mình hạnh phúc tự nhiên sẽ giành đua cao thấp về mặt chính trị!

Thái tử không chút nào cảm thấy ý nghĩ như vậy có vấn đề gì, đây là công bằng nhất, như vậy còn là nghiêng về Tiểu Ngọc Nhi đây, phải biết Lý Như Yên tại trên giường chính là có năng lực, hơn nữa tác phong làm việc của Lý Như Yên, quả cảm tàn nhẫn, đây cũng là thủ đoạn cần thiết cho hoàng hậu tương lai! Ở điểm này, Thái tử chính là càng thêm có khuynh hướng nghiêng về Lý Như Yên đấy! Cho nên tương lai Tiểu Ngọc Nhi nên chỉ là quý phi, đây cũng là rất tốt, phải biết mình làm Hoàng Thượng, nữ nhân cả nước đều sẽ tranh nhau vào cung, cho Tiểu Ngọc Nhi làm quý phi đã là hết sức không tệ!

Thái tử cảm thấy hoạch định như vậy hết sức hợp lý, không chút nào cảm thấy ý nghĩ của hần hần kỳ quái!

Bất quá, những lời này, Tiểu Ngọc Nhi là không cần biết đến!

"Tiểu Ngọc Nhi, người cũng biết hiện tại giữa ta cùng nhị đệ, tam đệ sinh ra một vài vấn đề, bây giờ không phải là thời điểm nhi nữ tình trường, cho nên người chỉ có thể là trước chịu chút uất ức, đợi đến những vấn đề này cũng giải quyết, ta nhất định thuận lợi vui vẻ cưới người!"

Tay nắm chặt đột nhiên liền buông lỏng, nguyên nhân trong lòng vẫn cảm thấy bất an cứ như vậy biến mất, lấy được đáp án làm người ta đau lòng, ngược lại nhẹ nhõm có dường khí xóa bỏ trời buốt!

"Thái tử ca ca, người và Phong ca ca Trạch ca ca xảy ra vấn đề gì rồi hả?" Ngần vắn lần không muốn là vì ngôi vị hoàng đế!

Ai biết thái tử sắc mặt đột nhiên biến đổi, toàn thân cũng bao phủ một loại không khí đề phòng, người lạ chớ vào!

"Tiểu Ngọc Nhi, chuyện này không phải người có thể hỏi, người tự suy nghĩ biện pháp thế nào vào cung là được!" Tiểu Ngọc Nhi chưa bao giờ là người nhiều chuyện a, hôm nay đây là thế nào? Vẫn là Yên Nhi biết tiến biết lùi, chưa bao giờ hỏi những vấn đề nhạy cảm này!

Tiểu Ngọc Nhi cười một tiếng, che giấu bi thương trong mắt, "Thái tử ca ca, trời không còn sớm, Tiểu Ngọc Nhi nên đi ăn cơm, hãy đi về trước đi, người cũng không cần quá mệt mỏi, chú ý nghỉ ngơi!"

"Trở về suy nghĩ thật kỹ, chờ tin tức tốt của người."

Thái tử cũng biết hôm nay chỉ có thể đến đây thôi, nhưng mà vẫn là tràn đầy tự tin, Tiểu Ngọc Nhi không có tâm cơ gì, vài ba lời liền có thể hoàn thành! Chỉ cần Tiểu Ngọc Nhi vào cung, Lão sư chẳng lẽ còn có thể không đứng ở phía bên mình sao?

Thái tử tâm tình rất tốt, bước chân nhẹ nhàng trở về nơi Lý Như Yên, kịch bản mới vừa rồi còn cần tái diễn một lần!

Không biết, tình cảm cũng là bởi vì thuần túy mới để cho người si mê, trong kịch bản nhân vật đã sớm có tư tưởng của mình, tình yêu xen lẫn chính trị, sớm muộn cũng sẽ bị vạch trần không thương tiếc!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điêu Ngoa Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Hèn hạ là bị ép

"Lam tỷ tỷ, quả nhiên cái gì cũng chạy không thoát con mắt của ngươi!" Tiểu Ngọc Nhi thở dài một hơi, thế nào Lam tỷ tỷ cái gì cũng biết đây?

Bảo Lam lấy khăn tay nhẹ nhàng che cười một tiếng, "Ngươi nha, trên mặt đã viết đầy tâm sự, còn nghĩ gạt người nào nha?"

Tiểu Ngọc Nhi vội vàng dùng tay nhỏ bé sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn, phản ứng kịp mới biết cử động này có nhiều ngây thơ!

"Lam tỷ tỷ, ngươi thật là quá xấu!"

"Ha ha! Ngươi nha, rốt cuộc nói hay không nha? Không nói ta có thể đi trở về ngủ á!"

Cái tiểu nha đầu này, muốn nói lại do dự, thật là ngây thơ động lòng người!

Tiểu Ngọc Nhi suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn còn không cách nào hạ quyết định!

Bảo Lam biết hiện tại đây là một cơ hội tốt nhất, nhất định phải nắm chặt!

Bảo Lam khó được trịnh trọng lên tiếng, "Tiểu Ngọc Nhi, ngươi biết ngày đó đến tận cùng chuyện gì xảy ra sao? Đúng vậy a, ngươi lúc ấy hôn mê, chỉ biết là đau, nhưng Tiểu Ngọc Nhi ngươi hiểu trong lòng ta cảm giác vạn mũi tên xuyên qua sao? Đây hết thảy căn nguyên chỉ là bởi vì ngươi!"

Đối mặt với chỉ trích như vậy, Tiểu Ngọc Nhi kinh ngạc há to miệng, dù thế nào cũng không nghĩ ra vẫn còn có nội tình như vậy! Vốn chỉ cho là cái cung nữ kia xem không qua mình, cho nên mới tiến hành lên lút trả thù, nhưng sau lại bị người bắt đi liền biết không phải là đơn giản như vậy, trong này sợ rằng có âm mưu gì, chỉ là, phụ thân nói đây là trên triều đình bất đồng mới liên lụy đến người vô tội là nàng nha!

Bảo Lam biết đã đến lúc phải thẳng thắn, mặc dù cái ý nghĩa thẳng thắn này có thể mất đi hết thảy những khổ tâm đã kinh qua! Nhưng là, luyện tiết bộ dạng tiểu hài tử ngây thơ, trong cung ngươi lừa ta gạt, nhất định phải có một nui dựa mạnh mẽ, mà Tiểu Ngọc Nhi. Bảo Lam lần nữa nhìn về phía hài tử còn ở vào trong khiếp sợ, nếu như có thể Bảo Lam không muốn lợi dụng mọi mọi đơn thuần này, thế nhưng phụ thân vẫn còn trong tình trạng hôn mê, thời gian không còn nhiều lắm!

"Lam tỷ tỷ, ngươi có thể nói cho ta ngày đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì không?" Tiểu Ngọc Nhi không biết có phải hay không là nên hiểu chân tướng này, cũng không biết là có hay không đủ tiếp nhận đả kích tiếp, nhưng là, Lam tỷ tỷ nhất định là rất khó sờ đi, có thể làm cho Lam tỷ tỷ kiên cường thà nguyền mà không muốn tỉnh lại, sự đả kích này sợ rằng không nhỏ đi.

Tiểu Ngọc Nhi nghĩ đi nghĩ lại, liền muốn thay Lam tỷ tỷ chia sẻ!

"Ngươi chuẩn bị sẵn sàng rồi sao?" Hiện tại đối ý còn chưa kịp! Nơi này không phải chiến trường của ngươi!

Tiểu Ngọc Nhi hơi nhẹ gạt đầu, con ngươi có một chút đung đưa, cũng có thể thừa nhận đi!

Bảo Lam phức tạp nhìn Tiểu Ngọc Nhi, trong mắt nồng nặc giãy giụa, nếu như có thể, Tiểu Ngọc Nhi ta nhất định sẽ đem hết toàn lực che chở ngươi!

"Ngươi cũng không phải là đơn giản bị bắt cóc!" Nói trúng tim đen, sắc mặt Tiểu Ngọc Nhi trắng không còn chút máu!

"Phách băng quốc ba vị hoàng tử, tạo thế chân vạc, Thái tử nhẹ nhàng, giàu có thiện tâm, tại trong dân chúng uy vọng rất cao, Phong Hoàng tử lãnh khốc tàn nhẫn, trong triều nhân sĩ không ai dám trêu chọc, nhưng là Phong Hoàng tử mười tuổi nhập ngũ, mười sáu tuổi liền chiến thắng lúc ấy thô phi thủ lĩnh làm nhiều việc ác, từ đó bách chiến bách thắng, không gì không đánh được, tam quân hướng người, uy vọng quá mức, được phong làm Chiến thần! Mà Trạch Hoàng tử tài năng kinh tế có thể không bằng Thái tử, tài năng quân sự không bằng Phong Hoàng tử, nhìn như là không có ưu thế nhất, nhưng là quý trọng Trạch Hoàng tử ở công tâm! Đại Thần trong triều tất cả đều loan truyền Trạch Hoàng tử nhân ái thiên hạ, thế gian khó có!"

Tiểu Ngọc Nhi không thể không lần nữa xem kỹ Lam tỷ tỷ quen thuộc trước mặt, loại này nhìn khắp thiên hạ không phải là một tiểu nữ tử có khả năng có đó? Hướng vài câu, tình huống triều đình sáng tỏ, lại còn là ở thời điểm là thị nữ !

Lam tỷ tỷ chỉ sợ không phải cô nhi đơn giản như vậy đi!

"Ba vị Hoàng tử có hơn hai mươi tuổi, điều này làm cho cuộc chiến tranh giành ngôi vị hoàng đế từ từ gay gắt, như thế nào có thể thắng được, liền cần lôi kéo lực lượng của mình! Đơn giản nhất, phương pháp giảm bớt phiền nhất chính là -- kết thân!"

"Triều đình thế lực căn bản chia làm hai phái, nhất phái chính là lấy Thừa Tướng cầm đầu, Lý Thừa Tướng đã ở tuổi ngũ tuần dần đầu, đương kim hoàng hậu là biểu muội của hắn, Thái hậu cùng mẫu thân của hắn là hào tỷ muội, Thừa Tướng nhất phái thường ngày thật là phách lối, mà thực lực kinh tế cũng là cường hãn nhất!"

"Còn có một phái chính là -- phụ thân của ngươi, Trương Thái Phó! Thái Phó là người khiêm nhường, phẩm đức cao thượng, Hoàng Thượng kính trọng ban thưởng 'đạo đức tốt' đủ để thấy uy tín thậm chí còn quan trọng hơn! Trọng yếu hơn chính là, bốn vị Hoàng tử hàng năm đều phải đích thân tới Thái Phó phủ học tập công khóa, bốn vị hoàng tử biểu thị sự tôn kính, thiên hạ đều biết! Trong triều người có chí hướng không muốn thông đồng làm bậy liên lựa chọn Thái Phó nhất phái!"

"Lý Như Yên cùng Trương Kim Ngọc chính là lựa chọn hàng đầu để kết thân của bốn vị hoàng tử!"

Tiểu Ngọc Nhi tựa như có lẽ đã hiểu Bảo Lam muốn nói gì, cũng hình như đã hiểu rõ ràng tại sao mình sẽ có tai bay vạ gió này rồi!

"Lý Như Yên trong lòng ngưỡng mộ thái tử, Thánh Kinh đều biết! Mà Trương Kim Ngọc thuộc về không chắc chắn, nếu như, Thái tử có thể đồng thời lấy được trái tim Lý Như Yên cùng Trương Kim Ngọc, cưới vợ vào cửa, như vậy Lý Thừa Tướng cùng Trương Thái Phó còn có thể không giúp Thái tử sao?"

Tiểu Ngọc Nhi miệng đắng chát, Thái tử ca ca thật sự là như vậy phải không? Tiểu Ngọc Nhi thật trở thành công cụ lợi dụng của ngươi sao?

Nhìn ánh mắt Tiểu Ngọc Nhi càng thêm trống rỗng, lòng Bảo Lam không nở, cho nên Bảo Lam lựa chọn ngôi thứ ba tự thuật, chính là vì lấy góc độ một người đứng xem gia tăng lực thuyết phục, nhưng là, Tiểu Ngọc Nhi có thể chịu được âm mưu như vậy sao?

Bảo Lam lần đầu tiên cảm giác mình thật là tàn nhẫn, là hèn hạ, cũng là bị buộc!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diêu Ngao Kiều Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Tôn thương tự tôn!

Cung nữ kia là vật hy sinh đi?" Không phải nghi vấn, là giọng khẳng định.

"Vẫn không thể xác định, kể từ ngày bắt đầu ngươi bị bắt cóc, cung nữ kia cũng không có xuất hiện nữa." Đoán chừng là dữ nhiều lành ít, bọn họ sẽ không phạm sai lầm cấp thấp như vậy.

"Lam tỷ tỷ, ngươi rốt cuộc là ai?" Tiểu Ngọc Nhi hiện tại người nào cũng không muốn tin tưởng, người nào có thể tin tưởng đây? Một lòng ái mộ Thái tử ca ca lại là lợi dụng quyền thế phụ thân mình, vẫn lệ thuộc vào Lam tỷ tỷ cũng là có dụng ý khác, ai còn có thể tin tưởng đây? Tiểu Ngọc Nhi giờ phút này có loại cảm giác muốn khóc, nhưng lại khóc không ra nước mắt!

"Tiểu Ngọc Nhi, ta rất xin lỗi, ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, ta sẽ tuyệt đối không thương tổn ngươi!" Ta cũng vậy không đành lòng tổn thương ngươi!

"Ha ha." Tiểu Ngọc Nhi cười khổ hai tiếng, thôi thôi, để cho đây tất cả giao cho thời gian thôi.

"Tiểu Ngọc Nhi, ta hôm nay cùng ngươi nói những thứ này, chỉ hi vọng là ngươi có thể có khả năng đứng ở góc độ một tinh táo quyết định, hiện tại ngôi vị hoàng đế tranh giành đã gay gắt, ngươi đại biểu đã không chỉ là chính ngươi, mà là quyết định hướng đi Thái Phó nhất phái, thậm chí là thuộc về ngôi vị hoàng đế!"

Tiểu Ngọc Nhi rốt cuộc thì không chịu nổi, đứng lên rống giận, "Ta chỉ là muốn sống hạnh phúc, các ngươi tại sao muốn vì ta làm quyết định? Các ngươi có quyền gì làm như vậy? Các ngươi tại sao muốn hy sinh hạnh phúc của ta? Nói a, ngươi nói a!" Nước mắt không tự chủ chảy ra, hôm nay đã kích thật sự là quá nhiều rồi, làm cho người ta khó có thể tiếp nhận!

Xanh ngọc vội vàng đứng lên, cầm khăn tay cho Tiểu Ngọc Nhi lau nước mắt, nhưng khăn tay còn không có đến gần gương mặt của Tiểu Ngọc Nhi, Tiểu Ngọc Nhi trực tiếp lấy tay đoạt lấy, hung hăng ném tại trên mặt Bảo Lam, đổi lại nét mặt hung ác, phát tiết không vui trong lòng!

"Các ngươi không phải là vì ngôi vị hoàng đế sao? Ngươi xem đi, ta sẽ không để cho các ngươi như nguyện, để cho âm mưu các ngươi đi gặp quỷ đi!"

Khuôn mặt Bảo Lam cứ như vậy méo, không nhúc nhích nhìn Tiểu Ngọc Nhi chạy đi cuối cùng bóng dáng hóa thành một điểm đen, biến mất ở trong tầm mắt.

Tiểu Ngọc Nhi, ngươi đúng là vẫn còn hận sao?

"Ai!"

"Người nào?" Bảo Lam dưới chân dùng sức, đôi tay nhanh chóng thay đổi thành móng vuốt, một cái Cầm Nã Thủ, thân thể giống như tên ròi cung, công về hướng phát ra tiếng, cũng không thêm nhìn tới, đánh tới cổ họng, ra tay nhanh, tốc độ chỉ mãnh liệt, chiêu thức ngoan độc, hoàn toàn chính là muốn một kích trí mạng!

Không nghĩ tới thế nhưng thật muốn để mình mở miệng, dưới tình thế cấp bách, một nghiêng người, tránh được cổ họng, bắt quá, bả vai đón nhận Cầm Nã Thủ tàn nhẫn, lôi kéo, kéo, trực tiếp trật khớp!

"Oa! Lam Lam tha mạng a!"

"Băng Tịch, làm sao người ở chỗ này?" Bất quá hoàn toàn không có ý niệm hạ thủ lưu tình, ngón tay ngược lại là kẹp lấy cổ họng, điệu bộ nếu không thành thật liền thủ tiêu hần!

Băng Tịch đời này chưa từng có chật vật qua như vậy! Mặc dù mình cũng là luyện võ gần hai mươi năm rồi, nhưng những thứ kia đại nội cao thủ vẫn luôn là dụ dỗ hoàng tử vui đùa một chút, sát chiêu đó là ngàn vạn lần không dám dùng. Cho dù là bình thường đánh nhau, vì duy trì tự tôn hoàng thất cũng giữ được chén cơm của mình, cũng là nhường. Cũng không thể khiến hoàng tử bại bởi thị vệ có phải không? Cho nên điều này sẽ đưa đến Băng Tịch mặc dù công phu không tồi, nhưng chẳng qua là hoa giá tử (hoa giá tử= động tác võ thuật đẹp), đối phó người bình thường còn tạm được, nếu là gặp được người trong nghề, cũng chỉ có bị đánh, cũng tỷ như, hiện tại!

Bị một nữ nhân uy hiếp, còn là nữ nhân yêu mến, vẫn bị thất cổ họng, tự tôn Băng Tịch là hoàn toàn bị đá kích! Chỉ là, bây giờ còn có chuyện quan trọng hơn, đó chính là như thế nào hóa giải nồng đậm sát cơ hiện nay của Bảo Lam!

"Cái đó. . . Lam Lam, ta thật sự là không là cố ý nha! Ta bảo đảm ta cái gì cũng không có nghe được! Thật, ta thề!" Băng Tịch chỉ sợ Bảo Lam một kích động liền kết thúc cái mạng nhỏ của mình, như vậy Lam Lam không phải thủ tiết rồi sao? Cho nên vội vàng giơ tay lên, làm biểu hiện xin thề!

"Làm sao người ở chỗ này?" Giọng điệu lạnh lẽo, giống như hoàn toàn ở cùng một người chết nói chuyện, luồng hàn khí từ lòng bàn chân túa đi lên!

"Ta chỉ là muốn xem xem người khôi phục thế nào, có chỗ nào không thoải mái, thật, ta không có ý tứ khác!" Băng Tịch cố gắng bày ra một bộ ta rất chân thành, bộ dáng ta rất chân thành, chọn lựa chính sách mềm, thuyết phục Bảo Lam.

Trên mặt Bảo Lam hơi có dẫn ra, thật ra thì dù là Băng Tịch nghe được cái gì, Bảo Lam cũng là không có biện pháp, ai bảo hần bây giờ là Tịch Vương rồi! Bất quá, nhất định chính là trừng phạt là không thể bỏ qua! Nhất định phải khiến tiểu tử không biết trời cao đất rộng này biết Bảo Lam nàng phải không dễ chọc!

Trong tay sức lực tăng thêm mấy phần, Băng Tịch lập tức không nhúc nhích, nương ta a, Lam Lam thế nào tính khí lớn như vậy nha!

"Lam Lam nha, người xem giết người là không tốt, đặc biệt là vì ta giết người thì càng không tốt! Chúng ta có lời gì hảo hảo nói là được, người có ý kiến gì cũng có thể nói nha, ta nhất định sẽ sửa thay đổi!"

Dựa vào! Cái người tự luyện này, ta đây là chỉ vì người giết người sao? Cái này căn bản là giết người nha!

Chỉ là, lực đạo này ngược lại giảm mấy phần, lạnh lẽo vẫn như cũ, "Người định làm như thế nào?"

Băng Tịch vừa nhìn, không khí lại trở về rồi, cuộc sống thật là quá tốt đẹp!

Đón nhận ánh mắt trời Lam Lam, khuôn mặt nhỏ nhắn của Băng Tịch lập tức rực rỡ rồi, hươ tay múa chân, "Lam Lam nha, thật ra thì người mới vừa cũng không có nói cái gì nha? Chỉ người phân tích những thứ này, mọi người trong lòng đều biết, chẳng qua là cùng không nói vấn đề! Hơn nữa, người làm như vậy, rõ ràng chính là ổn định Tiểu Ngọc Nhi, không để cho nàng đầu nhập vào Thái tử thôi, cái này cùng ý tưởng của chúng ta là nhất trí, người làm như vậy là vì tốt cho ta cùng nhị ca, ta cảm động còn không kịp nữa đây, như nào còn có thể có ý nghĩ khác đây?"

Thân thể mặc dù còn là đứng rất thẳng, tay mặc dù còn là ở trạng thái thề, nhưng trong mắt chân thành tha thiết cũng là không lừa được người, hơn nữa còn Bảo Lam là người am hiểu sâu trong lòng người!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điêu Ngoa Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 96: Trò cười hậu cung

Mặc dù thân thể vẫn là đứng rất thẳng, tay mặc dù còn ở trạng thái lập thề, bày một bộ dáng không đáng tin cậy, nhưng trong mắt chân thành tha thiết cũng là không lừa được người, hơn nữa Bảo Lam còn là người am hiểu sâu tâm lý của người khác!

"Được rồi được rồi, ta lại không có ý định tính toán với người làm gì!" Có bậc thang Bảo Lam vội vàng nắm lấy cơ hội, như vậy hai phe cũng sẽ không quá khó coi. Làm nũng tuyệt đối là ưu thế của nữ nhân, hơn nữa còn là một mỹ nữ diễm tuyệt thiên hạ, giọng nói mềm mại, mang theo giọng nói oán trách, lập tức làm cho Băng Tịch liền từ tiểu cầu cầu bị ném bỏ, hóa thân làm thuốc cao bôi trên da chó, không ngừng dính lên Bảo Lam.

"Lam Lam, người thiết là, người cũng dọa hòng người ta!" Hoàng tử ở trong mắt người khác cao cao tại thượng, hiện tại liền là một hình tượng chủ chốt trung thành điển hình, "Lam Lam, trong mắt ta, thứ nhất người làm cái gì cũng đều là đúng!"

"Hả? Nói như thế còn có thứ hai? Vậy ta đây nếu là làm không đúng?" Bảo Lam cười như không cười nhìn Băng Tịch, Băng Tịch cảm giác sau lưng lạnh lẽo, có loại cảm giác bị con mồi để mắt tới!

"Hắc hắc, cái đó Lam Lam, điều thứ hai chính là vĩnh viễn tuân hoàn điều thứ nhất!"

Băng Tịch rất không do dự từ bỏ hẳn tôn nghiêm, xin hỏi Tịch Hoàng tử, người không phải cảm thấy tôn nghiêm của ngài quá hạ giá rồi sao?

Tôn nghiêm là cái gì? Trừ Lam Lam, cái gì cũng không biết!

"Này còn không sai biệt lắm!" Bảo Lam tuy nói ngoài miệng vẫn là rất không đáng tin, nhưng nghe được lời nói Băng Tịch, trong lòng Bảo Lam vẫn là tuôn ra một dòng nước ấm! Cái thân phận này, chỉ có Băng Tịch nghĩa vô phần cổ bồi ở bên cạnh!

"Cái đứa ngốc này!" Cười thầm, thoáng chốc sắc hoa che kín khắp phòng !

Băng Tịch không khỏi nhìn đến ngần ngại, mặc dù Băng Tịch biết Bảo Lam rất đẹp, tuy nhiên lại không nghĩ tới thế nhưng lại đẹp như vậy!

"Ta cam nguyện làm đứa ngốc của người!" Dường như Băng Tịch còn sợ không có uy lực, bổ sung thêm một câu "đứa ngốc cả đời!"

Trong mắt Bảo Lam đột nhiên liền chứa đầy nồng nặc nước mắt, kể từ khi phụ thân bị thương hôn mê tới nay, mình chính là một người, mặc dù các sư huynh sẽ cố ý dụ dỗ mình, nhưng tiêu cục sự vụ rất bận, tất cả mọi người bao phủ ở trong bầu không khí ưu thương, kể từ khi gặp được Băng Tịch, đại nam hài đơn thuần này đang dùng phương thức của mình bảo vệ tâm hồn cô độc này, đơn giản nhưng là rất hạnh phúc!

Náo cũng náo qua, Băng Tịch lôi kéo tay Bảo Lam chạy về phía mép giường, hai người vai kề vai ngồi ở trên giường, Băng Tịch luyến tiếc buông ra tay nhỏ bé ấm áp, không nỡ phá hư không khí ấm áp này, nhưng cuối cùng có một số việc vẫn phải nói ra khỏi miệng!

Băng Tịch thu hồi đùa giỡn, không còn là Tịch Hoàng tử đơn thuần nữa, mà là Tịch Vương hàng năm đi theo bên cạnh Băng Phong bốn ba, giữa mi mục đã thấy mấy phần sự sắc xảo! (giữa mi mục= giữa lòng mày và mắt)

"Lam Lam, ba ngày sau chúng ta phải trở về cung rồi, suy tính đến thế cục triều đình bây giờ, nhị ca không có ý định dẫn người hồi cung!"

Nghe đến đó, Bảo Lam lập tức nôn nóng, nắm tay Băng Tịch cũng không tự giác tăng lực độ, "Như vậy sao được? Tịch, người cũng biết mục đích ta tới nơi đây, không tiến vào hoàng cung, ta thế nào đi tìm 'Băng Tinh lệ'? Vậy ta tới nơi này còn có công dụng gì?"

Băng Tịch cũng biết sẽ là cái kết quả này, nhị ca lo lắng nhất định là vô dụng.

Băng Tịch đưa ra một cái tay khác, nhẹ nhàng đem Bảo Lam vòng ở giữa lồng ngực, trấn an vỗ vỗ sau lưng của Bảo Lam, đầu nhỏ bé của Bảo Lam để trên bả vai, hướng về phía lỗ tai khẽ ái lên tiếng: "Lam Lam, người hãy nghe ta nói, đây chỉ là một dự định khởi đầu, bởi vì chúng ta biết cho dù chúng ta ngăn cản người, người cũng nghĩ biện pháp vào cung. Cuối cùng vẫn là quyết định cùng nhau vào cung."

Băng Tịch lời này dẹp yên cái kinh của Bảo Lam, để cho lòng của nàng lần nữa bình tĩnh lại, mình mới vừa đích thực là kích động, bất kể như thế nào, đều không nên hướng về phía Băng Tịch nổi giận!

"Băng Tịch, ta biết rõ các người vì tốt cho ta. Mới vừa rồi ta quá kích động, xin lỗi a!" Áy náy mở miệng, Bảo Lam vui đầu càng thấp, mình có phần lập trường gì tới trách cứ Băng Tịch đây? Mình là nữ nhân giang hồ, tới nơi này là muốn trộm quốc bảo 'Băng Tinh lệ', mà Băng Tịch cùng Băng Phong là Hoàng tử quốc gia này, trách nhiệm của bọn họ chính là muốn thủ hộ quốc gia này, mình và bọn họ vốn cũng không phải là người một đường a! Băng Tịch có thể làm đến như vậy, không phơi bày thân phận của mình, hơn nữa còn giúp mình vào cung, đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi !

"Lam Lam, xem người đây là nói gì vậy, giữa hai ta còn cần xin lỗi sao?" Người nếu có thể coi ta như người của người, thế này mới tốt nhỉ!

Mỹ nữ trong ngực, thật là hạnh phúc nha!

Không thể quên nhị ca giao phó chánh sự!

"Lam Lam, có một số việc trước khi vào cung người chính là nhất định phải biết! Hiện tại hậu cung trên căn bản chia làm hai phái, nhất phái mẫu phi Thái tử Hoàng Hậu cầm đầu phi tử, trong đó bao gồm mẫu thân Đại Công chúa Minh Quý Phi, mẫu thân Tam ca Lý Quý Phi cùng Hoàng Hậu vẫn qua lại thân thiết, có chuyện gì luôn là ở chung một chỗ thương lượng, ít nhất người ở bên ngoài xem ra, các nàng là hòa thuận ."

"Bên kia chính là mẫu phi của ta Ngọc Quý Phi, còn có mẫu thân Nhị Công chúa Cẩm Quý Phi, mẫu phi rất được phụ hoàng sủng ái, điều này cũng làm mẫu phi liền trở thành cái đinh trong mắt đám trong thất. Mặc dù ngoài mặt họ chung sống hòa hợp, nhưng là nữ nhân hoàng cung người nào là đèn đã cạn dầu đâu? Mẫu phi của ta đã từng bởi vì oan ức bị nhốt vào lãnh cung một lần, nếu không phải là nhị ca."

"Mẫu phi ta nhiều năm như vậy nuôi dưỡng ta cùng nhị ca lớn lên rất là không dễ, hơn nữa nhị ca càng thêm chịu hết lạnh ấm, đây cũng là nguyên nhân trực tiếp làm cho tính tình nhị ca lạnh lùng. Nhưng nhị ca đối với mẫu phi là hết sức tôn kính, mẫu phi đối với nhị ca càng thêm không phản đối, điều này làm cho ta có thời điểm cũng rất là ghen tị!"

"Không phải nói tình hình hoàng cung sao? Thế nào chạy đến nơi ghen tị đây?" Bảo Lam vội vàng ngăn lại đề tài không có ý nghĩa, cái này nếu tiếp tục nữa, đoán chừng một hồi là thâm thù đại hận của hai anh em này rồi !

Băng Tịch xin lỗi gãi đầu một cái, mắt phượng dài mảnh hơi híp, thuần chất mèo con!

"Ha ha, lạc đề rồi ! Ta tiếp tục a, ta mới vừa nói tới đâu rồi?"

Tiểu Bạch này, thật là không có biện pháp!

"Nữ nhân hoàng cung không phải đèn đã cạn dầu!" Mặc dù Bảo Lam càng muốn biết năm đó Ngọc Quý Phi bị nhốt vào lãnh cung sau đó Băng Phong làm cái gì, nhưng mà bây giờ hiển nhiên không phải thời điểm hỏi điều này, Băng Tịch có hấn nổi khổ tâm trong lòng!

"Cho nên, Lam Lam, sau khi người lấy thân phận Quận chúa vào cung, phải tận lực giảm bớt sự tồn tại của người, càng thêm không nên chọc đến một nhóm mẫu hậu, hơn nữa là ở thời điểm ba người chúng ta mới vừa Phong Vương, sợ rằng hiện tại Thái tử bọn họ đối với nhị ca hận thấu xương, bởi móc xương trong trứng gà, hoàng cung sắp gặp phải một cuộc biến động, cho nên nhiệm vụ thiết yếu của người chính là bảo đảm an toàn của người!"

"Chẳng lẽ thoát nhìn trình độ sức chiến đấu ta rất thấp?" Bảo Lam không thể không ngẩng đầu lên thận trọng nhìn Băng Tịch, mình dầu gì cũng là nhân sĩ giang hồ đi, điểm này một chút thủ đoạn còn có thể thương tổn được mình hay sao?

"Lam Lam, người khinh địch! Người căn bản cũng không biết hoàng cung chính là một thần hồn nát thần tính, địa phương trông gà hoá cuốc! Bọn họ muốn đối phó một người, căn bản cũng không cần lý do! Hậu cung là tàn nhẫn nhất, vô tình nhất, địa phương ích kỷ nhất! Nơi này lòng của nữ nhân so rắn rết còn độc hơn gấp trăm lần!"

"Cái đó, xin cho phép ta ngắt lời một chút" Bảo Lam ngoan ngoãn giơ tay lên, "Mẫu phi người cũng là nữ nhân hậu cung !"

"Người!" Cuối cùng là sắc mặt đỏ bạch, trắng đen, chính là không có "Người" ra cái nguyên do!

Hôm nay Bảo Lam ở chỗ này đàm tiếu thị phi phi hậu cung, chỉ cho là một câu nói đùa, nhưng cũng chưa từng nghĩ, đợi đến thời điểm Bảo Lam chân chính tiếp xúc được điều này, mới biết Băng Tịch nói quá nhẹ rồi, hậu cung quả nhiên là một địa phương ăn thịt người không nháy mắt

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngoa Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Lựa Chọn.

Ngày mai lại là một ngày mới bắt đầu!

Đêm cuối cùng này, chung quy có một số người không ngủ được!

"Thái tử ca ca, làm sao người còn chưa ngủ nha?" Bàn tay nhỏ bé của Lý Như Yên vô tình hay cố ý vẽ vòng tròn ở trên lồng ngực của Thái tử , lúc nhẹ lúc nặng, cảm thụ hô hấp thái tử không đều đặn, tâm tình rất tốt!

Thái tử khẩn trương giữ cánh tay Lý Như Yên lại, một cái tay khác luồn vào tơ lụa trên da thịt hung hăng sờ soạng, lúc này mới cảm thấy thư thân chút.

"Yên nhi, sau khi trở về phủ, phải dùng com đúng giờ, bảo trọng thân thể!"

Lý Như Yên ngẩng đầu lên, đôi mắt xúc động rơi nước mắt, cánh tay càng thêm dùng sức ôm lấy hông cường tráng của thái tử, "Thái tử ca ca, người cũng thế, Yên nhi có thời gian nhất định sẽ thăm người!"

"Vẫn là Yên nhi hiểu chuyện, người yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng, không bao lâu chúng ta có thể ở cùng một chỗ! Ai!"

Lý Như Yên khó được đo búng cả mặt, đầu nhẹ nhàng rũ xuống trên ngực thái tử, "Yên nhi sẽ chờ người đấy! Yên nhi cũng sẽ khiến cho phụ thân giúp người."

Thái tử lấy được đáp án mong muốn, trong lòng âm thầm thở dài một hơi, đã giải quyết xong Thừa Tướng, chỉ là Lão sư nơi đó nên làm cái gì bây giờ? Tiểu Ngọc Nhi cũng đã thuyết phục lão sư chứ?

Tiểu Ngọc Nhi nhẹ nhàng gõ vang lên cánh cửa thư phòng của Thái Phó, bụng cháo gà vừa mới nấu xong thận trọng đi vào.

"Người nha đầu này, lại phạm chuyện gì?" Trương Thái Phó không chút nào cảm thấy câu hỏi như vậy có gì không ổn.

Tiểu Ngọc Nhi vừa nghe không vui, chu cái miệng nhỏ nhắn, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận, "Phụ thân nha, làm sao người có thể nói nữ nhi bảo bối của

ngươi như vậy đây? Người ta hôm nay chính là đặc biệt đưa ăn khuya tới cho người!"

Mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, trong lòng Thái Phó liền tràn đầy nồng đậm thâm tình, tên tiểu quỷ này luôn là đáng yêu như thế, thân thiết như vậy, thật là hận không được cất giấu ở trong quần áo!

Thái Phó không nhịn được đưa tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn đang tức giận kia, "Vậy hôm nay đây là mặt trời mọc lên từ phía tây sao? Tiểu thư nhà chúng ta thế nhưng học được gõ cửa không nói, lại nấu cháo gà? Người xác định ngươi không có phạm sai lầm sao?"

"A a a! Phụ thân ngươi thật là rất xấu, người ta lúc nào thì phạm sai lầm rồi hả? Người ta rõ ràng chính là rất biết điều được không? Người ta vẫn luôn là ngoan ngoãn được không?" Dù là sự thật, ngươi cũng không thể nói ra ngoài được không? Người ta thực sự da mặt rất mỏng?"

"Ha ha, được rồi, biết, tiểu mèo hoang then quá thành giận sao!" Có thể thỉnh thoảng trên ghẹo tiểu nha đầu này một chút, rất là hạnh phúc nha!

"Phụ thân nha, ngươi trước uống cháo đi! Đã trễ thế này ngươi phải chú ý thân thể nha!" Tiểu Ngọc Nhi nói qua liền đưa tay vì Thái Phó múc đầy một chén to, còn cố ý thả vào một cái đùi gà, trên cháo gà rắc hành lá cắt nhỏ xanh nhạt, để cho sự thèm ăn sau một đêm mệt nhọc của Thái Phó rộng lớn ra!

Ánh đèn lay động, chập chồn vũ động, Phụ Từ nữ hiệp, cũng là có một không khí đặc biệt!

"Phụ thân nha, này nói là sự thật sao? Hoàng thượng nên vì Thái tử cùng mấy vị Hoàng tử chọn phi?" Tiểu Ngọc Nhi vô ý nhìn thấy phần tấu chương này, liền không thể tiếp tục dời đi đôi mắt.

Thái Phó nặng nề thờ dài một cái, "Ai! Thái tử đã hai mươi hai, Băng Phong cũng đã hai mươi tuổi rồi, vốn là đã sớm đến lúc rồi, chỉ là, quan hệ đến ngôi vị hoàng đế thừa kế tương lai, cho nên liên cũng như vậy đây xuống. Nhưng ngươi phải biết bất hiếu có ba, không con là đứng nhất a!"

"Nhất định phải như vậy phải không? Tình cảm Thái tử ca ca cùng Phong ca ca, Trạch ca ca còn có Tịch ca ca không tệ nha, nhưng là nếu phải chọn phi, tất phải sẽ khiến cho rất nhiều quan lại quyền quý phân tranh, bọn họ cũng sẽ lựa chọn nhà gái có lợi với mình để kết thân, nhưng mà bọn họ không nhất định có cảm tình a! Cứ như vậy không phải sẽ sinh ra mâu thuẫn sao?"

Thái Phó phức tạp nhìn Tiểu Ngọc Nhi, xem ra khuê nữ thật là trưởng thành, suy tính cũng xa. Cũng được, những chuyện này sớm muộn gì đều phải biết, không ngại nghe một chút ý kiến của Tiểu Ngọc Nhi.

"Tiểu Ngọc Nhi, người Hoàng thất, là không có quyền lựa chọn hôn nhân!"

"Tiểu Ngọc Nhi không hiểu!"

Thái Phó nhẹ nhàng vuốt ve tóc dài mềm mại của Tiểu Ngọc Nhi, mở miệng tình ý sâu xa, "Từ xưa tới nay, thiên hạ hướng tới ngôi vị hoàng đế chính là dùng vô số máu tươi cùng đồng xương trắng chồng chất lên! Không có một cuộc biến cách nào không có chảy máu, không có một cuộc biến cách nào không có hy sinh!"

"Nhìn sau lưng huy hoàng, là linh hồn chịu đựng tê dại, đây là quyền lợi tối cao, đây càng là trời buộc không có gì sánh bằng!"

"Thái tử, Băng Phong, Băng Trạch, Băng Tịch vì ngôi vị hoàng đế nhất định là tính toán tới cùng, quyền lợi, tình cảm, tình yêu, hôn nhân, quan hệ, ích lợi, không có một người nào phải không tính toán! Cuối cùng người thắng không nhất định là người nhân ái, nhưng nhất định là người lãnh khốc! Là một quan hệ người to lớn!"

"Tiểu Ngọc Nhi, ngươi hy vọng người nào ngồi lên cái long ý tượng trưng cho quyền lợi cùng trời buộc đây?"

Tiểu Ngọc Nhi cứng họng, ở trong nhận thức của nàng, ngày chính là xanh thắm, nước chính là trong suốt, huynh đệ chính là tương thân tương ái, người một nhà chính là ở cùng một chỗ!

Nhưng là, thực tế tàn khốc như vậy, trong khoảng thời gian ngắn Tiểu Ngọc Nhi không thể nào tiếp thu được!

Hôn nhân cũng là tính toán ở bên trong! Yêu cầu mình lựa chọn Thái tử ca ca, như vậy phụ thân cũng nhất định sẽ trợ giúp Thái tử ca ca lấy được ngôi vị hoàng đế, nhưng nói như vậy, Thái tử ca ca sẽ mãi mãi cả đời trời buộc ở trong lồng cao này, đây mới thật là mong muốn của Thái tử ca ca?

Nam nhân tuấn kiệt vân đạm phong khinh, hẳn là hướng tới tự do chứ!

"Phụ thân, ta không muốn để cho Thái tử ca ca sống một môi như vậy!"

Đây có lẽ chính là trời tính đi!

"Phụ thân, nếu như không cùng Thái tử ca ca ở chung một chỗ, có thể làm cho Thái tử ca ca lấy được tự do, như vậy ta tình nguyện buông tha!"

Thái Phó cuối cùng vui mừng cười cười, "Đứa nhỏ ngốc, nhưng nếu Thái tử có thể chỉ vì ngươi buông tha ngôi vị hoàng đế, như vậy phụ thân chắc là sẽ không ngăn trở ngươi!"

Tiểu Ngọc Nhi cười thầm, "Cám ơn phụ thân!" Bẹp một cái hôn lên!

Thái Phó không đành lòng đem nửa câu sau nói ra khỏi miệng, "Nếu như, Thái tử vì lấy được ngôi vị hoàng đế lựa chọn buông tha ngươi, lợi dụng ngươi, tính toán ngươi, như vậy hẳn đời này liền cùng ngôi vị hoàng đế vô duyên!"

"Như vậy phụ thân ngủ ngon, Tiểu Ngọc Nhi đi ngủ trước! Người cũng không cần quá muộn a!"

Đợi đến khi Tiểu Ngọc Nhi nhảy nháy cộc cộc nhảy ra ngoài, rốt cục Thái Phó ngồi vào sau bình phong, "Vương Gia, Thái Phó Trương Ôn Tân nguyện vì ngài xông pha khói lửa, không chối từ!"

"Lão sư, ngài không cần như vậy!" Vội vàng đi tới đỡ Thái Phó đang hành lễ lên, Lão sư này mười lăm năm qua cũng vừa là thầy vừa là bạn!

"Ta đã chờ mong mười lăm năm rồi! Chờ đợi thêm nữa, bộ xương già ta đây cũng không mặt mũi nào đi xuống gặp mẫu phi ngươi xin tội!"

"Cửu cửu! Ngài không cần nói như vậy! Ta tin tưởng mẫu phi trên trời có linh thiêng, nhất định sẽ phù hộ chúng ta, nếu là không có ngài qua nhiều năm như vậy nỗ lực, cũng không có ta hôm nay! Mẫu phi trên trời có linh thiêng cũng sẽ an ủi!"

Âm thanh lạnh lùng không xen lẫn chút nào tình cảm, nhưng người thân cận sẽ phát hiện, bên trong lãnh khốc hòa lẫn một loại tâm tình, được đặt tên là cảm động!

"Kế hoạch của chúng ta rốt cuộc có thể bắt đầu!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngoa Kiều Ngao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Giảng hòa

Lại là một ngày náo nhiệt, nhưng Thái Phó phủ lại tràn ngập một cỗ hơi thở ưu thương.

Thái tử mặc toàn thân áo trắng, tay áo bông bênh, cao quý nhẹ nhàng.

Băng Phong vạn năm không đổi hắc bào, đường viền y phục ám kim, lạnh lùng lại không mất cao quý!

Băng Trạch ưa chuộng màu xanh dương, nền màu xanh đậm, thêu một gốc trúc màu đen, chí hướng thanh cao!

Chỉ có Băng Tích luôn là thích màu sáng, vô luận đi đến nơi nào, đều là một luồng ánh mặt trời, ấm áp lòng người!

Trên đại sảnh, hôm nay đây là bữa ăn sáng lần cuối cùng ở chung một chỗ !

Ly biệt sắp tới, thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, những thứ này luôn là phải đổi mất.

Theo quy củ, phải là Thái tử ngồi ở chủ vị, dù sao địa vị Thái tử là dưới một người, trên vạn người. Thái tử vừa vào cửa liền đem Thái Phó đón nhận chủ vị, "Lão sư, Tri Nhi nhờ dạy bảo của ngài, mười lăm năm lắng nghe chỉ ân, Tri Nhi đã sớm đem người xem làm hành vi nguyên tắc cho mình, vị trí này, ngài là hoàn toàn xứng đáng đấy!"

Thái Phó rất là vui mừng nhìn Thái tử, học trò tốt, là Lão sư tốt, người học trò này rất biết làm người a!

"Như thế, lão phu lại bỏ đi liền có vẻ vô cùng làm kiêu, lão phu liền cung kính không bằng tuân mệnh!"

Tuy nói là ở Thái Phó phủ, không có tranh đấu gay gắt nhiều như vậy, nhưng lúc này không giống ngày xưa, dưới hấp dẫn của ngôi vị hoàng đế, ai có thể giữ được ý muốn lúc đầu?

"Lão sư, Trạch Nhi là người nhìn lớn lên, ngài đạo đức tốt, là người có học thức là tấm gương mẫu mực của thiên hạ, khiến cho Trạch Nhi cả đời hưởng thụ, vị trí này ngài hoàn toàn xứng đáng! Hôm nay chia ra, chẳng biết lúc nào mới có thể tái tụ hợp, Lão sư, Trạch Nhi ở chỗ này cảm ơn ngài mười mấy năm ân cần dạy bảo!" Băng Trạch giờ ly rượu trong tay lên cung kính, động tác lưu loát, đôi mắt đỏ đỏ bán đứng tâm tình quyết đoán của hắn!

Thái Phó cũng hơi động dung, đứa bé này thật là có tâm! Cũng không mơ hồ, cuối cùng uống rượu trước mặt!

"Trạch Nhi, sự ưu tú của ngươi Lão sư đều nhìn ở trong mắt, ngươi hôm nay cũng là Vương Gia rồi, quyền cao chức trọng, ngươi cần phải ghi nhớ: Cao xử bất thắng hàn (vị trí cao)! Hôm nay Lão sư tặng ngươi một câu nói, nghĩ kỹ rồi mới làm!"

Băng Trạch hơi kinh hãi, sau đó liền thoải mái, Lão sư quả nhiên là Lão sư, nhất nhãn vạn niên!

"Trạch Nhi ghi nhớ dạy bảo của ngài!"

Thái tử ở bên cạnh cười lạnh, Băng Trạch, người thật đúng là nóng lòng nha, thế nào cho dù luân phiên cũng không tới phiên lão Tam mời rượu trước chứ? Băng Trạch, cố chấp rõ ràng như vậy, cũng không phải là phong cách của người!

Người có biết cái gì là "Dục tốc bất đạt" !

Băng Trạch mời rượu xong, trên bàn ăn xuất hiện khoảng không ngăn ngừi, nhất thời tình cảnh có chút trở nên quỷ dị!

Theo lý thuyết phải làm là Thái tử tới trước, theo trình tự lần lượt mời rượu, hôm nay Băng Trạch biểu hiện ra không theo như lẽ thường, bên dưới vô luận là Thái tử còn là Băng Phong cũng sẽ để người mượn cớ, cho nên Thái tử bất động, Băng Phong vẫn như cũ bất động!

Người nào mở miệng trước, người đó liền thua khí thế!

"Lão sư, người xem một chút đi, cơ hội tốt như vậy, Thái tử ca ca cùng nhị ca cũng đều cho ta, thật là đối với ta quá tốt! Nếu nói như vậy, ta cũng không khách khí á!" Băng Tịch trong lòng nói thầm, Thái tử cùng nhị ca thật là ngây thơ, chuyện như vậy còn phải để ta là tiểu đệ nhỏ như thế tới giảng hòa!

Băng Tịch đứng lên, bưng ly rượu, đi tới bên cạnh Thái Phó, vốn là tiểu hài tử hiện tại nghiêm trang, điều này làm cho tất cả mọi người không khỏi an tĩnh lại, rất là mong đợi Băng Tịch rốt cuộc sẽ nói cái gì!

"Lão sư, tối hôm qua ta mới đột nhiên nhớ tới qua nhiều năm như vậy hình như vẫn gây ra phiền toái cho ngài, không có học tốt, giờ học không có nghiêm túc nghe, chớ đừng nói chi là những đạo lý lớn kia của ngài, thật là khô khan cực kỳ!"

Sắc mặt của Thái Phó hung hăng vặn vẹo một chút, ta nói Tiểu Tô Tông của ta a, người phải tới trước mặt mọi người phá đám ta sao?

Hình như rất hài lòng phản ứng vặn vẹo của Thái Phó cùng ba vị ca ca, Băng Tịch yêu mị cười một tiếng, "Chi là, năm nay lần này học tập, là lần đầu tiên Tịch Nhi thu hoạch lớn nhất! Tịch Nhi cảm ơn ngài qua nhiều năm như vậy bao dung, đương nhiên rồi, chủ yếu nhất vẫn là lấy được khích lệ của phụ hoàng, đây là chuyện ta ngay cả muốn cũng không có nghĩ tới, đa tạ ngài á!"

Lời nói này mặc dù nghịch ngợm, cũng là cảm thụ chân thật nhất của Tịch Nhi, dù sao đứa nhỏ tinh nghịch này đều nói những câu thật!

Thái Phó giong ly rượu lên, vừa muốn uống thì đột nhiên gặp phải tập kích bất ngờ, ly rượu này không biết sao liền bị một bàn tay thon dài mềm mại đoạt đi, đợi đến mọi người phản ứng kịp, Tịch Nhi đã sớm đem rượu uống xong rồi!

Này không, Tịch Nhi yêu mị duỗi duỗi đầu lưỡi, đem giọt rượu lưu lại ở khóe miệng liếm đi, phối hợp bộ dáng lưỡi biếng, mười phần giống như cẩu cẩu!

Tiểu Ngọc Nhi đứng lên đưa ngón tay út, mắt to nhìn chăm chăm, chỉ vào đầu sỏ gây nên, "Người! Người!" nửa ngày không nói ra lời!

"Tiểu Ngọc Nhi nha, người có phải hay không bị sức quyến rũ của ta mê đảo rồi hả? Ta biết ngay nha, Bồn Vương Gia ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, thiên hạ vô địch, si mê Bồn Vương bắt quá là chuyện bình thường!"

Tiểu Ngọc Nhi đỏ bừng cả khuôn mặt, rốt cuộc lớn tiếng phun ra một câu đầy đủ: "Người thật là không biết xấu hổ!"

"Phốc!"

"Ha ha ha ha!"

Thái Phó cùng Thái tử các vương gia rốt cuộc không nhịn được, một hóp toàn bộ phun ra ngoài, nhất là Băng Trạch đang uống trà, trực tiếp sặc một hóp, thiếu chút nữa nói không ra lời!

"Tiểu Ngọc Nhi người thật là quá đáng yêu!" Thái tử không chút nào cảm thấy nói chuyện như vậy có cái gì không đúng, dù sao qua nhiều năm như vậy vẫn là như vậy, chỉ là lời này nghe vào trong lỗ tai Lý Như Yên thì không có tư vị, tàn bạo hung hăng trọn mắt nhìn về mặt vô tội của Tiểu Ngọc Nhi một cái, người chớ, sớm muộn cũng có một ngày ta sẽ khiến người cười không nổi!

Đây hết thảy không có tránh được ánh mắt của Bảo Lam bên cạnh, ánh mắt Bảo Lam dần rơi xuống, xem ra không giống tượng tượng đơn giản như vậy a!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Ngoa Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Bùng nổ

Hai tay Băng Tịch làm động tác ôm ngực, tay buông lỏng "đùng!" bẻ, "Tiểu Ngọc Nhi nha, người nhìn xem, trái tim của người ta cũng tan nát đầy đất rồi ! Người thật là quá đa thương trái tim của người ta!"

Tiểu Ngọc Nhi hơi hé mắt, trong mắt hàn quang chột lóe lên, "Cho nên?"

Lần này ngược lại là Băng Tịch không biết nên nói như thế nào, cho nên? Đúng vậy a, cho nên cái gì chứ ?

"Cho nên Tiểu Ngọc Nhi liền lấy thân báo đáp thôi!" Rốt cuộc có cơ hội, lần này xem các người như thế nào tự bào chữa!

Không chỉ là Băng Tịch, kể cả Thái tử cùng Băng Phong đều đưa ánh mắt ý vị không rõ hướng tới lời nói kinh người của Lý Như Yên, hình như là muốn nhìn thấu nàng!

Lý Như Yên sau khi nói xong thì biết rõ mình sơ ý, tại sao có thể như vậy không đúng lúc mà nói ra đây, hơn nữa bây giờ còn là thời điểm Thái tử cần trợ giúp, thế nhưng giọng điệu thật sự là nuốt không trôi à!

Băng Tịch không quan tâm cách nhìn của loại người không quan hệ này, hắn chỉ để ý đến Bảo Lam, cho nên nhìn Bảo Lam thật muốn đem một bàn đầy món ăn này đều úp lên trên mặt hắn! Hung hăng trừng mắt nhìn hắn, nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy qua mỹ nữ à!

Mỹ nữ làm cái gì đều là vui tai vui mắt, hơn nữa còn là cô gái trong lòng ngưỡng mộ! Băng Tịch bỗng chốc cảm thấy cả sảnh đường cảnh sắc cũng ảm đạm phai màu rồi, chỉ còn lưu lại cười lúm đồng tiền như hoa !

Cuối cùng vẫn còn Băng Phong "Khụ khụ!" Âm thanh cắt đứt suy nghĩ của Băng Tịch, Băng Tịch không tự giác đỏ mặt, không nhìn được cúi đầu, thật là quá mất mặt, thậm chí ngay cả Lam Lam cười cũng không chống cự nổi, lần nữa hung hăng mắng chửi mình, sau khi mắng lần nữa cảm thán, Lam Lam thật đúng là xinh đẹp nha! Phi phi, thật là không có tiền đồ!

Băng Phong không nói một lời nhìn nhân vật chính ở nơi này tự mình xem thường sau đó tự mình thương thức, tự mình thương thức sau nữa tự mình xem thường, may là Băng Phong luôn luôn bình tĩnh, rốt cuộc cũng không nhìn được oán thán, Băng Tịch thật là một đứa ngốc, quá mất mặt rồi !

Lý Như Yên hết sức hài lòng, "Xem đi xem đi, ta quả nhiên là nói đúng chứ, Tịch Vương Gia nha, ngài còn không thừa cơ hội này vội vàng thổ lộ? Bỏ qua cơ hội này cũng có thể không có cơ hội nữa!" Chỉ sợ thiên hạ không loạn Lý Như Yên thành công hiểu lầm xấu hổ của Băng Tịch, còn tưởng rằng là công lao của mình !

Băng Tịch không thể tin tưởng mắt phượng, một tay chỉ mình, một tay chỉ Tiểu Ngọc Nhi, miệng mở rộng cũng có thể nhét vào một quả trứng gà!

Nét mặt Tiểu Ngọc Nhi giống nhau như đúc, ngược lại thành công khiến cho lời nói Lý Như Yên đưa tới chú ý, mọi người như có điều suy nghĩ, nhìn như vậy, hai người bọn họ còn là rất xứng đôi nha!

Băng Tịch cùng Tiểu Ngọc Nhi cuối cùng cũng biết cái gì là bê đá tự đập vào chân của mình rồi !

"Con mắt nào của người nhìn thấy ta thích Tiểu Ngọc Nhi? Ta làm sao có thể thích Tiểu Ngọc Nhi a! Ta xem người là chỉ sợ thiên hạ không loạn đi, ta cuối cùng cũng biết lý do vì sao đều nói nữ nhân là miệng mồm nói nhiều rồi, cái tên này thật đúng là rất thích hợp với người!"

Lý Như Yên cũng là thiên kim phủ Thừa Tướng, từ nhỏ đến lớn chính là được người tăng bốc lớn lên, đâu chịu nổi bức tức này, hơn nữa còn là chịu nhục trước mặt mọi người! Thế nhưng đây là đương kim Vương Gia, lại là Vương Gia được sủng ái nhất, mình vẫn là không thể trêu vào, giọng điệu này chỉ có thể nuốt xuống! Sắc mặt này cũng là trong trắng lộ ra đen, đừng nhắc tới nhiều kìm nén!

Băng Tịch nhìn Lý Như Yên không nói lời nào, trong lòng khỏi phải nói vô cùng vui vẻ, chỉ là, sau khi hài lòng Băng Tịch liền phát hiện sắc mặt của mọi người trên bàn này đều là thối thúi, kể cả Lam Lam cũng vậy! Băng Tịch âm thầm vò đầu, không có pháp sinh chuyện gì a!

Cho đến khi nhìn thấy ánh mắt Tiểu Ngọc Nhi rung rung, chớp mũi hồng hồng, Băng Tịch mới có ý thức ngẫm lại lời mới vừa nói!

Nhất là Bảo Lam không nỡ bỏ Tiểu Ngọc Nhi, hơn nữa là sau khi cùng Tiểu Ngọc Nhi thắng thắn, trong lòng vẫn hồ thẹn, dù là biết phu quân trong lòng Tiểu Ngọc Nhi cũng không phải là Băng Tịch, nhưng chỉ cần cô gái liền không chống cự nổi bị cự tuyệt này!

Bảo Lam vòng qua Lý Như Yên, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Tiểu Ngọc Nhi, "Tiểu Ngọc Nhi, Tịch không phải cố ý, hắn không phải ý đó!"

Bảo Lam không nói lời nào còn được, vừa nói lập tức khiến kim nén của Tiểu Ngọc Nhi phát tiết ra miệng! Tiểu Ngọc Nhi một tay hất ra tay của Bảo Lam, "Vụt" đứng lên, một cái tát liền trên gương mặt của Bảo Lam, lớn tiếng rống giận: "Ta không cần người làm bộ tốt bụng! Người có bản lãnh, người biết Tịch có ý gì, người biết tất cả ý tứ của mọi người, trên đời này chuyện gì người cũng biết! Thấy ta bị nhục nhã, người hài lòng chưa, còn tới đây làm bộ tốt bụng, ta cũng ghê tởm chết! Ta thật là không hiểu, loại người như người làm sao sẽ sống lâu như vậy! Không trách được người là cô nhi, cha mẹ của người có đứa con gái như vậy, hận không được chết đi!"

Băng Phong chỉ nghe "Chát!" một tiếng, còn không kịp phản ứng khi Bảo Lam bị đánh, thì nghe được lời nói giận dữ của Tiểu Ngọc Nhi, đau lòng nhìn Bảo Lam yên lặng thừa nhận, cũng không đoái hoài tới cái gì lý trí, trực tiếp đứng lên, một tay ôm Bảo Lam kéo vào trong ngực! Lạnh nhạt quan sát, trong mắt hàn quang chột lóe lên, "Nói đủ chưa!"

Tiểu Ngọc Nhi bị giật mình, trên bàn mỗi người cũng bị chuyện tình bất thành linh hồn sợ, bao gồm người trải qua thể thái nhân tình Thái Phó cũng không có kịp phản ứng, chỉ một cái liếc mắt, Tiểu Ngọc Nhi co rụt đầu lại, cũng không dám lên tiếng nữa!

Quá đáng sợ! Thế gian tại sao có thể có ánh mắt đáng sợ như vậy! Tiểu Ngọc Nhi cảm giác bị ma quỷ địa ngục nhìn chăm chú, toàn thân rét run, bước

một bước cũng đi chuyển không được, ý nghĩ trống không, chỉ có thể mặc cho ánh mắt sắc bén kinh khủng của Băng Phong lảng tri, giống như một giấy kẻ tiếp là có thể bị hít vào trong bóng tối vô biên, không có mặt trời!

Ý thức được nguy hiểm Băng Tịch vội vàng trở lại, chắn trước mặt của Tiểu Ngọc Nhi, cho dù là huynh đệ, Băng Tịch vẫn không có biện pháp chính diện đón nhận ánh mắt của Băng Phong, đây là từ thần vẫy gọi a!

Lấp ba lấp bắp mở miệng, "Hai. Nhị ca. Tiểu Ngọc Nhi chỉ là nhất thời. Nhất thời xúc động. Nàng không phải. Không phải cố ý. Đây đều là lỗi của đệ. Đệ cũng không dám nữa. Huynh không nên. Không nên tức giận!"

Thái Phó biết Tiểu Ngọc Nhi chạm phải điểm mấu chốt của Băng Phong, nhưng mà bây giờ là thời khắc quan trọng, dĩ nhiên là không được phép để xảy ra nhiều loạn lớn, bằng không thì không phải là Lý Như Yên đơn giản như vậy!

"Phong Vương Gia, tiểu nữ không hiểu chuyện, xúc phạm vào ngài, đây là ta quân giáo bất lực, thần cam nguyện chịu phạt!"

Nhìn Lão sư quỳ gối trước mặt, Băng Phong mới ý thức tới luống cuống! Chuyện hôm nay, chỉ sợ sẽ không đơn giản như vậy, lo lắng nhìn nhìn phía bên mặt sung phu của Bảo Lam đang được ôm trong ngực, về sau Bảo Bảo ở trong cung chỉ sợ là không dễ chịu lắm a!

Bảo Lam biết Tiểu Ngọc Nhi chỉ là phát tiết không vui của mấy ngày trước đây, thật không có nghĩ đến sẽ phát triển thành cái dáng vẻ này, đối mặt với cục diện bế tắc, Bảo Lam chỉ có thể là hy sinh mình, tới bảo toàn Băng Phong!

Bảo Lam tránh ra cái ôm an toàn trong ngực, quỳ xuống, "Khởi bẩm Vương Gia, Bảo Lam mấy ngày trước đây chọc giận Trương tiểu thư, mới đưa đến trạng thái không tốt của Trương tiểu thư hôm nay, đây tất cả đều là lỗi của Bảo Lam, Bảo Lam nguyện ý thay mặt Trương tiểu thư tiếp nhận trừng phạt!"

Tiểu Ngọc Nhi vừa nghe, tức giận vừa mới đi xuống hòa khí nhất thời lại nổi lên: "Ta mới không cần người làm bộ tốt bụng! Bất quá người nói đúng, đây chính là lỗi của người! Ta xem người chính là một sao chổi, đi tới chỗ nào liền đem năm mốc mang tới chỗ đó!"

Trương Thái Phó cũng không bình tĩnh, vội vàng nhìn xem ánh mắt tức giận của Băng Phong, thầm nghĩ không tốt, hôm nay nữ nhi này làm thế nào lại không nói đạo lý!"Tiểu Ngọc Nhi cầm miệng! Nơi này không có phần người nói chuyện, còn không trở về đóng cửa suy nghĩ!"

Tiểu Ngọc Nhi cũng không tiếp thụ nổi, "Phụ thân, người rống ta? Vì nữ nhân này rống ta? Chẳng lẽ ta nói không đúng sao? Kể từ sau khi nàng tới đây, trong phủ chúng ta xảy ra bao nhiêu chuyện?"

Trương Thái Phó thật là bị chọc tức, đầu óc nha đầu này làm sao lại không hoạt động, không nên đụng đầu giáo chủ?

"Cầm miệng! Hiện tại lập tức đi đến Từ Đường!"

Người ôn hòa phát ra giận dữ vẫn là rất có uy nghiêm, Tiểu Ngọc Nhi bị dọa sợ đến không dám nói thêm nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngoa Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Qua đen tiến cung

Bảo Lam thật sự là không hiểu, tại sao quan hệ của mình cùng Tiểu Ngọc Nhi lại bế tắc như vậy, càng thêm không ngừng suy nghĩ, bắt đầu từ lúc nào Tiểu Ngọc Nhi không tin tưởng mình nữa đây?

Đường về cung khá dài và nhàm chán, ngồi ở trong xe ngựa, Bảo Lam cũng không có vì thân là Quận chúa vào cung mà vui sướng, ngược lại giữa hai lông mày nhiều hơn mấy phần phiền muộn, cùng đối diện với tương lai mờ mịt!

Từng vòng một vết bánh xe không để ý chủ nhân ưu sầu, chậm chạp nhưng không mất kiên định hướng mục tiêu đi tới, căn bản không biết gì phía trước là hoàng cung người người hâm mộ, càng thêm không biết phía trước là địa ngục ăn tươi nuốt sống!

Đường dù dài nó cũng có điểm cuối, cái này rất giống như chuyện tình có khó hơn nữa, cũng có biện pháp giải quyết, tất cả phiền não, chẳng qua là người khác lo sợ không đâu thôi!

"Quận chúa, đã đến hoàng cung, sau khi chờ thị vệ trưởng ra mắt lễ nghi, chúng ta liền có thể vào cung!" Tiểu Liên một đường trầm mặc, chuyện không nên nói không nói, không nên hỏi cũng không hỏi, dù cho rất là tò mò Quận chúa tiến vào hoàng cung vạn dân thiên hạ kính ngưỡng nhưng mà hôm nay vì sao cũng không vui vẻ đây?

Lông mi khẽ nâng, lộ ra đôi mắt to thông minh khéo léo, ánh mắt này nơi nào còn có một đường phiền muộn, hai con ngươi đen sáng ngời rõ ràng chính là thu gom ánh sáng rực rỡ của thế gian, chỉ cần một cái, chính là Nhật Nguyệt Tinh thần!

Tiểu Liên chỉ có cảm giác mình quá lo lắng, ánh mắt trong suốt như vậy, người thường như thế nào có thể có? Nữ nhân có ánh mắt như vậy được chủ tử

thương yêu ở trong lòng há có thể bị hoàng cung cón con này vây khốn? Hoàng cung phồn hoa, chung quy là Phàm Phu Tục Tử ở thế gian thôi phồng, Bào Lam thoát khỏi tục tăng há lại sẽ e ngại? Đôi mắt như thế nào? Hoàng cung như thế nào? Thiên hạ thì như thế nào? Sợ là rất khó đi vào lòng người có đôi mắt sáng long lanh như vậy đi!

Tiểu Liên trong lòng vẫn đang lo một cái ánh mắt liền đã rơi vào mịt mù, chỉ để lại một lòng kiên định! Không nên coi thường kiên định này, đây cũng là vạm vỡ trong cát đào ra hoàng kim, đây cũng là trong Thiên Sơn tìm ra Phi Thúy!

"Người thích nơi này sao?"

Tiểu Liên hoài nghi mình nghe ảo giác, không khỏi tròn to hai mắt, mới vừa rồi Quận chúa nói gì? Thích? Là chỉ hoàng cung sao? Thế gian tại sao có người có thể đặt câu hỏi như thế, bên trong đại môn này chính là chỗ ở tôn quý nhất thế gian, bao nhiêu người cuối cùng cả đời chỉ là vì có thể tiến vào hoàng cung cho dù là một giây?

Nhìn lại Bào Lam, nhàn nhạt, cái gì cũng không có, nếu không phải Tiểu Liên tin chắc sẽ không tai thính mất tinh, có lẽ cho rằng vừa rồi là nghe nhầm!

Tiểu Liên đột nhiên liền bình thường trở lại, cũng đứng, người thông suốt tâm tư của người ta như thế thế nào lại dễ dàng bị hoài nghi như vậy được? Chủ tử che chở chu toàn, tất nhiên là có lý do của người!

Bào Lam đứng lên, Tiểu Liên vội vàng ngồi dậy, đưa ra đôi tay dịu dờ Bào Lam xuống xe, Bào Lam cũng là nhìn chăm chăm đôi bàn tay nhỏ bé trắng nõn này, tránh thoát tư thế dịu dờ: "Tiểu Liên, ta và người vốn đều là nữ nhi, cần gì chà đạp tôn nghiêm của mình chứ?" Liên không để ý tới Tiểu Liên lần nữa bị kính sợ, đi thẳng xuống xe.

Chờ khi Tiểu Liên phản ứng kịp, Bào Lam đã né tránh một tiểu thái giám khom lưng để Quận chúa kê chân bước xuống xe, không để ý ánh mắt kính ngạc của mọi người, trực tiếp nhảy một cái, vững vàng đứng trên mặt đất.

Dọc theo đường đi đã không có nhìn thấy người mình mong nhớ ngày đêm, Băng Tịch một cái nhảy lên liền di chuyển đến bên cạnh Bào Lam, "Lam Lam, người thật là làm cho ta giật mình quá, không đứng, là người vẫn luôn cho ta vui mừng!" Không để ý chút nào cùng nơi này là cửa chính hoàng cung, không để ý tới trước cửa quỳ một đám đại thần triều đình!

Theo lệ thường, Quận chúa dân gian Bào Lam là muốn tiếp nhận bách quan triều bái, tất nhiên sẽ cử hành một buổi lễ chính thức sắc phong trong triều đình, hôm nay bách quan tiếp giá, là bởi vì Thái tử, Phong Vương, Trạch Vương, Tịch Vương trở về!

Thái tử một thân quý khí, đứng ở ngay giữa, "Chúng ái khanh bình thân! Thời gian Bản cung cùng hoàng đệ học tập, chúng ái khanh khổ cực rồi!"

"Bọn thân sợ hãi!"

Bào Lam cho dù không hiểu lễ nghi như thế nào, cũng biết bây giờ không phải là thời điểm cùng Băng Tịch cãi vã, làm theo nguyên tắc "Im lặng là vàng", tận lực để cho mình làm nền!

Nhưng mà vẫn là không kèm chế được tương tư tình, len lén liếc Băng Phong một cái! Hôm nay Băng Phong thật là đẹp trai, bên trong áo choàng là gấm đen, hoa văn âm kim, giày bó màu đen ống cao, hơi thở mạnh, tôn quý, ưu nhã, một cái liếc mắt liền đem Băng Phong phong độ đến cực hạn không có gì sánh kịp!

Vốn muốn len lén liếc mắt nhìn thôi, thế nhưng ánh mắt thế nào cũng không dừng lại, chính là không thể di chuyển nửa thước, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đồng thời vừa thẹn thùng vừa buồn bực, vẫn còn đang mong mỏi Băng Phong có thể quay sang đây nhìn mình một lần!

Ánh mắt mạnh mẽ như thế, nếu Băng Phong không cảm nhận được, cũng không biết hẳn đã chết bao nhiêu lần, chức vị cao, đối với ánh mắt khác thường Băng Phong cực kỳ nhạy cảm, rất là nỗ lực khắc chế mình, hiện tại đang trước mặt bách quan không thể rầy ra phiền phức cho Bào Lam, thế nhưng ánh mắt nóng bỏng không che đậy kia, nam nhân có tâm huyết làm sao có thể chống cự được!

Chờ đúng thời cơ, rất nhanh trừng mắt nhìn Bào Lam một cái, nhưng mà đối diện với ánh mắt tràn đầy yêu mến kia, trừng cũng không được, chỉ có thể quyến luyến nồng nàn nhìn nhau ở xa xa!

Nhìn ta á..., nhìn ta á..., thật nhìn ta á! "Bịch bịch bịch" Trái tim nhỏ của Bào Lam sắp nhảy ra ngoài!

Bào Lam mặt đỏ tới mang tai cuối cùng bị cắt đứt, "Lam Lam, người có phải hay không không thoải mái? Mặt của người thế nào lại đỏ như vậy nha?"

"Ta. Ta không sao!" Bị bắt quả tang Bào Lam thật là hận tìm không được một cái lỗ để chui vào, thật là xấu hổ chết được á! Hung hăng trừng Băng Phong một cái, đều do huynh gây họa!

Thiên Kiều Bá Mị, Vạn Hoa thất sắc! Mỹ nhân cười một tiếng, khuynh quốc khuynh thành! Đây là đánh giá riêng của Băng Phong!

Băng Tịch làm sao biết được Bào Lam cùng Băng Phong đang đấu mắt nhau, "Lam Lam, người có phải hay không bị cảm nắng rồi? Nhất định là, người đầu, nhanh đi tuyên ngự y, trực tiếp đi đến hành cung Lam Lam, trị hoãn bệnh tình, Bồn vương bắt các người hỏi tội!"

Bào Lam còn muốn nói cái gì, nhưng Băng Tịch trực tiếp ôm lấy Bào Lam xông về hành cung, căn bản không có bất kỳ cơ hội giải thích nào!

Nhìn tường rào xa xa, Bào Lam im lặng nhìn trời, Thượng đế nha, ta từng nghĩ qua trăm ngàn loại cảm nhận khi tiến vào hoàng cung, nhưng lại không có

nghĩ đến sẽ là tình huống như thế, người thuần túy là trêu chọc ta đây đi!

Được rồi, vốn là làm nền rớt cuộc vẫn phải lộ liễu, giống trống khua chiêng, vào cung được muôn người chú ý!

Không tới một canh giờ, trong hoàng cung liền có một đề tài mới về nữ vương, mà còn là dâng cao không ngừng!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngoa Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Đề cử huyễn hoặc

Bóng lưng kia dần dần ẩn vào thành cung, ánh mắt người nào đó nhìn say đắm ?

Tiểu Liên vừa định tiến lên an ủi, liền bị âm thanh lạnh lẽo cắt đứt, "Tiểu Liên còn không đuổi theo, hử?"

Dọa cho Tiểu Liên bị sợ đến run một cái, "Dạ!" Cũng không đoái hoài tới những ánh nhìn chăm chú của các đại thần, một đường vội vàng chạy đi theo.

Ranh giới cuối cùng của chủ tử, có thể là vô hạn, cho dù các huynh đệ tỷ muội chưa hoàn thành nhiệm vụ, chủ tử cũng sẽ thông cảm, tuyệt đối sẽ không thật sự trừng phạt gì. Ranh giới cuối cùng của chủ tử, cũng là công việc hết sức căng thẳng, gặp được Bảo Lam, vậy sẽ không có bất kỳ cái gì có khả năng thay đổi đường sống!

Quận chúa, được chủ tử nhớ mong, đến tột cùng là vận may của người có phải là may mắn?

Mất thấy lại qua không biết là Đạo Môn thứ mấy, không biết là hình cầu thứ mấy, không biết ngọn núi giả thứ mấy, rốt cuộc tiểu nữ nhân nào đó không nên được tức giận!

"Tịch, người tên hỗn đản này, mau buông ta xuống!" Một tiếng khê kêu, sợ rằng chỉ có Bảo Lam mới có thể, mới dám lớn tiếng gào to như thế với Băng Tịch người được vạn chúng sùng ái!

Một đường chạy chậm, Băng Tịch chiếu cố chăm sóc cho Lam Lam, giờ phút này dừng lại mới phát hiện một thân đầy mồ hôi rồi! Chân mày Băng Tịch lập tức nhíu lại, trở về là tắm liền, tắm trên hai lần, không đúng, là năm lần, mặc quần áo này thôi chết!

"Đây đều là người nôn nóng, mặc kệ chuyện của người ta á! Người ta chết oan á!" Một thân hoa phục sang quý yếu ớt biện giải.

Băng Tịch một ánh mắt cũng không bỏ rơi một người, "Câm miệng, bay đi!"

"."

Tốt, người thế nhưng học được mất thần! Một bụng khí của Bảo Lam bùng cháy hừng hực, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm, đầu nhỏ uốn éo, chân mày nhỏ khiêu lên, thò ngón tay nhỏ bé đâm thẳng lồng ngực Băng Tịch, mười phần giống nữ hoàng!

"Người người được đấy, gan lớn nữa à! Lại dám không để ý an nguy của ta liền tự tiện ôm ta đi! Người biết tình tiết này nghiêm trọng đến mức nào sao? Người lại vẫn dám mất hồn? Lời của ta cũng không vào được lỗ tai của người đúng không? À? Cười? Cười cái gì cười!"

Tha thứ cho ta, chẳng qua diện mạo gương mặt tiểu nữ nhân này thật sự là quá. hưởng thụ rồi! Ai yêu, Lam Lam nhà ta tại sao có thể đáng yêu như thế! Có thể phải giám sát chặt chẽ, tuyệt đối không thể bị người khác trộm đi! Nhưng mà, giấy là không gói được lửa, Lam Lam nhỏ bé này mê người làm thế nào sẽ không làm cho chú ý đây? Xem ra phải đem Lam Lam bắt đi nuôi dưỡng, muốn nhìn ngó? Hử! Đừng mơ tưởng! Còn có dụng ý bất lương, cũng đều giải quyết!

Nhìn Băng Tịch một hồi rạng rỡ, một hồi lại mây chuyển u ám, ngay sau đó vẻ mặt rồi rầm âm u muốn mưa, Bảo Lam rồi rầm!

Đây là lại không chú ý!

Bảo Lam chống eo, hóa khí mười phần, "Người tư xuân đấy a!"

Tiểu Liên đuổi sát theo biểu cảm khuôn mặt phấn khích nói không nên lời, Quận chúa nha, chuyện như vậy chúng ta nói nhỏ giọng một chút là được, Tịch Vương cũng không nhỏ, cái tuổi này, cái bản lĩnh này, khuôn mặt này, thời kỳ tinh lực này, đây không phải là chuyện rất bình thường sao!

Băng Tịch tâm tình đang thật tốt nhanh chóng gió mưa nổi lên, cái nha đầu thối này, nghĩ gì thế! Một tay bịt chiếc miệng nhỏ mềm mại đỏ thắm của Bảo Lam, một tay nhìn như bá đạo kì thực dịu dàng đập vào cái trán nhỏ trắng mịn, "Người nói bậy bạ gì đó?"

"Ta đâu có nói bậy, không tin, người hỏi Tiểu Liên, Tiểu Liên, người nói mới vừa rồi Tịch có phải hay không một bộ dáng vẻ tư xuân động dục?"

Bằng Tịch thiếu chút một hơi thở cũng không thở ra được, tại sao trước mặt nhiều thái giám cung nữ như vậy mà đi đàm luận mình là không phải tư xuân a!

Một câu nói trực tiếp khiến Tiểu Liên ngây thơ hai mắt tròn ngược, trời a, hãy để cho ta bất tỉnh thôi!

"Quận chúa, chuyện như vậy tại sao có thể nói ra đây, trong lòng chúng nô tỳ biết rõ là tốt á!"

Bảo Lam cho Tiểu Liên một ánh mắt "Người nói rất đúng", không chút khách khí cười lên ha ha, cũng không đoái hoài tới người đi theo đứng ở một bên đang gắng sức nén cười đến nghẹn bả vai không ngừng co rút!

Chú có thể nhẫn, thím không thể nhẫn!

Giương ra ma trào, Tiểu Lam lam xem người chạy đi đâu?

"Gào khóc gào khóc! Người ta sợ hãi nha. Người ta sợ chết á! Tới nha tới nha, tới bắt ta nha!"

Vừa chạy, Bảo Lam thập phần phối hợp biểu hiện một khuôn mặt làm trò hề!

"Lam Lam, Bỏn vương tới rồi! Xem người còn chạy đi đâu! Còn không mau khoanh tay chịu trời!"

"Sợ người! Mới là lạ!"

"Ha ha."

Bất tri bất giác, hai người tựa như con cá vẫy vui mừng, tự do ở trong trời đất lăn lộn, nhảy ra, chạy trốn, nhìn ngó, cười vui, tự do bơi lội!

Kiếp này an ổn, năm tháng yên tĩnh tốt lành!

"Các người còn không nhanh xem một chút là người phương nào ở chỗ này lớn tiếng ồn ào, đã quấy rầy Quý Phi nương nương, các người có mấy cái mạng gánh chịu nổi?"

"Dạ dạ dạ! Quê ma ma bớt giận, tiểu nhân sẽ đi tra xét ngay!"

Vị Quê ma ma này, ý vào là nha hoàn bồi giá của Quý Phi, ở trong cung hoành hành ngang ngược, như bọn họ chỉ là những người bình thường chỉ có thể là thận trọng hầu hạ, bằng không chết thế nào cũng không biết!

Bên hồ vị quý phi này, thoáng qua một chút cười khế, thoáng qua rồi biến mất! Những nô tài này, nên giáo huấn một chút, bằng không không biết trong cung này ai lớn nhất!

Tiểu thái giám một đường chạy chậm trở lại, ăn nói khép nép, bộ dạng phục tùng thuận tai, "Hồi bẩm Quý Phi nương nương, là Tịch Vương cùng một cô gái ở cạnh núi giả chơi đùa." Nói xong, len lén ngẩng đầu lên liếc một cái sắc mặt của quý phi, quả nhiên không có sai quý phi trang dung đẹp để sắc mặt chợt lóe lên vẻ giận dữ, chủ nhân tức giận rồi, xui xẻo luôn là bọn họ những hạ nhân, nghĩ đến chỗ này, càng thêm cúi thấp đầu, tốt nhất là nhỏ bé lẩn vào trong bụi bặm đi!

"Người chắc chắn chứ?" Âm thanh tươi đẹp này có thể so với Đỗ Quyên, trong trẻo nhưng không mất quyền rũ, chỉ nghe một tiếng kia, liền biết đây là một đại mỹ nhân!

Tiểu thái giám thụ sủng nhục kinh, đây là nói chuyện với ta hả? Có thật không? Có thật không?

Quê ma ma một bộ dáng vẻ khinh bỉ, đúng là kẻ ty tiện, không trách được sao không trèo được lên cao! Trong giọng nói càng thêm không che giấu chút nào về khinh miệt, "Cầu nô tài, Quý Phi chờ người trả lời đây!"

Tiểu thái giám bị dọa sợ đến khẽ run rẩy, trực tiếp quỳ trên mặt đất, "Hồi nương nương nói, tiểu nhân tận mắt nhìn thấy, thật là Tịch Vương không thể nghi ngờ!"

"Người mới vừa rồi còn nói có một cô gái?" Tuy là câu nghi vấn, nhưng khí thế bề trên cũng là không chút nào che giấu, bề ngoài dứt khoát!

"Dạ, đúng là một cô gái vô cùng trẻ tuổi, Tịch Vương rất là dung túng, trai tài gái sắc, xem ra cùng Tịch Vương rất là xứng đôi!"

Tiểu thái giám vẫn còn đang dương dương đắc ý nói, đắm chìm trong hình ảnh tốt đẹp không cách nào tự kiềm chế. Tuy nói trong cung này nữ nhân đều là trong trầm đắm mới tìm được một, nhưng giống như mới vừa rồi nàng kia một loại xinh đẹp thật đúng là không nhiều lắm, một cái nhãn mày một nụ cười, nhất cử nhất động, hoàn toàn chính là tiên nữ sao!

"Im miệng! Người còn ngại nói chưa đủ sao?" Đưa ánh mắt ra hiệu, không nhìn thấy Quý Phi đã không vui, vẫn còn ở đây thêm dầu vào lửa, thật là đáng chết!

Đang lúc tâm tư uẩn chuyển, Quý phi liền đã đoán thân phận của người đó rồi! Có thể tiến vào hoàng cung, tiểu thái giám không nhận biết được diện mạo, còn là nữ nhân được Tịch Vương cung chiêu! Chỉ có thể có một! Cũng đúng, hôm nay chính là thời gian nàng vào cung. Tới vừa đúng, đặt ở

dưới mắt, còn sợ chính ra thiếu thân bất thành sao? Bàng Trạch nhất định là người hoàn thành chuyện lớn, tại sao có thể có tư tình nhi nữ?

Trong lòng đã trung bày kế, quý phi khôi phục dáng vẻ ăn trên ngồi trước, ung dung đi tới trên ghế đá ngồi xuống, son móng tay ngón tay thoa đỏ tươi, nhẹ nhàng bốc lên một khối quế hoa cao, từ từ đưa vào trong miệng anh đào, khi giơ tay nhắc chân, khí thế cao cao tại thượng hiển thị rõ!

Nếu là Bảo Lam nhìn thấy ăn bánh ngọt cũng phải khổ cực như vậy lời nói đã sớm không nhận được châm chọc rồi! Dĩ nhiên, Bảo Lam về sau không ít trong cung không kiêng nể phê bình "Văn hóa ẩm thực!"

"Người tới, đi mời Minh Quý Phi, nói hôm nay hồ sen hoa sen thật là xinh đẹp, một lời chân thành mời Minh muội muội đến Lan Đình!"

Quế ma ma trong lòng hiểu rõ, cười quý dị, "Trong cung tin đồn chủ tử cùng Minh Quý Phi tỷ muội tình thâm, hôm nay vừa thấy, thật là làm cho khắc sâu bội phục! Quý phi khí thế to lớn, chính là tâm gương cho tam cung lục viện học tập nha!"

Lời hữu ích ai không thích nghe? Hơn nữa còn là Quế ma ma vẫn ở trong cung dốc sức ba mươi mấy năm đã sớm dày công tôi luyện đem a dua nịnh hót luyện thành người ta gọi là khen ngợi, Lý quý phi cười dài chuỗi cười châm biếm, "Chỉ người miệng ngọt, mấy ngày trước hoàng thượng ban thưởng vài món dụng cụ, người trở về xem một chút có thể có vớ ý."

"Nô tỳ nói đều là lời nói thật, chủ tử đại khí, chúng ta đi theo ngài cũng là làm vẻ vang tổ tiên!"

"Được rồi được rồi, truyền lời đi đi, ta ở nơi này chờ tin tức tốt của người đấy."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Diệu Nga Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: Đại Sư Huynh

"Lý tỷ tỷ, hôm nay thế nào có rảnh rồi tới đây hưởng Sen?" Minh Quý Phi giữa một đám ma ma nâng đỡ khoan thai đi đến.

Giương mặt mưu mô của Lý Quý Phi được che dấu dưới ánh mặt trời sáng ngời, cười đến hết sức dịu dàng, "Muội muội, ta hôm nay thế nhưng thấy một màn kịch hay, không biết muội muội có thể có hứng thú nghe một chút?"

"Hả? Ai, trong hoàng cung này không thiếu nhất chính là làm trò, nếu là một loại trò đùa, ta chính là không có thời gian nhìn nha!" Nếu là người muốn cầu cạnh ta...ta thế nào còn có thể bị người gây khó?

"Lời nói này thật hay, trong cung mỗi ngày đều có trò đùa, có thể có có hy vọng diễn cũng là một loại vinh hạnh nha, cái này nếu diễn trò cũng không người nhìn rồi, chẳng phải là càng thêm thật đáng buồn?"

Minh Quý Phi ăn bánh ngọt ngón tay dừng lại, một chút phiền muộn xuất hiện, rất nhanh liền bị nàng ép xuống, cung phi này mọi người không phải đèn đã cạn dầu, mình vẫn là coi chừng thì tốt hơn!

"Tỷ tỷ nói đúng lắm, chúng ta bức này hoa tàn ít bướm người còn có thể có mấy năm đùa giỡn nhưng diễn đây?"

Lý Quý Phi giận! Lý Quý Phi Luôn luôn giỏi về bảo dưỡng, ghét nhất người khác nói nàng lớn tuổi, chân chính hoa tàn ít bướm rồi, còn thế nào hấp dẫn lực chú ý của Hoàng Thượng?

"Ta sao là già rồi, không sao, nhưng Đại công chúa đây? Ta xem nha, Đại công chúa diễn cũng không có bao nhiêu khán giả, dù sao trong cung này thế nhưng Quận chúa Bảo Lam xinh đẹp đã đến! Ta xem, Bảo Lam Quận chúa chẳng những huệ chất lan tâm, tướng mạo cũng là hàng nhất đẳng, đừng bảo là luôn luôn được Tịch Vương cung chiều, chính là mặt lạnh Diêm Vương Phong Vương không rập khuôn không che đậy xoay quanh?"

Minh Quý Phi không còn thường thức điểm tâm hăng hái rồi, hung hăng đem bánh ngọt cầm trong tay ném vào trong mâm, "Các người đều lui ra đi!"

Người làm của Lý Quý Phi tất cả đều lui ra.

"Tỷ tỷ, ta quang minh chính đại, ta vì nữ nhi Đại công chúa, chỉ muốn vì nữ nhi ta mưu cầu phúc lợi, đối với hoàng nhi của các người tranh đấu ta không muốn cuốn vào! Người muốn ta đối phó Bảo Lam thế nào không ngại nói thẳng!"

"Muội muội nếu nói như vậy, ta cũng liền nói trắng ra, Bảo Lam không rõ lai lịch, ta chỉ cần đem thân phận của Bảo Lam điều tra rất rõ ràng, này không khó chứ?"

"Tốt! Ta sẽ mau sớm cho người đáp án!"

.....

Bảo Lam đi tới cung điện dành riêng cho mình, nhìn trên cửa chữ to, "Bích Ngọc Hiên", rất là vui mừng. Nhìn tới bên trong bố trí xa hoa, càng thêm khó nén kinh ngạc!

Mặt Băng Tịch biểu tình ra vẻ, "Tiểu Lam lam như thế nào? Thích chứ? Đây chính là ta đặc biệt tỉ mỉ bố trí đấy! Vì thế ta chính là gần như dọn sạch bảo khổ của nhĩ ca!"

"A, ta thật sự là rất thích, cảm ơn ngươi!" Bảo Lam mặt kích động nắm tay Băng Tịch, cảm thụ Bích Ngọc Hiên lãng mạn xa hoa, rất là ấm áp.

"Tiểu Lam lam, ngươi thích là tốt rồi, ta hào hào dẫn ngươi đi dạo!"

Bảo Lam vui mừng lác lác đi theo, say mê cuồng nhiệt xoay quanh ổ nhỏ của mình.

Ban đêm, tới yên tĩnh!

Một thân y phục dạ hành Bảo Lam tránh khỏi thị vệ giữ cửa, thật vất vả đi tới Tầng Bảo Các. Tiến vào nội bộ Tầng Bảo Các, bắt đầu cẩn thận tìm kiếm "Băng Tinh lệ", cũng không biết sẽ gặp phải một bóng dáng quen thuộc, Bảo Lam vui mừng quá đổi, "Đại Sur Huynh!"

Cõi đời này nữ tử gọi mình là Đại Sur Huynh, chỉ có một Bảo Lam! Thạch Hạo thế nào cũng không có nghĩ đến lại ở chỗ này gặp tiểu sư muội của mình, hai người khó được gặp nhau, xúc động ôm nhau, xúc động qua đi, Thạch Hạo chính là la cho một trận, "Hồ đồ, ngươi thế nào như vậy không để cho người khác bớt lo, nơi này là nơi người có thể tùy tiện tới sao?"

Bảo Lam le lưỡi, căn bản cũng không để ý Đại Sur Huynh chất vấn, "Sur huynh, ngươi còn không phải là tới?"

Thạch Hạo rất là bất đắc dĩ xoa xoa y phục dạ hành bao lấy đầu, "Thật là hết cách với ngươi!"

"Sur huynh, huynh ở nơi này liệu có cái thu hoạch gì?"

Thạch Hạo hơi nhú mày, đem tình hình chính mình hỏi thăm được nhất nhất nói cho Bảo Lam, "Nơi này ta đã tới ba lượt rồi, tầng cao nhất ta đều lật tung rồi, cũng không có" Băng Tinh lệ", ta đây mới bất đắc dĩ đi tới lầu hai tra xét, nhưng là hiệu quả quá nhỏ! Theo ta suy đoán, băng Tinh lệ có thể thật như tin đồn như vậy mất tích, bằng không làm thế nào một chút tung tích cũng không có chứ?"

Bảo Lam nhất thời cũng không có biện pháp, xem ra chỉ có thể suy nghĩ kỹ hơn. "Đại Sur Huynh, hôm nay có thể là không được, chúng ta hay là trước đi ra ngoài rồi hãy nói! Ta đi Bích Ngọc Hiên, nơi đó thủ vệ cũng bị ta điều động đi rồi, chúng ta đi chỗ của ta thương nghị bước kế tiếp nên làm cái gì!"

"Cũng chỉ có thể như thế!" Thạch Hạo trong mắt xẹt qua bất đắc dĩ, băng Tinh lệ rốt cuộc là ở nơi nào?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngao Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Giao dịch

Giữa Bích Ngọc Hiên

Bảo Lam rúc vào trong lòng Đại Sur Huynh, đem các ủy khuất của mấy ngày nay kìm nén phát tiết ra ngoài, nước mắt nước mũi chảy đầy, vẫn không có chiều hướng ngừng lại.

Thạch Hạo nghe tiểu sư muội gặp sự bất hạnh, trong lòng tràn đầy yêu thương, làm sao còn là tiểu sư muội đơn thuần? Sur phụ hôn mê mang đến cho nàng đá kích không lồ, để cho đôi vai gầy yếu gánh chịu rất nhiều gánh nặng không ai biết, thật là khổ nàng!

"Lam Lam, đều là các sư huynh vô dụng, mới để cho ngươi bị nhiều ủy khuất như vậy!"

Bảo Lam ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt lên, nhìn thấy sư huynh tự trách, rất là không đành lòng, "Sư huynh, huynh không cần tự trách, đây là đường ta chọn, ta cam nguyện chịu đựng những thứ này! Ngược lại các huynh thật là quá cực khổ, cảm ơn các huynh vì cha mẹ ta cố gắng như vậy!"

"Nha đầu ngọc, nói cái gì đó! Sur phụ đối với chúng ta mà nói giống như phụ mẫu tái sinh, điểm này ủy khuất không coi là cái gì!" Dù là ủy khuất lớn hơn nữa có một câu nói này của tiểu sư muội, cũng không tính là ủy khuất.

"Sư huynh, huynh bây giờ dừng chân ở đâu? Làm sao huynh có thể thường xuyên tiến vào hoàng cung như vậy?" Bảo Lam hỏi vấn đề bị đè nén đã lâu, đây mới thật sự là tò mò, chẳng lẽ sư huynh cũng giống như mình, cũng có kỳ ngộ?

Thời điểm Thạch Hạo đang tính toán trả lời vấn đề, một giọng nam lạnh lùng chen vào, ngay sau đó một nam tử hắc y từ ngoài màn hình đi vào, lộ ra hình dáng, thành công dọa sợ Bảo Lam và Thạch Hạo!

"Bản Điện Hạ cũng là hết sức tò mò, hộ vệ đặc lực bên cạnh thái tử Mạc Hạo lúc nào thì biết Bảo Lam Quận chúa rồi hả ? Thì ra là một do thám a! Người nói Bản Điện Hạ có phải hay không thuận nước đẩy thuyền nói cho Thái tử cái tin tức tốt này đây?"

Người vừa tới không phải là ai khác, đích xác là mới vừa bận rộn chính vụ Nhất Băng Phong!

Nhất Băng Phong rất sợ Bảo Lam không thích ứng hoàn cảnh nơi này, giúp xong chính vụ liền vội vàng chạy tới, lại không biết nơi này thủ vệ rất là lỏng lẻo, đang lo lắng Bảo Lam có thể hay không gặp phải cái gì ngoài ý muốn, thấy hai người áo đen cùng nhau tới, liền lặng lẽ theo tới, lại không biết, phát hiện bí mật lớn như vậy!

Bảo Lam nghe ra Nhất Băng Phong không vui, vội vàng đứng lên vì đại sư huynh cầu tình, "Phong, không cần, ngàn vạn lần không nên tổn thương đại sư huynh! Đại Sư Huynh với ta cùng mục đích, chúng ta chỉ là vì tìm kiếm băng Tinh lệ chữa bệnh cho cha ta, cũng không có toan tính uy hại người hoàng thất các người, người ngàn vạn lần không nên tổn thương đại sư huynh!"

Nhất Băng Phong bắt vì sờ động (bắt vì sờ động=không động đây), chỉ lạnh lùng nhìn Thạch Hạo, trong mắt tràn đầy lửa giận, đáng chết, ai bảo Bảo Lam vì những nam nhân khác xin tha!

Thạch Hạo lại bình tĩnh chau chau mày, nhìn Nhất Băng Phong cho phép Bảo Lam đến gần, trong lòng rất là kinh ngạc! Xem ra giữa Nhất Băng Phong và Bảo Lam không đơn giản a! Thậm chí ngay cả mục đích của mình Bảo Lam cũng thẳng thắn, lạnh lùng Vương Gia thế nhưng cho phép Bảo Lam có ý đồ đến gần, chẳng lẽ bọn họ?

Phải không, Bảo Lam làm sao có thể thích Nhất Băng Phong đây? Bản thân Nhất Băng Phong lạnh lùng hiểu thấu đáo, Bảo Lam thiện lương nhất định sẽ thua thiệt. Nhưng là, Phong Vương dường như cũng không ngăn chặn Bảo Lam, đây nên làm thế nào đây? Coi như Phong Vương chỉ là kích động nhất thời, nhưng Bảo Lam nhất định không thể chịu đựng tình cảm đã kích!

"Lam Lam, người không cần cầu xin hần! Hần chưa chắc có thể làm gì ta!" Đệ nhất tiêu cục Đại Sư Huynh uy nghiêm hiển thị rõ, mặc dù không bằng khí thế của Băng Phong, nhưng cũng không kém!

Kẹp ở giữa hai người Bảo Lam cảm nhận được một hồi căng thẳng, rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Băng Phong thay đổi khí phách bên ngoài, ngược lại là vùng tay lên, đem Bảo Lam ôm vào trong ngực, khiêu khích nhìn Thạch Hạo giậm chân giận dữ: "Vi Lam Lam, ta tự nhiên sẽ không làm gì người! Nhưng là lợi tức này có lẽ nhận lấy! Người rõ ràng cũng không phải thật tâm đầu nhập vào Thái tử đi, không bằng, người sao không trở mình qua giúp ta chứ?"

Thạch Hạo khó có thể tin lời Phong Vương, người rốt cuộc là không biết xấu hổ mới có thể nói lên điều kiện này?

Thật giống như biết rõ lời nói của Thạch Hạo, Băng Phong chẳng hề để ý trả lời nghi vấn của hần, "Bản Điện Hạ đây là lợi dụng tất cả tài nguyên dùng được, người yên tâm, thời điểm bình thường này Bản Điện Hạ chưa dùng tới người, tình huống đặc thù, đặc biệt đối đãi!"

Thời điểm Thạch Hạo còn muốn tranh luận, Bảo Lam lên tiếng, "Đại Sư Huynh, người nhân tiện giúp Phong đi, ta không hy vọng Phong bị bất kỳ tổn hại nào! Nếu là Phong có việc gì không hay xảy ra, ta cũng không muốn sống!"

Lời phản bác của Thạch Hạo liền ngăn ở cổ họng, nhìn vẻ mặt tiểu sư muội si mê, cự tuyệt cũng không nói ra được, chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu một cái, "Người nhất định phải chăm sóc tốt Lam Lam! Lam Lam nếu là có tổn thương chút nào, ta nhất định bắt người tra hỏi!"

"Không cần người nói ta cũng biết rõ! Còn nữa, người của Bản Điện Hạ, không cần nam nhân khác quan tâm, cho dù là thân ca ca cũng không cần!" Ý ở ngoài lời, cái người này vị sư huynh liền đứng sang một bên đi! Có chút xa bao nhiêu thì chút!

Cuối cùng, Thạch Hạo vẫn là bất đắc dĩ đi, nhưng là trong lòng vẫn gäch trách nhiệm một chuyện, đó chính là nhất định phải có cơ hội thật tốt cùng sư muội nói chuyện một chút, có thể vứt bỏ Băng Phong thì tốt!

Đáng tiếc, chỉ cần thời điểm có Thạch Hạo, Băng Phong chắc chắn ở đây, cái thời cơ này vĩnh viễn đều không có đến, cho đến, đích thân Băng Phong đem Bảo Lam đưa đến trong tay của hần, hộ tống bọn họ rời đi!

Tiền bước người đáng ghét, Băng Phong đem Bảo Lam ngồi cuối bàn ôm ở trên giường, "Cũng đã trễ thế này, còn chưa ngủ! Đáng đánh!" Mặc dù là miệng đầy nghiêm nghị, nhưng tay dịu dàng đánh vào cái mông cũng là không có thể dịu dàng hơn, chỉ sợ làm đau người yêu!

"Phong, huynh nói ta nên làm như thế nào bây giờ nha? Ta chỉ có một năm, hiện tại cũng đã hơn nửa năm rồi, cũng không biết cha ta thế nào! Băng Tinh lệ rốt cuộc ở đâu nha? Tại sao cũng là không tìm được đây?" Bảo Lam nằm ở trong lòng Băng Phong thì thảo, tìm kiếm an ủi!

Lông mày Băng Phong xẹt qua một tia nếp nhăn, "Nàng hãy yên tâm đi, ta đã phân phó rồi, dù là chân trời góc biển, ta cũng giúp nàng tìm được nó! Tốt lắm, mau ngủ đi, ngày mai còn có rất nhiều chuyện !"

Thời điểm Bảo Lam còn muốn nói thêm gì nữa, thấy được trên mặt Băng Phong mệt mỏi, nhẹ nhàng hôn một cái lên gương mặt, "Ừ, biết, cảm ơn huynh! Ngủ ngon!" Giăng co một ngày Bảo Lam rất nhanh đã tiến vào mộng đẹp, đợi người bên cạnh ngủ say, Băng Phong đứng dậy, mở cửa sổ ra, lạnh giọng ra lệnh, "Kể từ hôm nay, vận dụng tất cả tài nguyên tìm kiếm băng Tinh lệ! Để năm con phố cùng các đại thương hào mọi người đều vận dụng, trong vòng mười ngày, ta muốn biết kết quả!"

"Dạ!" Thị vệ chưa từng hiện thân cứ như vậy lĩnh lệnh ra đi, Băng Phong vận dụng toàn bộ lực lượng, rốt cuộc ở thời điểm ngày thứ tám, nhận được tin

tức bằng Tĩnh lệ.

Cùng lúc đó, Minh Quý Phi cũng tra được lai lịch cụ thể của Bảo Lam, trong lòng suy sụp, do dự rồi cuộc không muốn đem quả bom này giao cho Lý quý phi, hơi không cẩn thận, rất có thể sẽ nổ tung, kinh hãi triều đình và dân chúng!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điêu Ngoa Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Tiễn biệt Băng Tịch

Trời chưa sáng, Bảo Lam phải rời giường dưới sự thúc giục của Tiểu Liên!

"Quận chúa, ngài mau một chút a, hôm nay là ngày thỉnh an Hoàng Hậu, nếu là tới trễ, về sau ngài ở hậu cung sẽ không được thuận tiện!"

"Quận chúa nha, ta nói ngài rồi cuộc có hay không đang nghe Tiểu Liên nói nha? Từ ngày người vào cung đây chính là lần đầu thỉnh an, cũng không thể để lại ấn tượng xấu a!"

"Quận chúa của ta a, ngài mau tỉnh lại a!" Mặc cho Tiểu Liên sờ mó lần qua lần lại như thế nào, Bảo Lam vẫn như cũ vẫn mê man ngủ, đây chính là cảnh giới a!

Cuối cùng cũng vẫn phải tỉnh lại giữa tiếng khóc của Tiểu Liên, xoa xoa đôi mắt nhập nhèm, lười biếng thay y phục Tiểu Liên sớm chuẩn bị xong, ăn điểm tâm, Tiểu Liên lúc này mới thúc giục đi đến cung của Hoàng Hậu.

Bảo Lam đi đến, trên căn bản người cũng đã tới đông đủ rồi, Bảo Lam rất là bất đắc dĩ nhún nhún vai, là Phong ngày hôm qua nói, không cần để ý những quy củ này, Phong nói dù là nửa đêm hôm nay đi thỉnh an, mọi người sẽ hợp nhau đối phó với mình, không bằng kìm chế tính khí của mình để dễ chịu!

Nếu là không có Phong chấp thuận, mình dám lười biếng?

"Bảo Lam thỉnh an Hoàng Hậu nương nương, Ngọc Quý Phi cùng các vị Nương Nương!"

Một câu nói của Bảo Lam dẫn đến sự bối rối của các vị Nương Nương, hơn nữa chính là Lý Quý Phi, "Chao ôi, đây là dựa vào đại thụ nào hả, ngay cả chúng ta cũng không để vào mắt!"

Minh Quý Phi cũng nói, "Ngọc Tỷ Tỷ thật là tốt số mà, chẳng những được Thánh Thượng ân sủng, Quận chúa mới tới này cũng liền thích....! Ta nói nữ nhi nha, hiện nay tiếp xúc trò chuyện, người phải học tập một chút!"

Cùng Ngọc Quý Phi quan hệ thân thiết Cẩm Quý Phi liền lên tiếng, "Ta nói nha Đại công chúa vẫn là đừng học, ta nhìn Bảo Lam này đáng về cơ trí cũng không phải là người nào cũng có thể học được! Cũng đừng đến lúc đó về hồ không thành ra về chó, ló lằng làm mất mặt hoàng gia!"

"Người nói ai ló lằng đấy? Chỉ có con gái nhà người là tốt? Cả ngày ăn mặc trang điểm lộng lẫy, cho ai nhìn đây? Biết là người có phương pháp giáo dục, không biết còn tưởng rằng nàng cùng mẫu hậu mình học một dạng quyền rũ đó!"

"Người!" Cẩm Quý Phi vừa muốn nổi giận, Ngọc Quý Phi kịp thời ngăn nài lại, "Cầm muội muội, chính trực không sợ gian tà, thanh giả tự thanh, người cần gì phải tức giận chứ?"

Cầm Quý Phi tỉnh táo lại, châm chọc nói: "Đúng vậy a, Minh Quý Phi nói đúng, tiểu nữ nhà ta ăn mặc lộng lẫy, nhưng đó căn bản cũng là tiểu nữ nhà ta tốt, không giống Đại công chúa, cả ngày bi thương, không biết còn tưởng rằng là vì ai đau lòng! Một bộ đáng về nhu nhược, nàng cùng mẫu hậu nàng thật đúng là không giống!"

Còn lại Phi Tàn ngồi nghe hai người miệng lưỡi sắc bén cũng giữ trầm mặc. Nhà mẹ đẻ hai vị Phi Tàn đều là trọng thân, đều có một vị công chúa, mỗi lần gặp mặt cũng phải giao thủ mấy lần, nhất là chúng nữ nhi trưởng thành, lại thêm tia lửa bắn ra bốn phía!

Qua nửa nén hương, Hoàng Hậu mới phát tay một cái, "Tốt lắm, đây đều là tỷ muội với nhau, âm ỉ cái gì nha?"

Hai người bắn lại đối phương ánh mắt hình dao găm, lúc này mới bỏ qua.

"Bảo Lam Quận chúa, ngẩng đầu lên, khiến Bản cung nhìn một chút!"

Bảo Lam vốn là xem trò vui nhìn thật tốt, lại không biết đến phiên mình, không còn cách nào chỉ đành phải trong chốc lát điều chỉnh vẻ mặt, nhẹ nhàng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười, để cho hầu tử quan sát!

"Ừ, quả nhiên là gương mặt nghiêng nước nghiêng thành, không trách được có bản lĩnh nhiều loạn triều cương!" Hoàng Hậu chính là Hoàng Hậu, một

câu nói, liền đem Bảo Lam định vị nâng lên một tầng thứ, nhiều loạn triều cương!

"Bảo Lam ngu độn, không hiểu ý tứ Hoàng Hậu! Bảo Lam chỉ là một tiểu nữ tử mà thôi, chỉ mong được tâm một người, bạc đầu chẳng xa nhau! Về phần cái gì nhiều loạn triều cương, Bảo Lam tự biết ngu độn, không xứng với địa vị cao như vậy!"

Ngọc Quý Phi gạt đầu một cái không để lại dấu vết, đây là một đứa bé thông minh cơ trí! Không trách được Tịch Nhi cùng Phong Nhi lại thích nàng, rất là bình thường nhưng mà !

Hoàng hậu đụng phải cây đinh, trong lòng không thoải mái, này sáng tinh mơ cũng liền sớm một chút lui đi.

"Lý Quý Phi, tiền bạc tháng này ở cung ngài có chút sai lệch, mời ngài trở về lần nữa xem xét kiểm tra một chút!" Bên ngoài cung Hoàng Hậu, một tên thái giám ngăn cản Lý quý phi, nhấn nhủ chỉ ý của Hoàng Hậu.

Trong mắt Lý Quý Phi thể hiện ý tứ hàm xúc không rõ nghênh ngang tiêu sái trở về cung điện Hoàng Hậu .

Đại công chúa dậm chân một cái, "Mẫu hậu, ngài phải nghĩ biện pháp lấy lòng Hoàng Hậu nha, không thể để cho ta luôn luôn bị Lão Nhị đè ép nha! Ta đã đến tuổi xuất giá rồi, phò mã tốt cũng không thể bị Lão Nhị chọn nha!"

Minh Quý Phi khẽ nhíu mày, "Chuyện này, người phải để cho ta suy nghĩ thật kỹ!"

Bảo Lam trở lại Bích Ngọc Hiên, vừa hay nhìn thấy Băng Tịch ngồi ở đình nghỉ mát, mặt mắt hờn, "Này, nghĩ gì thế?"

Băng Tịch vẫn có chút buồn buồn không vui, "Lam Lam, hôm nay bọn họ không ai làm khó dễ người đi?"

Bảo Lam cười đắc ý, "Tất nhiên, người cũng không nhìn xem ta là ai, đám lão bà kia tại sao có thể là đối thủ của ta!"

"Vậy thì tốt!"

Không có?

"Ta nói, Tịch, người rốt cuộc thế nào?"

Băng Tịch đỡ đầu nhìn Bảo Lam, sau đó trầm thấp mở miệng, "Lam Lam, ta nhưng có thể phải rời khỏi một đoạn thời gian, Bắc Phương này sinh một ít chuyện, Nhị ca cùng Thái tử Tam ca đều có chuyện, chỉ có thể là ta đi. Ta hôm nay tới cáo biệt người, người, chính mình cẩn thận!"

Bảo Lam còn tưởng rằng chuyện lớn gì đây, thì ra là chuyện này a, "Không phải là ra cửa sao, không cần phải như vậy sanh ly tử biệt đi, cũng không phải là không trở lại! Người yên tâm đi đi, ta sẽ chăm sóc thật tốt của mình!"

Băng Tịch rất là bất đắc dĩ gõ gõ đầu của nàng, "Còn trông cậy vào người giữ lại ta đây, điều này cũng tốt, người bây giờ liền ước gì ta đi đúng không!"

"Dĩ nhiên không phải á! Chúng ta chính là hảo chiến hữu, ta làm sao có thể bỏ được người! Đến đây đi, nhanh đi ăn cơm, ta hôm nay tự mình xuống bếp, làm tiệc tiễn đưa người!"

"Ồ ô, có thật không? Thật tốt quá! Chỉ là, Lam Lam, người biết làm cơm sao?" Trên đầu bị một cú gõ, dấm chất vắn bản lĩnh của bản cô nương, muốn chết!

Lúc ăn cơm tối, gần đây chỉ có buổi tối là có thể thấy Băng Phong thế nhưng quang minh chánh đại đi tới Bích Ngọc Hiên, Băng Tịch rất là bất đắc dĩ nhìn nhìn Nhị ca, huynh xác định đây không có cơ sở ngầm của huynh hả?

Bảo Lam đối với Băng Phong đến cũng rất là ngoài ý muốn, vốn là một bữa cơm rất dễ dàng, Bảo Lam nhưng lại như là lâm đại địch, chăm chú nhìn miệng Băng Phong, chỉ sợ phun ra cái từ gì không tốt!

Ánh mắt Băng Tịch hơi tối sầm lại, sau đó như không có chuyện gì xảy ra bắt đầu ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngoa Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Đại Kết Cục (1)

Buổi tối, Bảo Lam ngồi ở trước bàn trang điểm, tay cầm lược không chú ý một chút nào cái lược mình đang chải tóc. Nghĩ tới biểu hiện của Băng Phong tối nay, hết sức hài lòng, nếu có thể ngày ngày vì Phong nấu cơm tốt biết bao nhiêu nha?

"Dáng vẻ ngốc, cười gì vậy?" Băng Phong từ phía sau ôm cô gái yêu thích, ngửi hương thơm sau khi tắm, khẽ nhắm mắt lại, gương mặt hưởng thụ.

"Phong, chàng tới rồi? Nhanh ngồi xuống, ta xoa bóp vai cho chàng!" Bảo Lam lôi kéo Băng Phong ngồi xuống ghế mình đang ngồi, nhẹ nhàng nắn bóp, "Phong, về sau ta mỗi ngày nấu cơm cho chàng có được hay không?"

Phong nhìn trong gương đồng cô gái kiều diễm, không nhận được đưa tay nhẹ nắm ở bàn tay nhỏ bé của Bảo Lam, "Tốt!" Nghĩ tới cuộc sống tương lai tốt đẹp, hai người đều là hết sức hướng tới.

Bóng đêm đang nồng, hai người tình thâm ý trọng!

Ngày thứ hai, sáng sớm Bảo Lam liền ngồi dậy thúc giục Băng Phong rời giường, nhìn từ trước đến nay trên gương mặt tuấn tú hợp quy tắc mọc râu ngắn ngủn, lúc này tinh thần chán chường nhìn sắc nam thật là hấp dẫn cực kỳ! Không nhận được đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ, sờ nữa sờ.

"Tiểu bảo bối, sáng sớm liền nghịch ngợm!" Băng Phong mặc dù không có mở hai mắt ra, nhưng là mới vừa rời giường âm thanh gọi cảm làm cho Bảo Lam thất điên bát đảo, lại nhận không được hưởng trong ngực Băng Phong dựa một chút.

"Hỏi nàng cái vấn đề nghiêm túc, nàng rốt cuộc lúc nào thì cho ta?"

"Cho chàng cái gì?"

"Nàng!"

Mặt của Bảo Lam lập tức đỏ, thiệt là, mặc dù hai người đã ở cùng một chỗ lâu rồi, nhưng là cũng không có phát sinh thực chất cái kia gì gì kia.

Nhưng là, lâu cá, người ta trả lời thế nào loại vấn đề này nha, đương nhiên là nước chảy thành sông rồi!

Từ trước đến nay Băng Phong khó được nhìn thấy dáng vẻ ngượng ngịu của hiệp nữ Bảo Lam, càng thêm không nhận được trêu chọc, đôi tay không nhận được ở trên người Bảo Lam quạt gió thổi lửa! Bảo Lam giống như chỉ con giun con, trái uốn éo bên phải uốn éo, khanh khách cười không ngừng.

"Nguy rồi!" Bảo Lam cọ vọt lên, trực tiếp nhảy xuống giường, lôi cánh tay Băng Phong hướng bên ngoài giường kéo, "Nhanh lên một chút nhanh lên một chút a, nếu không thì không thấy mặt Tịch một lần cuối a ! A! Đứng lên a!"

Trong mắt Băng Phong lóe lên một nụ cười, chính là thích tính tình thẳng thắn này của Bảo Lam!

Bảo Lam hai ba cái nhanh chóng vấn cho mình một búi tóc đơn giản, sau đó liền tự mình động thủ chải đầu cho Băng Phong. Nghĩ rằng mái tóc tự nhiên của mình đã rất tốt, không ngờ tóc của Băng Phong đen lại thêm sáng bóng và thẳng tắp, làm cho người ta yêu thích không buông tay!

"Về sau, thời điểm có ta ở đây, phải là ta vấn tóc chải đầu cho chàng!" Chủ quyền của mình nhất định phải tranh giành!

"Vậy nàng không ở đây?"

"Vậy chàng tự mình vấn! Tóm lại không cho những tiểu nha đầu này đụng tóc của chàng! Có nghe hay không nha!"

"Tốt tốt tốt!" Băng Phong bắt đầu dĩ cười cười, thật là phục cái tiểu nha đầu này rồi, dấm chua cũng ăn!

.....

Cửa cung, Băng Phong một thân chính khí vì đệ đệ tiến hành, nhìn đệ đệ một mình đắm đuối một phía, Băng Phong xúc động thật lâu, thật sự đây là thời điểm để cho Tịch đi ra ngoài rèn luyện!

"Lần này đệ đi khó khăn trùng điệp, gặp chuyện nhất định phải bình tĩnh chừng mực, không được thiếu kiên nhẫn! Cùng Trảm Bạch, Trảm Sát bọn họ thương lượng một chút, ta ở nơi này chờ đệ chiến thắng trở về!"

Trong lòng Băng Tịch rất là cảm động, Trảm Bạch là đệ nhất mưu sĩ, Trảm Sát võ công siêu quần, hai người này luôn luôn ở bên cạnh Băng Phong không rời, hôm nay lại cho mình, thật là hảo ca ca!

Băng Phong đến gần Băng Tịch hai bước, kê vào lỗ tai nói nhỏ, "Ngoài ra ta phải năm nghìn ám vệ cho đệ, đây là lệnh bài triệu hồi cùng đạn tín hiệu, đệ nhất định phải cất kỹ!"

Băng Tịch khiếp sợ nhìn nhị ca, "Nhị ca, hiện tại trong triều thế cuộc hỗn loạn, làm sao huynh có thể cho ta năm nghìn chứ? Như vậy chẳng phải là huynh rất rất nguy hiểm?"

Băng Phong không để ý tới lời cự tuyệt của Băng Tịch, đôi tay dùng lực, nhét đồ vào trong tay Băng Tịch, "Chỉ cần đệ an toàn, ta liền an toàn!"

Băng Tịch không cự tuyệt nữa, mình chính là sự uy hiếp của nhị ca, cho nên vì nhị ca, nhất định phải bảo vệ tốt mình!

Nhìn ở trong đám người Bảo Lam, Băng Tịch vẫn là khẩn trương nói, "Nhị ca, đệ biết rõ huynh thích Lam Lam, Lam Lam cũng thích huynh, nhất định phải chăm sóc tốt nàng! Đệ đi chuyến này không biết lúc nào thì mới có thể trở về, cho dù ngày nào đó nàng có làm chuyện gì quá phận, xin huynh nể tình đệ, xin huynh vì đệ, bảo vệ nàng!"

Băng Phong cũng liếc mắt nhìn Bảo Lam, sau đó thận trọng gật đầu một cái!

Băng Tịch đi tới bên cạnh mẫu thân Ngọc Quý Phi, sau khi cùng Ngọc Quý Phi cáo biệt, xoay người, lên ngựa, mang đám người rời khỏi hoàng cung, nhắm hướng chiến trường mà đi!

Trong Đồng Cung Thái tử, Mạc Ngôn hướng về phía Thái tử nói, "Thái tử điện hạ, hiện tại Băng Tịch đi, cơ hội chúng ta đã tới!"

Thái tử ngồi phía sau bàn đọc sách, không phát biểu bất kỳ ý kiến gì, Mạc Ngôn tiếp tục nói, "Tịch Vương chuyển đi này định không yên ổn, chúng ta không ngại trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, cho hắn đến rút cùi dưới đáy nồi!"

Thái tử mở hai mắt ra, lệ quang thoáng qua, giải quyết dứt khoát, "Phái năm nghìn tinh binh, lần này nhất định phải dốc lòng bắt lại!"

Bên trong cung điện Băng Trạch, năm vị mưu thần cũng ở đây cấp bách lên kế hoạch, sau khi trải qua một phen mưu đồ bí mật, Băng Trạch quyết định làm một chuyện lớn, "Các người phái người nhanh chóng thông báo tướng lĩnh bốn cửa chính hoàng cung, để cho bọn họ tùy thời đợi lệnh, chờ đợi sai khiến!"

Ba phương mây chuyển động, một cuộc bão táp lại sắp tới!

Mà, ngòi nổ, chính là Bảo Lam!

Hoàng hậu hạ lệnh vì chọn lựa phò mã cho Đại Công chúa và Nhị Công chúa, trong đó cổ Quốc Công Phủ trưởng tôn đứng đầu, Minh Quý Phi cùng Cẩm Quý Phi vì cửa hôn sự này đều là sử xuất tất cả thủ đoạn, Hoàng Thượng đánh không lại gió bên tai, đem quyền quyết định giao vào trong tay Hoàng Hậu! Trên thực tế, nữ nhi Nhị Công chúa của Cẩm Quý Phi cao một bậc, Minh Quý Phi vì Đại công chúa bất cứ giá nào, đem điều bí mật nói cho Hoàng Hậu để đổi lấy hạnh phúc của Đại Công chúa!

Sau khi Hoàng Hậu cùng Thái tử thương nghị một phen, Thái tử cảm thán đây là ý trời a! Minh đang lo không có cách nào đây, nay gió đông đã tới rồi! Thái tử cùng Hoàng Hậu quyết định xuống tay từ Bảo Lam, hoàn toàn đánh bại Băng Phong!

Thái tử bày ra Thiên La Địa Võng, sẽ chờ Bảo Lam ngoan ngoãn mắc câu!

Ba ngày sau đó, đem Bảo Lam lên lên đi Tầng Bảo Các bắt được trước mặt mọi người! Hoàng Thượng giận dữ, Bảo Lam bị nhốt vào ngục!

Đáng Băng Phong trở tay không kịp, thời điểm Băng Phong đang quyết định làm thế nào cứu Bảo Lam, lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

Lý Như Yên bị Thái tử trên giường xui khiến, Thừa Tướng Lý Bằng Niên bị nữ nhi Lý Như Yên xúi giục, ở trong triều đình trước mặt mọi người tuyên bố thân thể Bảo Lam và mục đích bắt lương khi tới hoàng cung, cả triều tức giận, Hoàng Thượng đương triều tuyên bố mười ngày sau xử trảm!

Cả buổi lâm triều, Băng Phong không nói một lời!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngoa Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Đại Kết Cục (2)

Cửa Thiên Lao, thị vệ ngăn cản Phong Vương, "Phong Vương, đây là Hoàng Thượng tự mình hạ lệnh giam giữ phạm nhân, ngài vẫn là không nên đi vào, tránh cho truyền ra tin đồn không tốt!"

Băng Phong vẫn như cũ duy trì tư thế đi tới, Trảm Đoạt di chuyển lên trước, trực tiếp vung tay đem hộ vệ Thiên lao xốc lên, Băng Phong cùng Tiểu Ngọc Nhi thuận lợi tiến vào thiên lao.

"Lớn mật, ngươi chính là một thị vệ thể nhưng cũng dám ngăn cản trước mặt Phong Vương, đến tốt cùng là người nào cho ngươi lá gan!" Hai mắt Trảm Đoạt hung hãn, mười phần uy hiếp, một người thị vệ làm sao có thể chống đỡ đây?

"Đại nhân tha mạng a, tiểu nhân chính là một người trông coi cửa chính, nơi đó có người nào chỉ thị a, là Thái tử sáng sớm liền phân phó hạ lệnh xuống, phải chặt chẽ kiểm soát bảo vệ thiên lao, tiểu nhân sai lầm rồi, xin đại nhân tha mạng a!"

Trảm Đoạt không để ý tới nữa, lướt qua hắn đi vào thiên lao, bước nhanh đuổi theo chủ tử của mình!

Trong thiên lao trước sau như một một mùi hôi thối, Tiểu Ngọc Nhi không nhịn được nhíu mày, "Lam tỷ tỷ làm sao có thể ở một nơi sò sài như vậy đây? Phong ca ca, ngươi nhanh chóng cứu Lam tỷ tỷ ra ngoài đi!"

Băng Phong không nói một lời, đi thẳng tới chỗ giam giữ Bảo Lam, phòng giam không ai!

"Người đâu!"

Cùng tiến vào ngục đầu té quỵ dưới đất, cung kính dập đầu, "Phải là hình phòng! Phong Vương tha mạng a, chuyện này không liên quan đến chúng ta a!"

Hình phòng!

Băng Phong bước đi như bay, vội vã xông về hình phòng!

Hình phòng ở bên trong, Bảo Lam bị đặt ở trên thập tự giá, trói buộc hai tay hai chân, trên người y phục dạ hành đã sớm rách tung toé, trên người đầy da sứt thịt, mà bốn năm tên ngục tốt còn điên cuồng quật, mùi máu tanh nồng đậm tràn đầy cả hình phòng!

Hai mắt Băng Phong đỏ ngầu, thật muốn liều mạng cứ như vậy giết sạch tất cả! Trên thực tế, Băng Phong cũng làm như vậy, rút ra nhuyễn kiếm bên hông, đem các loại nam nhân biến thái giết sạch tất cả!

Bảo Lam ở trong lúc mơ mơ màng màng, thấy được một bóng dáng quen thuộc, vài cái liền đem mấy con thú vật đáng ghét đang xoay xung quanh đưa đi gặp Diêm Vương.

"Phong --" cuối cùng phát ra một tiếng nỉ non, liền lọt vào trong bóng tối vô biên.

"Lam Lam!" Ánh mắt Băng Phong thích giết chóc rút đi, đổi lại ánh mắt lo lắng, đem cô gái nhẹ nhàng ôm vào trong ngực.

Kim ngọc"A" một tiếng, liền bị Trảm Đoạt phía sau đi tới bưng kín cái miệng nhỏ nhắn, Trảm Đoạt đi lên trước, "Chủ tử, bây giờ nên làm gì? Nếu là đem Bảo Lam mạng đi, sẽ rất phiền toái!"

"Phiền toái thì thế nào? Ta chẳng lẽ còn muốn để cho nữ nhân của mình ở chỗ này chịu tội sao?" Băng Phong trong lòng tràn đầy đau lòng, hiện tại càng thêm không có gì so Bảo Lam quan trọng hơn.

Trảm Đoạt nổi lên cảm xúc ưu tư, cuối cùng vẫn là lên tiếng khuyên nhủ, "Chủ tử, bây giờ là mưa gió muốn tới, ngài cũng không thể vào lúc này mất đi tinh táo a! Ngài nghĩ a, ngài nếu như bị đánh sập, Bảo Lam cô nương thật sự không có khả năng sinh tồn! Chỉ có ngài trở nên cường đại, mới có thể thủ hộ Bảo Lam không bị thương tổn!"

Lý trí Băng Phong phân tán từ từ quay về, thật là đau, nhưng vẫn là cưỡng ép được ý niệm mạng đi, đem Bảo Lam nhẹ nhàng ôm trở về phòng giam, rồi sau đó hướng về phía Trảm Đoạt nói, "Thứ nhất, nghĩ biện pháp tìm thái y đưa tới xem bệnh cho Lam Lam! Tùy thời hướng tới ta báo cáo bệnh tình Bảo Lam. Thứ hai, người đi giải quyết xong mấy người...kia ngục tốt! Cảnh cáo người thiên lao, lại có người dám bắt kính với Bảo Lam, chính là đối nghịch cùng ta Nhất Băng Phong!"

"Phong ca ca, ta có thể làm được gì đây?" Tiểu Ngọc Nhi hốc mắt đỏ lên, hết sức không nhìn nổi Bảo Lam chịu tội.

Băng Phong cũng không có trực tiếp trả lời cái vấn đề này, mà là nhìn chằm chằm Tiểu Ngọc Nhi, "Tiểu Ngọc Nhi, ngươi còn hận Bảo Lam sao?"

Tiểu Ngọc Nhi ngậy người sững sờ, sau đó thoải mái cười một tiếng, "Những thứ này sớm đã trôi qua, thật ra thì trong khoảng thời gian này ta nghĩ rất nhiều, Lam tỷ tỷ cho tới bây giờ cũng chưa có làm bất cứ thương tổn gì chuyện của ta, ngược lại còn luôn luôn ở khắp nơi giúp ta, trước kia là ta quá bụng dạ hẹp hòi! Phong ca ca, ta là thật tâm hi vọng Lam tỷ tỷ tốt, người nhất định có biện pháp có đúng hay không?"

"Tiểu Ngọc Nhi, phải cứu Lam Lam, chỉ có ngươi có biện pháp?"

"Ta?" Tiểu Ngọc Nhi chỉ mình, thế nào đều không cảm thấy mình có thể làm cái gì!

Băng Phong đến gần Tiểu Ngọc Nhi, ở bên tai nàng nói nhỏ mấy tiếng, nói qua kế hoạch của mình.

Trong hoàng cung, Băng Phong đứng ở bên cạnh Hoàng Thượng, nhìn Hoàng Thượng phê tấu chương.

"Phong, những năm này trôi qua, ngươi có trách phụ hoàng không có bảo vệ tốt mẫu phi ngươi?"

"Lúc đầu, nhưng là hiện tại ta thật là có thể hiểu nỗi khổ tâm của ngài rồi! Sinh ở nhà Đế vương, có quá nhiều bất đắc dĩ!"

"Ngươi nói là Bảo Lam đi?"

"Ta không hiểu rõ ngài làm như vậy đến tột cùng là dụng ý gì? Ngài biết rất rõ rằng đây đều là mưu kế của Đại ca, tại sao còn phải dung túng bọn họ đây? Chẳng lẽ ở trong mắt ngài, vì Hoàng Hậu và Đại ca, mà có thể tùy tiện hy sinh ta cùng mẫu phi?!"

Hoàng đế phê chuẩn tấu chương tay run lên, trong nháy mắt giống như già đi mười tuổi!

"Ai! Phong Nhi, ta làm như vậy, là bởi vì ta bây giờ còn chưa phải là lão già hồ đồ!"

"Ta không hiểu rõ!"

"Ha ha, người rất nhanh sẽ hiểu! Phong Nhi, người đối với ngôi vị hoàng đế này có cảm thấy hứng thú không? Cái ngôi vị hoàng đế này cùng Bảo Lam, so với hầu hậu người, rốt cuộc người nào trọng đây?"

Băng Phong cũng không có chán chờ, "Ta đối với ngôi vị hoàng đế một chút hứng thú cũng không có, nhìn ngài nhiều năm như vậy chu toàn ở các đại thần cùng hậu cung giữa các nữ nhân, ta chỉ là cảm thấy ngài rất đáng thương!"

Đổi lại bất cứ người nào, cũng không dám nói ra lời nói như vậy, thế nhưng Băng Phong khác biệt, vô dục mới bền (vô dục mới bền=không muốn lại được), nói đại khái Băng Phong chính là người như vậy đi! Ở giờ phút này với địa vị hấn có, khinh thường đi a dua nịnh hót, cho dù là trước mặt Chân Long Thiên Tử này!

"Ha ha, Đúng vậy a, thật là rất đáng thương! Ghi nhớ quyết định hôm nay của người, đây là người lựa chọn cho mình, không nên trách người khác!"

"Sẽ không! Ta âm thầm nhiều năm như vậy đều là bởi vì ngài nói với ta, nếu muốn sinh tồn, nhất định phải nắm trong tay toàn cục! Ta vì thế phấn đấu mười năm! Nhưng mà ta lại tình nguyện nhân văn đã hạc!"

"Chuyện này kết thúc, người phải đi núi Thiên Yết đi, đây chính là địa phương tốt!"

"Quả nhiên, cái gì cũng tránh không khỏi con mắt của người!"

"Đem băng Tinh lệ cho ta đi! Ân dẫu lâu như vậy, cũng nên là lúc lấy đi ra rồi!" Băng Phong bản lĩnh không chút khách khí yêu cầu "Băng Tinh lệ", một chút mơ hồ cũng không có!

Hoàng đế miễn cưỡng cười một tiếng, "Ha ha, người thật là nhi tử đặc ý nhất của ta, này cũng có thể bị người tìm được! Thôi thôi, ừ, cho người đi!"

Băng Phong hài lòng mang theo "Băng Tinh lệ" rời đi, hiện tại cần phải làm chính là cứu Lam Lam cùng đem bè phái Thái tử một lưới bắt hết!

.....

Hôm nay là ngày xử trảm Bảo Lam, đồng dạng cũng là ngày Thái tử thực hiện đại kế!

"Thái tử, ba vạn Ngự Lâm quân toàn bộ đã tụ họp tốt, sẽ chờ ngài ra lệnh một tiếng liền có thể nhanh chóng chiếm lĩnh hoàng cung!"

"Nhất Băng Phong nhất định sẽ đoạn pháp trường, chúng ta liền coi đây là nguyên do, định ở buổi trưa canh ba chỉ huy vào cung!"

Thời điểm Thái tử đang thương lượng đại kế, người làm bẩm báo, Trương Kim Ngọc tiểu thư cầu kiến!

Thái tử nhũn mày, "Truyền lời cho Liễu Như Yên, để cho nàng đem Tiểu Ngọc Nhi đuổi đi! Hiện tại chính là thời khắc mấu chốt, không cho phép bất kỳ sai lầm nào!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điêu Ngao Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Đại Kết Cục (3)

Liễu Như Yên phát huy khí thế đi gặp Tiểu Ngọc Nhi, Thái tử hôm nay đang mưu đồ đại kế, mình rất nhanh sẽ có thể trở thành Hoàng Hậu rồi, đây là chuyện tình tuyệt diệu đến cỡ nào a!

"Chao ôi này, ta lại tưởng là ai đây, thì ra là Tiểu Ngọc Nhi nha, chắc chắn, mấy ngày không thấy, sao gầy gò nhiều như vậy?" Liễu Như Yên kiêu ngạo ngồi ở trong gian phòng trà lâu, vênh vao hả hê!

"Ta hôm nay tới là muốn gặp Thái tử ca ca, người tới nơi này làm cái gì?"

"Thái tử ca ca? Xem người gọi thân thiết như vậy! Người thái tử ca ca bây giờ nhìn đều lười phải xem người một cái, thua thiệt người còn nói cho ra miệng!"

"Không hài lòng, hơn nữa câu! Ta đi trước, chính người ở nơi này hào hào uống trà đi!"

Tiểu Ngọc Nhi nói xong đã đứng dậy, lười phải nhìn sắc mặt Liễu Như Yên phách lối!

Liễu Như Yên mới lười phải trông nom, đi vừa đứng, vừa đứng để cho ta hảo hảo thưởng thức một chút đường phố tươi đẹp này, ngày mai khoảng giờ này, chỉ có mình là đứng đầu hậu cung rồi!

Ah? Làm thế nào ngủ đây? Lý Như Yên nhìn một chút liền nằm úp sấp ở trên bàn ngủ thiếp đi!

Trảm Đoạt từ trong một gian phòng khác đi ra, "Mang đi!" Đoàn người lưu bát ngòi vào xe ngựa lao tới pháp trường!

Buổi trưa canh ba đã qua, Thái tử dẫn một đám mưu thần, từ phủ Thái tử xuất phát, đi thẳng hướng hoàng cung, xuất sư nổi danh: Phong Vương thế nhưng đoạn pháp trường, ý đồ tạo phản!

Đại quân Thái tử thế như chẻ tre, hai canh giờ liền dẹp xong hoàng cung, lại nghe nói Băng Trạch suất lĩnh quân khởi nghĩa bao vây hoàng cung, nói ra cho oai: hộ vệ hoàng cung, bảo vệ thánh giá!

Càng làm cho Thái tử nổi giận chính là: trong hoàng cung tất cả như trước, chỉ là không thấy Ngọc Quý Phi cùng Hoàng Thượng!

"Người đâu! Đào ba thước đất cho ta, cũng phải tìm đến hai người bọn họ!" Thái tử cùng Trạch Vương vây quanh hoàng cung đại chiến ba ngày, Thái tử cùng Trạch Vương khắp nơi quân khởi nghĩa rồi rút khỏi nghĩa, thiên hạ đại loạn, chiến làm một đoàn, dân chúng lầm than!

Núi Thiên Yết, ngủ mê gần một năm Thạch Mặc Tôn rốt cuộc tỉnh lại, làm cho Bảo Lam rất nhiều căng thẳng cảm nhận được rất lớn an ủi!

Thạch Mặc Tôn nghe nói thiên hạ rối loạn, đi tới giữa phòng phía sau núi, hướng về phía Nhất Băng Thác cùng Nhất Băng Phong đang đánh cờ nói, "Phong Nhi đúng lúc nên rời đi! Ta sẽ chăm sóc tốt cha ngươi cùng mẫu thân ngươi!"

Từ trong vạt đi ra hai người phụ nữ tướng mạo sinh đẹp tuổi tác xấp xỉ, một người trong đó rõ là biến mất Ngọc Quý Phi, "Tỷ tỷ, ta đến đây đi! Ngươi và Phong Nhi cũng tách ra hơn mười năm, mới vừa cùng Phong Nhi gặp nhau, vẫn là không muốn làm tiếp những chuyện này!"

Trông thấy người tới, Băng Phong lập tức đi đến, đưa tay vòng chặc eo một nữ tử, liền bắt đầu làm nũng, "Đúng a, mẫu thân, ngươi nếu không có chuyện gì cũng không nói cho ta biết một tiếng, làm hại ta nhớ người nghĩ thật là khổ!"

Người nữ tử này không phải là ai khác, chính là mẫu thân Băng Phong!

Đây đều là mưu kế của lão đầu tử đang ngồi ở án thư uống trà!

"Ta nói Phong Nhi a, ngươi cũng không cần phải trừng phụ hoàng ngươi, những năm này mẫu thân sống rất tốt! Ngươi xem một chút, mẫu thân có phải hay không so với trước kia da càng thêm tốt lắm đây?"

"Đó là đương nhiên rồi, bộ dáng mẫu thân ngài còn là mười mấy năm trước, không ngờ lão hồ ly nào đó cũng già rồi, mẫu thân, ta sẽ tìm một chàng trai trẻ tuổi đẹp trai cho người!"

"Cái tên tiểu tử thú này! Có tin hay không lão tử phiền ngươi a!"

Băng Phong mặc kệ xú lão đầu này, trong mắt chỉ có mẫu thân thân ái của mình.

"Lam Lam đi nơi nào? Nhanh nhanh gọi Lam Lam tới dùng cơm, ta hôm nay thực sự là làm nhiều món ăn ngon đấy!" Đối với Lam Lam người con dâu này đây chính là tương đối hài lòng, nói thế nào, cơ hồ cũng là chính mình nhìn lớn lên, lại trở thành con dâu, còn có chuyện nào tốt hơn chứ?

Trên bàn cơm, hai nhà hoà thuận vui vẻ, hơn nữa Bảo Lam cực kỳ tinh nghịch, tiếng cười luôn là không thiếu được!

Băng Phong nhìn người nhà hạnh phúc, rốt cuộc vẫn phải không nhịn được đưa ra lời chào từ biệt, "Cha mẹ, Lam Lam, thời điểm ta nên đi ư! Ta đã kiểm lại đội ngũ tốt rồi, ăn xong bữa cơm này liền phải chinh chiến sa trường, xin ngài nhiều bảo trọng!"

Tiếng cười hoàn toàn không còn, qua mấy ngày hưởng thụ, ly biệt luôn là tàn nhẫn như vậy, chỉ là, đây là vận mệnh của Băng Phong, hẳn tự có sứ mạng của hần!

"Phong Nhi, Tịch Nhi hôm qua đưa tin, lại thu phục hai tòa thành trì, người trước đi tìm Tịch Nhi, Tịch Nhi tôi luyện đã không sai biệt lắm rồi, nên là lúc các ngươi thực hiện hoài bão rồi!" Lão Hoàng Thượng thận trọng dặn dò, đối với các con trai của mình, không đành lòng nói cái gì nữa.

"Phong, ngươi yên tâm đi đi, ta sẽ thay ngươi bảo vệ Lam Lam tốt nhất."

"Tướng công, ta chờ huynh trở lại!" Bảo Lam lưỡng lự phân vân, cuối cùng đem tin tức tốt nói cho Băng Phong, "Tướng công, ta hi vọng, huynh có thể trở lại trước khi hài tử ra đời, ta cùng hài tử sẽ chờ huynh về!"

"Lam Lam, ngươi mang thai?"

"Con gái, mấy tháng?"

"Lam Lam, ngươi bắt đầu từ hôm nay, cái gì cũng không cho làm, ngoan ngoãn dưỡng thai!"

Nhìn một nhà già trẻ đáng vẻ quan tâm, Băng Phong hơi ửng đỏ mắt, "Bảo bối, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ coi chừng nàng và đứa bé! Ta nhất định sẽ mau chóng trở lại!"

Bảo Lam không nhịn được nhón chân lên hôn nhẹ lên mặt tướng công, nhìn xuống nước mắt chua xót, "Hiện tại hai tháng, ta chờ chàng! Thuận tiện nói

cho Tịch, tiểu chất tử hoặc tiểu chất nữ của hán chờ lẽ ra mắt của thúc thúc đấy!"

Băng Phong ôm thật chặt kiều thể, hóa thành nhiệt liệt vừa hôn, sau đó ở trong ánh mắt lưu luyến bịn rịn của người thân rồi đi!

Thời gian bảy tháng chợt lóe lên, bụng Bảo Lam đã hơn chín tháng rồi, được người một nhà thân thiết chăm sóc cho, Bảo Lam bụng lớn giống như Bì Cầu tròn trịa (Bì Cầu=tựa như quả bóng), bây giờ đi đường cũng phải có người đỡ, chỉ sợ trọng tâm chênh vênh sẽ ngã nhào!

Bảo Lam mặc y phục màu trắng lớn, nhìn bảo tuyết phía ngoài, nhẹ nhàng hướng về phía Bảo Bảo trong bụng nói, "Bảo bối, cha hôm qua đưa tin, cha rất nhanh sẽ có thể trở về, các người cần phải đợi đến cha trở lại nha! Cha rất là đẹp trai cha, thúc thúc rất là đẹp trai thúc thúc, các người nhất định sẽ thích!"

Không sai, trải qua chẩn đoán chính xác, Bảo Lam nghi ngờ chính là sanh đôi, hơn nữa có thể là Long Phượng Thai!

"Lam Lam, mau tới đây, trong này chính là tiểu chất tử ngoan cùng tiểu chất nữ ngoan của ta, cũng không thể mệt nhọc!" Hoàng Thượng Nhất Băng Thác ngày trước đã hoàn toàn hóa thân là gia gia hiền từ, cả ngày vây quanh con dâu Bảo Lam đảo quanh, đồng thời muốn làm ông ngoại Thạch Mặc Tôn tranh tói tranh lui, làm y phục cho các tiểu bảo bối từ lúc ra đời đến mười tuổi, món đồ chơi cũng chuẩn bị xong, đều chờ đợi các tiểu bảo bối ra đời!

Bảo Lam ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng, phi thường lóa mắt!

"Vương Phi! Vương Gia lần nữa chiến thắng quân đội Thái tử cùng Trạch Vương, đại cuộc thiên hạ đã định, chúng ta thắng lợi!"

"Thật sao? Vậy bọn họ lúc nào thì trở lại?" Bảo Lam hoan hỷ vui mừng, rốt cuộc cũng kết thúc sao?

"Ba ngày sau Vương Gia cầm chiếu thư Hoàng Thượng, nâng đỡ Tịch Vương lên ngôi. Sau khi đăng cơ, Phong Vương tính toán sẽ trở lại!"

Tịch Nhi thường ngày nghịch ngợm gây sự đã đủ dũng cảm, trưởng thành là nam tử hán rồi! Tin tưởng dưới sự dẫn dắt của hán, Phách Băng Quốc có thể nghênh đón tình cảnh phồn thịnh hơn

"Vương Phi, Kim Ngọc Vương Phi cũng tới, ngài có muốn hay không hiện tại tiếp kiến?"

"Tiểu Ngọc Nhi? Ta nghe nói nàng cũng mang thai hài tử của Tịch, đã hơn ba tháng rồi sao, nhanh nhanh mời vào, ngàn vạn lần không được đông lạnh!"

"Tiểu Ngọc Nhi đứa nhỏ này nếu không phải là bởi vì mang thai, đoán chừng còn đi theo Tịch Nhi ở trên chiến trường đấy, Tịch Nhi có thể có được một Vương Phi như vậy, thật là phúc khí của hán a!" Mẫu thân Băng Phong nói.

"Cũng không phải sao, người là không có nghe nói Tịch xem Tiểu Ngọc Nhi như bảo bối, rõ là bọc tại trong túi sợ té, ngậm trong miệng sợ tan!" Ngọc Quý Phi phụ họa nói, hôm nay, các con cũng đã thành gia, tâm nguyện của mình cũng rồi, liền muốn ở núi Thiên Yết này an ổn tuổi già.

Hai mươi ngày đã qua, rốt cuộc Bảo Lam vẫn không thể đợi đến ngày tướng công trở lại, sắp lâm bồn.

"A -- a, Phong, huynh ở đâu a -- ô ô, Phong, huynh mau trở lại a!"

"Phong -- tướng công--"

Trong phòng truyền ra một trận lại một trận tiếng gọi âm ỉ, các cha mẹ phía ngoài cửa nghe được cũng vội muốn chết!

"Phong đã về rồi!"

"Lam Lam --" một trận gió thổi qua, mọi người còn không thấy rõ, Băng Phong đã vọt vào phòng sanh, nắm tay người quan trọng nhất trong cuộc đời!

"Oa oa --" "Sinhh, là tiểu Vương Gia!"

"Oa oa --" "Sinhh, là tiểu Công Chúa!"

.....

--- -----Hoàn-----

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Điều Ngao Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.